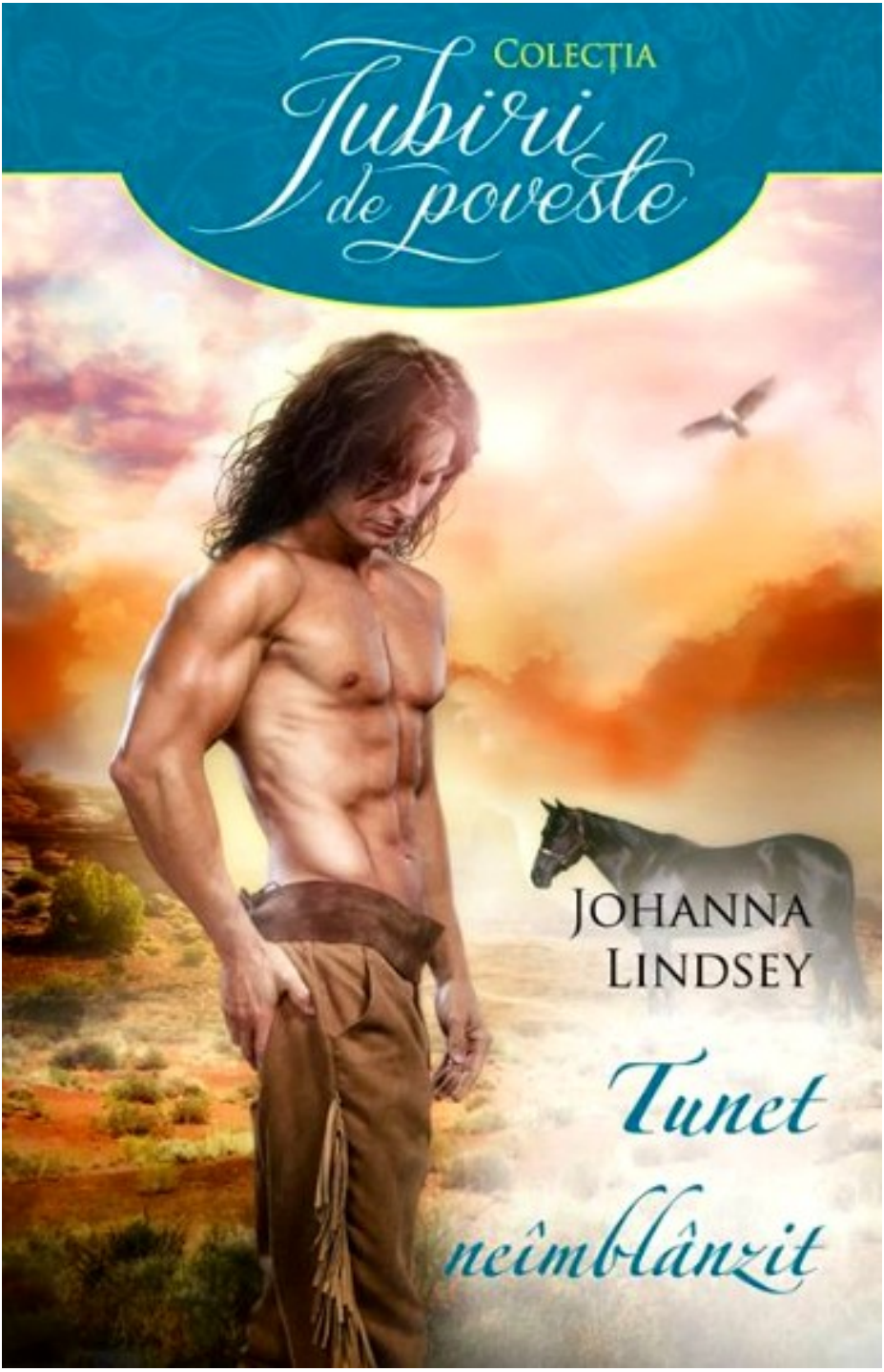
COLECȚIA

Jubiri de poveste

JOHANNA LINDSEY

Tunet neîmblânzit

JOHANNA LINDSEY
TUNET NEÎMBLÂNZIT

***Savage Thunder* by Johanna Lindsey**

Copyright © 1989 Johanna Lindsey
Ediţie publicată prin înţelegere cu HarperCollins Publishers
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Lavinia Şerban

Pentru Martha şi Bill, care mi-au arătat ce înseamnă dragostea trainică

Capitolul 1

Teritoriul Wyoming, 1878

În acea dimineaţă de vară, ferma Callan era cufundată în tăcere, cu excepţia sunetelor de bici care nu prevesteau nimic bun. Aproape o duzină de bărbaţi erau adunaţi pe peticul de iarbă din faţa fermei şi îl urmăreau amuţiţi pe Ramsay Pratt, care mânuia biciul cu priceperea pentru care era vestit în tot ţinutul. Fost „văcar”, după cum erau numiţi deseori cei care mânau cirezile de vite, lui Pratt îi plăcea la nebunie să-şi etaleze talentul. Putea smulge revolverul din mâna unui pistolar cu o singură mişcare din încheietura mâinii sau o muscă de pe posteriorul unui cal fără să atingă pielea animalului. În timp ce alţi bărbaţi îşi purtau armele în dreptul coapselor, Pratt avea încolăcit la şold un bici lung de aproape patru metri. Însă demonstraţia de astăzi era oarecum diferită de trucurile pe care le făcea de obicei. De data asta, sfâşia pielea de pe spatele unui om.

Ramsay acţiona din porunca lui Walter Callan, dar aplicarea pedepsei îi făcea foarte mare plăcere. Nu era prima dată când biciuia un om până la moarte şi descoperise de mult că era o activitate plăcută pentru el, deşi nimeni de aici, din Wyoming, nu ştia lucrul acesta. Lui nu-i era la fel de uşor ca unui pistolar. Dacă voiau să omoare un om, pistolarii nu trebuiau decât să se ia la bătaie şi să pună punct încăierării în numai câteva secunde, iar apoi, după ce fumul focurilor de armă se împrăştia, să pretindă că au acţionat în legitimă apărare. Din cauza armei sale preferate, biciul, Ramsay trebuia mai întâi să-şi dezarmeze oponentul şi abia apoi să-i curme viaţa cu lovituri repetate. În cazul acesta, oamenii nu prea mai erau înclinaţi să creadă că fusese vorba despre legitimă apărare. Astăzi însă, acţiona din porunca stăpânului său, iar victima era o corcitură de indian, aşa că nu-i păsa nimănui.

Nu îşi folosea biciul pentru vite, care putea smulge

câte un centimetru de piele la fiecare lovitură. Ar fi însemnat o moarte prea rapidă pentru victimă şi o distracţie de scurtă durată pentru el. Callan îl sfătui să folosească un bici pentru cai, mai scurt şi mai subţire, la fel de capabil să tăbăcească spatele unui om, însă într-un timp mai lung. Ramsay fu încântat de propunere. Putea să continue aşa chiar şi o oră, fără să-i obosească braţul.

Dacă nu ar fi fost atât de furios, Callan probabil ar fi cerut ca indianul să fie împuşcat. Dar el voia ca nenorocitul să sufere şi să zbiere de durere înainte să-şi dea sufletul, iar Ramsay fu mai mult decât mulţumit să-i ducă la îndeplinire ordinul. Până acum doar se jucase cu victima, aplicând aceeaşi tehnică de-a smuci biciul pe care o folosea şi cu vitele, smulgând o bucăţică de piele aici, alta dincolo, fără să vatăme prea mult osânditul, dar asigurându-se că acesta simţea fiecare şfichiuitură.

Indianul nu scosese niciun zgomot, nici măcar un icnet. Dar avea s-o facă în clipa în care Ramsay începea să lovească de-a binelea, nu doar să smucească biciul. Nu era nicio grabă – numai dacă nu cumva se plictisea Callan şi anula toată execuţia.

Dar la cât de furios era stăpânul său, aşa ceva nu avea să se întâmple. Ramsay ştia cum s-ar fi simţit şi el dacă ar fi aflat că bărbatul care îi curta fiica face parte din neamul acela blestemat. Fusese păcălit luni întregi, şi Jenny Callan la fel, dacă era să judece după expresia întipărită pe chipul ei când bătrânul Callan îi ceruse explicaţii. Se făcuse imediat albă la varul la faţă şi părea că mai avea un pic şi leşina, iar acum stătea în tinda casei, împreună cu tatăl ei. Arăta la fel de furioasă ca el.

Şi era al naibii de păcat, pentru că fata era o adevărată frumuseţe. Dar cine s-o mai vrea acum, după ce toată lumea aflase cu cine se întreţinuse, cui îi permisese să o atingă şi cine ştie ce altceva mai făcuseră împreună? Fusese şi ea la fel de păcălită ca tatăl ei, dar cine şi-ar fi închipuit că prietenul apropiat al familiei Summers era pe jumătate indian? Se îmbrăca precum un alb, vorbea ca un alb, îşi tundea părul mai scurt decât cei mai mulţi albi şi

purta un pistol la şold. Văzându-l, era pur şi simplu al naibii de greu să-ţi dai seama, pentru că singurele lui trăsături indiene erau părul negru şi foarte drept şi pielea măslinie, care, sinceri să fim, nu era cu mult mai întunecată decât a celorlalţi bărbaţi care îşi petreceau zilele muncind pe câmpii, în bătaia soarelui.

Familia Callan n-ar fi ştiut nimic dacă nu ar fi aflat de la Durant Gură-Spartă. Durant fusese concediat de la ferma Rocky Valley şi intrase să lucreze pe simbrie la ferma Callan, cu doar o zi înainte. Se afla în hambar în clipa în care Colt Thunder[1], după cum îşi spunea corcitura de indian, sosise călare pe un cal Appaloosa cu oase puternice, urmaş al armăsarului de concurs pe care îl creştea domnişoara Summers. Evident, Durant fu curios şi îi întrebă pe ceilalţi oameni ce căuta Thunder acolo, şi nu-i veni să-şi creadă urechilor când i se spuse că bărbatul umbla de trei luni după fusta lui Jenny Callan. Colt era un prieten apropiat de-al lui Chase Summers, stăpânul de la ferma Rocky Valley, şi al soţiei acestuia, Jessica. De asemenea, Durant mai ştia şi că era corcitură de indian, care până în urmă cu trei ani luptase ca războinic cheyenne în toată regula, deşi se părea că lucrul acesta nu fusese ştiut în afara fermei Rocky Valley – până atunci.

Durant plecă imediat să-şi găsească noul stăpân şi să-l pună la curent cu informaţiile pe care le deţinea. Dacă scena nu s-ar fi întâmplat de faţă cu alţi trei muncitori, poate Callan ar fi acţionat diferit. Dar, pentru că oamenii care munceau pentru ei cunoşteau acum ruşinea care se abătuse asupra fiicei sale, Callan n-avea cum să-l lase în viaţă pe indian. Adunase restul oamenilor şi, după ce Colt Thunder o conduse pe Jenny înapoi de la picnicul din după-amiaza aceea până la uşa casei şi se întoarse să plece, dădu nas în nas cu o jumătate de duzină de pistoale furioase îndreptate spre abdomenul lui. Erau suficient de multe gloanţe cât să nu mai apuce să pună mâna pe arma proprie, de care fusese deposedat imediat.

Colt era un bărbat înalt, mai înalt decât toţi cei care îl

1 Tunet

înconjuraseră ameninţători. Dar cei care îl văzuseră venind şi plecând de la fermă în ultimele luni nu aveau niciun motiv să se teamă de el, pentru că zâmbea şi râdea deseori şi lăsa impresia că era un om prietenos – până atunci. Dar în acel moment nu mai exista nicio îndoială că fusese crescut de tribul cheyenne din nord, aceiaşi indieni cheyenne care, în urmă cu numai doi ani, se aliaseră cu indienii sioux pentru a-l masacra pe locotenent-colonelul Custer şi batalionul acestuia de două sute de oameni în valea Little Bighorn, de pe teritoriul Montana. Într-o clipită, Colt Thunder se transformă într-un cheyenne curajos şi periculos, un indian dezlănţuit, de nestăvilit, care semăna teroare în inimile oamenilor civilizaţi.

Odată ce înţelesese că nu intenţionau să-l împuşte, Colt nu se lăsase uşor prins. Fusese nevoie de şapte bărbaţi ca să-l lege de stâlpul din faţa casei, şi niciunul dintre aceştia nu scăpase nevătămat din încăierare. Vânătăile şi nasurile însângerate domoliseră orice remuşcare pe care ar fi putut s-o simtă bărbaţii când Walter Callan îi ordonase lui Ramsay să aducă biciul pentru ca indianul să moară încet. Colt nu clipise când auzise de soarta care îl aştepta. Încă nu reacţionase, deşi acum avea cămaşa ruptă şi îmbibată cu sânge din cauza nenumăratelor răni pe care i le făcuse Ramsay.

Încă stătea în picioare, rezemându-se cu şoldurile de bara suportului de priponit caii, lungă de aproape doi metri, cu braţele întinse spre fiecare capăt. Mai avea timp să cadă în genunchi, şi urma s-o facă în cele din urmă, dar acum stătea în picioare, mândru, cu bărbia ridicată şi cu o atitudine sfidătoare. Numai degetele care strângeau spasmodic bara erau un indicator al durerii pe care o simţea – sau al furiei.

Dar nu postura mândră a afurisitului de indian îi amintea lui Ramsay că execuţia asta nu era la fel ca în celelalte dăţi, când biciul lui smulsese carnea de pe oameni. Cei doi mexicani pe care îi omorâse în Texas se prăbuşiseră în colbul drumului după numai trei sau patru lovituri. Prospectorul bătrân pe care Ramsay îl lăsase fără

aur şi suflare în Colorado începuse să ţipe după prima lovitură de bici. Acesta era însă un indian sau cel puţin un metis care fusese crescut ca un indian; nu auzise Ramsay că indienii din câmpiile de nord treceau de bunăvoie printr-un fel de ceremonie în care se torturau singuri? Ar fi pus pariu că metisul avea câteva cicatrici pe piept sau pe spate ca dovadă a acelui obicei, iar asta îl enerva. Însemna că avea să treacă destul de mult timp şi avea să necesite mult efort din partea lui până să audă un ţipăt din gura metisului. Era timpul să înceapă să lovească mai cu patos.

Prima lovitură adevărată a biciului se simţi ca un fier înroşit în foc pe spatele metisului, lăsându-i o dâră de carne vie; singura diferenţă era că nu mirosea a carne arsă. Colt Thunder nu clipi şi nici nu avea s-o facă atât timp cât Jenny Callan stătea în tindă, privindu-l. Îşi ţinea ochii aţintiţi asupra ei, şi ea îl privea fix. Avea ochi albaştri că ai lui, deşi o nuanţă mult mai închisă, precum safirul încrustat în inelul pe care îi plăcea lui Jessie atât de mult să-l poarte. Jessie? Dumnezeule, cât de furioasă avea să fie din cauza asta, dar ea avusese întotdeauna o atitudine protectoare când venea vorba despre el, mai ales de când se trezise cu el în pragul casei, cu trei ani în urmă, şi se înhămase la sarcina dificilă de a-l transforma într-un bărbat alb.

Reuşise chiar să-l facă şi pe el să creadă că aşa ceva era posibil. Ar fi trebuit să fie mai realist.

„Gândeşte-te la ea…” Nu, era sigur că Jessie avea să plângă când urma să vadă ce avea să rămână din trupul acesta după ce Ramsay avea să termine cu el. În schimb, Jenny… trebuia să se concentreze asupra ei.

Fir-ar câte lovituri de bici fuseseră? Şase? Şapte?

Jenny cea cu părul auriu, frumoasă şi dulce, la fel ca bomboanele pe care le pregătea Jessie în bucătăria ei. Tatăl ei se stabilise în Wyoming abia cu un an în urmă, după ce se terminase războiul cu indienii, iar triburile sioux şi cheyenne fuseseră înfrânte şi forţate să trăiască în rezervaţii. Colt se aflase în Chicago împreună cu Jessie şi Chase când se dezlănţuise iadul războiului, iar Jessie pusese la cale un plan prin care el să nu primească veşti de

acasă, temându-se ca nu cumva să lase totul baltă şi să se întoarcă să lupte alături de tribul lui. Dar n-ar fi făcut-o. Mama, sora şi fratele lui mai mic erau deja morţi – fuseseră descoperiţi şi omorâţi în 75, la numai două luni după ce plecase el din trib, de nişte prospectori care se îndreptau spre Black Hills. După ce se găsise aur acolo, în 74, zona începuse să mustească de prospectori.

Aurul din inima teritoriului indian fusese începutul sfârşitului. Indienii ştiuseră dintotdeauna ce comoară se afla în străfundurile pământului lor, dar, odată ce aflară şi albii, nimeni şi nimic nu-i mai putură ţine la distanţă. Şi, deşi încălcau tratatul prin simpla lor prezenţă pe teritoriile indienilor, armata venise în cele din urmă să-i protejeze, iar asta condusese la ultima victorie grandioasă a indienilor la Little Bighorn şi apoi la sfârşitul conflictului.

Apă Curgătoare, mama lui Colt, prevăzuse că aşa avea să se întâmple. Din cauza asta pornise o ceartă între el şi Tovarăşul Lupilor, tatăl lui vitreg, aproape forţându-l pe Colt să plece din trib. Şi ar fi trimis-o şi pe surioara lui cu el dacă Micuţa Pasăre Cenuşie nu ar fi fost deja măritată.

Mama lui îi povestise toate astea când era deja prea târziu ca să mai existe vreo cale de împăcare şi îi spusese că avea motivele ei. La momentul respectiv, clocotise de furie împotriva ei. Spre deosebire de ea, el nu se temea de viitor. El nu vedea decât că viaţa lui, aşa cum o ştiuse până atunci, avea să se sfârşească. Dar ea prevăzuse şi acest sfârşit şi îl silise să se aventureze într-o nouă viaţă.

Îl înfuria faptul că previziunile mamei sale se adeveriseră şi că urma să trăiască într-o rezervaţie, la fel ca tatăl lui vitreg şi ca fratele lui mai mare – dacă supravieţuiseră şi ei războiului. Şi mai supărător era faptul că fusese salvat de la o astfel de soartă ruşinoasă.

Douăzeci şi cinci? Treizeci? Nu mai avea rost să numere, nu-i aşa?

Alte dăţi, când venise în vizită la Jenny, văzuse cu ochii lui cât de priceput cu biciul era Ramsay Pratt, căci acesta se mândrea cu talentul său. Iar acum făcea spectacol pentru bărbaţii care stăteau în spatele lui, lovind

cu biciul pe urma anterioară, de câte ori era nevoie ca să crape carnea, să adâncească crestătura şi apoi să lovească încă o dată în acelaşi loc pentru că putea şi pentru că ştia că provoca durere.

Colt ştia că Pratt putea mânui biciul la nesfârşit, fără să obosească. Era un munte de om şi arăta ca un urs, cu nasul atât de plat, că aproape nu se observa, o claie ciufulită de păr castaniu care îi zburda sălbatic în jurul umerilor, o barbă lungă şi deasă şi o mustaţă care se lipea de ea. Dacă exista un om pe lumea asta care să arate ca un sălbatic, acela era Pratt. Iar Colt văzuse cum îi sclipiseră ochii în momentul în care i se poruncise să aducă biciul. Asta era o însărcinare care îi oferea bucurie.

Cincizeci şi cinci? Şaizeci? De ce mai încerca să numere loviturile? Oare îi mai rămăsese piele pe spinare? Rănile erau la fel de grave pe cât erau de dureroase sau simţea că îi luase spatele foc numai pentru că Pratt îl lovea într-un anume fel? Era vag conştient de sângele care îi curgea în cizme.

Cât mai avea să stea Jenny acolo să se uite, cu expresia aceea la fel de aspră şi de lipsită de emoţii ca a tatălui ei? Chiar avusese de gând să se însoare cu fata asta, să cumpere o fermă cu punga de aur – darul de despărţire din partea mamei sale – pe care o găsise printre lucrurile lui când sosise în Rocky Valley?

O dorise pe Jenny încă de când o văzuse prima dată. Jessie îl tachinase pentru infatuarea lui, dar îl încurajase să acţioneze. De asemenea, îi insuflase suficientă încredere în sine cât să nu se simtă descurajat şi să nu ezite.

Când o întâlnise pentru prima dată faţă în faţă, descoperise că şi ea era atrasă de el. Într-atât încât, în mai puţin de o lună, Jenny i se oferise cu toată inocenţa. În noaptea aia, o ceruse de soţie, şi de atunci încoace îşi făcuseră tot felul de planuri – aşteptau doar momentul potrivit să-i dea vestea tatălui ei. Bătrânul cu siguranţă bănuise ce avea să se întâmple. Cum vitele din Rocky Valley păşteau pe toată câmpia, practic până în gardul fermei Callan, lui Colt îi era uşor să vină în vizită de trei sau

patru ori pe săptămână, la miezul zilei, dar şi pe înserat. Walter Callan ştia că îi făcea curte fiicei sale, iar asta avea mai mult ca sigur legătură cu furia pe care o etala acum. Dar cum putea explica furia lui Jenny?

Îşi dădu seama că ar fi trebuit să-i povestească despre trecutul lui, să-i spună că numele lui adevărat era Tunet Alb şi că fusese ideea lui Jessie să primească numele Colt. Problema era că ştiuse dintotdeauna că Jenny nu avea să-l creadă, că ar fi zis că o tachinează. Jessie făcuse o treabă minunată cu el; de foarte multe ori ajunsese chiar să gândească precum un alb. Însă nu mai era un om alb în ochii lui Jenny. Când începuse tortura, văzuse mânia din ochii ei înainte să o ascundă în spatele unei priviri aspre, la fel ca a tatălui ei. Nu plângea, nu se mai gândea la felul în care mâinile şi buzele lui îi veneraseră trupul, la cum îl implorase să facă dragoste cu ea de fiecare dată când se aflaseră singuri. Acum, nu mai era decât un indian oarecare, care primea pedeapsa binemeritată pentru că îndrăznise să viseze la dragostea unei femei albe.

Începeau să i se înmoaie genunchii. Şi privirea începea să i se înceţoşeze. Focul care îi ardea spinarea îşi croise drum în sus şi îi explodase în creier. Nu ştia cum de putea să rămână în picioare, cum de nu se schimonosea de durere. Trăise cu impresia că experimentase durerea cea mai aprigă în timpul ceremoniei numite Dansul Soarelui, dar ce simţise atunci nu era decât o fărâmă din chinul de acum. Jenny nu închise ochii în faţa ororii şi nici nu-şi feri privirea. Dar ea nu-i putea vedea spinarea din locul unde stătea. Oricum, nu ar fi contat. Nu mai conta dacă o privea în ochi. Nimic nu mai reuşea să-l facă să uite de durere.

În cele din urmă, Colt închise ochii, şi capul îi căzu pe spate. Walter Callan îi făcu semn lui Ramsay să se oprească o clipă.

— Mai trăieşti, băiete?

Colt nu răspunse. Urletele erau acolo, în mintea lui, încremenite în corzile vocale, aşteptând doar momentul să evadeze odată ce deschidea gura. Dar mai degrabă şi-ar fi muşcat limba decât să le lase libere. Când luase hotărârea

să nu scoată niciun sunet, nu o făcuse din cauza mândriei de indian. Indienii îi respectau pe albii care rămâneau curajoşi în faţa morţii. El nu se aştepta la un asemenea respect din partea oamenilor din faţa lui. Nu scotea niciun cuvânt pentru că se respecta pe sine.

Tăcerea din jurul lui fu destrămată de întrebarea lui Callan. Se auziră câteva exclamaţii de uimire datorate faptului că încă stătea în picioare; alţii dezbăteau dacă era posibil să leşini fără să cazi din picioare, iar cineva propuse să fie adusă o găleată cu apă ca să o arunce pe el, în caz că leşinase. În acel moment, Colt deschise ochii. Raţiunea nu-l părăsise întru totul, şi ştia că şi-ar fi pierdut controlul dacă rănile i-ar fi fost atinse de apă. Îi era greu să ridice capul, dar totuşi o făcu.

— Dacă nu aş fi văzut asta cu ochii mei, n-aş fi crezut că e posibil, rosti cineva de lângă el.

Biciul zvâcni şi îl lovi din nou, dar de data asta nu îi mai acorda prea multă atenţie nimeni în afară de osândit şi de călău.

— Mie încă nu-mi vine să cred, mormăi o voce din spatele lui Colt. Nu se poate să mai reziste în picioare.

— Dar la ce te aşteptai? E doar pe jumătate om, să ştii. În picioare a rămas cealaltă jumătate.

Ramsay îşi alungă din minte glasurile şoptite şi îşi concentra loviturile numai pe rănile deschise, din care se zărea carnea vie. Vedea roşu în faţa ochilor de mânie că indianul nu cedase încă, iar asta se răsfrângea asupra felului în care lovea. Doar nu avea să-i strice reputaţia corcitura asta nenorocită! Nu putea să moară fără să scoată niciun sunet.

Mânia îl împiedică pe Ramsay să audă călăreţii care se apropiau în goană din partea laterală a casei, dar ceilalţi din mulţime îi observară. Se întoarseră şi-i văzură venind pe Chase şi pe Jessica Summers, urmaţi de aproape douăzeci de cowboy de la ferma lor.

Dacă auzise zgomotul copitelor, Ramsay probabil bănuise că erau alţi oameni de la ferma lui Callan, pentru că nu încetă supliciul. Tocmai îşi trăgea braţul şi se

pregătea pentru aplicarea altei lovituri, când Jessie Summers puse mâna pe revolver şi ţinti.

Glonţul care ar fi trebuit să spulbere ţeasta lui Ramsay îşi rată ţinta pentru că Summers reuşi să ridice braţul soţiei sale în ultima clipă, după ce îi înţelese planul. Împuşcătura ei acţionă asemenea unui semnal, şi fiecare bărbat venit de la Rocky Valley îşi scoase puşca sau revolverul. Cei de la ferma lui Callan încremeniră.

Walter Callan începu să priceapă că supărarea îl împinsese să facă o greşeală foarte mare. Voia ca metisul să moară, dar poate că nu ar fi trebuit să-şi declare intenţiile de faţă cu toată lumea.

Ramsay Pratt se holba îngrozit la armele care erau, în cea mai mare parte, îndreptate în direcţia lui. Biciul nu mai avea nicio putere în faţa atâtor gloanţe; nici măcar biciul lui special. Îşi coborî încet braţul până când pielea îmbibată cu sânge a biciului i se încolăci în jurul cizmei.

— Blestematule! se auzi strigătul lui Jessie Summers, îndreptat însă către soţul ei. De ce m-ai oprit? De ce?!

Dar, înainte ca bărbatul să poată răspunde, Jessie coborî de pe cal şi pomi în goană, îmbrâncind bărbaţii care încă nu îndrăzneau să se mişte din calea ei. Era ca o furtună. Niciodată în cei douăzeci şi cinci de ani ai ei nu mai fusese atât de furioasă. Nici tatăl ei, nici mama ei şi nici soţul ei, cu care avusese nişte neînţelegeri la un moment dat, nu o făcuseră să-şi piardă controlul într-o asemenea măsură. Dacă nu ar fi oprit-o Chase, şi-ar fi golit revolverul în oamenii lui Callan şi ar fi păstrat ultimul glonţ pentru el.

Dar când ajunse lângă Tunet Alb şi văzu de aproape rănile pe care i le provocase acel bici, toată furia i se scurse din trup. Se aplecă şi scoase un geamăt de jale care se sfârşi brusc în momentul când îşi revărsă involuntar tot conţinutul stomacului în curtea murdară de sânge.

Chase sosi lângă ea până să termine şi o cuprinse cu braţele. Acum, şi el se holba la Tunet Alb şi începea să se simtă la fel de îngreţoşat. Chase ajunsese să-l considere un prieten, deşi Colt era mai apropiat de Jessie. Ea îl iubea ca pe un frate. Îi lega o relaţie specială, care dura de mai mult

de jumătate din viaţa lor. Colt fusese mereu alături de ea atunci când avusese nevoie de un prieten, iar Jessie urma să se considere vinovată că nu ajunsese aici la timp. Chase avu presimţirea că ajunseseră oricum prea târziu. Dacă nu murise din cauza şocului, Colt avea să moară din cauză că pierduse foarte mult sânge.

— Nuuu! Jessie se ridică plângând şi se uită din nou la Tunet Alb. O, Dumnezeule, o, Dumnezeule! Chase, fă ceva!

— Deja am trimis un om după doctor.

— O să dureze prea mult. Fă ceva acum. Trebuie să faci *acum* ceva. Opreşte sângerarea… O, Doamne, de ce nu e dezlegat deja?

Ultima nu era, de fapt, o întrebare. În clipele acelea, Jessie nu prea ştia ce vorbea. Ocoli suportul de parcă ar fi fost hipnotizată. Era mai bine. Din faţă, Colt părea nevătămat – în afară de paloarea chipului, a faptului că stătea nemişcat ca un mort şi respira foarte slab. Se temea să îl atingă. Voia să-l ia în braţe, dar nu îndrăznea. Orice atingere i-ar fi provocat durere. Orice mişcare avea să fie chinuitoare.

— O, Doamne! Tunet Alb, ce ţi-au făcut?

Cuvintele ei şoptite se înecară în lacrimi. Dar Colt o auzise. Ştia că se afla în faţa lui, doar că nu deschise ochii. Dacă i-ar fi văzut chipul copleşit de suferinţă, şi-ar fi pierdut şi ultima fărâmă de control pe care o mai avea. Era îngrozit la gândul că ea urma să-l atingă şi cu toate acestea avea cu disperare nevoie de tandreţea ei.

— Nu… plânge…

— Nu, nu, n-o să plâng, îl asigură ea în timp ce lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Dar încearcă să nu vorbeşti, bine? O să mă ocup eu de tot. Ba chiar o să-l omor şi pe Callan pentru tine.

Încerca să-l facă să râdă? Odinioară, îi făcuse şi el aceeaşi ofertă, doar că bărbatul pe care l-ar fi omorât pentru ea devenise între timp soţul ei, pe care îl iubea din toată inima.

— Să… nu… omori… pe nimeni.

— Şşştt, bine, bine, fac orice zici, dar nu mai vorbi.

Apoi adăugă: Fir-ar să fie, Chase, dezleagă mai repede frânghiile alea! Trebuie să oprim sângerarea.

Colt nu-şi mişcă braţele când i le eliberară. Chase stătea acum în faţa lui şi vorbea cu blândeţe:

— Jessie, scumpo, biciul ăla s-a târât prin praf de nenumărate ori. Dacă nu vrem să moară din cauza infecţiei, mai întâi va trebui să-i curăţăm spatele.

Se lăsă o linişte apăsătoare. Colt s-ar fi încordat dacă nu ar fi avut deja muşchii rigizi.

— Fă-o, Chase, rosti Jessie încet.

— Dumnezeule, Jessie…

— Trebuie s-o faci, insistă ea.

Se cunoşteau toţi trei suficient de bine cât să înţeleagă că ea nu se referise la curăţarea rănilor sau la mutarea lui de acolo. Colt aproape că respiră uşurat. Era timpul ca Jessie să se gândească la ceva raţional.

— Mai întâi, vom avea nevoie de o saltea şi de câţiva oameni care să-l sprijine să nu cadă.

Jessie se simţea în largul ei dând ordine, dar, când trimise doi oameni în casă pentru a aduce o saltea, Walter Callan îşi aminti că se aflau pe proprietatea lui şi păşi în faţa uşii pentru a le bloca drumul.

— N-o să-mi stricaţi niciuna dintre saltele pentru mizerabilul ăla…

Nu termină de vorbit. Când îl auzi obiectând, Jessie se roti pe călcâie şi îl privi fix, cu toată furia pe care o simţise mai devreme întipărită pe chip. Urcă treptele până în tindă şi, înainte să-şi dea careva seama ce avea de gând să facă, smulse arma unuia dintre oamenii pe care Callan nu-i lăsa să pătrundă în casă. De data asta, Chase nu mai era acolo pentru a o opri. Şi nimeni altcineva nu îndrăznea să o facă.

— Ai fost împuşcat vreodată, Callan? întrebă ea pe un ton amical şi le făcu semn oamenilor să intre în casă, apoi mângâie cu degajare ţeava bătrânului Colt 44 Dragoon. Există părţi ale corpului uman care nu sângerează prea mult dacă sunt împuşcate, dar te asigur că dor ca naiba. Un deget de la picior ori de la mână… sau partea care face un bărbat să fie bărbat. De câte gloanţe crezi că este nevoie

ca să o scurtez până la dispariţie? De trei, poate? Sau chiar de mai puţine? Crezi că asta ar echivala cu sălbăticia de care ai dat dovadă?

— Eşti nebună, şopti Walter îngrozit de-a binelea.

Instinctiv, îşi duse mâna la pistolul de la brâu. Jessie nu făcu nimic să-l oprească, doar se uită lung la mâna lui, sperând din toată inima să scoată arma din toc. El văzu speranţa din ochii ei şi îşi îndepărtă mâna de la şold cu o mişcare lentă.

— Laşule, şuieră ea printre dinţi, sătulă de joaca aceasta inutilă. Callan, tu şi oamenii tăi să vă strângeţi catrafusele şi să dispăreţi până la apusul soarelui. Dacă nu ţii cont de avertizarea mea, îţi voi face viaţa un adevărat iad. Setea mea de răzbunare te va urmări peste tot.

Callan nu se aşteptase la asta.

— N-ai niciun drept să…

— N-am pe naiba!

Callan îl imploră din priviri pe soţul ei.

— Summers, nu eşti în stare să-ţi stăpâneşti nevasta?

— Deja ţi-am făcut un favor, nenorocitule, îi strigă Chase drept răspuns. Am împiedicat-o să-ţi spulbere capul de pe umeri. Orice altceva ar mai avea de gând va fi o pedeapsă prea mică pentru fapta asta, şi o meriţi din plin, aşa că nu întinde coarda. Ai noroc că unul dintre oamenii tăi a auzit din întâmplare ce plănuiai şi că este prieten de pahar cu administratorul meu. Şi ai un noroc chior pentru că nu a trebuit să călărească tocmai până la Rocky Valley, ci ne-a găsit pe câmpie. Dar atâta ţi-a fost. Ce ai făcut aici este o demonstraţie josnică de sălbăticie, tipică pentru oamenii de cea mai joasă speţă.

— Era dreptul meu, protestă Walter. Mi-a pângărit fiica.

— Afurisita asta pe care o numeşti fiică l-a încurajat, i-o tăie Jessie şi se dădu într-o parte pentru ca salteaua să fie scoasă pe uşă. Deja fusese adusă o căruţă din hambar. Nu mai am să-ţi spun decât că, dacă el moare, o să mori şi tu, Callan. Ai face bine să pici în genunchi şi să te rogi la toţi sfinţii să trăiască, apoi să îţi iei tălpăşiţa.

— Şeriful va auzi de cele întâmplate aici.

— O, sper că vei fi atât de prost cât să-i povesteşti. Chiar sper asta. Dacă n-aş şti că nu te-ai pricopsi decât cu o mustrare, te-aş denunţa chiar eu. Dacă nu faci cum îţi zic, voi face dreptate de una singură. Dumnezeu mi-e martor! Oricum, cineva trebuie s-o facă, încheie Jessie dezgustată şi îi întoarse spatele.

— La naiba! mormăi Walter în spatele ei. Este doar un metis blestemat!

Jessie se roti pe călcâie, şi ochii ei turcoaz părură a arunca fulgere.

— Nenorocitule! Secătură afurisită şi jegoasă! Cel pe care aproape l-ai omorât este fratele meu! Dacă mai scoţi vreun cuvânt în faţa mea, îţi voi înfige un glonţ între ochi!

Îl lăsă două secunde să vadă dacă îi luă în serios ameninţarea, apoi se întoarse la Colt. Acum, avea ochii deschişi. Se priviră multă vreme.

— Tu… ai ştiut?

— Nu de la început. Tu?

— De abia când am… plecat.

Duse un deget spre buzele lui şi, cu un gest delicat, îl împiedică să mai spună ceva.

— Mă mir că mama ţi-a zis. M-am întrebat întotdeauna de ce mă simt atât de apropiată de tine, dar nu şi de sora ta şi de fratele tău. În cele din urmă, am întrebat-o direct pe mama ta. Nu a vrut să-mi răspundă. Poate că nu voia să recunoască faptul că tata nu a avut copii doar cu fiica ei cea mai mare. Dar pentru mine a fost suficient că nu a negat, mai ales că voiam din tot sufletul ca ipoteza mea să fie adevărată.

— Jessie, nu crezi că discuţia asta ar trebui să mai aştepte? întrebă Chase.

Ea încuviinţă din cap şi mângâie cu blândeţe obrazul lui Colt. Acesta fu semnalul ca bărbaţii care stăteau lângă ei să facă un pas înainte şi să îl prindă de braţe. Colt închise din nou ochii în clipa în care Chase veni în faţa lui.

— Îmi pare rău pentru ce trebuie să fac, prietene.

— Nu fi prost, Chase, îl mustră Jessie, câştigând drept

răspuns din partea soţului ei o privire de genul „o să mă răzbun mai târziu pentru asta”, pe care ea o ignoră. E singurul lucru din ziua asta blestemată pentru care va fi recunoscător. Fă-o odată!

Şi Chase se conformă, încleşta pumnul şi lovi cu avânt maxilarul lui Colt.

Capitolul 2

Cheshire, Anglia, 1878

Vanessa Britten lăsă broderia să-i cadă în poală şi o urmări pe ducesă cum dădea ocol camerei. Era sigură că sărmana fată nici nu băga de seamă că aproape rărise covorul, la cât de mult călcase pe el. Cine şi-ar fi închipuit că ducesa avea să fie afectată de mica tragedie care se petrecea la etaj?

Cu o lună şi jumătate în urmă, când acceptase postul de damă de companie pentru ducesa de nouăsprezece ani, Vanessei nici măcar nu-i trecuse prin minte că ar fi fost posibil aşa ceva. Era un lucru obişnuit ca fetele tinere să se mărite cu lorzi bătrâni pentru banii şi poziţia lor în societate. Iar Jocelyn Fleming pusese mâna pe cea mai bună partidă: Edward Fleming, al şaselea duce de Eaton, un bărbat trecut de cincizeci de ani, suferind de o boală cruntă încă din anul anterior, când fusese oficiată cununia.

Dar nu durase mult, şi Vanessa îşi schimbase părerea despre tânăra ducesă de Eaton. O, era adevărat că fusese o fată săracă atunci când ducele o ceruse în căsătorie. Tatăl ei deţinuse o fermă de armăsari în Devonshire, una dintre cele mai faimoase din Anglia, dacă era să creadă spusele lui Jocelyn. Dar, ca mulţi oameni din timpurile acelea, îi plăcea să parieze banii la jocuri de noroc şi, la moartea lui, lăsase în urmă datorii atât de mari, că Jocelyn rămăsese fără niciun sfanţ. Edward Fleming practic o salvase pe sărmana fată de la ce putea fi mai rău pentru o lady –

nevoia de a-şi căuta de lucru.

Vanessa nu putea decât să aplaude o asemenea faptă. Adora poveştile de succes. Nu era genul care să poarte ranchiună pentru averea dobândită de altcineva, cum era cazul ducesei. Doar că Jocelyn Fleming nu era o vânătoare de averi, aşa cum presupusese Vanessa la început. Vanessa trăise prea mult în Londra, unde oamenii erau reci, neprietenoşi şi hotărâţi să pună mâna pe orice şi pe oricine puteau. Jocelyn nu putea fi aşa nici dacă încerca. Era mult prea naivă, prea deschisă şi avea prea multă încredere în oameni. Era prea inocentă pentru a fi o mincinoasă credibilă. Şi nu era deloc prefăcută. Cel mai uimitor lucru era că îl iubea cu adevărat pe bărbatul care îşi dădea duhul în acele momente, în camera de la etaj.

Vanessa fusese angajată tocmai în eventualitatea acestei întâmplări nefericite. Ducele luase mai multe măsuri de precauţie în ultimele luni, vânduse nişte proprietăţi pentru care nu existau drepturi de succesiune, transferase bani în afara regatului şi cumpărase toate cele necesare pentru o călătorie peste hotare. Se ocupase de toate detaliile. Jocelyn şi anturajul ei destul de mare nu trebuiau decât să plece. Chiar şi bagajele erau deja împachetate.

Până să le cunoască rudele îndepărtate ale ducelui, Vanessa fusese sceptică în privinţa motivului care îl mânase pe duce să acţioneze astfel. „Vulturii”, cum îi numea el, de abia aşteptau să coboare pe proprietatea lui şi să o ciopârţească.

Dacă exista un om avar şi necioplit pe lumea asta, acela era Maurice Fleming, actualul moştenitor al ducatului. Edward nu avea rude apropiate. Maurice era doar un văr primar, cu care ducele nu suporta nici măcar să se afle în aceeaşi încăpere. Dar Maurice avea de întreţinut o familie numeroasă, precum şi o mamă şi patru surori, aşa că aştepta cu foarte mare interes şi nerăbdare moartea lui Edward. De asemenea, avea spioni la reşedinţa Fleming, casa lui Edward şi a lui Jocelyn, care îl ţineau la curent cu starea de sănătate a ducelui. Maurice avea să bată la uşa

din faţă imediat ce ducele urma să fie declarat mort.

Sărmana Jocelyn se afla în mijlocul unei dispute familiale care dura de foarte mult timp. Rudele lui Edward făcuseră tot ce le stătuse în putere ca să îl convingă să nu se însoare cu ea. Dar eşuaseră şi trecuseră la ameninţări – ce-i drept, nu în prezenţa lui Edward, dar ameninţările ajunseseră oricum la urechile lui. Aşa că pregătirile lui nu se rezumau la atitudinea protectoare cu care o înconjurase pe tânăra lui soţie, ci aveau legătură şi cu pericolul care părea să îi ameninţe viaţa.

În aceste condiţii, Vanessa ar fi fost prima care să admită că a rămâne în Anglia ar fi fost o nebunie din partea ei.

Noul duce n-ar fi avut linişte până toată averea lui Fleming nu intra în posesia lui. Avea să facă tot ce-i stătea în putere ca să recupereze proprietăţile care fuseseră vândute, iar, din poziţia lui de nou duce de Eaton, urma să aibă o putere uriaşă. Însă Edward era hotărât ca Maurice şi familia hrăpăreaţă a acestuia să nu pună mâna pe niciuna dintre proprietăţile care nu erau menţionate în actele oficiale. Acestea trebuiau să-i revină lui Jocelyn, pentru loialitatea şi devotamentul lipsit de egoism pe care i le oferise.

Dacă exista cineva pe lumea asta care să aibă nevoie de sfatul şi ajutorul Vanessei, aceea era fata asta tânără, cu ochii umflaţi de plâns. Jocelyn nu voia să plece din Anglia şi din mijlocul tuturor lucrurilor pe care le cunoştea. Se certase din pricina asta cu soţul ei încă de prima dată când el adusese în discuţie ideea, dar nu reuşise să-l facă să se răzgândească. În privinţa asta, era asemenea unui copil care se temea de necunoscut. Nu înţelegea pe deplin pericolul care o păştea dacă rămânea şi ajungea în grija lui Maurice. Dar Vanessa înţelegea. Dumnezeule, nu suporta să se gândească la ce s-ar putea întâmpla. Poate că Jocelyn era ducesă, dar curând avea să fie o văduvă tânără şi „ducesă” doar cu numele, pentru că Maurice avea o soţie care urma să moştenească rangul nobiliar. Titlul nobiliar nu o putea proteja pe Jocelyn în niciun fel dacă Maurice

ajungea să o prindă în ghearele sale.

— Excelenţă? şovăi menajera în uşă, cu doctorul alături. Excelenţă?

Trebui să o strige încă o dată, înainte ca Jocelyn să se smulgă din starea de reverie în care se cufundase şi să revină la realitate. Vanessa văzu că fata încă avea speranţe, oricât de mici, că starea de sănătate a soţului ei urma să se îmbunătăţească. Dar fu de ajuns să privească o singură dată la expresia de pe chipul doctorului pentru ca acea speranţă să dispară pentru totdeauna.

— Când? întrebă Jocelyn cu glas pierdut.

— În noaptea asta, Excelenţă, răspunse bătrânul doctor. Îmi pare rău. Ştiam că e doar o chestiune de timp până când…

Vocea îi pieri.

— Pot să-l văd acum?

— Desigur. Te-a chemat.

Jocelyn încuviinţă din cap şi se îndreptă de spate. În ultimul an, învăţase de la soţul ei să adopte o postură adecvată şi să afişeze încredere în propriile puteri. Nu avea să plângă, cel puţin nu de faţă cu servitorii. Dar odată ce avea să rămână singură…

*

Edward avea doar cincizeci şi cinci de ani. În urmă cu patru ani, când Jocelyn îl cunoscuse, părul lui castaniu erau uşor înspicat cu fire argintii. Venise în Devonshire ca să cumpere un cal de vânătoare de la tatăl ei. Ea îi recomandase să cumpere un cal cu înfăţişare ceva mai modestă, şi Edward ascultase de sfatul ei. Calul pe care i-l recomandase ea era mai energic, mai plin de viaţă. Edward fusese mulţumit de achiziţia lui.

Anul următor, se întorsese pentru a cumpăra o pereche de cai de curse. Ascultase şi de data aceasta sfatul lui Jocelyn, iar ea se simţise flatată. Se pricepea la cai, doar crescuse printre ei, însă nimeni nu voia s-o ia în serios deoarece era foarte tânără. Dar Edward Fleming fusese

impresionat de cunoştinţele şi de încrederea ei.

Rasele pursânge pe care le cumpărase la îndemnul ei îi aduseseră foarte mulţi bani. Nici de data asta nu-i păruse rău că ascultase de sfatul ei. Şi, cumva, deveniseră prieteni, în ciuda diferenţei foarte mari de vârstă dintre ei. Edward se întorsese în Devonshire imediat ce auzise de moartea tatălui ei. Şi îi făcuse o ofertă pe care Jocelyn nu o putuse refuza. Nu fusese o propunere indecentă. Edward ştia deja că era pe moarte. Doctorii îi mai dăduseră numai câteva luni de trăit. Avea nevoie de o tovarăşă, o prietenă, cineva căreia să-i pese de el şi care să verse o lacrimă sau două la moartea lui. Avea prieteni, dar nu se simţea apropiat de niciunul.

Lui Edward îi plăcea să spună că datorită ei apucase să trăiască un pic mai mult. Şi lui Jocelyn îi plăcea să creadă că era adevărat. Era recunoscătoare pentru lunile pe care le trăise în plus alături de el; Edward era totul pentru ea: tată, frate, mentor, prieten, erou, totul, în afară de iubit, iar lucrurile nu se puteau schimba din acest punct de vedere. Nu mai făcuse dragoste cu o femeie de ani buni înainte să o cunoască pe ea. Iar Jocelyn, fiind o mireasă fecioară de optsprezece ani, nu ştia ce pierdea, aşa că nu regretase niciodată că nu explorase această parte a relaţiei. Era interesată, dar nu simţise că îi lipsea ceva. Ea pur şi simplu îl iubea pe Edward pentru ce reprezenta pentru ea.

Uneori, simţea că se născuse abia când îl întâlnise. Mama ei murise când Jocelyn era micuţă, aşa că nu avea amintiri despre ea. Tatăl ei îşi petrecuse majoritatea timpului în Londra. Uneori, când se întorcea acasă, o băga puţin în seamă, dar Jocelyn nu se simţise niciodată apropiată de el. Edward deschisese o întreagă lume pentru ea, o lume plină de sport, socializare, cu prietene, haine elegante şi obiecte de lux la care nu visase niciodată. Acum, urma să pornească spre o nouă viaţă, dar fără a-l avea pe el alături, fără sprijinul lui. Dumnezeule, cum avea să se descurce?

Jocelyn simţi duhoarea bolii când intră în dormitorul principal al casei. Nu voia să îşi ducă batista la nas ca să se

apere de mirosul neplăcut. Nu îi putea face asta soţului ei. Edward zăcea în patul uriaş din mijlocul camerei imense, întins cu faţa în jos, ca să respire mai uşor. Observă că o urmăreşte cu ochii lui cenuşii obosiţi, aproape lipsiţi de viaţă, cu cearcăne adânci şi pielea de sub ei foarte palidă. I se umplură ochii de lacrimi văzându-l astfel, deoarece până în urmă cu câteva săptămâni fusese destul de activ, iar cu câteva săptămâni înainte de asta se bucurase de o sănătate robustă sau cel puţin aşa o făcuse să creadă – deşi în tot acest timp făcuse planuri şi aranjamente pentru ea, ştiind că nu mai avea multe zile de trăit.

— Nu mă privi cu atâta tristeţe, draga mea!

Nici vocea lui nu mai suna ca înainte. Dumnezeule, cum să-şi ia adio de la el fără să izbucnească în lacrimi? Jocelyn se întinse spre mâna care zăcea palidă deasupra cuverturii de catifea şi o duse la buze. Când o îndepărtă, încercă să rămână zâmbitoare de dragul lui, dar zâmbetul nu dură decât o secundă.

— Asta ar însemna să te mint, se mustră ea pe sine şi pe el în acelaşi timp. Sunt tristă. N-am ce face în privinţa asta, Eddie.

Când se auzi strigat pe numele pe care nu îndrăznise nimeni să îl folosească, nici măcar în copilărie, în ochii lui reveni sclipirea de veselie care îl caracterizase cândva.

— Întotdeauna ai fost dureros de sinceră. Este unul dintre lucrurile pe care le-am admirat cel mai mult la tine.

— Şi eu care credeam că mă admiri pentru priceperea mea la cai!

— Şi pentru asta, da.

Zâmbetul îi dispăru de pe buze.

— Ai dureri? întrebă ea şovăitoare.

— Sunt obişnuit deja…

— Nu ţi-a dat doctorul…

— Pentru mai târziu, draga mea. Am vrut să rămân cu mintea limpede când îmi iau adio de la tine.

— O, Doamne!

— Ei, haide! Încercă să pară ferm, dar nu reuşise niciodată să fie aspru cu ea. Te rog, Jocelyn! Nu suport să

te văd plângând.

Ea întoarse capul ca să-şi şteargă lacrimile, dar ochii o trădară când îl privi, şi lacrimile începură să îi curgă din nou pe obraji.

— Îmi pare rău, dar mă doare inima de tristeţe, Eddie. Ştiu că nu ar fi trebuit să te iubesc aşa, spuse ea direct.

O astfel de confesiune l-ar fi făcut să râdă cu câteva zile în urmă.

— Ştiu.

— Mi-ai spus că va mai dura numai două luni şi nu am crezut... nu am crezut că mă voi apropia atât de mult de tine, într-un timp atât de scurt. Voiam să-ţi fac ultimele luni cât mai frumoase posibil, să te fac fericit, dacă puteam, pentru că şi tu ai făcut atât de multe pentru mine. Nu-mi propusesem să ajung să te iubesc atât de mult cât să sufăr când... Doar că nu a contat, nu-i aşa? Un zâmbet sfios îi apăru pe buze şi apoi dispăru. Până să se împlinească cele două luni, eu deja te iubeam. Of, Eddie, nu poţi să rezişti şi să avem parte de mai mult timp împreună? Ai păcălit moartea şi cu alte ocazii şi ai trăit mai mult decât au prognosticat doctorii. Mai poţi face asta o dată, nu?

Cât de mult ar fi vrut şi el să poată. Edward nu voia să moară, mai ales că descoperise fericirea adevărată tocmai la bătrâneţe. Dar nu o păcălise niciodată şi nu avea să înceapă acum. Faptul că se însurase cu ea fusese o dovadă de egoism din partea lui, mai ales că ar fi putut s-o ajute şi altfel. Dar se însurase şi nu regreta deloc timpul petrecut cu ea, aşa scurt cum fusese, chiar dacă acum Jocelyn suferea din cauza aceasta. Voise pe cineva care să ţină la el, iar ea ţinea cu adevărat. Nu se gândise însă că avea să sufere şi el, acum că trebuia să se despartă de ea.

Îi strânse mâna în loc de răspuns la rugămintea ei. Şi, când văzu că spatele ei se încovoaie, îşi dădu seama că înţelesese. Oftă şi închise ochii, dar numai pentru un moment. Îi plăcuse dintotdeauna să o privească, şi acum avea nevoie de asta. Jocelyn era incredibil de frumoasă, deşi ea ar fi fost prima care ar fi ripostat dacă el i-ar fi spus asta, şi pe bună dreptate, pentru că frumuseţea ei era

ieşită din tiparul acelor timpuri. Tenul ei era prea roz pentru standardele înaltei societăţi, părul prea roşcat, ca un foc înteţit, ochii într-o nuanţă prea deschisă de verde şi mult prea expresivi. Se vedea imediat în ochii ei dacă nu te plăcea, deoarece era mult prea sinceră şi nu ştia să se prefacă ori să mintă. Nici nu semăna cu alte roşcate, pentru că nu avea niciun pistrui pe pielea ca de fildeş, aproape transparentă.

Avea trăsături rezonabile, adică faţa ovală şi sprâncene uşor arcuite, nasul mic şi drept şi gura moale şi delicată. Modul cum înălţa bărbia îi trăda încăpăţânarea, deşi acesta nu era un indiciu pentru temperamentul ei, cel puţin nu din punctul de vedere al lui Edward. Singurul moment când se dovedise încăpăţânată fusese atunci când se opusese plecării din Anglia, dar în cele din urmă cedase.

În rest, ei bine, chiar şi el admisese că Jocelyn ar fi putut să fie ceva mai voluptuoasă. Era puţin mai înaltă decât majoritatea femeilor, deşi mai scundă decât el cu câţiva centimetri. Fusese întotdeauna o femeie activă, care nu stătuse locului odată ce ajunsese la reşedinţa Fleming, lucru ce putea explica faptul că era atât de slabă. Şi slăbise şi mai mult în ultima lună, deoarece îşi făcuse griji pentru el, aşa că rochiile îi erau cam largi. Nu că ei i-ar fi păsat. Nu era deloc vanitoasă. Ştia care îi erau defectele şi nu se dădea peste cap să le remedieze.

Edward, în nebunia lui, se trezise la un moment dat foarte gelos pe ea, dar era şi foarte bucuros că ceilalţi bărbaţi nu o considerau pe cât de atrăgătoare o vedea el. Şi, cum atracţia faţă de ea nu era de natură sexuală, faptul că era slabă nu reprezenta o problemă.

— Ţi-am spus cât sunt de recunoscător că ai acceptat să-mi fii ducesă?

— De sute de ori, cel puţin.

Îi strânse din nou mâna. Ea de abia îi simţi atingerea.

— Tu şi contesa v-aţi împachetat lucrurile?

— Eddie, nu…

— Ba trebuie să vorbim despre asta, draga mea. Trebuie să plecaţi imediat, chiar şi în toiul nopţii, dacă e

nevoie.

— Nu e corect.

Edward ştia la ce se referea.

— Înmormântările sunt o treabă foarte tristă, Jocelyn. Nu are rost să rămâi la înmormântarea mea. N-ai reuşi decât să-mi strici toate planurile pe care le-am făcut ca să te ştiu în siguranţă. Îmi promiţi?

Ea încuviinţă din cap fără tragere de inimă. Când vorbea despre plecarea ei, totul părea atât de real. Încercase să nu se gândească la ce urma, de parcă, făcând asta, ar fi putut să-l ţină mai mult alături de ea. Dar acest lucru nu mai era posibil.

— I-am trimis lui Maurice o copie după testamentul meu. Când o văzu că face ochii mari, îi explică: Sper că asta îl va împiedica să facă gesturi necugetate. De asemenea, sper că, odată ce va constata că ai plecat, va renunţa la ambiţiile sale şi va fi mulţumit cu proprietăţile nobiliare pe care le va moşteni. Eaton e un ducat suficient de bogat cât să asigure traiul pentru el şi familia lui extinsă. Jocelyn nu trebuia să asiste la citirea testamentului, pentru că el transferase restul proprietăţilor pe numele ei.

— Dacă i-ai fi dat lui…

— Niciodată! Aş fi donat totul săracilor înainte să-l las pe el să… Jocelyn, vreau ca tu să ai totul. Ăsta e unul dintre motivele pentru care m-am căsătorit cu tine. Vreau să ştiu că nu-ţi va lipsi nimic. Şi m-am îngrijit să fii în siguranţă. Oamenii pe care i-am angajat să te însoţească sunt dintre cei mai bine pregătiţi. Odată ce vei părăsi Anglia, Maurice nu va putea mitui judecătorii ca să-i dea câştig de cauză. Şi după ce vei mai creşte sau dacă te vei recăsători…

— Eddie, nu-mi vorbi despre căsătorie… nu acum, îl opri ea cu inima frântă.

— Îmi pare rău, draga mea, dar eşti atât de tânără. Va veni o zi în care…

— Eddie, te rog!

— Prea bine. Dar ştii că nu vreau decât să fii fericită?

Nu ar fi trebuit să-i spună atâtea. Acum, era deja obosit; de abia dacă-şi mai putea ţine ochii deschişi. Şi, cu

toate astea, mai voia să-i spună atât de multe lucruri…

— Ai toată viaţa înainte… ca să fii fericită.

— Voi fi, Eddie. Îţi promit! Voi duce o viaţă interesantă şi plină de aventuri, exact aşa cum m-ai sfătuit, rosti ea degrabă, pentru că Edward părea a se ofili văzând cu ochii. Îi strânse mâna mai puternic, până când ochii lui se fixară din nou asupra ei. Voi călări pe cămile şi elefanţi, voi vâna lei în Africa şi mă voi căţăra pe piramidele din Egipt.

— Nu uita de… ferma ta de armăsari.

— N-o să uit. Voi creşte cei mai frumoşi cai pursânge din… Eddie? El închise ochii şi îşi slăbi strânsoarea. Eddie?

— Te… iubesc… Jocelyn.

— Eddie!

Capitolul 3

Arizona, 1881

Nu era un drum, ci mai degrabă o cărare pentru catâri, atât de îngustă pe alocuri, că trăsura din faţă se înclină de două ori, prima dată între culmea muntelui şi nişte bolovani uriaşi, a doua oară între două pante înalte şi stâncoase. De fiecare dată fu nevoie de mai multe ore pentru ca drumul să fie lărgit cu lopeţi şi târnăcoape, unelte care din fericire fuseseră strecurate printre valize. Nu parcurseseră prea mulţi kilometri în dimineaţa aceasta fierbinte de octombrie.

Fierbinte. Era o dimineaţă caniculară, dar prin Mexic fusese cu adevărat groaznic, mai ales în luna iulie. Categoric, era o perioadă nepotrivită pentru a vizita ţara aceea. Şirul de trăsuri şi căruţe traversase graniţa cu Mexicul noaptea trecută şi tot atunci dispăruse şi una dintre călăuzele lor – din cauza asta nu se aflau acum pe drumul cel bun. Se pierduseră în mijlocul câmpiilor stâncoase care păreau să continue la nesfârşit, deşi cărarea pe care o urmau trebuia să se termine undeva.

Se îndreptau spre Brisbee. Sau să fi fost Benson?

Aveau nevoie de o călăuză prin părţile astea de lume. Mexicanul pe care îl angajaseră cu câteva luni în urmă se descurcase de minune şi îi trecuse graniţa fără nicio problemă, dar era clar că minţise când spusese că ştie şi regiunea aceasta, altfel nu ar fi dat bir cu fugiţii şi nu i-ar fi lăsat în plata Domnului.

Desigur, ei nu se grăbeau. Aveau provizii cât să le ajungă o lună şi aur suficient cât să refacă stocurile odată ce ajungeau în sfârşit în Brisbee sau în Benson, oricare aşezare avea să le apară prima în cale. Sau putea fi oricare alt oraş. Nu avea mare importanţă.

În ultima vreme, dăduseră cu banul de foarte multe ori ca să stabilească în ce direcţie aveau să meargă, obicei pe care Jocelyn îl începuse în Europa, când nu se putea hotărî ce ţară să viziteze. De data asta, voia să ajungă în cele din urmă în California, unde îşi trimisese corabia, *Jocel,* să o aştepte. Desigur, dacă între timp se întâmpla ceva care ar fi făcut-o să se răzgândească, putea să-i trimită oricând mesaj căpitanului să se întâlnească în altă parte, aşa cum făcuse şi în alte dăţi.

Acum, încerca să se hotărască dacă să petreacă mai multe luni vizitând această ţară, aşa cum făcuseră în Mexic, sau să înainteze spre Canada sau sudul Americii odată ce ajungeau în California. În realitate, era o problemă de priorităţi, de a alege siguranţa în detrimentul plăcerii de-a vizita. Ea voia să cunoască mai bine aceste ţinuturi şi mai multe state, cu tot cu oraşele lor. Până acum, mai vizitase doar New York şi New Orleans. Şi voise înadins să viziteze fermele de armăsari din Kentucky, despre care auzise atâtea, pentru a vedea dacă animalele de acolo se puteau compara cu armăsarii ei şi dacă putea găsi vreo iapă pe care s-o cumpere pentru Sir George, calul de concurs pe care îl luase cu ea.

Dar, dacă făcea după cum îi era voia, atunci era foarte probabil ca John Longnose să-i prindă din urmă. Acesta era bărbatul care îi urmărise peste tot încă de la plecarea din Anglia, cu trei ani în urmă, şi care angaja

oameni în diferite ţări, în funcţie de cum avea nevoie, pentru ca ei să nu ştie niciodată pe cine să bănuiască şi de cine să se ferească. Nu îl văzuseră niciodată la chip şi nici nu ştiau care este numele lui adevărat. John Longnose era pur şi simplu numele pe care i-l dăduseră ei, pentru că apărea deseori în conversaţie şi trebuiau să-i spună cumva. Cel mai sigur ar fi fost ca, odată ce ajungeau în California, să pornească din nou pe apă. Existau şanse mari ca Longnose să îi piardă urma pe mare, cel puţin pentru o vreme. Asta dacă nu cumva îi reperase corabia pe coasta de vest şi o aştepta acolo. Şi, fir-ar să fie, Jocelyn obosise să aleagă doar variante sigure de călătorie. Numai asta făcuse de când pornise în această aventură nebunească, fiind nevoită să părăsească un loc înainte să fie pregătită s-o facă, schimbând des hotelurile şi chiar numele deşi mai multe ori.

— Of, Doamne, văd că iar ai căzut pe gânduri, observă Vanessa şi se uită fix la evantaiul pe care Jocelyn îl manevra cu viteză. Primi drept răspuns o încruntare, aşa că adăugă: Desigur, e foarte cald, nu-i aşa?

— Am fost în ţări mai călduroase decât asta, inclusiv cea din care tocmai am plecat.

— Aşa este.

Vanessa nu mai spuse nimic. Ba chiar îşi întoarse capul înapoi spre peisajul de dincolo de fereastra trăsurii, de parcă nu ar mai fi fost nimic de adăugat. Dar Jocelyn ştia mai bine. Era o tactică de-a contesei să lase impresia că a renunţat la un subiect, când în realitate aceasta era rareori intenţia ei. Era un obicei enervant, deşi Jocelyn se obişnuise şi uneori chiar o ignora. Îi era mai uşor să-i spună Vanessei ce voia să ştie decât să încerce să o inducă în eroare.

Ai fi zis că două femei care au petrecut atâta vreme împreună se scoteau uşor una pe cealaltă din sărite, dar lucrurile nu stăteau deloc aşa. Prietenia lor se născuse în Anglia şi de atunci crescuse neîncetat, iar acum nu mai existau lucruri pe care să nu le ştie una despre cealaltă şi nici subiecte despre care să nu poată discuta.

Formau o pereche ciudată: Jocelyn cu înfăţişarea ei

viu colorată şi Vanessa cu chipul palid, părul blond-cenuşiu şi ochii într-o nuanţă de căprui-deschis. Contesa avea treizeci şi cinci de ani acum, dar silueta ei voluptuoasă care întorcea capetele bărbaţilor o făcea să arate cu zece ani mai tânără. Jocelyn era încă slabă, iar toate mâncărurile exotice pe care le testase şi mesele îmbelşugate pe care le luase în fiecare ţară pe care o vizitaseră nu o ajutaseră deloc să se mai îngraşe puţin. Când stăteau una lângă cealaltă, faptul că Vanessa era mai scundă o făcea pe Jocelyn să pară mai înaltă de un metru şi şaptezeci, cât măsura în realitate, şi mai slabă. Vanessa părea mai prietenoasă, avea un aspect mai obişnuit şi nu avea deloc un aer intimidant, pe când Jocelyn era exact opusul ei, şi asta numai din cauza trăsăturilor sale ieşite din comun.

Jocelyn nu ştia cum s-ar fi descurcat dacă nu ar fi avut-o pe contesă alături. Deseori se minuna de faptul că aceasta nu o abandonase cu ani în urmă sau cel puţin în New York, unde călătoria lor luase o întorsătură sinistră, odată cu uciderea avocatului lui Jocelyn. Dar Vanessa păru a înflori de-a lungul întregii lor aventuri. Şi, spre deosebire de Jocelyn, ea îşi dorise dintotdeauna să viziteze întreaga lume, aşa că se bucura de fiecare clipă. Rareori se plângea, nici măcar atunci când cazarea lăsa de dorit sau vremea era insuportabilă.

Vanessa nu era singura care îi rămăsese loială de-a lungul timpului. Îi mai avea pe Babette şi pe Jane, servitoarele ei de la reşedinţa Fleming, pe cei trei grăjdari care se ocupau de cai împreună cu Sidney şi cu Pearson, doi servitori care fuseseră de foarte mare ajutor ori de câte ori trebuiau să întindă tabăra în aer liber. Toţi fuseseră angajaţi de Edward. Îşi pierduseră prima bucătăreasă şi pe cele două ajutoare ale ei, dar îl aveau acum pe Phillipe Marivaux, un bucătar francez care se enerva uşor, pe care îl găsiseră din Italia. Îi mai aveau pe spaniolul şi pe arabul care fuseseră angajaţi ca ajutoare pentru Phillipe, dar şi pentru a mâna căruţele, la nevoie. Pe drum, rămaseră fără patru dintre cei şaisprezece oameni care o însoţeau pe Jocelyn pentru a-i asigura protecţia. Aceştia nu erau la fel

de uşor de înlocuit, pentru că nu existau foarte mulţi oameni pricepuţi la mânuirea armelor care să fie dispuşi să-şi părăsească familiile şi ţara pentru a se alătura într-o călătorie ce nu părea a se termina vreodată.

După cel mult cinci minute, Vanessa începu din nou:

— Nu eşti îngrijorată că ne aflăm pe un drum atât de îngust, nu-i aşa?

— Cred că e doar o amărâtă de cărare, şi nu, se pare că acum coborâm, aşa că nu ar trebui să continue prea mult.

— Atunci, *chiar* ai fost adâncită în gânduri, spuse Vanessa. Sper că nu te gândeai la flăcăul ăla pe care l-am lăsat în urmă în New York. Credeam că ţi-ai dat singură seama că nu te puteai mărita cu el până nu rezolvai cumva problema cu fecioria ta.

Jocelyn nu se îmbujoră, pentru că nu era prima dată când situaţia ei neobişnuită devenea subiect de discuţie. Vorbiseră de atât de multe ori despre asta, că nu mai avea de ce să se ruşineze.

— Nu m-am răzgândit, răspunse Jocelyn. Charles îl cunoştea pe Edward şi chiar s-a întâlnit cu el când a călătorit prin Europa. În niciun caz nu l-aş fi lăsat să afle de impotenţa lui Edward. Nu vreau ca amintirea lui Edward să fie pângărită astfel. Şi Charles ar fi aflat dacă mă măritam cu el… dacă nu cumva suferea şi el de aceeaşi neputinţă, deşi asta e aproape imposibil, pentru că este foarte tânăr.

— Şi foarte îndrăzneţ. Doar mi-ai povestit că te-a încolţit în dormitorul ăla şi că aproape…

— Da. Păi, mi-am dat seama şi eu că e mai mult decât capabil să îşi îndeplinească îndatoririle maritale.

Jocelyn roşi de data asta. Nu intenţionase să-i povestească acea întâmplare Vanessei, dar contesa o trăsese de limbă, ca de obicei. Nu îi era ruşine de ceea ce se petrecuse acolo. Charles deja o ceruse în căsătorie. Şi, dacă ar fi băut ceva mai mult la petrecere şi i-ar fi permis lui Charles să o seducă din cauza băuturii, tot nu ar fi fost ceva rău, din cauza sentimentelor pe care le aveau unul pentru celălalt. Dar în noaptea aceea uitase de „problema”

ei, şi, dacă Vanessa nu ar fi căutat-o şi sosirea ei nu ar fi pus punct îmbrăţişărilor pătimaşe ale lui Charles, acum nu ar mai fi avut nicio „problemă”. Charles ar fi aflat că văduva ducelui de Eaton era virgină.

— Dacă ai fi fost mai relaxată în Maroc, îi aminti Vanessa, ai fi putut avea o aventură de scurtă durată cu şeicul ăla care îţi făcea curte.

El nu îl cunoştea pe Edward, nici măcar nu ştia că eşti văduvă şi de abia vorbea engleză, aşa că nu ar fi contat. Îţi trebuie doar un amant, draga mea, şi „problema” ta va dispărea.

— Era prea curând, Vanessa. Eram încă în doliu, dacă îţi aminteşti.

— Nu văd ce legătură are una cu cealaltă. Sper că nu-ţi închipui că eu am aşteptat un an după moartea contelui pentru a-mi face un amant. Dumnezeule, nu! O femeie are nevoi la fel de puternice ca un bărbat.

— N-am de unde să ştiu asta.

Vanessa zâmbi auzind declaraţia ei inocentă.

— Nu, n-ai de unde… dar vei şti. Sau ţi s-a făcut din nou frică?

— Nu, deloc, zise Jocelyn cu tărie, deşi una era să discute despre asta, şi alta era să treacă la acţiune. A venit vremea să aflu şi eu despre ce tot vorbeşte lumea atâta. Ştiu cum se face dragoste, dar asta nu este suficient ca să îmi satisfac curiozitatea. Doar că nu pot să fac asta cu un bărbat oarecare.

— Nu. Sigur că nu. Prima dată trebuie să existe o atracţie destul de puternică. Trebuie să fii practic îndrăgostită până peste cap.

— Să ştii că am căutat, se apără Jocelyn.

— Ştiu, draga mea. E clar că bărbaţii aceia cu pielea întunecată şi mină serioasă din Mexic nu erau potriviţi pentru tine. Doar că ar fi fost mai bine dacă te-ai fi hotărât mai devreme, înainte să fi cunoscut pe cineva precum Charles, care voia cu adevărat să se însoare cu tine.

— De unde să fi ştiut că voi dori să mă recăsătoresc?

— Eu te-am avertizat că se poate întâmpla. Nimeni nu

plănuieşte să se îndrăgostească.

— Cu toate astea, eu eram convinsă că nu voi dori să mă mărit din nou. La urma urmelor, ar trebui să renunţ la o bună parte din libertatea de care am ajuns să mă bucur.

— Asta nu va mai conta dacă vei avea alături bărbatul potrivit.

Hotărâseră împreună, în lunga călătorie pe mare de la New York spre Mexic, că Jocelyn trebuia să scape de feciorie, acum că exista posibilitatea să se recăsătorească. Era singura modalitate prin care putea împiedica terfelirea numelui lui Edward. Şi, la urma urmei, o văduvă nu trebuia să mai fie fecioară. Iar faptul că era o fecioară de douăzeci şi doi de ani nu era deloc o trăsătură de care să fie mândră, nu când era ultimul lucru la care se aştepta lumea din partea ei.

Fecioria ei devenise, în cele din urmă, o piedică şi, aşa cum spusese şi Vanessa, o problemă pe care ar fi trebuit să o rezolve de mult timp. Acum, variantele ei de acţiune erau limitate. Una era să fie dezvirginată de un doctor. Dar ideea de-a fi înţepată cu nişte instrumente medicale o dezgusta. Singura variantă viabilă era să-şi facă un iubit, cineva care să nu facă parte din cercurile ei sociale, care să nu fi auzit vreodată de Edward şi, mai ales, cu care să nu se mai întâlnească niciodată după consumarea actului. Dacă apoi se întorcea la New York şi la Charles Abington sau dacă avea să cunoască pe cineva potrivit pentru poziţia ei socială şi cu suficientă avere, se putea căsători fără nicio problemă. Beteşugul lui Edward nu avea să fie descoperit niciodată.

Jocelyn era pregătită; fusese pregătită încă de când ancoraseră în Mexic. Găsise câţiva mexicani atrăgători. Din nefericire, fie aceştia nu fuseseră deloc atraşi de ea, fie ea era prea lipsită de experienţă ca să înţeleagă semnele subtile specifice jocului seducţiei. Nu era deloc pricepută la flirtat.

Nu avea să-i fie uşor să-şi găsească un iubit. Dincolo de faptul că era complet lipsită de experienţă, trebuia să se gândească şi la domnul Longnose şi la faptul că nu puteau

rămâne într-un loc îndeajuns de mult timp cât să se înfiripe vreo relaţie amoroasă între ea şi un bărbat. Îşi zise că nu trebuia să se descurajeze, că avea să mai fie curtată, aşa cum se întâmplase şi în Orientul Mijlociu şi apoi pe coasta de est a Americii. Bărbaţii din unele ţări erau mai agresivi decât alţii sau cel puţin mai îndrăzneţi. Acum, i-ar fi prins bine să fie şi ea ceva mai îndrăzneaţă, trăsătură de caracter pe care înainte o vedea drept o dovadă de aroganţă sau de obrăznicie.

Amintindu-şi de englezul care încă se ţinea pe urmele lor, Jocelyn spuse:

— Nu mă gândeam la Charles, să ştii. De fapt, a trecut ceva timp de când m-am gândit la el ultima dată. Crezi că e posibil să nu fi fost atât de îndrăgostită de el pe cât aveam impresia?

— Draga mea, nu îl cunoşteai de mult timp. Se spune că unele iubiri se nasc într-o clipită, deşi eu nu am trăit niciodată aşa ceva. De cele mai multe ori, dragostea necesită mult timp ca să înflorească. Am petrecut câteva luni în New York, dar l-ai cunoscut pe bărbatul ăsta cu doar trei săptămâni înainte de-a fi forţate să plecăm. Faptul că ai fost interesată de el mi se pare un semn foarte bun, având în vedere că ai ignorat orice bărbat în ultimii trei ani. Acum, spune-mi de ce te frământi din cauza insistentului nostru amic, domnul Longnose. Doar nu crezi cu adevărat că ne-a descoperit traseul atât de curând, nu după ce am fugit de el prin Mexic?

Ideea Vanessei cum că nu se putea gândi decât la două lucruri o făcu pe Jocelyn să zâmbească.

— Nu, nu-mi imaginez cum ar fi putut afla că am navigat spre sud, când puteam la fel de bine să ne întoarcem în Europa.

— Nu ştim nici cum ne-a găsit în New York, dar totuşi s-a întâmplat. Încep să mă întreb dacă nu cumva avem o iscoadă printre noi.

Ochii verzi sclipiră alarmaţi, pentru că, dacă Jocelyn nu putea să aibă încredere în oamenii de care depindea, atunci avea probleme serioase.

— Nu! Nu pot să cred aşa ceva!

— Nu mă refer la cineva din anturajul tău, draga mea. Dar ştii că echipajul de pe corabie se schimbă constant. Căpitanul de pe *Jocel* pierde oameni aproape în fiecare port şi trebuie să îi înlocuiască imediat. Pe drumul de la New Orleans la New York erau şase oameni noi pe punte şi alţi zece li s-au alăturat când am ridicat ancora spre Mexic. Şi, cum telegraful este folosit în tot mai multe ţări, dacă ajung la Longnose informaţii legate de locurile în care ne aflăm, nu i-ar lua mult să pună ceva la cale.

În mod surprinzător, ideea asta o înfurie mai mult decât o sperie. Blestematul de Longnose! Până acum, îşi făcuse griji că îi putea descoperi corabia în California înainte să ajungă ei acolo. Acum, exista o posibilitate ca bărbatul să ştie unde se află chiar în momentul acesta sau cel puţin încotro se îndreptau. Singurul lor atu era faptul că el nu avea o corabie la dispoziţie cu care să-i urmărească mai uşor.

— Ei bine, asta înseamnă că tocmai am rezolvat problema noii noastre destinaţii, spuse Jocelyn cu tensiune în glas. Nu mergem spre California.

Vanessa ridică dintr-o sprânceană.

— Eu doar mi-am exprimat nişte temeri, draga mea.

— Ştiu. Dar, dacă aşa stau lucrurile, cu siguranţă ar explica faptul că ne-a găsit de fiecare dată, chiar şi când am părăsit corabia şi am călătorit pe uscat înadins ca să îl trimitem pe piste greşite. Vanessa, jur că am ajuns la capătul răbdării! A fost destul de rău când Longnose a încercat să mă răpească pentru a mă duce înapoi în Anglia. Dar, de când am împlinit douăzeci şi unu de ani, a încercat să mă omoare de două ori. Poate că a venit timpul să accept provocarea.

— Mi-e teamă să întreb ce vrei să spui prin asta.

— Nu ştiu ce vreau să spun, dar mă voi gândi la ceva, o asigură

Capitolul 4

— Nu-mi place că tre’ s-omorâm o femeie, Dewane.

— Da ce-ţi pasă ţie? Nu-i ca şi cum ai avea vreo şansă s-o mozoleşti puţintel, Clydell. Plus că-i o străină, la fel ca domnu’ d-acolo. Ete la el ce senin şade! N-are ţoale ca ale noastre, nu se poartă şi nu vorbeşte ca noi. Plus c-a zis că şi fata-i englezoaică. Aşa că ce-ţi pasă ţie?

Clydell aruncă o privire către străin. Era înalt, subţirel, îmbrăcat într-un costum elegant oriental – sau era un costum elegant englezesc? — şi cu mai bine de zece ani mai în vârstă decât ei. Omul era atât de diferit, că ieşea în evidenţă ca un neg aflat pe nas. Plus că avea haine curate, deşi dormise la fel ca ei, pe faleză. Cum de îi rămăseseră hainele atât de curate?

— Chiar ş-aşa… începu Clydell din nou, dar fu întâmpinat de ochii mijiţi ai fratelui său.

— Uite, ăsta ne-a scos din Mexic, aşa-i? Şi taman când eram siguri că n-o să-ncropim suficient cât să traversăm graniţa. Tre’ să-ţi amintesc că sunt al naibii de fericit că ne-am întors aici, unde un bărbat poa’ să scuipe şi să se uşureze oriunde, după pofta inimii. Îi suntem datori. Clydell, n-avem cum s-o dăm cotită. Plus că ceilalţi băieţi nu se sclifosesc ca tine. E doar o treabă, pentru numele lui Dumnezeu!

Când Dewane vorbea pe tonul acela, fratele lui mai mic ştia că era mai bine să tacă. Dewane nu avea foarte multă răbdare să explice de ce trebuiau să facă una sau alta. Nu fusese prea rău cât se îndeletniciseră cu furtul din poştalioane sau din cirezile de vite. Şi, desigur, era normal să işte scandaluri şi unul sau două dueluri când ajungeau într-un orăşel. Clydell protestase atunci când jefuiseră o bancă, dar tot luase parte la jaf. Treaba aceea pusese potera pe urmele lor, şi scăpaseră cu greu.

Fuseseră urmăriţi până în Mexic, unde consideraseră,

în sfârşit, că se aflau în siguranţă. Asta până când o bandă de hoţi ticăloşi îi jefuise şi, ce-i drept, îi lăsase în viaţă, dar fără nicio leţcaie în buzunare. Englezul venise ca un dar ceresc, deoarece apăruse în calea lor tocmai când îşi pierduseră orice speranţă şi munceau din greu pentru un codru de pâine şi o saltea plină de purici la o tavernă mică şi murdară, fără ca măcar să înţeleagă limba. Se aflau în Mexic de luni întregi, şi Clydell ajunsese să creadă că avea să moară acolo.

Sincer, nu ar fi trebuit să se plângă sau să stea prea mult pe gânduri la propunerea englezului. Cei patru pe care îi adunaseră în Bisbee, dintre care doi erau foşti parteneri cu care se înhăitaseră în Mexic, nici măcar nu clipiseră când auziseră treaba pe care o aveau de îndeplinit. Clydell era singurul care simţea că nu era corect să omoare o femeie. Şi felul în care trebuiau să o omoare îi întorcea stomacul pe dos. Desigur, era posibil ca planul lor să nu funcţioneze şi, slavă Domnului, nu el fusese desemnat să pornească după femeie dacă nu ajungea să fie strivită de bolovan. La nevoie, un glonţ ar fi garantat o moarte mult mai curată. Dar el era unul dintre cei patru care trebuiau să împingă bolovanul peste creasta muntelui, motiv pentru care gemu în sinea lui când mexicanul care fusese postat mai în spate, între dealuri, ca să anunţe momentul când se apropia victima, apăru şi le dădu vestea că nu avea să mai dureze mult.

Elliot Steele deschise capacul ceasului de buzunar şi verifică ora. Era aproape amiază. Ducesa întârzia – ca de obicei. Însă ea reuşea întotdeauna să facă ceva care să-i distrugă planurile atât de bine puse la punct. Nu ştia de ce lucrurile ar sta diferit de data asta. Din fericire, ora nu avea nicio importanţă. Prin zonă, exista o singură cărare, şi Jocelyn se afla pe ea. Nu avea unde să meargă decât înainte şi să intre direct în capcana lui.

De câte ori până atunci nu spusese acelaşi lucru, şi cu toate astea ea încă era în viaţă? Fata asta avea un noroc ieşit din comun. Cum altfel putea să scape de capcanele lui de fiecare dată?

Elliot era un profesionist în tagma lui sau cel puţin asta crezuse despre el însuşi până să îl angajeze ducele de Eaton. De-a lungul anilor, adunase o mică avere din treburile mai mult sau mai puţin murdare, oricât de neplăcute, pe care le îndeplinise pentru nobilime, aşa că era priceput la ce făcea. Iar cerinţa lui Maurice Fleming fusese extrem de simplă. Trebuia doar să găsească fata şi să o aducă înapoi în Anglia, pentru ca el să obţină controlul deplin asupra ei şi asupra banilor. Era singurul lucru pe care îl voia Fleming. Elliot avea cunoştinţe în alte ţări, bărbaţi care aveau aceeaşi meserie ca el. Şi ştia cum să angajeze cu bani puţini genul de oameni care nu puneau întrebări în privinţa lucrurilor pe care trebuiau să le îndeplinească. Sarcina asta nu ar fi trebuit să dureze mai mult de câteva luni. Ar fi fost suficient ca Jocelyn să ajungă într-un port şi să o prindă acolo. Cu toate astea, trecuseră aproape doi ani în care ducele continuase să-l plătească pe Elliot, iar oamenii lui nu o prinseră decât o singură dată.

Era strigător la cer, deoarece fata era foarte uşor de găsit oriunde s-ar fi dus – dacă nu corabia ei, atunci mulţimea de trăsuri, căruţe şi însoţitori călare atrăgeau imediat atenţia. Nu era genul de caravană care să treacă neobservată, iar ea nu încerca să o ascundă, să o schimbe sau să o lase în urmă. Trăsura ei era dintre cele mai elegante; mare, de culoare turcoaz şi trasă de şase iepe cenuşii, atrăgea atât de mult atenţia, că putea la fel de bine să aibă un blazon ducal pe uşi.

Cu toate acestea, deşi îi dăduse de multe ori de urme, nu fusese niciodată simplu să o prindă în ghearele lui. Mai exact, micuţa ei armată de servitori şi escorte îi îngreunau extrem de mult treaba, pentru că Jocelyn nu se depărta niciodată de ei. Oamenii lui reuşiseră să o fure o singură dată, dar unul dintre însoţitorii ei o găsise şi o salvase în aceeaşi zi, lăsând în urmă patru victime din tabăra lui. Dar zilele acelea erau de domeniul trecutului. Acum, fata devenise majoră, şi Fleming nu mai putea mitui judecătorii să îi dea controlul asupra averilor sale. Nu mai avea nevoie de ea, aşa că nu mai voia să-l plătească pe Elliot ca s-o

găsească. Iar Elliot nu se alesese cu mai nimic pentru timpul pierdut, problemele întâmpinate şi frustrarea pe care o simţea. Trecuseră doi ani fără niciun rezultat. Iar el nu era genul de bărbat care să accepte asta cu o simplă ridicare din umeri. În niciun caz.

Acum, era de două ori mai motivat să o găsească. Avea să o omoare pe ticăloasa aia roşcată doar de plăcere, ca recompensă pentru sentimentul de neputinţă pe care îl simţise din cauza ei şi pentru că îi distrusese reputaţia pe care şi-o clădise în timp, aceea de om pe care oricine se putea baza pentru a rezolva repede şi negreşit o problemă. Iar când avea să-l informeze pe duce că treaba fusese rezolvată şi că se ocupase personal ca fata să nu fi lăsat vreun testament, astfel încât Fleming să poată revendica întreaga avere pentru că era singura ei rudă, de abia atunci avea să fie şi Elliot recompensat cum se cuvenea pentru truda lui.

Nu-i păsa cât de mult avea să dureze sau câţi bani aveau să fie cheltuiţi. El urma să-şi ducă treaba la bun sfârşit. Plus că era mult mai simplu să o omoare decât să o răpească. Crima putea fi înfăptuită de la distanţă. Şi în mai multe feluri. Faptul că încercase de două ori şi eşuase de tot atâtea ori nu dovedea decât că fata încă nu-şi pierduse norocul.

Chiar şi ţările nenorocite pe care alesese să le traverseze îi fuseseră de cele mai multe ori potrivnice. Mexicul fusese locul ideal pentru a-şi duce la îndeplinire planul, sau cel puţin aşa crezuse; întinderi imense şi foarte puţin populate în afara oraşelor, kilometri întregi de sălbăticie în care putea avea loc un masacru ce urma să fie descoperit de abia după mai multe zile, dacă nu chiar săptămâni. Iar ducesa hotărâse de mai multe ori să ridice tabăra în mijlocul pustiului. Ar fi fost ocazia perfectă pentru a ataca în forţă, pentru a angaja o armată care să-i învingă pe însoţitorii ei. Până şi angajarea unei astfel de armate ar fi fost uşor de realizat şi nu ar fi costat prea mult. Dar era aproape imposibil să convingi un mexican să omoare o femeie, încercase în repetate rânduri şi fusese refuzat de

fiecare dată. Aşa că Jocelyn ieşise din nou învingătoare fără să facă nimic, doar din cauza trăsăturilor de caracter ale poporului mexican.

Apoi îi găsise pe Dewane şi pe Clydell Owen, doi americani ghinionişti, care aveau un caracter pe care Elliot îl recunoştea pe dată: erau dispuşi să facă orice. Îi trimisese, aşadar, spre nord, dincolo de graniţă, iar fraţii adunaseră încă patru oameni şi găsiseră şi un loc propice pentru o ambuscadă. Trebuiau să se întâlnească în oraşul minier Bisbee, pe care îl localizase, în final, cu o zi în urmă. Îşi petrecuse restul zilei călărind înainte şi înapoi pe cărarea îngustă de catâri, căutând locul ideal pentru ce avea în minte.

Locul nu era atât de potrivit pe cât şi-ar fi dorit: se afla cam la ieşirea din defileul munţilor, pe o pantă care se întindea până jos în câmpie. În această zonă, cel puţin pe panta de mai jos de cărare, se aflau câţiva copaci. Nu erau foarte mulţi, dar suficienţi cât să se oprească în ei o trăsură care venea în viteză – în cazul în care bolovanul nu făcea mai mult decât să o scoată de pe drum. Dar aşa ceva era puţin probabil. Bolovanul era greu şi împins de la o înălţime considerabilă, plus că drumul era destul de larg în acel punct, aşa că, foarte probabil, pietroiul avea să strivească pur şi simplu trăsura, fără să o mai ia apoi la vale.

Dacă ar fi avut timp berechet la dispoziţie, ar fi mutat bolovanul acela nenorocit într-un loc mai bun de pe drum, unde ar fi fost încadrat de doi versanţi, deci ar fi fost imposibil să fie urnit din loc, blocând astfel drumul pentru orice trăsură sau cal. Ar fi lăsat-o pe ducesă să treacă prima, doar ca să aibă plăcerea de-a o omorî cu propriile sale mâini. În situaţia actuală însă, dacă bolovanul nu avea să cadă cum îşi dorea el, adică direct pe trăsură şi să o facă una cu pământul, drumul tot ar rămâne blocat suficient de mult cât să împiedice restul caravanei să treacă mai departe, iar asta le-ar oferi oamenilor lui Elliot ocazia să-i ţină locului prin puterea armelor. Dacă ducesa avea să fie de cealaltă parte a bolovanului, pregătise doi oameni care să se furişeze până la ea şi să îi curme viaţa fără să fie

încurcaţi de nimeni.

Deja puteau auzi caii apropiindu-se, înaintând încet pe potecă.

— Câţi călăreţi ai numărat în faţă? îl întrebă Elliot pe mexican.

— Şase, *señor.*

Elliot încuviinţă din cap. Ar fi trebuit să ştie că oamenii înarmaţi care o păzeau pe ducesă nu aveau să lase garda jos doar pentru că poteca era mai îngustă decât cele obişnuite. Şase dintre ei mergeau întotdeauna călare înainte şi alţi şase în spatele trăsurii. Poteca era lată numai cât să le permită călăreţilor din frunte să se înghesuie pe lângă trăsură când mexicanii începeau să mânuiască pistoalele şi să-i atragă în spatele caravanei. Dacă nu se duceau în spate să vadă ce se petrecea, nu prea avea ce să facă, deoarece nu credea că i-ar fi putut doborî pe toţi cei şase călăreţi din faţa trăsurii înainte ca aceştia să se retragă la adăpost. Iar dacă trăsura scăpa neatinsă de bolovan, atunci ar fi rămas mult prea mulţi oameni înarmaţi care să o apere pe ducesă.

— Întoarce-te la postul tău, îi ordonă Elliot bărbatului şi aşteaptă semnalul de pornire.

Dewane îl privi cum se îndepărtează, apoi rânji.

— Mexicanilor nu le-ai zis că fata o s-o mierlească, nu-i aşa?

Elliot se uită cu răceală la fratele lui Clydell. Regula lui era să le explice cât mai puţin dintre planurile sale oamenilor pe care îi angaja. Nu vedea niciun motiv pentru care ar fi trebuit să amintească de experienţele din trecut cu mexicanii şi nu voia să rişte cu cel pe care îl angajase ca să fie o călăuză pentru ducesă şi să o conducă departe de drumurile principale, forţând-o practic să vină prin părţile astea.

— Într-adevăr, fu răspunsul pe care îl rosti, şi consideră că era de ajuns.

Bărbaţii aceştia îl priveau cu suspiciune, şi aşa şi trebuia. Între ei se simţea o camaraderie dată de faptul că aveau aceeaşi naţionalitate, dar el prefera să se ţină

deoparte, şi aşa ar fi vrut să stea lucrurile şi dacă nu ar fi fost atât de diferit de ei. Când angajai oameni la fel de nemiloşi ca tine, trebuia să menţii o distanţă, altfel riscai să nu mai fie clar cine controlează situaţia.

Elliot se întoarse să-l privească pe mexican cum se îndepărtează în grabă spre marginea de sus a prăpastiei, spre poziţia lui. Locul era perfect. Poteca era mărginită de doi pereţi înalţi de stâncă, cel de sus fiind ascuns privirii pentru oricine se uita de jos spre cer, aşa că era locul ideal pentru o ambuscadă.

Exista chiar şi o cărăruie care ducea în jos spre cealaltă parte a peretelui de stâncă, unde erau ascunşi caii lor. Iar cei de jos, care veneau pe potecă, nu i-ar fi putut urmări nici dacă ar fi vrut, pentru că poteca şi cărăruia nu se întâlneau decât la poalele muntelui pe care se afla el acum. Cărăruia şerpuia în spatele peretelui de stâncă şi se intersecta cu poteca de pe versantul de vest al muntelui, însă caii nu puteau urca pe ea.

Curând... cât de curând, viaţa lui avea să îşi reia făgaşul normal. De data asta, nu mai avea să meargă nimic rău. N-avea cum. Merita să aibă parte de ceva noroc. Îşi ocupă locul din care avea să stea la pândă şi care îi oferea un unghi de vedere larg asupra cărării de mai jos. Acum, putea să vadă cu ochii lui călăreţii din faţa caravanei şi pe Sir Parker Grahame, căpitanul însoţitorilor, mergând în fruntea tuturor, ca de obicei. Îi cunoştea pe toţi oamenii din anturajul ducesei – după nume şi, pe unii, după poveştile de viaţă. Vorbise cu ei, băuse cot la cot cu ei, ba chiar aproape reuşise să o seducă pe Babette, prostuţa servitoare franţuzoaică, pe când se aflau în Egipt. Desigur, îi fusese foarte uşor, pentru că ei habar n-aveau cine era el şi nu ştiau cum arată omul care îi urmărea prin toată lumea. Atât timp cât se apropia de ei doar când erau singuri şi nu-i ieşea în cale aceluiaşi om în mai multe oraşe ori ţări, n-aveau cum să-l bănuiască.

— Ar fi bine să vă pregătiţi, domnilor, spuse Elliot încet, către oamenii din spatele lui.

El stătea întins în partea stângă a bolovanului. Şi nu

avea să renunţe la locul acesta, deoarece dorea să vadă direct efectele devastatoare ale planului său. Bucata uriaşă de stâncă stătea pe marginea prăpastiei. Nu era necesar decât să o disloce din locul ei, adică să o împingă puţin înainte. Cei patru bărbaţi îşi puseră mâinile pe bolovan, gata să împingă, aşteptând semnalul. Elliot aşteptă să treacă primii oameni din escorta ducesei şi caii primei trăsuri să se afle direct sub ei, apoi îi făcu semn mexicanului să-şi îndeplinească rolul. Dewane veni lângă el cu câte un pistol în fiecare mână, deşi pe unul îl lăsă jos, ca să-l folosească mai târziu. Ultimul scoase oglinda cu care avea să îi facă semn mexicanului.

— Vreau ca vizitiul să fie ucis înainte să oprească trăsura. Elliot repetă acest ordin. Va opri trăsura imediat ce oamenii înarmaţi din faţa lui vor face cale întoarsă ca să investigheze motivul pentru care s-a tras cu arma în spatele caravanei. Indiferent dacă însoţitorii au trecut sau nu de trăsură, vizitiul trebuie ucis, ca nu cumva să se oprească. Fără el, caii vor înainta de capul lor.

— Nicio problemă. Dewane rânji, privind spre bărbatul masiv care stătea pe capra primei trăsuri. Nu e o ţintă greu de atins.

Elliot observă că astăzi vizitiu era unul din lachei. Păcat că nu era spaniolul. Omul acela era extrem de priceput la aruncatul cuţitelor şi îl omorâse pe unul dintre criminalii lui Elliot în New York, când îl descoperise că încerca să strice trăsura ducesei.

Acum, pe sub ei treceau primii însoţitori înarmaţi. Dintr-un moment în altul…

— Trimite semnalul, ordonă Elliot privind peste umăr.

Aşteptă încordat, ţinându-şi răsuflarea. Prima pereche de cai suri trecuse, iar a doua pereche îi urma îndeaproape. Fir-ar să fie de blestemăţie, dacă mexicanul ăla… Se auzi o împuşcătură. O auzi şi însoţitorul înarmat. Îşi întoarseră toţi caii, dar Grahame nu trimise decât doi să cerceteze situaţia. Se opreau toate trăsurile. Aerul se umplu de ţipetele oamenilor care doreau să afle ce se petrecea. Vizitiul primei trăsuri se ridică în picioare şi privi în urmă.

Cea de-a treia pereche de cai suri se afla acum în dreptul bolovanului.

Mexicanii traseră alte două focuri de armă, unul după celălalt. Cei patru oameni din escortă care rămăseseră în urma trăsurii începură să facă manevre de întoarcere între vehicul şi versant, singurul loc prin care puteau trece. Dar Grahame rămase locului, fără îndoială pentru a o linişti pe ducesă. Pentru că Elliot avea privirea aţintită asupra lui, nu îl văzu pe vizitiu pregătindu-se să frâneze. Îl văzu însă Dewane. Focul de armă care explodă chiar lângă el îl făcu să tresară, dar reuşi să-l vadă pe vizitiu cum scapă frâiele din mâini şi începe să alunece din capra trăsurii. Se prăbuşi la pământ chiar în spatele armăsarului călărit de Grahame, speriind animalul. Căzu suficient de aproape de cea de-a treia pereche de cai suri, şi aceştia încercară să dea înapoi, dar nu reuşiră decât să-i îngrozească pe ceilalţi cai.

Trecură rapid de la a sta neclintiţi la nevoia dată de teamă de a o lua la fugă.

— Acum! strigă Elliot, apoi blestemă din toţi rărunchii când văzu bolovanul lovindu-se de buza versantului de mai jos, rupându-se în două şi apoi împrăştiindu-se într-un nor de praf deasupra trăsurii care pornise în goană.

Se ridică iute cu un mârâit şi scăpă ca prin urechile acului de un glonţ rătăcit. Oamenii înarmaţi ai ducesei le răspundeau deja cu focuri de armă. Cei doi bărbaţi care ar fi trebuit să coboare pe versant şi să ajungă la trăsură în caz că bolovanul nu îşi atingea ţinta stăteau locului şi aşteptau noi ordine.

— Luaţi-vă caii şi urmaţi poteca, le ordonă Elliot. Cu blestematul de noroc pe care îl are femeia asta, sunt sigur că trăsura ei o să ajungă la poalele muntelui fără să se răstoarne. Porniţi pe urmele ei cu toată viteza, opriţi-o dacă trebuie, dar asiguraţi-vă că nimeni dinăuntru nu scapă cu viaţă! Nimeni!

Capitolul 5

— Vanessa? Vanessa, eşti bine?

— Întreabă-mă mai târziu. Sinceră să fiu, acum nu-mi dau seama.

Jocelyn zăcea întinsă pe podea sau, ca să fim mai exacţi, pe uşa trăsurii. După goana care păruse că nu avea să se mai termine, trăsura se răsturnă în cele din urmă. Jocelyn se izbise de uşă când vehiculul începuse să se încline şi în momentul acesta se rezema cu spatele de uşă, iar picioarele ei lungi stăteau în aer. Nici Vanessa nu era într-o stare mai bună, deşi rămăsese pe bancheta trăsurii, care acum se afla în lateral, deasupra capului lui Jocelyn. Se ridicară amândouă în acelaşi timp. Vanessa gemu, şi Jocelyn scoase un mormăit.

— Cred că ne-am pricopsit cu nişte vânătăi de toată frumuseţea.

— Doar cu atât? întrebă Vanessa, de parcă nu ar fi fost prea sigură. Am impresia că…

— Eşti rănită, strigă Jocelyn când o văzu că îşi duce mâna într-o parte a capului.

— Este doar un cucui, cred. Încercam să mă ţin, dar mi-a alunecat braţul.

— Întoarce-te şi reazemă-ţi spatele de banchetă. E mai moale decât peretele trăsurii.

Jocelyn o ajută să-şi schimbe poziţia, apoi rămase în genunchi. Erau amândouă într-o stare deplorabilă, cu hainele dezordonate şi coafurile răvăşite. Jocelyn îşi scoase acele de păr care nu îi căzuseră deja, apoi îşi dădu părul pe spate. Îi venea să zâmbească la gândul că scăpaseră cu viaţă dintr-o asemenea situaţie, dar chipul Vanessei trăda durerea dată de lovitura pe care o suferise la cap.

— Ce crezi că s-a întâmplat, Vana?

— Cred că John Longnose şi-a vârât iar coada, asta cred.

— Chiar aşa?

Jocelyn îşi muşcă buza, gândindu-se la această posibilitate.

— Dar cum de-a ajuns înaintea noastră? Cum de-a

ştiut pe ce drum o vom lua?

Vanessa rămase cu ochii închişi, dar răspunse:

— Nu ne-am grăbit deloc să traversăm Mexicul, draga mea. A avut timp berechet să ne-o ia înainte. Cât despre felul în care a aflat încotro ne îndreptam, ei bine, să nu uităm că şi călăuza noastră a dispărut într-un moment-cheie. A fost convenabil pentru el să ne conducă până la poalele muntelui, nu-i aşa?

— Vai, ce trădător nenorocit!

— Mai mult ca sigur fusese omul lui Longnose, draga mea. El a venit să caute de lucru la noi, dacă-ţi aminteşti; nu l-am căutat noi. În plus, recunosc foarte uşor glasul unui englez atunci când îl aud, iar înainte de prăbuşire am auzit un „Acum” rostit cu accent britanic. Apropo, ce anume s-a prăbuşit?

— Habar n-am. O întrebare mai bună ar fi… ce s-a întâmplat cu vizitiul nostru?

Vanessa oftă.

— Nu cred că mai era pe trăsură când caii au luat-o la goană, altfel l-am fi auzit încercând să-i strunească, dacă oricum nu-i putea opri de tot. Împuşcătura aia a răsunat atât de aproape…

— Nici să nu te gândeşti! o întrerupse Jocelyn pe un ton speriat. Dacă l-am pierdut, atunci poate doar a căzut de pe capra trăsurii, aşa cum am păţit şi noi de nenumărate ori.

— Poate, admise Vanessa, ca să nu o descurajeze pe prietena ei.

Curând aveau să descopere ce se petrecuse cu adevărat.

— Dar cred că ne-am pierdut şi caii.

Jocelyn simţise că trăsura scăpase de tensiunea chingilor cu care era legată de cai atunci când vehiculul se rostogolise pe drum, aşa că nu comentă nimic.

— O să-i găsim noi, rosti ea cu optimism. Şi cât mai curând, între timp…

Vanessa deschise un ochi şi văzu că ducesa se ridica.

— Ce faci?

Jocelyn se săltă pe una din uşile trăsurii, dar îşi dădu seama că nu ajungea la cealaltă.

— Încercam să-mi dau seama cum să ieşim de aici, dar, dacă aş putea să deschid uşa aia…

— Nu te mai chinui, Jocelyn. Nu va trece mult timp şi vor ajunge oamenii noştri aici… Nu apucă să termine ce avea de zis, pentru că auziră pe cineva apropiindu-se în galop. Vezi? N-a durat pe cât de mult credeam.

Ascultară cu urechile ciulite cum primul cal se opri brusc, undeva în apropiere; putea fi un om din escortă care mergea în faţă, poate chiar însuşi Sir Parker Grahame. Era foarte amabil şi, în plus, o plăcea pe Jocelyn, aşa că probabil îl enervaseră mai mult decât pe ceilalţi încercările lui Longnose de-a o omorî.

După o clipă, trăsura pârâi din toate balamalele. Salvatorul lor se urcă în vârful vehiculului, ridică uşa şi îi dădu drumul să cadă cu o bufnitură. Pe drum, lumina soarelui pătrundea prin fereastră, dar nu cu aceeaşi intensitate ca acum. Jocelyn fu orbită când îşi ridică privirea, dar ochii i se adaptară imediat, şi văzu silueta unui bărbat pe fundalul soarelui arzător. Acum îl vedea mai bine, deşi nu îl putea identifica.

— Parker?

— Nu, doamnă, veni răspunsul tărăgănat, rostit cu glas pătrunzător.

Dacă bărbatul i-ar fi dat un răspuns mai lămuritor, Jocelyn n-ar fi început să-şi caute săculeţul în care ţinea micuţul pistol pe care îl cumpărase în New Orleans. Oricum, ar fi putut s-o împuşte în tot acest timp, deoarece săculeţul era ascuns sub pălăriile şi jachetele pe care le dezbrăcaseră mai devreme în dimineaţa aceea. Când vorbi din nou, în glasul lui se simţea nerăbdarea.

— Doriţi să ieşiţi de acolo sau nu?

— Nu sunt sigură, răspunse Jocelyn cu toată sinceritatea, ridicându-şi din nou privirea şi dorind să poată vedea mai mult decât o siluetă întunecată profilându-se în deschizătura uşii.

Cum să întrebi un om dacă venise să te ucidă? Pe de

altă parte, s-ar mai fi oferit să le scoată din trăsură dacă avea de gând să le împuşte? Ar fi putut s-o facă oricum. Dar poate avea ordin de la John Longnose să le ducă la el. Era prea mult să spere că era pur şi simplu un străin care trecea din întâmplare pe acolo?

— Domnule, rupse Vanessa tăcerea lungă care se lăsase între ei, ne-ar fi de mare ajutor dacă ne-ai spune cine eşti… şi ce cauţi aici.

— Am văzut o pereche de cai gonind spre râu şi m-am gândit că trăsura de la care s-au desprins a rămas, mai mult ca sigur, undeva în urmă. Deşi trebuie să recunosc că nu am mai văzut niciodată astfel de cai puşi să tragă o trăsură.

— Şi ţi-ai zis că trebuie să vezi ce se petrece? Nu eşti în cârdăşie cu… englezul?

— Nu sunt în cârdăşie, după cum zici dumneata, cu nimeni, doamnă. Dumnezeule, ce-i cu avalanşa asta de întrebări? Ori vreţi să ieşiţi de acolo, ori nu. Acum, pot înţelege că vă e teamă să nu vă murdăriţi dacă vă prindeţi de mâna mea – în acest moment, nerăbdarea din glasul lui se transformă în amărăciune –, dar nu văd altă variantă, decât dacă vreţi să aşteptaţi să treacă altcineva pe aici.

— Nu, deloc, zise Jocelyn uşurată, acum pe deplin convinsă că omul nu le dorea răul. Murdăria poate fi cu uşurinţă îndepărtată dacă ne spălăm, adăugă ea zâmbitoare, în mod evident înţelegând greşit cuvintele lui.

Pesemne că răspunsul ei îl surprinsese în mod plăcut, deoarece salvatorul lor nu o prinse imediat de mâna pe care o întinsese înspre el. Abia apoi îşi dădu seama că femeia nu putea să-l vadă clar. Imediat ce avea să-l vadă, urma să-şi schimbe atitudinea. Şi avea să se poată considera norocos dacă urma să-i arunce un „mulţumesc” pentru ajutorul dat.

Jocelyn icni când bărbatul o prinse de mână şi o trase afară cu uşurinţă. Ajunse pe trăsură, dar rămase cu picioarele bălăngănindu-se prin deschizătura uşii. Râse uşurată de cât de simplu fusese să iasă de acolo, apoi se uită înăuntru după Vanessa, care nu se clintise.

— Vii şi tu, Vana? E floare la ureche.

— Dacă nu te deranjează, draga mea, eu voi rămâne aici. Prefer să aştept până va fi îndreptată trăsura – dacă lucrul acesta se poate face cu uşurinţă. Şi, până atunci, poate că o să-mi mai treacă şi durerea de cap.

— Prea bine, fu Jocelyn de acord. Sir Parker ne va găsi în curând. Privi în jur, dar salvatorul ei stătea chiar în spatele ei. Începu să se ridice şi se întoarse zicând: Pe ea nu trebuie să o scoţi acum. S-a lovit la cap, vezi dumneata, şi nu se simte… destul de…

Glasul îi pieri. Jocelyn nu se mai simţise aşa uimită de când văzuse pentru prima dată piramidele din Egipt. De data asta însă, situaţia era complet diferită, pentru că omul aflat dinaintea ei nu o impresiona doar din punct de vedere vizual. Tot corpul ei părea să reacţioneze, de parcă ar fi fost electrocutat de prezenţa lui – rămase fără suflare, ritmul inimii i se înteţi şi simţi că prin vene îi curge un val de adrenalină – toate, semne ale fricii, deşi nu se simţea deloc înfricoşată. Bărbatul se îndepărtă uşor de ea, deşi Jocelyn nu înţelese motivul gestului său; astfel, ea avu ocazia să îl privească mai bine, deoarece era foarte înalt. Era mai chipeş decât i se păruse la început, avea un trup puternic, pe care îl simţise lipit de pielea ei, avea pielea întunecată la culoare şi un aer straniu – toate, în ordinea asta. Părul negru ca smoala şi foarte drept îi ajungea mai jos de umerii enorm de largi. Tenul de un bronz întunecat lăsa să se distingă nişte trăsături aspre, un nas drept şi perfect sculptat, ochi adânciţi în orbite sub nişte sprâncene încruntate, buze perfect conturate şi un maxilar pătrăţos încleştat. Tabloul era completat de un trup înalt şi musculos, îmbrăcat cu o jachetă ciudată din piele de animal, cu franjuri lungi, şi cizme până la genunchi, fără toc, realizate din acelaşi fel de piele şi decorate cu franjuri asemănătoare. Jocelyn se obişnuise deja cu prezenţa armelor purtate la brâu după ce străbătuseră Mexicul, deci faptul că şi acest bărbat era înarmat nu venise ca o surpriză. Pălăria cu boruri largi îi umbrea ochii şi nu îi permitea să vadă prea bine ce culoare aveau, dar îşi dădu

seama că nu erau la fel de întunecaţi ca restul trăsăturilor sale.

Bărbatul purta pantaloni bleumarin, cu o croială destul de strânsă pe coapsele lui puternice. Nu era nimic ieşit din comun la asta. Doar că nu avea cămaşă. Reverele jachetei stăteau aproape unite peste pieptul lui, dar, chiar şi aşa, deoarece nu purta cămaşă, se vedea că pielea de pe piept era la fel de bronzată ca pielea de pe faţă – şi fină, fără niciun fir de păr. De fapt, nu avea niciun fir de păr pe cei câţiva centimetri de piept şi abdomen pe care îi putea vedea ea, lucru foarte straniu din câte ştia, deşi, desigur, nu ştia prea multe lucruri despre americani şi nici despre piepturile bărbaţilor în general. Dar trebuia să fie sinceră şi să recunoască faptul că nu mai văzuse pe nimeni ca el. Aerul lui straniu şi aspectul neobişnuit o speriau, dar nu la fel de mult ca frumuseţea lui întunecată.

— Întotdeauna mergi… pe jumătate dezbrăcat?

— Asta e tot ce ai să-mi spui, doamnă?

Jocelyn simţi cum un val de căldură i se urcă în obraji.

— O, Doamne, te rog să nu te simţi jignit. Habar n-am de unde mi-a venit întrebarea asta; de obicei, nu sunt atât de nepoliticoasă.

Din trăsură se auzi un „Ha!” puternic, şi Jocelyn zâmbi.

— Contesa nu pare să fie de acord cu mine, şi pe bună dreptate. Faptul că vorbesc fără ocolişuri poate părea lipsit de politeţe, ba chiar o obrăznicie, uneori.

— Doar am întrebat… mormăi bărbatul în timp ce se întoarse şi sări pe pământ.

Jocelyn se încruntă şi-l urmări îndreptându-se spre calul său, un animal frumos şi mare cum nu mai văzuse niciodată, cu pete negre şi albe pe crupă şi pe spinare. I-ar fi plăcut să se uite mai bine la calul acela, ba chiar să-l şi călărească, dar deocamdată singura ei nelămurire era ce intenţiona să facă bărbatul care o salvase.

— Doar nu pleci, nu-i aşa?

El nici măcar nu se sinchisi să o privească.

— Dumneata ai spus că vor veni curând ajutoare. N-

are rost să mai pierd timpul pe aici…

— Dar nu poţi pleca! strigă ea alarmată, fără să ştie exact de ce se simţea astfel. Nu am apucat să-ţi mulţumesc… şi cum pot să cobor de aici fără ajutorul dumitale?

— Fir-ar, se auzi din direcţia bărbatului, şi Jocelyn simţi că obrajii îi iau din nou foc. Dar cel puţin făcea cale întoarsă. Bine, sari, îi ordonă el când ajunse lângă trăsură.

Îl văzu că întinde mâinile spre ea şi nu ezită câtuşi de puţin. Deja se dovedise suficient de puternic. Ea nu se gândise nicio clipă că ar fi fost posibil s-o scape dacă se arunca pur şi simplu în jos spre el. Iar el nu o scăpă. Jocelyn se izbi de pieptul lui. Asta însă nu fusese la fel de uimitor ca faptul că, într-o clipită, o aşeză pe picioarele ei, la un braţ depărtare de el. Apoi, din nou, îi întoarse spatele şi dădu să plece.

— Nu, aşteaptă! Întinse mâna după el, dar bărbatul nu se oprise ca să o vadă, aşa că îşi ridică fustele şi porni pe urmele lui. Dumneata chiar te grăbeşti undeva, de trebuie să o iei la goană?

De data asta se izbi de spatele lui, atunci când bărbatul se opri, şi îl auzi blestemând încă o dată înainte să se răsucească pe călcâie şi să se holbeze la ea.

— Uite care-i treaba, doamnă… Dacă insişti să afli, mi-am lăsat uneltele şi cămaşa la râu, unde tocmai mă pregăteam să mă spăl, ca apoi să pornesc spre oraş. Prin ţinutul ăsta nu poţi să-şi laşi lucrurile de izbelişte şi să te aştepţi să le mai şi găseşti când te întorci după ele.

— O să înlocuiesc orice ai pierde, dar te rog nu ne părăsi deocamdată. Cum oamenii mei nu au venit până acum, cel mai probabil s-au rătăcit pe muntele din spatele nostru. Chiar avem nevoie de…

— Ai venit pe o cărare pe care o poate urma oricine, doamnă.

— Da, dar ne-am separat când au pornit după noi nişte oameni care vor să îmi facă rău. E foarte posibil să ajungă ei primii aici, nu oamenii mei.

— Oamenii dumitale?

— Însoţitorii. Când nici acest răspuns nu reuşi să-i şteargă încruntarea de pe chip, Jocelyn îi explică: Oamenii care îmi asigură paza şi servitorii mei, cei cu care călătoresc.

La auzul acestui răspuns, bărbatul o măsură cu privirea, studiindu-i fusta de catifea şi bluza mototolită din mătase, genul de haine pe care le mai văzuse doar în Orient. Apoi aruncă o privire şi spre trăsura turcoaz care strălucea în soare şi care, atunci când se uitase înăuntrul ei, îi dăduse impresia că nu vedea bine. Nici măcar poştalioanele private nu erau atât de luxoase.

Când văzuse trăsura răsturnată, nu se aşteptase să găsească femei înăuntru, cu atât mai puţin asemenea femei, dintre care una contesă. Nu însemna asta că era de viţă regală sau ceva în genul acesta? Orice ar fi fost, nu era din ţara asta. Iar aceasta avea părul roşcat şi, Dumnezeule, nişte ochi de un verde mai deschis decât primele frunze ale primăverii. Când o văzuse prima dată, îi răscolise amintiri pline de amărăciune. Dar asta nu-l împiedică să simtă o puternică atracţie sexuală faţă de ea. Felul în care reacţionase la prezenţa ei îl speria de moarte, pentru că nu mai fusese atras de femei ca ea de ani întregi.

— Cine eşti dumneata, mai exact, doamnă?

— O, îmi cer scuze! Ar fi trebuit să mă prezint de la început. Eu sunt Jocelyn Fleming, spuse ea, hotărând că nu mai avea rost să-şi dea un nume fals, acum că Longnose era atât de aproape de ei.

Bărbatul se uită lung la mâna pe care femeia o întinse sub nasul lui şi continuă să se holbeze până când ea fu nevoită să o retragă.

— Poate ar fi trebuit să întreb mai degrabă „ce anume eşti”?

— Poftim?

— Eşti una dintre nevestele minerilor bogătaşi care locuiesc în Tombstone?

— Nu, deloc. Sunt văduvă de câţiva ani buni. Iar noi tocmai venim din Mexic, deşi suntem originari din Anglia.

— Adică eşti englezoaică?

— Da. Zâmbi la felul în care îi vorbea limba maternă, deşi înţelegea perfect ce îi spunea şi chiar îi plăcea ritmul tărăgănat în care rostea cuvintele. Presupun că dumneata eşti american?

El cunoştea denumirea aceea, dar nu mai auzise pe nimeni folosind-o. De obicei, oamenii se considerau originari din statul sau ţinutul din care proveneau, nu din ţară. Iar acum, îi recunoscu şi accentul. Deşi nu mai auzise niciodată o femeie vorbind pe un ton atât de elevat, mai întâlnise câţiva englezi în vest. Naţionalitatea ei explica totuşi de ce nu ezitase să îl atingă. Nu ajunsese în vest de suficient de mult timp cât să îşi dea seama ce era el. Aşadar, presupuse că nu ăsta fusese motivul pentru care se holbase atât de mult timp la el. Din nou, trupul i se încordă de dorinţă. Pentru o fracţiune de secundă, se gândi să nu-i spună. Oricum, probabil nu avea s-o mai vadă niciodată, aşa că de ce să lase să se insinueze între ei o răceală cu care era deja familiar? Pentru că el avea nevoie de acea distanţă. Jocelyn nu era de nasul lui, iar atracţia asta blestemată pe care o simţea pentru ea era periculoasă. Însă el nu era obişnuit să vorbească despre asta. Se îmbrăca astfel tocmai ca să nu trebuiască să dea explicaţii, ca să nu apară nicio neînţelegere.

— M-am născut în ţinutul acesta, dar oamenii au un alt nume pentru mine, doamnă. Sunt metis.

— Foarte interesant, spuse ea, conştientă că tonul pe care îi vorbise devenise iarăşi plin de amărăciune, dar alegând să ignore acest aspect. Pare un termen specific crescătorilor de animale. Ce legătură are cu oamenii?

Pentru o clipă, se holbă la ea de parcă ar fi fost nebună; apoi, blestemă în barbă şi răspunse cu înverşunare:

— Ce naiba crezi că are de-a face cu oamenii?! Înseamnă că sunt doar pe jumătate alb!

Vocea lui o făcu să tresară, dar nu rezistă tentaţiei şi întrebă:

— Şi cealaltă jumătate?

De data asta, el o privi de parcă ar fi trebuit să fie

închisă undeva, pentru siguranţa celorlalţi.

— Indian, mârâi el. Cheyenne, mai exact. Iar dacă asta nu-ţi provoacă scârbă, ar trebui.

— De ce?

— Dumnezeule, femeie, ar trebui să înveţi câte ceva despre o ţară înainte să o vizitezi!

— Dar fac asta, replică Jocelyn, nu suficient de speriată de faptul că ţipase la ea. Cunosc destul de multe lucruri despre ţara aceasta.

— Atunci, pesemne ai ratat partea în care zice că indienii şi albii sunt duşmani de moarte, comentă el. Întreabă în următorul orăşel în care ajungi. O să-ţi tragă o muştruluială pe cinste pentru că ai stat de vorbă cu mine.

— Faptul că ai ceva împotriva albilor, cum le zici dumneata, nu cred că are vreo legătură cu mine, nu? continuă ea, neînfricată. Eu nu sunt duşmanul dumitale, domnule. Doamne fereşte, cum de-ai putut spune aşa ceva, când eu nu simt decât recunoştinţă pentru ajutorul pe care ni l-ai acordat?

Bărbatul scutură din cap în direcţia ei, apoi chicoti.

— Mă dau bătut, doamnă. O să afli tot ce trebuie să ştii dacă rămâi prin părţile astea suficient de mult timp.

— Asta înseamnă că putem deveni prieteni acum? Când îl auzi mormăind, adăugă: Nu mi-ai spus cum te numeşti.

— Colt Thunder.

— Colt, după firma de revolvere? Ce neobişnuit să fii botezat după un pistol.

— Păi, Jessie are un simţ al umorului ieşit din comun.

— Jessie este tatăl dumitale?

— E fiica tatălui meu, deşi niciunul din noi nu a ştiut asta până acum câţiva ani. Până atunci, era doar cea mai bună prietenă a mea.

— Cât de interesant! Atunci, să-nţeleg că Colt Thunder nu este numele dumitale adevărat? Şi eu am folosit deseori nume false, deşi acum nu mai este necesar, pentru că duşmanul meu de moarte m-a găsit.

Nu avea să întrebe. N-avea să întrebe nimic, nici dacă

murea de curiozitate. Cu cât ştia mai puţine despre ea, cu atât mai repede avea s-o uite – Dumnezeule, măcar de-ar fi putut. Şuviţele acelea de păr, care îi atârnau până mai jos de talie ca nişte flăcări fierbinţi, mângâindu-i coapsele… Părul acela avea să-i apară în vise mult timp de acum înainte, ştia al naibii de bine lucrul acesta. Şi ochii aceia, la fel. Fir-ar de ce trebuia să îl privească astfel, de parcă s-ar fi simţit la fel de atrasă de el pe cât era şi el de ea?

Îi mai spusese ceva, dar el nu auzise niciun cuvânt, pentru că ea păşise mai aproape şi pusese o mână pe braţul lui. Îl atinsese pentru că aşa voise, nu pentru că ar fi fost necesar, iar gestul ei îi făcuse inima să-i bubuie în piept. În minte îi înfloriră idei asupra cărora nu îndrăznea să se oprească. Fir-ar să fie, femeia asta se juca cu focul, fără ca măcar să fie conştientă de lucrul acesta.

O împuşcătură îi zbură pălăria de pe cap şi-l smulse din vraja pe care-o aruncase asupra lui această femeie. Se roti pe călcâie şi, fără să stea pe gânduri, trase două gloanţe care îşi atinseră ţinta. Unul din cei doi bărbaţi care fugeau ca vijelia spre ei se prăbuşi în praf, dar nu rămase locului, pentru că avea piciorul prins în scăriţa şeii. Celălalt scăpă pistolul din mână când glonţul îi atinse umărul drept, şi acum îşi biciuia calul ca să o ia la goană înapoi de unde veniseră. Colt îl lăsă să scape. Nu împuşca oameni în spate şi nici nu îi împuşca mortal – de cele mai multe ori.

Calul fără călăreţ continua să se apropie de ei. Cea mai uşoară modalitate de a-l opri era să se urce pe el când trecea pe lângă ei, lucru pe care Colt îl şi făcu.

Lui Jocelyn, care avea impresia că văzuse totul pe lumea asta, i se păru incredibil – mai ales rapiditatea cu care Colt Thunder scosese pistolul din toc şi ţintise. Plus că nu mai văzuse niciodată un om urcându-se pe un cal aflat în galop. Era incredibil! Şansele să cadă erau uriaşe, dar, cu toate astea, el se urcă pe cal apucându-se pur şi simplu cu mâna de coamă şi sărind în spinarea animalului.

Uluită, îi strigă Vanessei că era bine şi se grăbi spre calul care se oprise la câţiva metri depărtare, acum potolit. Ajunse acolo tocmai în momentul în care Colt îl lega şi se

apleca să elibereze din scăriţă glezna omului. Apoi îngenunche să verifice starea rănitului, şi urechile lui Jocelyn auziră o nouă înjurătură. Văzu cu ochii ei că banditul era mort şi că avea gâtul rupt, deşi glonţul lui Colt îl nimerise în tâmplă şi, cel mai probabil, fusese deja inconştient când murise.

— Blestematul s-a ferit, rosti Colt cu dezgust şi se ridică în picioare.

— Ţinteai spre un loc anume?

— Spre osul din umărul drept. E cea mai uşoară modalitate de-a dezarma un om care vine spre tine. Îl cunoşti?

Se uită direct la ea cu o privire pătrunzătoare. Acum, că faţa nu-i mai era umbrită de borul pălăriei, Jocelyn văzu că ochii lui nu erau nici deschişi, nici închişi la culoare, ci aveau cea mai limpede şi mai cristalină nuanţă de albastru pe care o văzuse ea vreodată şi care contrasta uluitor cu tenul lui foarte bronzat. Forţa ochilor săi o lăsă practic fără suflare şi o făcu să-şi coboare privirea ca să-i poată răspunde raţional.

— Nu, nu i-am mai văzut niciodată nici pe bărbatul acesta şi nici pe celălalt. Dar nu am nicio îndoială că au fost amândoi oamenii lui John Longnose. Are obiceiul să angajeze băştinaşi din ţările prin care trecem, ca să-i facă lui treburile murdare. Se pare că nu doar m-ai scos din trăsură, ci mi-ai şi salvat viaţa.

— Doamnă, niciun om sănătos la cap nu ar putea avea un motiv să te omoare. Îmi închipui că un bărbat ar vrea să facă multe lucruri cu dumneata, dar crima nu este printre ele.

Puţini bărbaţi o considerau atrăgătoare din cauza părului şi a faptului că se îmbujora des, dar de obicei îşi dădea seama când era cazul. Însă nu şi cu acest bărbat. Se uitase încruntat la ea, ţipase la ea şi de abia aştepta să se suie pe cal şi să nu o mai vadă niciodată. Aşa că fu surprinsă să descopere că era posibil, că exista o mică şansă ca şi el să simtă valul de atracţie dintre ei, la fel cum simţea ea – asta dacă putea lua drept compliment

comentariul lui.

Porni imediat pe urmele lui, încercând să-i explice:

— Vrea să mă omoare doar de anul ăsta, să ştii. Până acum, voia doar să mă ducă înapoi în Anglia. Iar eu nu-mi doresc decât să împiedic acest lucru cu orice preţ. E o poveste destul de lungă, dar ideea este că fug de omul acesta de trei ani deja şi, sinceră să fiu, am cam obosit.

El îşi scutură pălăria de praf lovind-o de picior, apoi şi-o puse la loc pe cap, cu borul înclinat înainte. Avea o înfăţişare destul de rebelă.

— Nu e treaba mea, doamnă.

— Nu, sigur că nu este. Chiar nu este. Iar mie nici prin gând nu-mi trece să te implic în problemele mele, mai ales după tot ce ai făcut pentru mine până acum.

Bărbatul o privi direct după un asemenea răspuns alambicat, de parcă i-ar fi fost de ajuns o simplă încuviinţare.

— Mă bucur să aud asta, răspunse el pe un ton sec.

— Nu am terminat, domnule Thunder.

— Ascultă, nu adăuga niciun „domnule” lângă numele meu. Mie să-mi spui fie Colt, fie Thunder. Răspund la ambele.

— Cum doreşti. Dar, după cum spuneam, n-am putut să nu observ modul superb în care mânuieşti revolverul.

— Modul superb în care mânuiesc revolverul? Bărbatul zâmbi. Doamnă, ai un mod foarte fantezist de-a râde de mine.

— Poftim?

— Nu contează. Deci ce ziceai?

— Despre ce anume… a, da. Eşti, din întâmplare, dispus să intri în serviciul cuiva?

— Vrei să-l vezi pe Longnose mort?

Ea se simţi tulburată de uşurinţa cu care rostise el întrebarea asta, fără pic de emoţie în glas, dar îşi domoli sentimentele.

— Nu, doar să-l prinzi şi să-l predai autorităţilor din aceste ţinuturi. E căutat în New York pentru uciderea avocatului meu.

— A cui?

— A avocatului meu american.

— De ce ţi-a ucis avocatul?

— Am reuşit doar să stabilim că bietul avocat l-a descoperit pe Longnose în biroul său, în vreme ce încerca să fure testamentul pe care îl dictasem chiar în ziua respectivă. După spusele partenerului său de afaceri, era singurul document care lipsea din biroul său. Şi au existat câţiva martori cărora le-a cerut să-i spună unde era biroul avocatului. Toţi au jurat că era vorba despre un englez. În plus, nu e primul testament pe care l-am făcut şi care a dispărut.

— Mi se pare că ai nevoie de un vânător de recompense, doamnă, iar eu nu sunt aşa ceva. Sau, şi mai bine, nu trebuie decât să-i raportezi tot ce s-a petrecut aici şerifului din Tombstone, atunci când vei returna trupul neînsufleţit. Nu-i nevoie decât de numele acestui om şi de descrierea lui.

— Dar nu-i cunosc numele şi nici cum arată nu ştiu. Când îl văzu încruntându-se, Jocelyn adăugă în grabă: John Longnose este porecla pe care i-am dat-o noi. Nu ştiu decât că este englez, la fel ca mine.

— Probabil nu există un alt englez pe o rază de o sută şaizeci de kilometri, dar nu ştii niciodată. Am mai văzut trecând pe aici şi alţi englezi, aşa că e destul de uşor să faci o greşeală. Prin urmare, cea mai bună şansă a dumitale este să îi întinzi o capcană şi să-l faci să se dea în vileag. Spuneai că ai oameni care te păzesc?

— Da, dar…

— Atunci, nu mai ai nevoie de încă un om înarmat.

Înainte să conştientizeze faptul că o refuzase, bărbatul scoase din nou pistolul şi trase un glonţ. Jocelyn se întoarse şi văzu un şarpe lung, care acum nu mai avea cap, deşi corpul încă i se zvârcolea, şi se cutremură la gândul că fusese atât de aproape de ea. Nu îl auzise apropiindu-se şi nu simţise niciun pericol. Nu avea nevoie de încă un om înarmat? Tocmai îi dovedise că afirmaţia lui era falsă.

Colt o privi cu coada ochiului după ce azvârli şarpele

cât colo. Trebuia să recunoască un lucru: femeia aceasta fusese urmărită de oameni care trăseseră în ea, aproape că fusese muşcată de un şarpe şi toate astea după ce se răsturnase cu trăsura. Şi n-avea de unde să ştie prin ce peripeţii trecuse mai înainte. Cu toate astea, era cea mai vorbăreaţă femeie pe care o întâlnise vreodată. Nu că l-ar fi deranjat. Accentul ei britanic era foarte plăcut urechilor. Se întoarse să se uite la norul de praf care se apropia de ei. Spera că erau însoţitorii ei, având în vedere dimensiunea acelui nor, dar încărcă din nou arma, pentru orice eventualitate.

Se uită din nou la ea şi văzu că scosese de undeva o batistă mică de pânză cu care îşi tampona fruntea. Parfumul ei dulce pluti spre el şi îi invadă simţurile, făcându-i sângele să-i clocotească din nou în vene. Fir-ar să fie, femeia aceasta era periculoasă. De fiecare dată când se uita la ea, se făcea din ce în ce mai frumoasă şi mai atrăgătoare. Şi, de fiecare dată când îl privea cu ochii aceia verzi, trebuia să îşi domolească vechile instincte. Dacă ar fi întâlnit-o cu şase ani în urmă, ar fi plecat pur şi simplu cu ea şi ar fi făcut-o femeia lui. Dar acum era „manierat”, aşa că nu putea să dea ascultare instinctelor.

Însă instinctele lui erau puternice, mult prea puternice, motiv pentru care nu îndrăznea să rămână în preajma ei şi s-o ajute cu problemele pe care le avea. Situaţia ar fi fost diferită dacă nu ar fi avut deja ajutoare, ba chiar mai multe decât suficient. Atunci, n-ar fi avut încotro, pentru că nu-i plăcea gândul că cineva voia să o rănească. Poate că locul ei nu era în Vest, dar se afla aici, şi drumurile lor se întretăiaseră. De acum înainte, avea să-şi facă griji în privinţa ei până urma s-o ştie în siguranţă. Exact ce-i lipsea!

— Oamenii care vin călare sunt ai tăi?

Întrebarea lui o făcu pe Jocelyn să tresară, deoarece urechile încă îi ţiuiau din cauza focurilor de armă. Încercase să găsească o modalitate de a-l face să se răzgândească şi să-l convingă să intre în serviciul ei. Nu voia ca el să plece călare şi să nu-l mai vadă niciodată. Era absolut necesar să-l facă să se răzgândească, deşi încă nu reuşise să priceapă

de ce ţinea morţiş să-l ştie lângă ea.

În acel moment, văzu şi ea călăreţii şi îl recunoscu pe Sir Parker Grahame în fruntea lor.

— Da, sunt însoţitorii mei şi câţiva slujitori, din câte se pare.

— Atunci, o să plec. Oamenii tăi o să găsească perechile de cai legaţi lângă râu, la mai puţin de un kilometru şi jumătate de aici – asta dacă nu a venit altcineva şi i-a furat până acum. Tonul lui spunea chiar mai multe decât vorbele. Dacă ea nu-şi mai găsea caii, atunci nici el nu avea să-şi mai găsească lucrurile.

— Mulţumesc, sunt convinsă că îi vor găsi cu uşurinţă. Dar eşti sigur că nu te pot face să te răzgândeşti…

— Doamnă, eşti însoţită de o mică armată. Nu ai nevoie de mine.

— Cu toate acestea, vom avea nevoie de o călăuză.

— Poţi găsi unul în Tombstone.

Jocelyn scrâşni din dinţi şi îl urmă până la calul său, apoi îl privi cum încălecă. Era clar că nu voia să lucreze pentru nimeni, pentru niciun motiv.

— Unde este oraşul acesta?

— La cel mult zece kilometri, în direcţia San Pedro. E suficient de mare cât să nu-l ratezi.

— Dumneata locuieşti acolo?

— Nu, doamnă.

— Dar crezi că ne vom întâlni acolo?

— Mă-ndoiesc.

Nu o mai privise de când pornise spre calul lui, şi acum, când se răsuci spre ea, simţi impulsul de-a strânge tare oblâncul şeii. În ochii ei se citea o dezamăgire profundă, şi lui Colt i se puse un nod în gât. Ce naiba voia de la el? Nu ştia că putea atrage numai necazuri cu privirea aia?

— Îmi doresc nespus de mult să revii asupra hotărârii dumitale, zise ea cu glas moale, aproape ca o rugăminte, care îi învălui inima şi mintea într-o pâclă deasă şi îl făcu să geamă în sinea lui.

Era prea mult de suportat, peste toate senzaţiile pe

care le simţise din cauza ei. Trebuia să plece cât mai repede din preajma acestei femei.

— Las-o baltă, doamnă! N-am nevoie de probleme de genul ăsta.

Jocelyn nu înţelese că se referea la ea, nu la problemele ei. Rămase locului, urmărindu-l cum se îndepărta călare şi simţindu-se vinovată pentru că încercase să-l amestece într-o situaţie atât de periculoasă. Avea tot dreptul să o refuze şi procedase corect. Şi aşa o ajutase destul. Dar, blestemăţie, *voia* să îl revadă pe acest bărbat.

Capitolul 6

Comandantul din Fort Huachuca îl avertizase pe Ed Schieffelin că avea să-şi găsească moartea în pustiul sălbatic locuit de indienii apaş. Bătrânul prospector ignorase acel avertisment şi, când dăduse lovitura vieţii sale, pusese imediat locului numele de „Tombstone”[2]. Mai dăduseră şi alţii lovitura prin ţinutul acela, dar numai reuşita lui Ed dăduse numele oraşului care se ridica în jurul minei sale în anul 1877. Patru ani mai târziu, oraşul se lăuda cu aproape patru sute de clădiri şi cel puţin o sută de cârciumi cu licenţă să vândă băuturi alcoolice, dintre care poate jumătate funcţionau şi ca bordeluri şi hoteluri, în partea de răsărit a oraşului, dincolo de 6* Street, un număr chiar mic, dacă stai să te gândeşti că oraşul avea
0 populaţie mai mare de zece mii de locuitori.

Colt obişnuia să afle câte ceva despre oraşele în care urma să ajungă, şi aflase tot ce trebuia să ştie despre acesta din momentul în care trecuse prin Benson, la fel cum aflase tot ce trebuia să ştie despre Benson atunci când trecuse prin Tucson. Acum, că vedea Tombstone cu ochii lui, putea înţelege de ce un băiat de şaptesprezece ani care fugea spre Mexic ar fi ales să mai rămână puţin prin părţile

2 În limba engleză, în original, „piatră de mormânt"

locului. Aici spera să-l întâlnească, în sfârşit, pe Billy Ewing. Şi aici spera să-l găsească şi pe băiatul ăla afurisit. După ce dăduse de urmele băiatului în St. Louis, cu patru luni în urmă, pentru ca apoi să-l piardă iar de nenumărate ori, Colt ajunsese la capătul răbdării. Dar ce nu făcea el pentru Jessie…

Cu toate acestea, nu avea să fie uşor să găsească un puşti de şaptesprezece ani într-un oraş atât de mare. I se zisese că existau cinci hoteluri măricele şi şase pensiuni, dar cine ştia dacă Billy îşi folosise numele adevărat? De asemenea, i se spusese că aceasta nu era o perioadă prea bună pentru a veni în oraş, deoarece în curând aveau să explodeze violenţele între bandiţii din zonă şi şeriful şi fraţii acestuia, care se tot confruntau şi se luau la harţă de ceva timp.

Colt se opri brusc în mijlocul drumului. Cum de uitase această informaţie când vorbise cu roşcata? Pornise spre Tombstone cu gândul să-l scoată pe Billy de acolo cât mai repede posibil şi, cu toate astea o îndemnase pe femeie să meargă în aceeaşi direcţie. Fără să-şi dea seama, fusese atât de impresionat de ea, că îşi dorise să vină şi ea în aceeaşi direcţie ca el. Ce prostie, câtă prostie din partea lui! Acum, trebuia să o întâlnească din nou, ca să-i spună că ar fi mai bine să nu rămână prea mult timp în oraş. Nu, ar fi o mişcare şi mai prostească din partea lui dacă s-ar întâlni cu ea. Avea să-i trimită mesajul prin Billy, odată ce-l găsea.

Îşi îndemnă calul să pornească mai departe. Negru la faţă de supărare, nu văzu nimic din împrejurimi timp de câteva minute, pentru ca apoi să-şi dea seama că trecuse de 3rd Street, pe care voia să cotească.

Îi fusese recomandat hanul lui Fly, care se afla pe Fremont Street, între 3rd şi 4th Street, aşa că o luă la stânga pe 4th Street, ca să nu se mai întoarcă din drum. Oraşul era compus din zone rectangulare, iar principalele străzi erau Toughnut, Allen, Fremont şi Safford, care traversau oraşul de la sud la nord şi străzile de la 1 până la 7, care erau dispuse de la vest la est. Traversă Allen Street şi continuă în sus pe 4th Street, trecând de cârciuma lui Hafford, aflată

la colţ, de restaurantul CanCan de alături şi de o cafenea construită vizavi. Diversitatea locurilor de luat masa venea ca o uşurare. Unele dintre oraşele mici prin care trecuse erau norocoase dacă aveau o cârciumă.

Majoritatea prăvăliilor înşirate de-a lungul străzii erau separate de spaţii largi, şi printre ele zări grajdul de care urma să se folosească. Mai întâi, trebuia să-şi găsească un loc de stat peste noapte şi apoi să verifice toate hotelurile şi pensiunile din oraş în căutarea lui Billy. Aşa că merse mai departe, trecând pe lângă un tinichigiu, un birou de evaluator şi o prăvălie unde se vindea mobilă. Prăvălia de arme a lui Spangenburg se afla aproape la capătul străzii, pe colţ urma cârciuma Capital şi apoi coti pe Fremont Street pentru a porni îndărăt spre 3rd Street. Lângă cârciumă, se afla sediul ziarului *Nugget,* unul din cele două ziare ale oraşului, iar clădirea în care se tipărea celălalt, numit *Epitaph,* se afla chiar peste drum.

În cele din urmă, zări hanul lui Fly la capătul şirului de clădiri şi mână calul să meargă ceva mai repede. Ar fi fost prea mult să spere că Billy închiriase o cameră acolo, aşa că avea să-şi petreacă restul zilei căutându-l pe băiat. Şi, cu ghinionul care părea să se ţină scai de el, probabil că avea să treacă pragul mai multor cârciumi până să-l găsească, iar şansele de-a intra în vreun bucluc erau întotdeauna foarte mari în astfel de locuri. La cum se simţea acum, nu-i păsa prea mult.

*

Agitat, Billy Ewing îşi trecu o mână prin părul şaten-deschis, apoi îşi turnă încă un pahar din licoarea ieftină şi tare pe care Oriental Bar & Gambling Saloon o servea drept whisky. Intrase în bucluc până la gât şi o ştia prea bine, dar nu putea găsi nicio cale de scăpare fără să-şi piardă viaţa. Se gândise că Oriental era ultimul loc în care avea să-şi facă apariţia noul lui „prieten”, deoarece Wyatt Earp era unul dintre proprietarii acestui local. Printre altele, tocmai aflase de vrajba dintre fraţii Earp şi clanul Clanton. Dar

acum, nu era niciun Earp prin preajmă, iar Billy Clanton, cel mai tânăr dintre fraţii Clanton şi noul lui prieten, îl găsi oricum.

Aparenţele puteau fi înşelătoare, dar un necunoscător n-ar fi bănuit niciodată că mezinul Clanton, care nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani, era deja un criminal cu sânge rece. Dumnezeule!

Billy îl întâlnise pe Clanton în Benson şi, cum aflase că se îndreptau amândoi spre Tombstone a doua zi, deciseseră să pornească împreună la drum. Billy se bucurase că mergea în compania unuia care cunoştea ţinutul, şi fusese chiar şi mai recunoscător pentru slujba pe care i-o oferise la ferma Clanton, de lângă Galeyville. Cunoştea munca de fermier după toate verile pe care le petrecuse în Wyoming cu sora lui şi în mod categoric avea nevoie de o slujbă, deoarece rămăsese aproape fără nicio leţcaie. Dar neştiinţa îl făcuse să cadă într-o cursă. Pretinsese că era altceva decât era în realitate, nu pusese întrebările potrivite şi se trezise în slujba unor hoţi de vite, jefuitori de poştalioane şi trenuri, nu văcar la vreo fermă. Ferma din apropiere de Galeyville era doar ascunzătoarea lor.

Câţiva mineri care săpau zăcământul din Mountain Maid îl văzuseră în compania mezinului Clanton şi îi explicaseră cum stăteau lucrurile chiar din prima noapte pe care şi-o petrecuse în oraş. Dar el nu îi crezuse pe cuvânt. Însă toţi oamenii pe care îi întrebase mai apoi îi povestiseră acelaşi lucru. Clanul Clanton jefuia prin părţile locului de mulţi ani, motiv pentru care uneori se confruntau şi cu autorităţile din Tombstone. Încă erau cunoscuţi cu acelaşi nume, deşi bătrânul Clanton, care înfiinţase banda, fusese omorât în urmă cu câteva luni, lăsându-i pe Curly şi pe Bill la conducere.

În afară de Bill Brocius şi de cei trei fraţi, Bee, Finn şi Billy Clanton, mai existau şi alţi membri cunoscuţi ai bandei, renumiţi de asemenea pentru scandalurile pe care le provocau în Tombstone. Unul dintre ei era John Ringo, despre care se ştia că luase parte la războiul din Mason

County, Texas, înainte de a se alătura bandei, şi care îl omorâse pe Louis Hancock în cârciuma de pe Allen Street, nu demult. Frank şi Tom McLaury erau şi ei membri ai bandei, şi numele lor apăreau deseori în conversaţii. Şi Billy Claiborne, un alt tânăr doritor de glorie, care insista să fie strigat cu apelativul Billy the Kid, acum că adevăratul Kid era mort. Claiborne omorâse deja trei oameni pentru că râseseră de el din pricina asta, iar Ike şi fraţii McLaury îl ajutaseră să evadeze din închisoarea din San Pedro, chiar în noaptea în care fusese arestat pentru a treia crimă.

Tânărul Billy Clanton fusese implicat în renumitul „masacru din canionul Guadalupe”, înfruntare care dusese la moartea tatălui său. Ewing auzise vorbindu-se chiar destul de mult despre acea păţanie a clanului Clanton. Banda atacase un convoi de căruţe trase de măgari care transportau lingouri de argint prin ţinutul Chiricahua în luna iulie a acestui an, omorându-i cu sânge rece pe cei nouăsprezece mexicani aflaţi în fruntea convoiului. Bătrânul Clanton murise câteva săptămâni mai târziu, când tovarăşii mexicanilor omorâţi îl prinseseră în ambuscadă, în timp ce el şi banda lui mânau prin exact aceiaşi munţi o turmă de vite furate din Mexic. Tânărul Clanton ratase acea întâlnire cu moartea, deşi, din câte se povesteşte, mâna vite încă de când avea doisprezece ani.

Acesta era omul cu care se încurcase Billy Ewing? Încă nu-i venea să creadă. Şi pur şi simplu nu ştia cum să scape nevătămat din această situaţie. Oricum, el încercase. Îi spusese tânărului Clanton că se răzgândise. Dar acesta făcuse aluzii cum că ar fi fost o dovadă de laşitate dacă renunţa, şi faptul că îşi rezema mâna pe revolverul de la brâu de fiecare dată când rostea cuvintele îl făcu pe Billy să dea înapoi. Altă dată, încercase pur şi simplu să îl evite pe Clanton. Dar în ziua următoare trebuia să pornească spre fermă împreună cu el. Dacă nu apărea la locul de întâlnire, oare Canton avea să vină să-l caute? Dacă fugea pe timpul nopţii, avea să pornească toată banda pe urmele lui?

— Locul ăsta e mort, omule. De ce nu încercăm la Alhambra sau în localul lui Hatch?

Billy se uită în jur, la mesele aglomerate, la bar şi la zona în care se desfăşurau jocurile de noroc, care acum era aproape plină cu minerii care ieşiseră din tura de zi. Locul ăsta era mort? Se temea că „prietenul” lui căuta, de fapt, probleme în ultima seară petrecută în oraş.

— E devreme, mai durează până să apună soarele, răspunse Billy. M-am oprit aici pentru un pahar, înainte să iau cina la restaurantul New Orleans. Vrei să vii cu mine?

Făcuse invitaţia din pură politeţe, aşa că răsuflă uşurat când auzi răspunsul:

— Nu mă roade foamea, da’ tu sigur nu eşti prea obişnuit să goleşti pahare, aşa-i? Şi mai şi vorbeşti ciudat, ca unu care vine din est. Nu ştiu de ce n-am băgat de seamă până acu. De un ziceai că vii?

— N-am zis, comentă Billy.

— Cre’ că aşa-i, dar… ca să vezi, ia uite-acolo!

Clanton se îndreptă de spate, iar mâna lui dreaptă se duse automat în jos, pe mânerul pistolului, în timp ce se holba la străinul înalt care tocmai intrase pe uşile batante.

— Nu-i apaş sau comanş, dar po simţi un indian de la un kilometru distanţă şi al naibii să fiu dacă nu recunosc un metis când văd unul. Acu’ poate că locu’ ăsta o să se mai înviореze puţintel…

— O, la naiba, mormăi Billy, apoi îşi trase şi mai mult pălăria peste faţă şi se cufundă mai adânc în scaun. O, *la naiba!*

Clanton îl privi cu o expresie dezgustată.

— Îl cunoşti sau ţi-e frică de corcituri?

Şi lumea zicea că fratele lui, Ike, era cel rău de gură? Billy se săturase de Clanton, fie el criminal, fie nu.

— Nu fi nebun, puştiule, rosti el printre dinţi spre tânărul mai scund de lângă el. Omul ăsta nu-i un metis ca mulţi alţii care cresc prin casele albilor. Până în urmă cu câţiva ani, acesta a fost un adevărat războinic cheyenne. Şi, pentru că a plecat din tribul lui, a învăţat cum să folosească arma aia pe care o poartă la brâu. N-am văzut pistolar mai rapid decât el.

Avertizarea îi intră pe o ureche şi-i ieşi pe cealaltă,

căci Clanton se animă aproape imediat.

— Deci îl cunoşti. Te caută, din întâmplare?

După ce îi aruncă puştiului o singură privire, Billy mormăi încă o dată:

— Nici să nu te gândeşti!

— Dar vine direct spre noi.

Billy îndrăzni să tragă cu ochiul pe sub borul pălăriei şi se trezi străpuns de privirea aceea albastră şi mult mai luminoasă decât a lui. Dacă s-ar fi putut târî sub masă, ar fi făcut-o.

— Colt, zise el pe un ton plin de amărăciune.

Dar nu primi în schimb nici măcar o înclinare a bărbiei, deoarece Colt nu se mai uita la el, ci la Clanton, care se ridica de pe scaunul lui. Înainte că puştiul să se fi îndreptat de spate măcar, Colt deja îşi apucase revolverul şi îi făcea semn să se aşeze la loc. Cu ochii mari şi alb la faţă ca varul, băiatul făcu întocmai.

Billy se ridică încet, foarte încet, dar se mai relaxă când îl văzu pe Colt punând arma în toc. Bărbatul nu rostise niciun cuvânt, şi Billy nici nu se aştepta să o facă, cel puţin nu aici. Dar mai târziu…

Între timp, chipul lui Clanton se îmbujorase, trădând cât de furios se simţea pentru că fusese învins cu atâta uşurinţă, dar nu făcu nicio mişcare ca să se ridice din nou. Cu toate astea, nici nu rămase tăcut, nu când în preajmă erau atâţia martori, inclusiv Buckskin Frank Leslie, barmanul lui Earp. Nu se rostise niciun cuvânt, dar metisul atrăsese privirile tuturor din momentul în care intrase, şi încă îl priveau cu toţii ţintă când îl obligase pe tânărul Clanton să stea locului.

— Nu tre’ să mergi cu el, Ewing, indiferent de ce ai făcut. Acu ai spatele acoperit. Când o s-audă fraţii mei de asta…

— Las-o baltă, puştiule, îl opri Billy cu un oftat, simţind mai degrabă că i s-a luat o piatră de pe inimă, deoarece apariţia lui Colt putea să-l scoată basma curată din încurcătura în care intrase. Ba chiar zâmbi către vechiul său prieten. Trebuie să plec cu el.

— Pe naiba…

— O, n-am nicio îndoială că voi plăti cu vârf şi îndesat pentru asta, îl întrerupse din nou Billy, şi zâmbetul i se lărgi înainte să adauge: E frate-miu, ’nţelegi?

Capitolul 7

Billy se distrase suficient. Nu mai zâmbea când păşi pe trotuarul din scânduri din faţa barului Oriental, aşteptându-l pe Colt să iasă cu spatele prin uşile batante şi să facă rapid un pas într-o parte înainte să bage pistolul în toc. Acum, simţea că i se face rău de la stomac. Colt Thunder, aici? Nici măcar prin minte nu-i trecea că ar fi fost vorba despre o coincidenţă.

— Unde ţi-e calul? întrebă Colt pe un ton tăios.

Billy făcu o grimasă şi observă calul masiv din rasa Appaloosa legat mai în jos pe stradă, în faţa altei cârciumi.

— Am venit pe jos de la hotelul lui Noble, unde stau.

— Atunci, să mergem.

Aveau aproape aceeaşi înălţime, dar Billy simţi că i se împleticesc picioarele în vreme ce încerca să ţină pasul cu fratele său.

— Nu credeam că o să te trimită după mine. Colt, jur că nu credeam.

— Credeai că te va căuta chiar ea?

— Bineînţeles că nu! Ştiam că-i va scrie lui Jessie şi presupun că mă aşteptam să-i ceară lui Chase să mă găsească. Întotdeauna s-a bazat pe el când a avut nevoie de ajutor.

— Asta a fost înainte să se căsătorească cu Jessie. Oricum, probabil că el ar fi fost alesul dacă s-ar fi întors acasă la timp, însă lucrurile s-au petrecut altfel. Ea avea impresia că nu m-ar deranja să pornesc pe urmele tale.

— Îmi pare rău, spuse Billy, afişând o expresie plină de amărăciune.

— Puştiule, înainte să-ţi pară rău, aşteaptă până mă

hotărăsc dacă să te bat de să-ţi sară fulgii sau nu.

Billy tresări. Îşi dorea să fi văzut chipul lui Colt când rostise aceste cuvinte, dar bărbatul mergea cu câţiva paşi înaintea lui şi nu se uitase spre el când i se adresase. Cu toate astea, n-avea nicio îndoială că vorbise serios. Hotărârea pe care urma să o ia în privinţa acestei chestiuni depindea de cât de furios era. Acum, că se gândea la asta, Billy nu şi-ar fi dat seama care avea să fie soarta lui nici măcar dacă i-ar fi văzut chipul. Pur şi simplu, nu-ţi puteai da seama când venea vorba despre Colt, deoarece el avea abilitatea de a-şi ascunde emoţiile atunci când voia.

Ultimii ani fuseseră un adevărat lanţ de surprize pentru Billy. Fusese crescut în Chicago de mama sa, Rachel, şi de tatăl său vitreg, deşi el nu ştia că Jonathon Ewing îi era doar tată vitreg. Nu ştiuse nici că avea o soră, până nu murise tatăl lui Jessie, şi Rachel plecase în Wyoming ca să-i fie tutore. La vremea aceea, avea doar nouă ani, şi pentru el fusese o experienţă uimitoare să o întâlnească pe Jessie. Tatăl ei o crescuse ca pe un băiat, şi ea conducea la fel de bine ca un bărbat ferma de animale pe care o primise moştenire. Purta pantaloni, armă şi ştia tot ce trebuia despre creşterea vitelor. Billy o adorase pe loc şi fusese încântat când aflase că ea nu era sora lui vitregă, ci sora lui adevărată, şi că Thomas Blair era tatăl lui adevărat.

Dar Rachel se întorsese în Chicago şi îl luase pe Billy cu ea, aşa că băiatul ajunsese să viziteze ferma Rocky Valley abia câţiva ani mai târziu. Mai mult, se aflase acolo în ziua în care venise Colt pentru prima dată, deşi pe vremea aia i se spunea Tunet Alb.

Desigur, Billy auzise de el. Deşi nu mai fusese niciodată la ferma ei, viteazul cheyenne era, de mai mulţi ani, cel mai apropiat prieten al lui Jessie. La început, Billy nu ştiuse cine era acel bărbat şi, după ce auzise despre toate necazurile pe care indienii sioux şi cheyenne le provocau la vremea respectivă, i se păruse înfricoşător că un indian intrase în fermă afişând atâta neînfricare – iar asta era puţin spus –, mai ales că părea destul de sălbatic.

Pe jumătate gol, cu părul lung până la jumătatea spatelui… da, Tunet Alb era cu adevărat sălbatic – asta gândeai până îl vedeai cu Jessie şi-l auzeai cum vorbeşte în limba engleză. Şi nu o engleză clară şi exactă, aşa cum ai presupune că ar fi învăţat un indian, ci cu accent din vest, exact cum vorbea şi Jessie, fapt deloc surprinzător, la urma urmelor, pentru că el învăţase engleza de la ea.

Billy, care avea doar unsprezece ani, fusese fascinat de Tunet Alb la fel cum fusese şi de Jessie. Nu apucase să vadă cu ochii lui transformarea metisului într-un „alb”, aşa că de abia dacă-l recunoscuse când Colt venise în est cu Jessie şi Chase, la nunta lui Rachel cu tatăl lui Chase, Carlos Silvela, care avusese loc doar un an mai târziu. Dar Colt încă avea ceva care îl împiedica pe Billy să se relaxeze complet în prezenţa lui, deşi fusese deschis şi prietenos atunci. Iar Billy nu credea că latura asta a lui avea să se schimbe vreodată, în principal pentru că bărbatul nu se mai comporta prietenos cu nimeni de la necazul din 78, când aproape că îşi pierduse viaţa.

Atunci aflase Billy că Tunet Alb nu era doar cel mai bun prieten al lui Jessie, ci şi fratele ei şi al lui; că Thomas Blair fusese tatăl lor. Din păcate, asta nu-l făcuse să se simtă mai în largul lui în preajma lui Colt, cel puţin nu aşa cum era cu Jessie. Fraţi sau nu, Colt îl speria mai rău decât zece Billy Clanton la un loc, deşi nici măcar nu încerca.

Ca şi cum Colt i-ar fi citit gândurile, îl întrebă:

— Cine era prietenul tău iute la mânie?

Billy răspunse fără să se gândească şi se trezi lipit de peretele magazinului de şei pe lângă care tocmai treceau.

— Ţi-ai lăsat minţile înapoi în est, puştiule? Am auzit destule despre banda lor până să ajung la jumătatea ţinutului, destule cât să ştiu că trebuie să stau departe de ei.

— Ei bine, eu nu am auzit nimic, spuse Billy în apărarea lui. Decât după ce a fost prea târziu. Nu îndrăzni să se uite în ochii pătrunzători ai lui Colt când adăugă: M-am angajat la ei, crezând că au nevoie de ajutoare la fermă.

— Prostovanule…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Colt, nu ştiam la ce mă înham! Începeam să rămân fără bani.

— Nu trebuia decât să trimiţi o telegramă acasă.

— Dacă aş fi făcut asta, ar fi trebuit să mă întorc, şi mă îndoiesc că mama e pregătită să vadă lucrurile din perspectiva mea.

— Fie că este sau nu… la naiba, nici nu mai contează acum. Îl lăsă pe Billy jos în timp ce privi spre cârciumă, dar nu mai ieşise nimeni de acolo după ce plecaseră ei. Porni mai departe ca să-şi ia calul şi vorbi peste umăr: I-ai spus că renunţi?

— Am încercat, dar ai spus şi tu că tânărul Clanton e iute la mânie. Nu a acceptat un refuz.

— Bine, să lăsăm asta. Dacă cineva nu-i de acord cu faptul că pleci din oraş, o să aibă de-a face cu mine. Mergem să-ţi iei lucrurile de la Noble şi…

Gândurile lui Colt zburară în clipa în care zări pe stradă o trăsură turcoaz care înainta în direcţia lor, înconjurată de o duzină de călăreţi înarmaţi. Era urmată de altă trăsură ceva mai mică şi apoi de alta. În spatele lor, se aflau trei căruţe mari, pline vârf cu valize şi cu provizii, iar lângă ele înaintau la galop patru dintre cei mai frumoşi cai pursânge care păşiseră vreodată la vest de Mississippi.

— Dumnezeule, ce naiba…?!

Colt auzi ca de la depărtare exclamaţia lui Billy. Probabil era acelaşi gând care trecea prin mintea tuturor oamenilor, mai puţin a lui. Toţi oamenii de pe stradă se opriseră ca să caşte gura, ieşeau din magazine ori scoteau capetele pe ferestre ca să privească mai pe îndelete spectacolul. Jumătate dintre copiii din oraş fugeau pe lângă caravană, de parcă ar fi fost vreun circ ambulant care tocmai venise în vizită şi nu voiau să piardă niciun moment important.

— Credeam că a ajuns deja în oraş, comentă Colt absent, fără să-şi dezlipească ochii de la trăsura care deschidea convoiul.

Billy îi aruncă o ocheadă, de parcă ar fi spus că luna

este verde.

— Îi cunoşti pe oamenii ăştia?

Colt îşi aminti că nu era singur şi se apucă să-şi dezlege calul, întorcându-se cu spatele la stradă – şi la ea.

— M-am întâlnit cu doamnele care se află în trăsura din frunte pe când treceam prin San Pedro. Se separaseră de restul convoiului, şi trăsura lor se răsturnase, aşa că au avut nevoie de ajutor.

Billy îl văzu pe Colt întorcând spatele spectacolului care se desfăşura pe stradă.

— De-a lungul râului, zici? Ce căutai atât de departe de aici?

— Aleg oricând un curs de apă decât să merg pe drum. Astfel, dai de mai puţine necazuri.

Billy înţelese aluzia şi făcu o grimasă.

— Aşadar, cine sunt ele?

— Doamnele sunt din Anglia. Nu m-am întâlnit cu însoţitorii lor, dar, din câte se pare, sunt toţi străini.

— Aşa zic şi eu, comentă Billy.

Se uită lung la unul dintre vizitii, pentru că purta o cămaşă albă lungă şi un fel de batistă uriaşă pe cap, în loc de pălărie. Cei doisprezece bărbaţi care păzeau trăsurile erau îmbrăcaţi la fel de ciudat, cu haine roşii de aceeaşi croială şi cu pelerine scurte, prinse pe umeri, pantaloni de culoare albastru-închis cu o dungă de satin negru pe lateral şi pălării înalte, milităreşti.

— Hei, se opresc, anunţă Billy cu o urmă de uimire în glas.

Colt se roti pe călcâie şi blestemă.

— Dumnezeule, doar nu… Şi în faţa unei cârciumi blestemate?

Dar ea scoase capul pe fereastra trăsurii, şi una dintre gărzi se grăbi să-i deschidă uşa. Apucă să-i mai zărească acel superb păr roşcat, apoi încalecă în grabă.

— Femeia aia nu are mai multă minte decât tine, Billy.

— De ce? N-a făcut decât să coboare şi… şi cred că vine să vorbească cu tine.

Colt refuză să se uite din nou în direcţia ei. Sângele

deja îi vuia în urechi, doar de la faptul că o ştia atât de aproape de el.

— Nu-mi va vorbi dacă pot face ceva în privinţa asta. Ne întâlnim în faţa hotelului tău.

Billy făcu ochii mari.

— Doar n-o să aştepţi şi…

— Ştii cum vor reacţiona oamenii ăştia dacă te văd că vorbeşti cu cineva ca mine.

Billy se încruntă. Ura când Colt se desconsidera astfel.

— Poate că ea ar putea să-i înveţe câte ceva pe localnici despre cum să aprecieze un om la adevărata lui valoare.

Colt nici măcar nu se sinchisi să dea un răspuns. Îşi struni calul într-o parte şi porni în galop pe stradă. Billy rămase să se holbeze la cea mai frumoasă roşcată pe care o văzuse în viaţa lui. Femeia se oprise în mijlocul străzii, şi expresia dezamăgită care înflori pe chipul ei în timp ce-l privea pe Colt îndepărtându-se îl făcu pe Billy să vrea să-i tragă o mamă de bătaie fratelui său vitreg – nu că ar fi îndrăznit vreodată aşa ceva, deşi tare – şi mai dorea.

Şi, oricum, ce reuşise Colt, când toată lumea era cu ochii pe ea, şi toţi puteau vedea spre cine se uitase şi cu cine dorise să vorbească? În mod sigur nu pentru Billy se oprise roşcata, căci, după ce Colt plecă în goana calului, femeia se răsuci şi, adresând câteva cuvinte însoţitorilor ei, se urcă în trăsură şi plecă mai departe.

Capitolul 8

Vanessa deschise uşa apartamentului lor de la Grand Hotel şi o găsi pe Babette chicotind pe hol cu domnul Sidney, unul dintre lacheii care încercau mereu să-i intre în graţii.

— Ei, haide odată, fato, rosti Vanessa nerăbdătoare, aruncându-i lui Sidney o privire aspră şi dezaprobatoare care îl determină să plece imediat. Am reuşit s-o conving să

se întindă şi să-şi pună o compresă rece, dar nu vrea să se liniştească până nu aude ce are de raportat Alonzo. Ai vorbit cu el?

— Desigur. Babette zâmbi, şi buclele ei blonde, aranjate cu multă migală, îi jucară în jurul feţei când pătrunse grăbită în cameră. Alonzo a descoperit unde merg mexicanii, dar cât de mult stau acolo… explică servitoarea franţuzoaică ridicând din umeri.

— Ei bine, sper că va sta la pândă atât timp cât doreşte ea, deşi nu-mi dau seama pentru ce vrea asta. Doar a spus că bărbatul a refuzat să lucreze pentru ea. Vanessa se încruntă şi rămase cu privirea aţintită spre uşa de la dormitorul lui Jocelyn. Dacă stau să mă gândesc, poate că ar fi mai bine să nu-l mai întâlnească niciodată. N-a mai izbucnit în lacrimi aşa de când a murit ducele.

— Nici nu-i de mirare, după toate câte s-au întâmplat astăzi…

— O, ştiu, ştiu, comentă Vanessa, încă uimită de faptul că niciunul dintre oamenii lor nu fusese rănit grav în ambuscadă. Deşi doi oameni fuseseră răniţi şi acum se odihneau sub supravegherea doctorului, puteau oricând să călătorească dacă era nevoie. Dar nu *acesta* este motivul pentru care a plâns. Câtă îndrăzneală pe blestematul ăla să o umilească astfel!

— Poate nu a văzut-o, nu crezi?

— Poate.

Dar Vanessa nu credea asta nici măcar pentru o clipă. Şi, deşi o surprinsese interesul pe care îl avea Jocelyn pentru acest bărbat, nu era sigură dacă ar fi fost înţelept din partea ei să îl caute, nu după toate câte îi povestise Vanessei despre întâlnirea lor. Bărbatul acesta părea mult prea… ieşit din comun.

— Alonzo a aflat şi ce fel de metis este?

Ochii albaştri ai lui Babette se făcură mari, deoarece uitase să relateze acea parte a raportului.

— O, da, însă nu cred că o să vă placă.

— Nici nu mă aşteptam să îmi placă, răspunse Vanessa pe un ton sec. Haide, spune-mi totul!

Contesa bătu uşor la uşă înainte ca femeile să intre în dormitorul cufundat în întuneric. Soarele tocmai dispăruse sub linia orizontului, deşi cerul care se vedea prin ferestrele deschise încă era colorat în nuanţe de violet şi lumina suficient cât să se vadă că Jocelyn nu dormea; mai exact, stătea în şezut şi îşi privea tânăra servitoare cu un aer plin de speranţă.

Vanessa îi făcu semn lui Babette să aprindă lămpile, apoi începu:

— Mi-am permis să comand o cină uşoară care îţi va fi servită curând. Nu ştiu ce crezi tu, dar eu chiar nu am starea necesară să mă schimb pentru cină în seara asta.

Jocelyn se uită încruntată la buna ei prietenă.

— Tu ar fi trebuit să te odihneşti, Vana, mai ales după durerea îngrozitoare de cap din dimineaţa asta. Nu este nimic în neregulă cu mine…

— …Ce n-ar putea fi vindecat cu puţină mâncare şi odihnă, îi termină Vanessa propoziţia, pe un ton care nu admitea nicio obiecţie.

Jocelyn oftă. Era mai simplu să cedeze în faţa contesei când aceasta intra în starea de mamă-cloşcă, stare care pusese stăpânire pe ea încă de când pătrunseseră în apartamentele lor, şi Jocelyn cedase în faţa valului de emoţii, izbucnind în plâns. O privi din nou pe Babette, care aprindea pe rând toate lămpile din încăpere. Erau şase numai în dormitorul acesta. Camerele erau foarte elegante, având în vedere că li se spusese să nu se aştepte la condiţii prea bune, căci majoritatea oraşelor din vestul sălbatic erau mici, iar hotelurile aproape minuscule. Acesta era primul oraş din vest pe care îl vizitau, şi fusese plăcut surprinsă de cât era de mare şi de cât de variată fusese oferta de hoteluri. Grand Hotel nu se putea compara cu hotelurile luxoase de pe coasta de est, dar măcar încerca. Şi reuşiră să închirieze tot etajul al doilea, ceea ce era ideal din motive de siguranţă.

— Destul, Babette, ordonă Jocelyn cu nerăbdare. Cât de edificator a fost raportul lui Alonzo?

Franţuzoaica zâmbi provocator, acum că planul ei de-

a trage de timp fusese deconspirat.

— Nu e pe cât de rău credeam. Cel puţin Alonzo spune că este vorba doar despre o problemă de prejudecată. Metisul este văzut la fel ca un indian, iar indianul este tratat cu dispreţ şi ură.

— Dispreţ?

— Ca să îşi ascundă frica, desigur. Indianul este foarte temut prin părţile astea. Încă mai face raiduri şi omoară şi…

— Care indian… A, te referi la indieni?

— Apaşi. Doar am auzit de ei în Mexic, nu?

— Da, aşa este. Dar nu-mi amintesc să fi auzit că sunt atât de agresivi.

— Doar Geronimo. Alonzo spune că e doar un rebel urmat de un număr mic de indieni care se ascund în Mexic. Dar că fac raiduri şi în partea asta de graniţă.

— Am înţeles. Dar Colt Thunder nu este un metis apaş. El este cheyenne, explică Jocelyn. Ce a aflat Alonzo despre indienii cheyenne?

— Că nu prea sunt cunoscuţi prin părţile astea.

— Atunci, de ce crede domnul Thunder că ar trebui să îl tratez cu suspiciune?

— Cred că nu ai înţeles ce era mai important, draga mea, interveni Vanessa. Prejudecăţile nu ţin cont de situaţiile particulare. Se pare că toţi metişii sunt trataţi la fel în teritoriile din vest, indiferent din ce trib indian fac parte.

— Dar asta este strigător la cer! exclamă Jocelyn. Ca să nu mai spun că e complet nedrept. În plus, nu am văzut nimic demn de dispreţ la Colt Thunder. Consider că s-a comportat extrem de politicos… Ei bine, în cea mai mare parte a timpului. Şi ne-a fost de mare ajutor. Sfinte Dumnezeule, omul mi-a salvat viaţa de două ori în mai puţin de o oră.

De asemenea, era şi nerăbdător, iute la mânie, certăreţ şi încăpăţânat în hotărârea lui de-a n-o mai întâlni, dar Jocelyn consideră că toate aceste detalii nu meritau să fie amintite.

— Jocelyn, dragă, îi suntem cu toţii recunoscători

acestui bărbat pentru ajutorul pe care ni l-a dat la momentul respectiv. Vorbesc serios. Dar în după-amiaza asta a lăsat să se vadă clar ce simte în privinţa asta. Nici măcar nu a vrut să poarte o conversaţie cu tine.

— Acum, înţeleg. De dimineaţă, s-a purtat la fel, de parcă aş fi comis o fărădelege gravă doar pentru că am stat lângă el. E o atitudine atât de amuzantă.

— E clar că el este de altă părere.

— Ştiu. Consideră că mă protejează dacă evită să mă întâlnească prin oraş, atitudine lăudabilă, dar deloc necesară. N-am de gând să mă las influenţată de prejudecăţile altora. Şi nu dau doi bani pe ce zice gura lumii. Dacă vreau să fiu în compania acestui bărbat, o voi face. N-o să-mi spună nimeni că nu pot.

Vanessa ridică dintr-una din sprâncenele ei blonde când Jocelyn îşi înălţă bărbia, într-un gest încăpăţânat. Ducele îi spusese odinioară, la primul ei interviu, că ducesa lui avea o fire blândă, supusă şi tolerantă. Vanessa ajunsese să creadă exact opusul.

— Şi ce anume te-ai gândit să discuţi cu el? întrebă Vanessa fără tragere de inimă, de teamă că deja cunoştea răspunsul.

Jocelyn ridică din umeri, deşi în ochii ei verzi înflori o idee.

— O, nu ştiu. Poate despre ce am discutat mai devreme, de dimineaţă.

— Mă temeam că o să zici asta.

Capitolul 9

— Răspund eu, strigă Billy şi sări din patul pe care stătuse întins şi îl urmărise pe Colt îndepărtând câteva fire de barbă pe care nu avusese suficient timp să le smulgă, după cum obişnuia. Dar, înainte ca mâna lui Billy să atingă mânerul uşii, băiatul îl auzi pe Colt trăgând piedica pistolului şi îşi dădu seama că îl luase din nou gura pe

dinainte. Într-un oraş în care te aşteptai să se işte încăierări, nu deschideai pur şi simplu uşa, cel puţin nu fără să afli cine îţi bate la uşă sau, după cum făcuse Colt, fără să fii pregătit pentru orice posibilitate. Billy Clanton nu plecase încă din oraş. Deşi era puţin probabil să fi dat de urma lui Billy în această pensiune, nu era totuşi imposibil.

Se aştepta la o nouă muştruluială din partea lui Colt, aşa cum se întâmplase noaptea trecută, când Billy uitase să încuie uşa camerei în care erau cazaţi, dar era clar că în dimineaţa asta era în toane mai bune.

— Dă-i drumul, fură singurele cuvinte pe care le rosti după ce Billy ezită în faţa uşii. Dar să te fereşti de gloanţe.

La auzul acestui sfat, Billy îşi înghiţi nodul din gât, apoi trase zăvorul uşii şi o deschise larg, ascunzându-se în spatele acesteia. Când locuise singur, nu-şi făcuse griji cu privire la astfel de situaţii, nu văzuse pericolul la fiecare colţ de stradă. Jessie îl învăţase că trebuia să fie mereu cu ochii în patru, dar uitase această lecţie în timpul călătoriei sale în vest. Era o minune faptul că reuşise să ajungă atât de departe şi că mai şi supravieţuise.

Dar, din câte se părea, de data asta nu era necesar să arate atâta precauţie.

Pe hol stăteau doi bărbaţi, însă niciunul din ei nu era Clanton. Amândoi păreau paralizaţi de priveliştea directă pe care o aveau asupra lui Colt, care se afla în capătul camerei cu pistolul aţintit asupra lor, purtând doar pantalonii şi mocasinii înalţi până la genunchi. Billy rămase surprins când îl văzu pe Colt rotind imediat pistolul şi punându-l în tocul prins deasupra măsuţei de spălat. Apoi recunoscu uniformele roşii. Bărbaţii încă nu rostiseră niciun cuvânt, deşi acum nu mai erau ameninţaţi de ţeava unui pistol, însă reacţia lor era lesne de înţeles. Poate că îi speriase arma, dar momentul în care Colt se întorsese ca să pună pistolul în toc, arătându-le spatele, îi lăsase fără cuvinte.

Însă lui Colt nu i-ar fi prins bine să ştie asta. Dacă exista ceva ce îl putea face să înnebunească de furie, acel ceva era să observe că îi privea cineva cicatricile şi se cutremura. Jessie spusese că era vorba despre mândrie, că

el nu voia să ştie nimeni despre suferinţa pe care o îndurase când se alesese cu acele cicatrici. Billy ştia cât de neplăcut putea deveni dacă bănuia că persoana din faţa lui îi arăta chiar şi cea mai mică doză de compasiune. Prefera să fie detestat, decât să-i plângă cineva de milă.

Billy ieşi de după uşă, obligându-i pe cei doi bărbaţi să îşi mute privirile înspre el. Încercând să-şi amintească de bunele maniere, întrebă pe un ton plăcut:

— Vă putem ajuta cu ceva, domnilor?

Unul din bărbaţi, care era la fel de înalt ca Billy, dar părea să fie de-o vârstă cu Colt, avea părul castaniu tuns scurt şi ochii de o culoare asemănătoare. Când răspunse la întrebare, încă era şocat de cele văzute.

— Dumneata eşti Colt Thunder, nu-i aşa?

Întrebarea fu rostită cu atâta speranţă, că Billy nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Mă tem că nu.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt, şi neliniştea lor era aproape vizibilă, dar apoi cel mai înalt vorbi:

— Nici noi nu credeam, dar... în fine, nu mai contează acum. Se aplecă într-o parte ca să-l mai privească o dată pe Colt, apoi se îndreptă de spate şi continuă pe un ton mai ferm: Avem un mesaj pentru tovarăşul dumitale, dacă dumnealui e domnul Thunder.

Zâmbetul lui Billy se lărgi. Nu se putu abţine să nu repete formula de adresare pe care ştia prea bine că fratele lui o ura.

— Domnule Thunder, pe tine te caută.

— Am auzit, dar nu mă interesează.

Billy se răsuci pe călcâie, de data asta deloc amuzat, şi-l văzu pe Colt îmbrăcându-se cu cămaşa. Poate că el nu era interesat, dar Billy era al naibii de curios, mai ales că ştia prea bine din partea cui putea fi mesajul.

— Ei, haide, Colt! Este doar un mesaj. Nu păţeşti nimic dacă îl asculţi.

Colt înaintă spre ei cu o expresie indescifrabilă. Însă Billy cunoştea semnele nerăbdării de pe chipul lui. Colt nu se sinchisise să-şi încheie nasturii cămăşii, ci doar o băgase

în pantaloni. Faptul că atât pantalonii, cât şi cămaşa lui erau negre probabil îi impresionase pe cei doi englezi, pentru că făcură amândoi un pas înapoi când Colt ajunse în dreptul uşii; cel mai probabil însă, retragerea lor avea legătură cu faptul că era atât de înalt şi de musculos.

— S-auzim, le ceru el scurt.

Bărbatul mai înalt îşi drese glasul. Din câte se părea, el era purtătorul de cuvânt.

— Excelenţa Sa, văduva ducesă de Eaton, doreşte să aibă onoarea…

— Ce anume să aibă? îl întrerupse Colt.

— Dumnezeule, e o ducesă din Anglia! exclamă Billy în acelaşi timp.

Colt îi aruncă lui Billy o privire tăioasă.

— Ce naiba e o ducesă?

— Vrei să spui că nu… nu, sigur că nu ştii… de unde să ştii…?

— Vorbeşte odată, puştiule, înainte să te îneci.

Billy roşi, dar era prea entuziasmat ca să îl mai poată potoli cineva.

— O ducesă face parte din nobilimea britanică şi este soţia unui duce. Nobilii din Anglia au diferite grade de importanţă… există baroni, conţi şi aşa mai departe. Ceva în genul şefilor de trib şi războinicilor indieni. Dar nu există rang mai mare decât cel de duce sau ducesă – decât dacă faci parte din familia regală.

Colt se uită încruntat spre cei doi mesageri.

— E adevărat ce a spus băiatul?

— În mare parte, da, răspunse bărbatul înalt, gândindu-se că nu avea niciun rost să mai discute şi despre numărul proprietăţilor sau despre gradul de influenţă de la curtea regală, când el nu voia decât să plece cât mai repede din faţa uriaşului indian. Dar, după cum ziceam, domnule Thunder, Excelenţa Sa doreşte să aibă onoarea de-a vă avea ca invitat la prânz, la Mais… Maisy…

— Maison Doree, îi şopti tovarăşul lui, un om şters.

— Exact, la restaurantul Maison Doree.

Acum, că termină de transmis mesajul, bărbatul

zâmbi. Colt se uită la Billy, care rânjea din nou cu gura până la urechi.

— Vrea să ia prânzul cu tine, îi explică băiatul.

— Nu, spuse Colt pur şi simplu şi dădu să se întoarcă la treburile lui.

— Aşteptaţi, domnule Thunder! În cazul în care refuzaţi prima invitaţie, am primit ordine să fac încă o invitaţie. Excelenţa Sa ar fi încântată să vă primească în apartamentele sale de la Grand Hotel, oricând doriţi, desigur.

— Nu.

— Nu?

— Nu mă întâlnesc cu femeia aia nicăieri, la nicio oră. E suficient de clar pentru toată lumea?

Amândoi englezii îl priviră şocaţi, însă nu din cauza refuzului său, după cum avea să afle de la cel înalt:

— Există moduri corespunzătoare de-a vorbi despre o ducesă, domnule. Puteţi folosi apelativul de Excelenţa Sa, ba chiar şi Lady Fleming, dar nu trebuie să folosiţi niciodată cuvântul „femeie”. Aşa ceva pur şi simplu nu se cuvine, domnule.

— Nu-mi vine să cred ce-mi aud urechile, mormăi Colt, şi de data asta chiar le întoarse spatele. Scapă de ei, Billy!

Billy nu ştia cine îl dezamăgise mai mult: Colt, pentru că se arătase atât de indiferent faţă de o ducesă adevărată – o extraordinar de frumoasă ducesă adevărată –, sau oamenii ei, pentru că dădeau dovadă de atâta snobism.

— Asta nu a fost prea inteligent, domnule…

— Sir Dudley Leland, domnule, răspunse imediat englezul. Al doilea fiu al contelui de…

— Dumnezeule, omule, n-ai înţeles nimic, nu-i aşa? Acum eşti în America şi, dacă-ţi aminteşti, noi ne-am războit cu strămoşii tăi în urmă cu o sută de ani ca să scăpăm de categoriile astea sociale. Poate că rangurile nobiliare îi impresionează pe cei din Anglia, dar nu înseamnă nimic pentru un războinic cheyenne.

— Da, aveţi dreptate, domnule. Îmi cer scuze. Dar mai

am un mesaj pentru prietenul dumitale, aici de faţă. Billy se uită peste umăr la Colt, care stătea lângă singura fereastră din cameră şi privea spre locul pustiu de lângă pensiunea Fly. Acolo nu se afla decât biroul unui evaluator, nimic care să atragă privirea; prin urmare, Colt auzise ce-i spusese Sir Dudley. Doar că nu voia să îl bage în seamă pe bărbat.

— Poate ar fi mai bine să-mi spuneţi mie mesajul şi eu îl voi transmite mai departe, le sugeră Billy.

Sir Dudley putea vedea că indianul se retrăsese, aşa că încuviinţă din cap.

De asemenea, era conştient de faptul că indianul îl putea auzi foarte bine, dar tot îi transmise mesajul lui Billy.

— Excelenţa Sa a bănuit că amândouă invitaţiile sale vor fi refuzate. În această situaţie, ultimele mele ordine sunt să îl informez pe domnul Thunder că Excelenţa Sa a întrebat, după cum i-a sugerat chiar domnul, şi a primit un raport complet despre prejudecăţile legate de cei din neamul său. Doreşte ca domnul să ştie că Excelenţa Sa nu are şi nici nu va lua în seamă astfel de prejudecăţi. Speră că domnul Thunder va ţine seama de asta şi se va răzgândi în privinţa invitaţiilor.

Colt nu se întorsese cu faţa spre ei după toată această pologhie, semn că nu avea de gând să se răzgândească.

Billy observă totuşi că fratele său strângea tocul ferestrei cu degetele şi că tot trupul i se încordase.

— Cred că v-aţi primit răspunsul, domnilor, spuse el încet. O puteţi înştiinţa pe ducesă că…

— Nu-mi pune cuvinte în gură, băiete, se auzi din spatele lui Billy, iar vorbele fură însoţite de un mârâit ameninţător. Nu-i dăm niciun răspuns! Şi acum, închide odată uşa aia blestemată!

Billy ridică din umeri spre cei doi englezi, de parcă ar fi încercat să le dea de înţeles că nu era el vinovat pentru lipsa de maniere a lui Colt. Cu toate astea, le închise uşa în nas. Apoi începu să numere în gând, încercând să se calmeze, dar nu reuşi să ajungă mai departe de cincizeci, când explodă:

— Ăsta a fost cel mai necioplit, mojic şi revoltător comportament la care mi-a fost dat să fiu martor. Şi pun pariu că ai făcut-o înadins. Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu? Ştii că o să-i povestească totul şi… Şi de-asta ai făcut-o, nu-i aşa?

— Vorbeşti prea mult, spuse Colt în timp ce se întoarse de la fereastră şi se întinse după centura cu pistolul.

Billy scuturǎ din cap.

— Ştii, nu am înţeles ieri şi, al naibii să fiu, dar nu înţeleg nici azi. Am văzut-o bine pe acea lady şi am simţit că mi se înmoaie genunchii. E frumoasă…

— Şi albă, i-o tăie Colt.

Îşi încinse cureaua şi se duse spre desagile aflate la picioarele patului. Billy rămase încremenit. Dintr-odată, comportamentul lui Colt devenise perfect justificat. Şi detesta treaba asta. Nu reuşise niciodată să reacţioneze prea bine la amărăciunea lui Colt, sentiment care îşi avea originea din acea perioadă în care Colt aproape că îşi pierduse viaţa. Billy îşi iubea fratele, şi, pentru el, nu exista bărbat mai bun, mai curajos sau mai loial, aşa că îl durea inima când Colt se deprecia pe sine, practic preluând atitudinea acelor albi ignoranţi şi plini de prejudecăţi care îl puneau în aceeaşi oală cu toate scursurile oraşului.

— Mi-a scăpat ceva? Puteam să jur că i-am auzit spunând că respectiva lady nu dă doi bani pe ce fel de sânge îţi curge prin vene.

— Simte că e de datoria ei să gândească astfel, Billy, răspunse Colt pe un ton calm. Despre asta este vorba.

— Oare? Din cauza asta ai fost atât de răutăcios cu lacheii ei? Pentru că nu vrei să-ţi fie recunoscătoare? Şi crezi că e atât de nerăbdătoare să te revadă doar ca să-şi exprime recunoştinţa? Fii serios, Colt…

— Sunt. Nu-ţi trag una de să-ţi sară dinţii din gură. Acum, mişcă-te la O.K. Livery şi adu caii. Ne întâlnim pe stradă, în cincisprezece minute. Dacă pornim în goana cailor, vom ajunge în Benson imediat după ora prânzului.

„Da, şi vom omorî caii”, îşi zise Billy în sinea lui. Cum

era deja aproape ora amiezii, iar Benson se afla la mai bine de treizeci de kilometri spre nord, probabil că asta aveau să facă. Nu, greşea. Colt nu şi-ar chinui niciodată caii din cauza propriei sale dispoziţii proaste. Dar era al naibii de hotărât să plece din Tombstone cât mai repede cu putinţă. Înainte ca ducesa să inventeze o altă cale de a-l vedea?

Colt deja ieşise din cameră ca să achite ce avea de plătit, aşa că Billy îşi adună lucrurile şi plecă din pensiune pe uşa din spate, după cum i se spusese. Grajdul nu era departe. Camillus S. Fly avea o galerie cu fotografii în spatele pensiunii, iar O.K. Livery şi Corral se aflau chiar în spatele acesteia, exact în mijlocul pieţei. Se putea ajunge acolo de pe orice lot de pământ neocupat de pe 3th şi 4th Street, Freemont Street sau Allen Street.

Billy ajunsese pe Freemont Street mai devreme, dar fără cai, după cum observă Colt în momentul în care ieşi din pensiunea Fly.

— Haide, nu te uita la mine în felul ăsta, protestă Billy. Calul meu a pierdut o potcoavă chiar când îl scoteam din grajd. Va dura numai câteva ore…

— Câteva?

— Potcovarul are mulţi clienţi, explică Billy. El mi-a spus că va dura atâta, nu zic de la mine. Aşa că… ce-ai spune să luăm prânzul mai devreme, şi apoi te provoc la câteva jocuri de biliard în taverna lui Bob Hatch, de pe Allen Street.

— Cauţi necazuri, nu-i aşa, băiete? comentă Colt, dar expresia lui nu era nici pe jumătate la fel de sumbră ca mai devreme.

— Nu cred că vom da peste tânărul Clanton, dacă la asta te referi, zise Billy. Treaba stă aşa: am auzit că fratele lui, Dee, s-a înfruntat în dimineaţa asta cu unul dintre fraţii lui Earp, apoi a fost dus în faţa judecătorului şi amendat. Pesemne a fost vorba despre Wyatt. Se spune că îi place să dea cu patul pistolului în capetele seci care-i ies în cale. Până acum, probabil şi-a luat fratele şi s-au dus la ferma lor. Aşadar, unde vrei să mâncăm? La Maison Doree?

Răspunsul lui Colt veni sub forma unei lovituri uşoare

de revolver în spatele lui Billy.

Capitolul 10

Prăvălia de pălării a doamnei Addie Bourland era înghesuită între un birou de poştalioane şi cabinetul unui doctor de pe Freemont Street. Ultimul lucru de care avea nevoie Jocelyn era o pălărie nouă, dar venise aici să comande una, două sau o duzină, oricâte ar fi fost nevoie până reuşea să-l zărească pe Colt Thunder intrând sau ieşind din pensiunea în care era cazat şi care se afla exact peste drum. Vanessa venise cu ideea să apară pur şi simplu la uşa lui, dar ea ezita să o facă. Bărbaţii pe care îi trimisese în dimineaţa aceea nu fuseseră primiţi cu amabilitate, aşa că nu avea niciun motiv să creadă că ea urma să fie întâmpinată altfel. Nu, era mai bine să însceneze o întâlnire întâmplătoare pe stradă, şi, deşi nu ar fi chiar întâmplătoare, domnul Thunder n-ar avea de unde să afle asta. Nu avea de gând să-i mai permită să o ignore.

Ajunsese cu trăsura chiar înainte de ora două, dar trimisese vehiculul înapoi la hotel, şi mulţimea curioasă care se adunase să o vadă se risipise şi ea, aşa că nu mai exista niciun indiciu care să dea de gol faptul că se ascundea în prăvălie. De însoţitori avea nevoie, aşa că nu putea scăpa de ei; de data asta, erau şase oameni. Stăteau la intrarea din faţă şi la cea din spate, iar cei din faţă încercau, fără succes, să nu pară suspecţi. În primul rând, o tulburară nespus pe doamna Bourland. Femeia nu era obişnuită să-i intre atât de mulţi bărbaţi în prăvălie. Dar acum nici măcar nu se mai uita la ei, pentru că atenţia îi fusese captată de perspectiva unei comenzi uriaşe de pălării.

Vanessa stătea la fereastră ca să-l pândească pe Colt, aşa că Jocelyn o ţinea ocupată pe doamna Bourland, pe care o rugase să-i arate toată gama de pene, flori, culori şi materiale disponibile. Nu mai fusese niciodată atât de

nehotărâtă, dar atitudinea ei putea fi explicată prin faptul că nu ştia cât trebuiau să rămână în prăvălie. Dura ceva timp să-i explice doamnei Bourland cum arătau pălăriile europene, mult mai complicate decât cele care se purtau în America, dar până şi descrierile astea se terminau cândva. Nehotărârea ei devenise deja extrem de enervantă pentru proprietară şi chiar şi pentru Jocelyn, dar era ceva necesar. Colt trebuia să-şi facă apariţia înainte de închiderea prăvăliei, altfel…

— Jocelyn, dragă, cred că ar trebui să vezi asta, strigă Vanessa de la fereastră. Se pare că urmează să se petreacă… ceva ieşit din comun.

Jocelyn se duse lângă prietena ei, iar Addie Bourland se înghesui în spatele lor. Înţelese imediat la ce se referise Vanessa. Patru bărbaţi îmbrăcaţi în negru înaintau încet, dar cu paşi hotărâţi, pe mijlocul străzii prăfuite. Arătau la fel, cu pălăriile lor de cowboy, eşarfele subţiri legate la gât şi mustăţi lungi, ca să nu mai vorbim de varietatea de arme mortale pe care le purtau. Nu la fel de eleganţi erau însă cei cinci bărbaţi care stăteau pe locul pustiu din partea opusă lor, tot pe stradă, şi care păreau să îi aştepte.

— Pe toţi sfinţii, asta e! Asta e ziua cea mare! rosti Addie Bourland plină de entuziasm.

— Ce zi? întrebă Jocelyn.

— Ziua Confruntării, explică Addie fără să-şi ia ochii de la stradă. O aşteptam de multă vreme.

— Şi ce se petrece de Ziua Confruntării? o întrebă Vanessa pe proprietara prăvăliei.

Pentru o clipă, femeia se uită la Vanessa de parcă ar fi fost complet nebună, apoi chicoti.

— Mi s-a părut mie că vorbiţi cam ciudat, doamnelor. Nu sunteţi de prin părţile astea, nu-i aşa? Însă femeia nu aşteptă răspunsul, ci continuă: Confruntarea este un duel între pistolari. Cei care vin încoace pe stradă sunt Virgil Earp, şeriful oraşului, şi fraţii lui, Wyatt şi Morgan. Cel cu puşca este Doc[3] Holiday, bun prieten cu Wyatt.

— Un doctor care urmează să participe la un duel

3 Prescurtarea de la doctor, în limba engleză

armat?

Vanessa nu mai auzise niciodată de ceva atât de lipsit de etică.

— A fost dentist când locuia în est, doamnă. Acum, trăieşte din pariuri la jocurile de noroc. Mă mir că-l văd treaz aşa devreme. Omul ăsta e o pasăre de noapte.

— Şi domnii care par să-i aştepte ascunşi?

— Pierde-vară ăia? pufni Addie. Nişte scandalagii bătăuşi, fiecare dintre ei. Şi hoţi la drumul mare. Fac parte din banda lui Clanton. Când Vanessa o privi derutată, Addie explică mai pe larg: Ike şi Billy Clanton, Frank şi Tom McLaury şi, după câte se pare, azi e cu ei şi tânărul Billy Claiborne. Probabil nu aţi sosit de prea multă vreme în oraş, altfel aţi fi auzit de banda lui Clanton. Sunt duşmanii de moarte ei lui Earp.

— Noi am sosit ieri după-amiază, de fapt. Dar, dacă şeriful acesta este, după cum spui, reprezentantul legii, atunci de ce trebuie să aibă loc o confruntare? Nu este mai logic să bănuim că şeriful urmează pur şi simplu să-i aresteze pe acei bărbaţi?

— O, poate că asta are de gând, poate că nu, însă oricum nu contează prea mult. Tipii de peste drum n-o să stea cu mâinile în sân aşteptând să fie arestaţi. Dacă stau şi aşteaptă înseamnă că plănuiesc să termine confruntarea prin împuşcături. Aş paria cu prăvălia mea, pentru că ne aşteptam de multă vreme ca lucrurile să se întâmple astfel.

Vanessa avu un schimb de priviri cu Jocelyn. Niciuna din ele nu ştia dacă să ia în serios cuvintele femeii. Era adevărat că nu mai văzuseră nicăieri atâţia bărbaţi înarmaţi care să-şi ţină armele la vedere ca aici în Tombstone. Şi era la fel, oriunde te-ai fi uitat prin oraş. Însă trebuia să existe un motiv pentru atitudinea lor, altul decât să fie pregătiţi oricând pentru o posibilă „confruntare” armată.

Cei patru domni îmbrăcaţi în negru aproape ajunseră pe terenul viran. Jocelyn îi urmări fascinată cum se răsuciră pe călcâie şi se aşezară pe poziţii, cu spatele la prăvălia de pălării. Cei cinci bărbaţi care îi aşteptau se răsfiraseră în semicerc, cu faţa spre ei. Cineva strigă un ordin şi, înainte

ca Jocelyn să-şi dea seama de ceea ce avea să se întâmple, începu schimbul de focuri de armă.

Unul dintre însoţitorii ei o smulse de la fereastră şi o împinsese la podea, la fel cum se întâmplă şi cu Vanessa şi cu Addie Bourland. Nici nu-i trecu prin minte să protesteze, mai ales că auzise cel puţin un glonţ rătăcit lovind peretele din faţă al prăvăliei. Împuşcăturile păreau să nu se mai termine, deşi zgomotul lor asurzitor nu dură mai mult de treizeci de secunde. Dar nu fu lăsată să se ridice de la podea decât după ce unul dintre oamenii ei se asigură că totul se terminase cu adevărat.

Între timp, Addie se eliberase singură şi se afla din nou la fereastră, numărând cu înflăcărare cadavrele.

— Se pare că au încasat-o şi cei din familia McLaury, şi tânărul Clanton. Mi-e milă de bietul băiat. Nu cred că avea mai mult de şaisprezece ani. Dar taică-său era un ticălos şi l-a crescut şi pe el la fel, aşa că nu te puteai aştepta la altceva.

Jocelyn nu se aştepta să primească toate informaţiile astea groaznice. Doamne, Dumnezeule, afară chiar murise un băiat de şaisprezece ani?

— Cred… cred că ar trebui să ne întoarcem la hotelul nostru, sugeră ea cu voce tremurândă.

— Ar fi bine să mai aşteptaţi puţin, comentă Addie. Ike şi tânărul Claiborne şi-au luat tălpăşiţa, dar n-ai de unde să ştii cu siguranţă. Cel puţin aşteptaţi până pleacă şi fraţii Earp, care acum îl ajută pe Morgan. Se pare că şeriful şi doctorul sunt răniţi la umăr, dar stau pe două picioare, deci nu poate fi prea grav. Apoi chicoti. Nu, rănile lor nu sunt grave. Acum pleacă, şi strada se umple de curioşi. Cred că mă duc şi eu să vorbesc cu domnul Fly. Se pare că el a văzut totul de aproape.

Uitase de comanda ei de pălării, dar nu uită să-i arunce sărmanului Sir Dudley o privire furioasă pentru faptul că se oferise să o protejeze, apoi ieşi agale, lăsând uşa deschisă în urma ei. În aer plutea mirosul de praf de puşcă, şi Jocelyn simţi că i se face rău. Şi Vanessa era palidă şi îşi ţinea o batistă parfumată la nas.

— Nu ştiu ce părere ai tu, Vana, dar eu nu mai am chef să stau aici nicio clipă. Te deranjează dacă plecăm pe jos? Ar dura prea mult să aşteptăm trăsura.

Ca să rămână neobservată, trăsura fusese trimisă să le aştepte după colţ, pe Safford Street, dar Vanessa fu de acord să plece imediat, fără să mai aştepte vehiculul. Chiar şi o secundă în plus petrecută acolo ar fi fost prea mult pentru ea. Omul care o păzea pe Jocelyn, de fiecare dată atent şi obişnuit să recunoască dorinţele stăpânei sale, deja ieşise din prăvălia de pălării ca să le facă loc pe trotuarul înţesat de oameni.

Siluetele îmbrăcate în roşu îi atraseră atenţia lui Billy Ewing, care se afla de cealaltă parte a străzii. Mulţimea îl împinsese din locul în care stătea, holbându-se în jos la trupul sângerând din cauza rănilor de la piept şi abdomen ale lui Billy Clanton, cel care-i fusese tovarăş pentru scurtă vreme, şi se forţă să nu verse prânzul pe care îl luase de curând. Avea cu disperare nevoie de ceva care să-i distragă atenţia, iar persoana pe care se aştepta s-o zărească lângă englezi era alegerea perfectă. Nu pierdu vremea şi traversă în grabă strada, aşa că ajunse lângă prăvălie tocmai când cele două doamne ieşiră pe trotuar, lângă însoţitorii lor.

După cum arătau, se părea că nici ele nu erau obişnuite să vadă cadavre pe stradă. Amândouă erau palide, iar cea mai în vârstă părea pe cale să leşine. Niciuna din ele nu se uita spre stradă, deşi se îndoia că aveau să vadă ceva acum, când mulţimea se îngrămădise ca la spectacol în jurul celor morţi. Cu toate astea, era clar că ştiau prea bine ce se petrecuse, dacă nu cumva văzuseră totul cu ochii lor.

Billy sări pe trotuar imediat când văzu în ce direcţie se îndreptau şi nu se lăsă înghiontit de cei doi oameni din escorta ducesei care deschideau drumul. Aceştia doi şi încă patru oameni formaseră un cerc strâns în jurul doamnelor şi niciunul dintre ei nu părea foarte prietenos în momentul de faţă, lucru care îl făcu pe Billy să-şi dorească să fi fost şi Colt cu el. Dar Colt de abia acum trecea de mulţimea adunată pe terenul viran şi ieşea în stradă. Chiar dacă ar fi

văzut încotro s-ar fi dus Billy, tot nu i s-ar fi alăturat.

Când unul dintre însoţitori trecu la represalii de ordin fizic, apucându-l pe Billy de cămaşă înainte să poată scoate vreun cuvânt, ca să-l dea la o parte din drum, Sir Dudley, care se afla în spatele grupului, îl opri.

— Dă-i drumul, Robbie! E domnul care era cu tipul ăla, Thunder, în dimineaţa asta.

Din fericire pentru Billy, roşcatul Robbie îşi ascultă prietenul şi îl eliberă imediat. Ba merse într-atât de departe încât îi netezi cămaşa pe care o mototolise în pumnii lui uriaşi, apoi îi adresă scuze şi un zâmbet amical. Bărbatul era cel mai impunător dintre însoţitorii ei, înalt de aproape doi metri şi musculos, adică genul cu care un puşti de şaptesprezece ani nu ar fi vrut să se întâlnească, indiferent de motiv. Dar Billy nu căuta necazuri. El voise doar să o cunoască pe ducesă, în speranţa că vorbele ei aveau să şteargă imaginea morţii care îi bântuia mintea. Din nefericire, nu se gândise nicio clipă că probabil şi ea era la fel de şocată şi că acesta nu era cel mai bun moment pentru o discuţie amicală, chiar dacă s-ar fi oprit să stea de vorbă cu el.

Însă ea îi vorbi, semn că nu era atât de impresionată cât să nu fi auzit comentariul lui Dudley.

— Aşadar, sunteţi un prieten de-al domnului Thunder?

Ca la un semn, cei doi însoţitori din faţă se dădură la o parte pentru ca ea să poată ajunge lângă Billy. Acum, că o vedea de aproape, considera că era chiar mai frumoasă decât îşi închipuise. Ochii ei erau neobişnuiţi, de un verde atât de deschis, că aproape străluceau. Mintea lui înregistră faptul că silueta ei firavă era îmbrăcată într-o rochie de un verde mult mai închis, dar pur şi simplu nu-şi putea lua ochii de la chipul ei. Trecură câteva secunde lungi până când îşi aminti că îl întrebase ceva.

— Nu ştiu dacă „prieten” este un cuvânt potrivit, Lady Fleming. Eu sunt fratele lui Colt.

— Fratele! exclamă ea cu uimire. Dar nu semănaţi absolut deloc. Cumva, şi tu eşti metis?

Billy aproape izbucni în râs. Oameni din vest nu i-ar fi

pus niciodată o asemenea întrebare. Considerau că pot recunoaşte un metis atunci când vedeau unul şi, fie că omul era metis, fie că nu, dacă era considerat astfel, atunci nu mai conta adevărul.

— Nu, doamnă, răspunse Billy şi descoperi cu surprindere că renunţase la accentul pe care îl adoptase de când venise în vest şi că educaţia lui occidentală ieşise la suprafaţă, ca răspuns la felul elegant în care vorbea ducesa. Eu şi Colt avem doar acelaşi tată, dar mame diferite.

— Atunci, mama lui este cheyenne, comentă ea mai mult pentru sine. Da, probabil că el seamănă mai mult cu ea. Însă amândoi aveţi ochi albaştri, deşi nu sunt neapărat la fel… Iartă-mă! N-am vrut să bat câmpii astfel.

Billy zâmbi când o văzu îmbujorându-se uşor din cauză că se abătuse de la subiect.

— Nu-i nicio problemă, doamnă. Colt a moştenit ochii de la unul dintre strămoşii de pe linie paternă, deoarece Thomas Blair avea şi el ochi turcoaz, din câte mi s-a spus. Jessie este singura care i-a moştenit atât culoarea pielii, cât şi pe cea a ochilor.

— Jessie… Da, fratele tău a amintit numele acesta ieri, când ne-am întâlnit. Dar, dacă nu te superi că te întreb, cum adică ţi s-a povestit despre ochii tatălui dumitale? Cum e posibil să nu fi ştiut?

— Mama l-a părăsit înainte să mă nasc, aşa că am fost crescut în est. Eram destul de măricel când am aflat despre existenţa lui şi despre faptul că am o soră mai mare. Şi de abia după câţiva ani am aflat că am şi un frate vitreg. Nu am fost crescuţi împreună, se înţelege. Jessie a fost crescută de tatăl nostru la o fermă de vite din Wyoming. Colt a crescut cu poporul mamei sale, în Câmpiile de Nord, iar eu am locuit într-o casă din Chicago. Motivele sunt mult prea complicate.

— Tot ce mi-ai povestit este foarte interesant, tinere, interveni Vanessa, şi nu vreau să par nepoliticoasă, dar ne cam grăbim să plecăm din… locul acesta. Sunt sigură că ducesa va fi încântată să continue această conversaţie într-

un loc mai liniştit. Dacă doreşti, poţi să ne însoţeşti la hotelul în care locuim…

— Oricât de mult mi-ar plăcea asta, doamnă, mă tem că nu pot. Colt mă aşteaptă şi… Aruncă o privire peste stradă, acolo unde îl aştepta Colt. Şi, ei bine, am vrut doar să vă explic atitudinea lui din această dimineaţă şi să vă spun că nu are nicio legătură cu dumneata, Lady Fleming. Doar că el are nişte idei fixe, înţelegeţi, şi…

Cuvintele lui Billy se risipiră în aer, pentru că doamna nu îl mai asculta. Îi urmărise privirea în aceeaşi parte de stradă spre care se uitase el mai devreme şi încă privea în direcţia aceea, uitându-se la Colt, care o privea fix. Însă era clar că nu avea să facă mai mult de atât. Nu făcu nicio mişcare din cap în semn de salut, nu se clinti din loc, ci rămase acolo ţinând caii de frâie, aşteptând răbdător ca Billy să termine discuţia şi să revină la el.

Răbdător? Puţin probabil. Colt clocotea probabil de furie. Doar că nu-ţi dădeai seama de asta doar privindu-l.

— Doar nu pleacă din oraş, nu?

Nu fusese prea dificil să ajungă la această concluzie, deoarece Colt şi caii păreau pregătiţi de călătorie. Însă îngrijorarea din glasul şi din privirea ei îl luară prin surprindere pe Billy. Nu înţelegea de ce ar fi fost o astfel de femeie interesată de cineva precum Colt. Nu-l cunoştea aproape deloc, în mod sigur nu suficient cât să fie atât de îngrijorată. Billy se simţea stânjenit de răspunsul pe care ştia că avea să-l dea şi de reacţia pe care bănuia că urma s-o vadă la ea.

— Lui Colt nu-i plac foarte mult oraşele, doamnă, cu atât mai puţin cele pe care nu le cunoaşte. A venit aici doar ca să mă găsească pe mine şi acum, că lucrul acesta s-a întâmplat, de abia aşteaptă s-o ia din loc. Am fi plecat deja dacă armăsarul meu nu şi-ar fi pierdut o potcoavă.

— Domnul Thunder a luat decizia corectă, ţinu să intervină Vanessa. Şi eu vreau să plecăm din oraşul *ăsta* – cât mai repede.

— Încă nu avem călăuză, îi aminti ducesa pe un ton absent prietenei sale.

— Încotro mergeţi, doamnă, dacă nu vă deranjează că întreb?

Jocelyn ezită o clipă înainte să vorbească.

— Spre Wyoming.

Billy nu fu singurul uimit de acest răspuns. Însă fu singurul care comentă, fără cea mai mică urmă de bănuială.

— Ca să vezi! exclamă Billy cu o bucurie copilărească. Şi noi tot într-acolo mergem! Sau Colt, cel puţin, că încă nu mi-a spus dacă mă trimite acasă singur de undeva de pe drum sau nu. Păcat că nu putem să…

Nici de data asta nu termină ce avea de spus. Îşi dădu seama la timp că nu era treaba lui să invite pe cineva să meargă cu ei, cu atât mai puţin pe o femeie pe care Colt făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca s-o evite. Dar deja îl luase gura pe dinainte, şi ea îi preluă ideea fără să-i dea o şansă de-a repara greşeala.

— Dar asta este o idee minunată, domnule… Blair, nu-i aşa?

— Ewing, o corectă el, şi o senzaţie neplăcută îi strânse stomacul. Am preluat numele tatălui meu vitreg.

— Ei bine, domnule Ewing, sunteţi un adevărat salvator, continuă ea în grabă. Sunt de acord cu prietena mea, contesa. Nu mai putem rămâne într-un loc în care există atâta violenţă. Plus că vom fi gata de plecare într-o clipită.

— Dar…

— O, să ştii că nu dorim să profităm de bunăvoinţa dumitale, bunule domn. Dimpotrivă. Cum noi avem nevoie de o călăuză, trebuie să-mi permiţi să vă angajăm pentru această slujbă pe dumneata şi pe fratele dumitale vitreg. Vă pot plăti o sumă frumuşică pentru efortul de-a ne suporta oricât de mult timp ar lua să ajungem în Wyoming.

— Dar…

— Nu, nu îmi refuza oferta de-a vă răsplăti prin bani. Chiar insist. Altfel, nu aş avea conştiinţa împăcată şi mi-ar fi jenă de propunerea făcută. Aşa că, dacă rămâne să ne întâlnim într-o jumătate de oră în faţa Grand Hotel, vom

pleca neîntârziat. Pe curând, domnule Ewing!

Îşi înclină capul în semn de salut şi îl ocoli înainte ca băiatul să apuce să mai rostească un „dar”, deşi nu ar fi reuşit nici de data asta să se facă ascultat. Rămase singur pe trotuar – cu faţa spre Colt, care îl aştepta de cealaltă parte a străzii. Dumnezeule! Ce se întâmplase adineauri? Doar nu fusese de acord să îi însoţească pe ducesă şi alaiul ei până în Wyoming, nu? Însă nici nu refuzase. Gândurile i se învârteau în cap în ritm ameţitor, aşa că Billy nu se mişcă din loc. Acum, că rămăsese singur, Colt traversă strada şi se opri în faţa lui, încă ţinând caii de căpăstru.

— Sus pe cal, puştiule.

Pur şi simplu. Nici măcar nu se arătă curios în legătură cu discuţia pe care o purtase cu ducesa, iar, dacă era, atunci nu avea să dea frâu liber curiozităţii. Lui Billy i-ar fi fost mai uşor dacă fratele lui i-ar fi tras o muştruluială serioasă pentru că se apropiase de femeia aceea. Oricum, el se *simţea* ca un prost. Doamna îl ameţise cu vorba, iar acum trebuia să aplice şi el aceeaşi tactică în faţa lui Colt.

— Noi, ăăă… nu putem să plecăm deocamdată, Colt.

— Punem pariu?

Billy mârâi în sinea lui, dar nu se lăsă:

— Am fost de acord, oarecum, să o luăm pe doamna cu noi până în Wyoming.

Se lăsă o tăcere lungă, iar tensiunea ameninţa să explodeze curând. Însă Colt nu reacţionă furios, ci doar rosti în şoaptă:

— La fel cum „oarecum” ai fost de acord să te angajezi la ferma lui Clanton?

— Ei bine, de fapt, ea nu mi-a oferit nicio şansă de-a refuza.

— Urcă pe cal, Billy, adăugă Colt.

— Dar de data asta este diferit! A plecat la hotel ca să-şi strângă lucrurile. Ne aşteaptă în faţa hotelului, într-o jumătate de oră.

Colt încălecă liniştit şi răspunse:

— Când n-o să apărem, o să-şi dea seama că a făcut o greşeală, nu-i aşa?

Era adevărat şi, desigur, era cea mai simplă metodă de-a ieşi din această încurcătură, însă...

— Nu înţelegi, Colt. Doamnele se tem să mai rămână aici după ce au fost martore la acest duel. Vor să plece din oraş astăzi, chiar şi fără călăuză. Le-ai lăsa să traverseze ţinutul acesta singure, când nu ştiu nimic despre locul ăsta şi despre pericolele care le pândesc şi nici cum să recunoască urmele indienilor sau ale tâlharilor? Vor sfârşi prin a se rătăci, a se îneca într-un râu sau prin a fi jefuite. Ştii că prin părţile astea pândesc sute de bandiţi. Nu-i nevoie decât să întrebe pe cine nu trebuie încotro s-o ia şi vor cădea direct în capcană. Sunt abia venite prin partea asta de lume, Colt, de o sută de ori mai neajutorate decât mine.

Probabil că o parte din pledoaria lui ajunsese la Colt, pentru că în acel moment îşi pierdu calmul.

— Fir-ar să fie, i-am spus că nu vreau să muncesc pentru nimeni!

— Dar ştiai că merge spre Wyoming? Ea spune că plăteşte foarte bine. Ai putea să câştigi ceva de pe urma acestei călătorii, dacă tot ţi-am dat atâtea bătăi de cap.

Poate că nu era tocmai cel mai înţelept lucru să-i amintească lui Colt motivul pentru care se afla acolo. Billy fu izbit de privirea pe care i-o aruncă fratele său, dar apoi Colt trase calul de frâie şi porni spre Grand Hotel.

Capitolul 11

Billy ar fi trebuit să ştie că fratele lui nu era atât de uşor de convins. Nu avea de gând să îi conducă pe ducesă şi pe însoţitorii ei spre nordul ţării. În timp ce aşteptau să-şi facă apariţia în faţa hotelului, Colt îi spuse că femeia călătorea de trei ani şi nu păţise nimic în tot acest timp. Micuţa ei armată îi oferea toată protecţia de care avea nevoie, plus că puteau merge pe rutele urmate de poştalioane, ca să nu se piardă. Dacă voiau cu orice preţ să

aibă şi călăuză, atunci puteau găsi unul în câteva ore şi apoi să plece din oraş în aceeaşi zi. Dar nu aveau nevoie de el şi nici nu puteau să-l oblige, deoarece el se afla acolo doar ca să fie sigur că doamna primea acest mesaj cât se putea de clar.

Billy nu ştia exact cum anume avea să facă asta. Colt îi zisese doar ce intenţiona şi nimic mai mult. Dar, aşa cum stăteau pe caii lor, în faţă la Grand Hotel, urmărind cum valizele şi cuferele erau încărcate în nişte căruţe care fuseseră trase la intrarea în clădire înainte să ajungă ei acolo, Billy se temea că fratele lui nu avea să fie prea politicos. Iar Colt putea fi extrem de mojic atunci când voia. De asemenea, nu părea în largul lui. În timp ce aşteptau, îşi încordase maxilarul de parcă ar fi scrâşnit din dinţi, îşi aranjase pălăria pe cap de o duzină de ori şi părea foarte tensionat ori de câte ori se deschideau uşile hotelului. Dacă n-ar fi ştiut mai bine, Billy ar fi putut să creadă că fratele său era neliniştit, dar aşa ceva era imposibil. Din câte ştia, Colt nu putea fi intimidat de nimic de pe lumea asta. Pur şi simplu nu reacţiona la fel ca restul oamenilor.

Însă în hotel atmosfera era extrem de tensionată. Jocelyn aproape că tremura de nelinişte când se apropie de ieşirea din hotel. Fusese anunţată că domnul Colt Thunder o aştepta afară, împreună cu fratele lui. Nu fusese sigură că avea să apară, dar faptul că venise nu însemna şi că avea să-i accepte propunerea. Dimpotrivă. Avea tot dreptul să fie furios pe ea, pentru felul în care îl manipulase pe fratele lui mai mic. N-avea s-o lase să scape basma curată şi foarte probabil urma să-i spună ce părere avea despre atitudinea ei autoritară.

— Stai o clipă şi trage o gură de aer până nu ţi se face rău, îi spuse Vanessa pe un ton sever, punând o mână pe braţul lui Jocelyn ca să se asigure că aceasta se opreşte şi făcând semn însoţitorilor să se întoarcă. Ce-i făcut e bun făcut. Acum nu mai poţi decât să-ţi ceri scuze.

— L-aş putea implora.

— Nu vei face aşa ceva! explodă Vanessa cu indignare. Nu avem nevoie disperată de ajutorul lui, iar tu

nu ai nevoie disperată de trupul lui – cel puţin nu încă. Acum, te simţi foarte atrasă de el, dar ochii care nu se văd se uită. Şi îl vei uita mai repede decât îţi închipui.

— Şi voi rămâne fecioară pentru totdeauna, comentă Jocelyn.

Vanessa nu se putu abţine. Zâmbi fără să vrea la vederea expresiei oropsite a prietenei sale.

— Aşa ceva nu se va întâmpla, draga mea, şi o ştii prea bine. Uiţi că de abia ai luat hotărârea că vrei un iubit. Înainte, nu căutai pe cineva, şi vei fi uimită să vezi câţi bărbaţi vor fi pe gustul tău, bărbaţi la care înainte nici măcar nu te-ai fi uitat.

— Dar l-am ales deja.

— Alesul tău nu vrea să coopereze, dragă, sau nu ai observat detaliul acesta? comentă Vanessa pe un ton sec, însă îşi regretă cuvintele când o văzu pe Jocelyn strâmbându-se. Ei, haide, lasă tristeţea! Probabil există un motiv bun pentru care aceşti amerindieni simt consideraţi sălbatici, să ştii. Mă îndoiesc că ţi-ar fi plăcut felul în care face dragoste, aşa că bucură-te că nu v-aţi înţeles.

— Nu este un sălbatic, Vana.

— Să vedem dacă îţi vei păstra părerea după ce vei da ochii cu el. Şi ar fi mai bine să terminăm toată tevatura, aşa că haide!

Porniră spre ieşire, şi cei patru oameni care le însoţeau veniră din nou în faţa lor. Cei doi oameni din hol se dădură la o parte, ca să le permită să treacă. Ceilalţi şase erau deja afară. Probabil că, până acum, verificaseră cu meticulozitate zona, ba chiar şi clădirile aflate de cealaltă parte a străzii. Dacă ar fi existat pe undeva o persoană care să le dea de bănuit şi dacă pericolul nu ar fi fost înlăturat, atunci nu i-ar fi permis lui Jocelyn să părăsească hotelul. Pierduseră multe ore în trecut, deseori chiar, din asemenea motive. Dacă Longnose ar fi angajat vreodată un ţintaş bun, toate aceste măsuri de siguranţă ar fi fost inutile, dar, din fericire, niciunul dintre bandiţii care lucrau pentru el nu se pricepea să tragă cu arma, cel puţin nu de la distanţă.

Sir Parker era acolo, şi le deschise uşa cu zâmbetul pe

buze. O iubea pe Jocelyn în secret. Ea reprezenta un ideal feminin pe care îl putea adora după pofta inimii de la distanţă, însă nu şi-ar fi permis niciodată să-şi exprime sentimentele în faţa ei. De parcă n-ar fi ştiut deja toată lumea, inclusiv Jocelyn. Putea visa în voie la ea, în timp ce alte fiinţe, precum Babette, erau mai reale, iar Parker şi jumătate dintre bărbaţii din escortă profitau deseori de firea pragmatică a franţuzoaicei. Dar era amuzant să îi urmăreşti pe Parker şi pe Jocelyn încercând din răsputeri să uite de sentimentele pe care el i le purta.

Era păcat că el simţea că Jocelyn nu era de nasul lui, îşi zise Vanessa în sinea ei, deoarece avea treizeci de ani, deci vârsta potrivită, deţinea o proprietate destul de mare în Kent şi, cu părul lui negru şi ochii verzi, era aproape cel mai chipeş dintre toţi însoţitorii. Problema era că Parker nu s-ar fi mulţumit niciodată să fie doar iubitul ei, în eventualitatea că ea l-ar fi luat în calcul. El nu era pregătit să se aşeze la casa lui – acesta fiind motivul pentru care îl atrăsese slujba pe care i-o oferise ducele –, dar, dacă s-ar fi gândit că Jocelyn îl dorea, ar fi cerut-o în căsătorie într-o clipită.

Nu, Jocelyn nu ar fi luat niciodată în calcul pe vreunul dintre însoţitorii ei pentru primele sale experienţe în amor, pentru că atunci nu ar mai fi protejat amintirea ducelui. Însă îndoielile pe care le avusese Vanessa în legătură cu domnul Thunder crescuseră considerabil în această zi, şi era mai convinsă ca niciodată că nici el nu era potrivit pentru prietena ei.

O fecioară avea nevoie de blândeţe şi de sensibilitate la prima ei experienţă sexuală, şi era foarte puţin probabil ca domnul Thunder să aibă vreuna dintre aceste calităţi. Având în vedere înfăţişarea şi comportamentul lui, care erau mai simplu de citit decât la majoritatea oamenilor din vest, presupuseseră că fusese crescut într-o casă considerată civilizată prin părţile locului. Fusese uimită să afle de la fratele lui că nu era aşa. Dacă un om fusese crescut de sălbatici, oare asta nu însemna că era şi el sălbatic? Aspectul de om civilizat al lui Colt Thunder nu era

decât o aparenţă, iar Vanessa mulţumea Cerului că el nu se arăta interesat de Jocelyn.

Când păşiră pe trotuarul din faţa hotelului şi îl văzură pe Colt stând călare pe calul său, Vanessa fu nevoită să-şi schimbe încă o dată părerea. „Aparent civilizat”? Nici măcar atât. Privirea pe care i-o aruncă lui Jocelyn nu era deloc civilizată. Transmitea mai clar decât orice cuvinte că, dacă s-ar fi aflat singuri, Jocelyn ar fi fost într-un mare bucluc. Oare ea îşi dădea seama de asta sau era orbită de frumuseţea întunecată a acestui bărbat? Pentru că era frumos. Vanessa nu apucase să-l privească prea bine înainte, dar acum era lesne de înţeles de ce o impresionase pe Jocelyn.

Jocelyn înţelese prea bine mesajul din privirea lui Colt, dar adevărul era că nu se aşteptase la altceva din partea lui. Era furios pe ea şi nu se sfia să o arate. Cu toate astea, nu ţipa la ea aşa cum se aşteptase, cel puţin nu încă. Desigur, de data asta Jocelyn nu mai era singură cu el. Era însoţită de oamenii ei. Cumva însă, ştia că aceştia nu l-ar fi putut opri dacă ar fi vrut într-adevăr să urle la ea.

Tăcerea se întinse peste ei ca o ceaţă apăsătoare. El continuă să o privească fix, făcând-o să îşi iasă din minţi. Trebuia să îşi ceară scuze. Probabil că asta şi aştepta el. Dar cuvintele pur şi simplu nu-i ieşeau pe gură. Colt însă păru să nu aibă aceeaşi problemă.

— Cincizeci de mii de dolari, duceso. Accepţi sau nu.

Jocelyn era norocoasă că nu putea să vadă expresiile oamenilor din spatele ei, altfel s-ar fi speriat că aveau să înceapă o încăierare. O auzi pe Vanessa icnind şi era conştientă de faptul că îl împiedicase pe Parker să reacţioneze la insulta pe care o îndurase Jocelyn. Îşi dădu seama şi ea că fusese insultată, şi nu doar prin cuvintele lui, căci îi cerea o avere doar ca să lucreze pentru ea şi arăta astfel că nu îi păsa dacă ea accepta sau nu, ci şi prin tonul pe care vorbise.

Ei, acest Colt Thunder era un bărbat inteligent. Era convins că ea avea să fie şocată de o asemenea sumă. Şi se baza pe asta. De asemenea, era sigur că avea să refuze;

ceruse o sumă atât de mare tocmai ca să o forţeze să refuze; altfel, nu i-ar fi făcut nicio ofertă. Jocelyn trebui să-şi muşte limba ca să nu zâmbească. Putea angaja sute de călăuze pentru banii aceia, şi ştiau amândoi asta, dar Colt nu avea habar că ea îl voia doar pe el. Probabil că avea să fie cel mai costisitor amant pe care îl cumpărase cineva vreodată, dar pe ce altceva mai bun avea să-şi cheltuiască averea?

— De acord, domnule Thunder, căzu la învoială Jocelyn cu glas melodios. De acum înainte, lucrezi pentru mine. Şi trebui să se întoarcă rapid, înainte să izbucnească în râs văzând expresia complet şocată care apăru pe chipul lui frumos.

Capitolul 12

— Îţi face în ciudă, să ştii, protestă Vanessa furioasă, ştergându-şi praful de pe obraji cu o batistă umedă. Am trecut prin oraşul ăla cu aproape trei kilometri în urmă, şi era aproape seară atunci. Nu aveam niciun motiv logic să continuăm drumul şi să ajungem să dormim în corturi, sub cerul liber. Vrea doar să se răzbune pe tine, pentru că ai jucat la cacealma astăzi. Ţine minte ce-ţi spun, Jocelyn, omul ăla vrea să te facă să regreţi că l-ai insultat.

— Dar nu am făcut asta. Doar i-am acceptat condiţiile.

— Nu fi prostuţă, draga mea. Condiţiile alea ridicole au fost cerute tocmai ca să nu le accepţi, şi tu ştii asta. Ar fi trebuit să-i vezi faţa când…

— L-am văzut. Jocelyn zâmbi ştrengăreşte, cu atâta veselie în ochi, că Vanessa nu se putu abţine să nu-i împărtăşească bucuria. Nu cred că banii lui Edward mi-au mai adus vreodată atâta veselie. A cerut luna de pe cer, iar eu am putut să i-o dau. Doamne sfinte, m-a uns pe suflet.

— Sper să gândeşti la fel şi după ce ne vom petrece următoarele săptămâni în cortul ăsta.

— O, nu te mai plânge atâta, Vana. Ăsta nu e un cort

în adevăratul sens al cuvântului. „Cortul” era un adăpost uriaş, cu o încăpere mare în centru, un covor persan pe jos, perne de mătase pe care se putea sta şi blănuri groase pentru dormit. Avem tot confortul necesar.

— Cu excepţia unei băi, i-o întoarse contesa, dezvăluind astfel motivul nemulţumirii sale.

— Poţi să faci baie, ştii prea bine.

— După ce Sidney şi Pearson au încărcat căruţele cu nu prea multe ore în urmă, nici prin gând nu-mi trece să le cer să care apă de la râul din apropiere. Îmi place să cred că am suficient respect pentru ei încât să nu le cer asta.

— Nu doar lacheii pot aduce apă, Vana. Complici lucrurile, şi aş vrea să ştiu motivul.

— Nu eu complic lucrurile. Pur şi simplu, nu avem niciun motiv să trăim aşa, când la nici trei kilometri în urmă se află un oraş. Călăuza ta aberant de scumpă e persoana care doreşte să complice totul.

— Şi dacă are un motiv justificat să evite acel oraş?

— Mi-ar plăcea foarte mult să îl aud. De ce nu te duci să-l întrebi? Ei bine, ce mai aştepţi?

— Nu este aici, trebui să recunoască Jocelyn. Billy a spus că s-a dus să cerceteze zona.

— Hmm! Mai degrabă, s-a întors în Benson pentru un pat moale, şi o să-l mai vedem abia mâine-dimineaţă, odihnit şi pregătit să ne facă zile fripte. Ar fi exact genul de răzbunare la care ar apela cineva ca el.

— Acum, chiar exagerezi, Vana. Dacă ar vrea să se răzbune, nu ar folosi o metodă atât de subtilă şi ar fi ceva care să mă afecteze doar pe mine, nu pe noi toţi.

— Ai văzut setea de răzbunare din ochii lui, nu-i aşa? întrebă Vanessa mult mai încet şi se aşează pe perne, lângă Jocelyn. Ducesa încuviinţă din cap deloc mulţumită, şi Vanessa îi cuprinse obrazul cu mâna. Ţi-ai dat seama, în sfârşit, că nu e ca restul bărbaţilor pe care i-ai cunoscut până acum? E aspru, periculos şi…

— Tot îl vreau, o întrerupse Jocelyn, cu glas şoptit. Chiar şi când părea că mă sfredeleşte cu privirea aia dură a lui, tot simţeam senzaţii stranii în interiorul meu, la fel ca

prima dată când l-am văzut.

Vanessa oftă.

— Nu va fi blând cu tine, draga mea, ştii asta, nu-i aşa? Şi, dacă îl ispiteşti cât încă e furios pe tine, e posibil să-ţi facă rău – înadins.

— Nu ştii asta, protestă Jocelyn, deşi în ochii ei se citea incertitudinea. Nu e un om crud. Aş fi simţit dacă era, nu-i aşa?

— Poate, admise Vanessa. Dar tot nu cred că poate fi blând. A crescut într-o cultură pe care nici măcar nu putem începe să o înţelegem. Vei ţine minte atâta lucru?

Jocelyn încuviinţă din cap, apoi oftă şi se întinse pe perne.

— Nu ştiu de ce îţi faci griji. Oricum nu o să mă ierte pentru faptul că sunt suficient de bogată cât să-mi permit să-l angajez.

Vanessa izbucni în râs.

— Ceea ce demonstrează cât de diferit este faţă de noi. Cine ar mai fi atât de mânios când e plătit astfel? În condiţiile în care nici măcar nu l-ai făcut să se abată de la drumul lui. Spre uşurarea lui, mergem în direcţia în care se îndrepta şi el. Apropo, unde naiba este acest Wyoming?

*

— Ce e blestemăţia aia?

Billy râse pe înfundate când văzu la ce se referea Colt.

— Este adăpostul doamnelor. Au făcut rost de cortul ăla de la un şeic din deşert, pe când traversau ţările arabe ca să ajungă în Africa. N-o să-ţi vină să crezi pe unde au călătorit, Colt! Poveştile pe care le-au adunat ar trebui să ne distreze tot drumul până în Wyoming.

Colt îi aruncă lui Billy o privire dezgustată, apoi descălecă.

— Unde ţi-ai pierdut mintea de data asta, puştiule? Mă aşteptam să găsesc o tabără când mă întorc, nu un blestemat de sat. Ai idee de câţi oameni va fi nevoie ca să asigurăm protecţia unor adăposturi de asemenea

dimensiuni?

Mai existau şi alte corturi în afară de cel principal, destul de mari şi ele şi împrăştiate peste tot, asemenea căruţelor. Singurul lucru care fusese făcut ca lumea era faptul că animalele fuseseră legate la un loc, într-o zonă aflată mai la vale de tabără.

— Ce-ar fi să te linişteşti, Colt, şi să vii să guşti din cina pe care ţi-am păstrat-o? Au un bucătar francez, să ştii, şi pot spune că nu am mai gustat niciodată ceva atât de… de…

Cuvintele se risipiră în neant în momentul în care Colt se întoarse spre el cu o expresie ameninţătoare.

— Te bucuri de situaţie, nu-i aşa, puştiule?

Billy îşi înghiţi nodul din gât. Ar fi preferat ca fratele lui să ţipe, nu să-i vorbească pe un ton mieros, controlat. Era atât de imprevizibil când comportamentul îi era dominat de instinctele indiene! Billy trebuia să-l calmeze, şi asta cât mai repede.

— Oamenii ştiau ce fac, Colt. Au experienţă în organizarea unei tabere sub cerul liber. Au despachetat totul şi au ridicat corturile în mai puţin de douăzeci de minute. Şi uiţi cât de mulţi sunt. Deja au stabilit cine stă de pază…

Din nou, cuvintele lui Billy se pierdură în aer. Colt se întorsese ca să se ocupe de cal, dar mişcările lui tensionate vorbeau de la sine. Era mai încordat decât un arc, şi Billy îşi dădu seama că atitudinea lui nu avea neapărat legătură cu felul în care fusese ridicată tabăra, ci cu faptul că nu-şi putea descărca nervii pe adevărata „sursă” a supărării sale.

Lui Billy încă nu-i venea să creadă că fratele lui lucra acum pentru ducesă. Acele trei cuvinte, „Accepţi sau nu”, îl legaseră de mâini şi de picioare. Cel mai probabil, jumătate din furia lui era îndreptată asupra lui însuşi, pentru că îi oferise femeii de ales, când el nu voise decât să o refuze. Cincizeci de mii de dolari. Billy aproape căzuse de pe cal când auzise suma, dar asta nu era nimic în comparaţie cu şocul pe care îl simţise, alături de Colt, în momentul în care ducesa acceptase. Acum, că se întâmplase, era de-a

dreptul amuzant; cel puţin lui aşa i se părea. Însă Colt nu avea să găsească nimic distractiv la toată treaba asta – niciodată.

Colt avea o mică avere din aurul pe care i-l dăduse mama lui, dar Billy se îndoia că apelase vreodată la acea resursă. Bogăţiile nu însemnau nimic pentru Colt. El încă trăia de pe urma pământului, aşa cum făcuse întotdeauna. Jessie nu reuşise să-l educe şi în această privinţă. Uneori, dormea în grajdul cel mare pe care Chase îl construise pentru Jessie după ce arsese grajdul cel vechi şi alteori în cabana pe care şi-o ridicase pe dealurile din jurul fermei. Dar în cele mai multe nopţi şi în special când vremea era mai caldă, patul lui Colt era direct sub lumina stelelor. Şi nu mai muncise în slujba nimănui până atunci, nici măcar pentru Jessie.

Ea încercase să-l înveţe ce presupune munca unui crescător de vite, dar el nu-i acordase prea multă atenţie, pentru că nu îl interesa. În cele din urmă, rămăsese să se ocupe cu antrenarea cailor, îndeletnicire la care era cel mai priceput. Acum, vindea cai aduşi din Colorado şi chiar de mai departe tuturor fermelor din Rocky Valley şi din zonele apropiate. Iar armăsarul pe care i-l dăruise lui Chase câştigase cursa anuală de cai din cheyenne în ultimii doi ani, astfel că bidiviii antrenaţi de el erau la mare căutare.

Dar banii tot nu însemnau nimic pentru el. Prindea şi îmblânzea cai sălbatici pentru că era o îndeletnicire care îi făcea plăcere, nu pentru că îi aducea bani. Desigur, înţelegea ce erau banii şi faptul că lucrurile aveau un preţ. Jessie îl educase bine în privinţa asta. Plecase împreună cu ea şi cu Chase în excursii la Denver şi în St. Louis. Şi, în timpul şederii în Chicago, intrase în cele mai elegante locuinţe, fusese târât prin unele dintre cele mai dichisite şi scumpe prăvălii, văzuse cu ochii lui felul în care trăiau bogătaşii şi pe ce îşi risipeau banii. Fusese atât de sigur că suma pe care o ceruse era atât de mare, încât niciun om întreg la minte nu avea să-i ia în serios propunerea. Şi asta fusese greşeala lui.

O, ştiuse prea bine că ducesa era bogată. N-avea cum

să nu fi ştiut. Trăsura şi căruţele, caii pursânge, hainele şi numărul de oameni care o însoţeau şi care lucrau pentru ea… toate astea arătau negreşit că era bogată. Dar până şi pentru Billy rămăsese un mister cât de bogată era dacă renunţase într-o clipită şi fără să clipească la cincizeci de mii de dolari. Nici măcar Billy nu mai cunoscuse pe cineva atât de putred de bogat.

Doar că nici cei mai bogaţi oameni nu-şi risipeau banii cu atâta uşurinţă, aşa cum făcuse ducesa. Care să fi fost motivul? Poate că era excentrică, dar lui Billy nu i se părea nebună sau slabă de înger. Dimpotrivă. Să fi fost atât de răsfăţată încât nu putea suporta ideea de a nu primi ceea ce-şi dorea?

N-avea nicio logică. Ea voia o călăuză… sau altceva? Părea a-l dori cu tot dinadinsul pe Colt drept călăuză, deşi el îi spusese că nu era interesat să lucreze pentru nimeni. Era omul potrivit care să o conducă în siguranţă până la destinaţie, dar la fel puteau face şi mulţi alţi oameni care şi-ar fi dorit slujba asta. Colt nu o voia şi îşi exprimase foarte clar părerea, dar se părea că lucrul acesta nu contase pentru ducesă. Prin urmare, trebuia să existe un motiv pentru care îl voia neapărat pe Colt, oricât ar fi avut de plătit pentru asta, doar că Billy nu îşi dădea seama care putea fi.

Şi nici Colt, care îşi storsese creierii mult mai mult decât Billy. Ştia că la început îl rugase doar să pornească în urmărirea duşmanilor ei. Să i se alăture în calitate de călăuză fusese de abia a doua propunere. Se întrebă dacă nu cumva ar fi avut încă o propunere, în caz că ar fi fost de acord să se întâlnească cu ea de dimineaţă. Probabil că da. Oare femeia asta credea că el era răspunsul la toate problemele ei? Nu ştia că nu poţi forţa pe nimeni să te ajute? Îşi cumpărase o călăuză, şi exact asta avea să primească.

Atunci, de ce îl enerva faptul că tabăra era atât de descoperită în faţa unui atac? Nesuferita urma să aibă parte şi de protecţia lui, chiar dacă el nu voia să i-o ofere. Doar că nu avea de gând să pornească în urmărirea

duşmanilor ei. Dacă avea impresia că îl putea face să se răzgândească, urma să o trezească la realitate în cel mai dur mod posibil.

Cu toate astea, nu credea că acesta era motivul pentru insistenţa cu care îl urmărise şi-i propusese să o însoţească în călătoria sa. Ar fi putut angaja o duzină de vânători de recompense pentru banii pe care era dispusă să îi plătească lui. Sau poate că totuşi nu avea de gând să irosească atâta bănet. Poate se prinsese de cacealmaua lui şi ridicase miza, dar, de fapt, nu avea de gând să-l plătească. Şi poate el reuşea să iasă din încurcătura asta cerându-i un avans – şi să pice iarăşi de prost, în caz că avea atâta bănet prin cuferele ei? Blestemat să fie dacă avea să permită aşa ceva. O dată pe zi era prea mult.

Colt îşi trânti şaua pe pământ, atât de aproape de focul de care se îngrijea Billy, că începură să zboare scântei şi puştiul trebui să le stingă pe cele care căzură pe hainele sale. Colt nu băgă de seamă. Se holba la monstruozitatea de cort în dungi crem şi albe care fusese ridicat la câţiva metri distanţă şi nici măcar nu vedea adăpostul în sine, ci şi-o închipuia pe femeia dinăuntru. Oare îşi lăsase din nou părul să-i cadă pe umeri, aşa cum arătase când o întâlnise prima dată? Se dezbrăcase de hainele alea elegante şi scumpe şi îşi pusese... Ce? Cum dormea o femeie ca ea?

Colt scrâşni din dinţi şi se întoarse din nou la calul său. I-ar fi plăcut ca Billy să nu fi aprins focul atât de aproape de cortul ei, dar acum nu mai avea ce să facă în privinţa asta. Oricum, nu credea că avea să închidă prea mult ochii în noaptea aceea, aşa că nu conta cât de aproape era de ea.

— Mă întorc într-un minut, puştiule. Aruncă mâncarea aia străină, îmi fac singur de mâncare.

Billy dădu să protesteze, dar se gândi că nu ar fi fost prea înţelept din partea lui. Colt suportase destule pentru o zi. Mâncarea ei i-ar fi stat probabil în gât, oricât de bună ar fi fost. Billy oftă şi-l urmări cu privirea. Colt îşi mâna calul Appaloosa înspre celelalte animale. Dar nu era singurul care îl urmărea cu privirea. Încă de când sosise, toţi ochii

din tabără fuseseră îndreptaţi asupra lui, cu expresii variind de la curiozitate la suspiciune şi chiar la ură. Oamenii aceştia nu îl înţelegeau şi în mod sigur nu ştiau cum să se comporte cu el. Nu ştiau decât că stăpâna lor era hotărâtă să îl ţină aproape pe parcursul călătoriei.

Cu Billy intraseră în vorbă, îl trataseră cu politeţe, ba chiar cu prietenie, dar firea lui Colt nu prea invita oamenii să-l abordeze. Chiar dacă nu o insultase pe ducesă în faţa tuturor oamenilor ei, gest care i-ar fi atras ura lor, înfăţişarea lui transmitea un „Staţi departe” destul de clar. Şi cea care ar fi trebuit să se ţină la distanţă de el era chiar ducesa, dar, în timp ce Billy tocmai se gândea la asta, ea se strecură afară din cort şi porni înspre adăpostul cailor, după Colt.

Capitolul 13

Colt ştia că ea era acolo. Îi auzise paşii, deşi ea încercase să se apropie fără să facă zgomot. Plus că nu trebuia să se întoarcă într-acolo ca să ştie că era ea. Mirosul pielii îi invada nările acum, dar, înainte de asta, o simţise apropiindu-se, aşa cum un animal îşi simte partenera.

Femeia stătea fix în spatele lui, aşteptând să reacţioneze cumva la prezenţa ei. El n-ar fi vrut s-o bage în seamă. Cu cât vorbeau mai puţin, cu atât mai bine. Dar nu credea că ar fi plecat altfel. Era atât de încăpăţânată femeia asta! Tăcerea ei dovedea că era nervoasă, şi cu toate astea îndrăznise să vină după el. Hotărârea şi îndârjirea erau mai puternice decât nesiguranţa pe care o simţea.

— E înţelept din partea dumitale că-i ţii aproape.

Jocelyn avu nevoie de o clipă ca să-şi revină după sperietura cauzată de faptul că-i vorbise atât de brusc şi de altă clipă ca să înţeleagă la ce se referea. Se întoarse şi văzu cine o urmărise: cel puţin patru dintre însoţitorii ei stăteau la câţiva metri depărtare, fără să încerce să-şi

ascundă prezenţa. Îi oferiseră totuşi intimitate, păstrând o distanţă rezonabilă, dar era clar că nu voiau să o lase singură cu noua lor călăuză.

— Încă n-au ajuns să te cunoască. N-o să mai fie atât de vigilenţi atunci când se va întâmpla asta.

— Nici dumneata nu mă cunoşti.

Felul în care rostise acele cuvinte, de parcă ar fi fost o ameninţare, o făcu să se înfioare. Cel mai probabil, chiar era o ameninţare, şi ea ar fi trebuit să fie suficient de isteaţă cât să ţină cont de ea şi să o ia la goană. Era şi aşa destul de agitată, nu avea nevoie şi de ameninţări. Plus că nu voia să se teamă de el. Şi nu voia ca el să rămână supărat pe ea. N-ar fi ajuns nicăieri cu el dacă îi permitea să o sperie.

— Am putea schimba asta, spuse ea ezitând, dorindu-şi ca el să o privească direct. Mi-aş dori foarte mult să te cunosc mai bine.

— De ce?

— Pentru că te consider… interesant.

„Şi fascinant, şi extrem de atrăgător, şi, blestemat să fii, Colt, întoarce-te odată şi uită-te la mine”, adăugă Jocelyn în sinea ei.

El nu se întoarse. Continuă să-şi perie calul cu mişcări lente şi tandre, de parcă ea nu s-ar fi aflat acolo. Jocelyn nu era obişnuită să fie ignorată în mod deliberat. Atitudinea lui nu o făcea să devină mai încrezătoare, mai ales că ea se afla deja în cădere liberă. Pentru un timp, îi urmări în tăcere mişcarea mâinii pe corpul animalului şi fu aproape hipnotizată, imaginându-şi… Jocelyn îşi alungă repede acele gânduri din minte şi păşi în faţa calului, ca să-i mângâie botul. De data asta, admiră animalul, nu pe stăpânul acestuia, care tot nu se uita înspre ea.

Încercă din nou.

— Nu putem măcar să vorbim?

— Nu.

Dintr-un anumit motiv, refuzul lui o enervă suficient de mult cât să o facă să-şi piardă calmul. Omul acesta era insuportabil, absolut, complet insuportabil.

— Uite, ştiu că încă eşti supărat, dar…

— Supărat… e puţin spus, doamnă.

Se îndreptase de spate şi acum, că în sfârşit o privea direct, Jocelyn îşi dori să o fi ignorat în continuare. În ochii aceia albaştri, pătrunzător de albaştri, mocnea o emoţie care o lăsă fără suflare. Furie? Nu mai era atât de sigură.

Şi Colt era la fel de confuz. Încercase să-şi controleze furia, dar existau atâtea lucruri care îl împiedicau… mirosul ei, glasul ei… amintirile. De fiecare dată când se apropia de o femeie albă, aproape că simţea o lovitură de bici smulgându-i carnea de pe spate. Cu femeia asta era şi mai rău, pentru că o dorea, deşi ştia că nu putea fi a lui. Aşa ceva nu ar fi trebuit să se întâmple. În tot acest timp, femeile de genul ei îi provocaseră repulsie, amintindu-i ce suferise din cauza uneia ca ele. Iar el era un bărbat care nu repeta o greşeală. Aşadar, de ce nu simţea aceeaşi repulsie faţă de ea? De ce ardea în el dorinţa de-a o strânge în braţe? Iar ea de ce naiba nu păstra distanţa, înainte ca el să-şi piardă şi ultima fărâmă de autocontrol?

— Ce s-a întâmplat? întrebă el pe un ton înadins tăios. Nu te-a mai refuzat nimeni până acum?

— Nu… nu-i asta.

— Atunci, de ce eu, duceso?

Dispreţul cu care îi rostise rangul nobiliar fu ultima picătură pentru Jocelyn. Stânjeneala pe care o simţise înainte fu ştearsă de o explozie de indignare.

— De ce nu? Se pare că ai totuşi un preţ, altfel nu te-ai afla aici. Ştia că era un comentariu de om îngust la minte, dar voia să sublinieze faptul că nu avea să renunţe la el. Nu te voi alunga, să ştii. Chiar dacă vei continua să ai această atitudine morocănoasă.

— Doamnă, dacă aş crede că există ceva ce mi-ar aduce concedierea, aş face-o, o asigură el exasperat. Apoi privirea îi căzu pe buzele ei şi întârzie acolo pentru un moment, după care el adăugă pe un ton mult mai blând: Pe de altă parte, poate că este ceva…

Jocelyn ştia ce urma să se întâmple înainte ca mâna lui să se întindă spre ea. Ştia chiar şi că nu avea să fie ceva

plăcut, că el voia doar să o insulte, să o rănească sau ceva de genul acesta, ca să fie concediat. El îi oferi toate şansele să îl oprească. Nu o prinse brusc. Îşi ridică mâna încet spre ea şi o cuprinse de ceafă. Iar degetele sale o atinseră uşor, fără brutalitate.

Până în acel moment, ar fi putut să scape cu uşurinţă, dar apoi, după câteva bătăi chinuitoare ale inimii, era deja prea târziu. Îi prinse părul în pumn, ca să o ţină locului, şi o trase spre el. Dar se mişcă atât de încet, încât ea să poată face încă ceva, să se zbată, să strige – doar că ea nu făcu nimic din toate astea.

El credea probabil că o speriase atât de rău, că nu mai putea să vorbească sau să se mişte, însă adevărul era că Jocelyn nu voia să îl oprească. Îşi dorea atingerea gurii sale atât de mult, că era dispusă să suporte şi durerea care venea cu sărutul lui aspru. Ştiuse ce urma să se întâmple, deşi Vanessa o avertizase că el nu avea să fie blând. Singurul lucru de care se mai temea acum era că el nu avea s-o sărute. Când veni, sărutul fu mai sălbatic decât îşi închipuise ea. Era atât de hotărât să-i provoace dezgust, poate chiar s-o facă să îl urască ori să o convingă că trebuia să scape de el. Ceea ce nu ştia Colt era că sărutul lui îşi îndeplinise menirea doar pe jumătate. Fusese brutal. Pe de altă parte însă, aprinse în trupul ei o flacără a pasiunii care o ajută să accepte fără niciun pic de rezistenţă ceea ce i se oferea.

— Eşti pregătită să mă concediezi?

Întrebarea fu rostită printre dinţi, în timp ce mâna i se încolăci şi mai dureros în părul ei. El probabil nu ştia că strânsoarea lui o rănea, îi privi cu buzele amorţite şi tremurânde, cu respiraţia întretăiată şi genunchii moi, iar toată atenţia lui părea să fie concentrată asupra gurii ei, aşteptând un răspuns. De parcă răspunsul ei ar fi hotărât ce avea să facă în continuare.

— Nu, răspunse ea dintr-o suflare şi fu la fel de surprinsă ca el de propria încăpăţânare.

Nu voia ca el să o mai rănească, dar nici nu avea să renunţe la el. Ochii lui coborâră asupra ei, încercând să

înţeleagă dacă era doar încăpăţânată sau pur şi simplu nebună. Apoi se încordă, pe măsură ce realitatea îşi intră în drepturi, şi rosti ameninţător:

— Spune-i omului tău să-şi ia mâna de pe mine. Dacă mă ocup de el, o să-l scot din uz pentru o vreme şi n-o să-ţi mai fie de niciun folos.

Jocelyn clipi buimacă şi îl zări pe Robbie chiar în spatele lui, cu mâna pe umărul lui Colt. Colt nu se uitase la el, ci continua să o privească în ochi, dar ea se îndoia că şi-ar fi retras ameninţarea dacă ar fi văzut cât de uriaş era Robbie. Dimpotrivă. Colt era pregătit să se lupte, îşi dorea să se lupte. Iar ea ştia asta, deşi scoţianul cel musculos, nu.

— E în regulă, Robbie. Domnul Thunder doar… doar încerca să-mi demonstreze că are dreptate. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

Scoţianul musculos şovăi nehotărât. Oricât văzuse de mult din acel sărut răzbunător ce avusese loc în lumina slabă a focurilor de tabără din depărtare fusese suficient pentru a ajunge să se îndoiască de cuvintele ei. Cum de uitase că oamenii ei erau prin apropiere? Desigur, nu trebuia să le dea nicio explicaţie, dar totuşi…

Apoi îşi dădu seama că degetele lui Colt încă erau încâlcite în părul ei, forţând-o să rămână nemişcată, acesta fiind probabil motivul pentru şovăiala lui Robbie. Uitase că o ţinea de păr, şi Colt la fel, în momentul în care îi întrerupse Robbie. Dar, când îşi mişcă uşor umărul pe care se rezema braţul lui Colt ca să-i amintească de poziţia în care se aflau, el refuză să o elibereze. Fu suficient să-l privească o singură dată ca să înţeleagă că el nu uitase că o ţinea captivă. Şi că nici nu avea să bată în retragere, pentru niciun motiv.

Acum, nu îl mai înţelegea. Voia să-i provoace pe oamenii ei, în speranţa că asta avea să ducă la concedierea lui? Sau era doar o altă metodă de-a o speria, de a-i arăta că oamenii ei nu o puteau proteja cu adevărat, cel puţin nu de el? Oricare ar fi fost motivul, ei nu îi plăcea.

Dacă protesta, şi Colt o ignora, situaţia ar fi degenerat într-o luptă. Dacă îl obliga pe Robbie să plece cât timp Colt

încă o ţinea de păr, atunci îi permitea să continue de unde fuseseră întrerupţi.

Dacă însă nu făcea nimic, Colt ar fi fost forţat să reacţioneze într-un fel. Oricum, Vanessa nu ar fi iertat-o niciodată dacă l-ar fi lăsat pe Colt să-l rănească pe gardianul ei preferat. Pentru că nu avea nicio îndoială că Robbie urma să fie cel rănit. Poate că avea o constituţie puternică şi fusese în serviciul Maiestăţii Sale, dar nu avea o fire dură sau nemiloasă. Pe când Colt emana pericol prin fiecare por.

Nu avea ce să facă.

— Robbie, îţi apreciez îngrijorarea, dar sunt în siguranţă în compania domnului Thunder. Poţi pleca acum – şi ia-i şi pe ceilalţi cu tine. Vin şi eu imediat!

Vorbise pe un ton autoritar, aşa că bărbatul nu avu încotro şi trebui să se supună.

— Cum doriţi, Excelenţă, spuse el şovăitor.

Colt o eliberă imediat ce Robbie îşi luă mâna de pe umărul lui. Asta dorise.

Blestemat să fie pentru că o făcea să se îngrijoreze gândindu-se la ce intenţiona el.

— A fost o mişcare vrednică de dispreţ din partea ta, şuieră ea şi îşi duse mâna la ceafă, ca să-şi maseze pielea. Şi nu mă refer la ce mi-ai făcut mie, deşi şi asta a fost groaznic. Nu mă îndoiesc că eşti capabil să le provoci multe răni oamenilor mei, dar să te foloseşti de asta pentru a şantaja este o dovadă de laşitate. Orice aş fi crezut despre dumneata, domnule, nu te credeam şi laş.

— Şi acum, ce crezi despre mine? întrebă el cu voce pătrunzătoare şi groasă.

Jocelyn făcu un pas înapoi, perfect conştientă că se referea la felul în care o sărutase. Ce mai credea despre el, în afară de faptul că îşi urmărea ţelurile cu o hotărâre de nestăvilit?

— Cred că eşti un bărbat foarte hotărât, Colt Thunder. Dar şi eu sunt cunoscută pentru această calitate. Şi nu-mi place că trebuie să te dezamăgesc, dar micuţa dumitale demonstraţie nu şi-a atins scopul. Tot am nevoie de

dumneata.

Apoi plecă de lângă el, fără să ştie că ultimele ei cuvinte acţionară asupra lui ca o răzbunare pentru acel sărut. Cuvântul „nevoie” avea înţelesuri diferite pentru fiecare din ei, şi Colt rămase treaz aproape toată noaptea din cauza asta, petrecându-şi jumătate din acea perioadă în suferinţă.

Capitolul 14

— *Ferme-la!*

— *Hein? Espèce de salaud, je vais te casser la gueule!*

— *Mon cul*[4]*!*

— Dumnezeule, chiar trebuie să ne trezim cu ameninţările astea în urechi? se plânse Jocelyn nervoasă, răsucindu-se în blănuri. Din ce motiv se ceartă de data asta?

Vanessa, care stătea la deschizătura cortului şi urmărea agitaţia de afară, ridică din umeri.

— Cred că Babette a insultat din nou felul în care găteşte. Ştii cât de sensibil e Philippe când vine vorba despre abilităţile sale de bucătar.

— Doar nu-i pe cale să-i spargă faţa, aşa cum l-a ameninţat, nu-i aşa?

— Ţine în mâini una dintre tigăile lui, dar şi el e înarmat cu o tigaie. Deocamdată, doar se măsoară din priviri.

— Te rog să o chemi, Vana. Am avertizat-o de nenumărate ori să nu se mai certe cu Philippe. Cu cine să-l înlocuiesc, dacă pleacă din cauza ei? Pe ea ar trebui să o înlocuiesc. Toate necazurile pe care le iscă…

— Dar menţine o atmosferă veselă, trebuie să recunoşti. Şi îi face fericiţi pe bărbaţi, aş putea adăuga. Dar

---

4 Dialog în limba franceză, în original: „- Tacă-ţi gura!
- Poftim? Ticălosule, o să-ţi arăt eu!
-Pe naiba!" (n.tr.)

tu de ce eşti atât de nervoasă în dimineaţa asta?

Jocelyn îi ignoră întrebarea.

— Cheam-o aici înainte să îmi strice micul dejun. De ce sunt stinse lămpile? Şi cât naiba e ceasul, că tot veni vorba?

Vanessa chicoti.

— Cred că e în jur de şase dimineaţa. Scumpul tău domn Thunder a trezit toată tabăra în urmă cu o jumătate de oră. Spunea că trebuie să plecăm înainte de răsăritul soarelui, ca să nu pierdem lumina zilei.

— Răsăritul soarelui! E nebun? strigă Jocelyn.

— M-aş avânta să-mi dau cu părerea şi să spun că doreşte să se achite cât mai grabnic de obligaţii. În ritmul acesta, vom ajunge în Wyoming cât ai zice peşte.

— O să vorbesc cu el.

— Mult noroc!

— Ce anume găseşti că e amuzant la toată situaţia asta, Vana?

— Te-am avertizat, draga mea, nu-i aşa? Omul ăsta o să facă tot ce-i stă în putinţă ca să se asigure că regreţi că l-ai angajat. Călăuză, pe naiba! Se comportă de parcă ar fi stăpân de sclavi, nu altceva!

Apoi Vanessa plecă să aplaneze conflictul dintre servitorii francezi şi se întoarse într-o clipită cu Jane, care aduse un castron cu apă caldă şi un prosop curat. Babette nu era de găsit, fără îndoială ascunzându-se pe undeva pentru că auzise că o supărase pe Jocelyn, şi o lăsase pe Jane să pregătească hainele ducesei.

Jocelyn rămase sub pături, încercând să nu îşi iasă din minţi de nervi, deşi nu din cauza certurilor dintre servitori. Simţea că o dureau buzele şi, dacă s-ar fi uitat în oglindă, ar fi descoperit mai mult ca sigur că le avea şi umflate. Cum să ascundă starea în care se afla? Dacă ar fi văzut-o, Colt şi-ar fi dat seama imediat că o rănise cu adevărat. Singur n-avea cum să ghicească motivul pentru care nu îl concediase pe loc. Şi ea ce să-i explice dacă o întreba? Că îi plăcea să fie bruscată? Sau adevărul – anume, că dorea atât de mult ca el să fie primul ei iubit, încât era dispusă să

treacă cu vederea comportamentul lui grosolan din urmă cu o noapte?

— Ei bine? O să bată în… ăăă, în uşa cortului, dacă nu eşti trează şi gata de plecare la ora pe care a stabilit-o. Sau asta şi vrei? Să plec ca să fiţi singuri?

Categoric, în dimineaţa asta, Vanessa nu o ajuta deloc cu umorul ei sec. Îi plăcea să amintească în repetate rânduri că avusese dreptate într-o privinţă şi considera că trezirea aceasta atât de devreme nu era altceva decât un semn că metisul încă se răzbuna pentru că fusese forţat să lucreze pentru ea.

— Dacă vine şi bate, va fi la fel de rău, mormăi Jocelyn. Oricum, nu plec de aici până nu sunt pregătită.

— Ei, dar ce mi-e dat să aud? Deja ne pregătim pentru prima noastră ceartă cu tipul ăsta? Am voie să trag cu urechea?

— Vana!

— Bine, bine, admise contesa şi se aşează pe marginea blănurilor cu care era învelită Jocelyn. Cred că mi-am susţinut suficient punctul de vedere. Dar de ce eşti atât de nervoasă în dimineaţa asta?

Jocelyn oftă.

— Nu am dormit bine.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu în mod special, zise Jocelyn şi se întoarse spre Vanessa, apoi tresări când o auzi icnind pentru că îi văzuse chipul.

— Doamne, Dumnezeule, s-a întâmplat deja! Când? De ce nu mi-ai spus? Dar încă eşti într-o bucată, slavă Domnului! Ei bine, cel puţin acum ne putem lipsi de serviciile acestui sălbatic.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Prostii, pufni Vanessa. Recunosc o gură sărutată pe îndelete atunci când o văd.

— Altceva nu a făcut, şi m-a sărutat ca să îl concediez.

— Şi l-ai concediat? Nu, sigur că n-ai făcut-o, altfel nu ar mai fi fost aici. Dar… ei bine, situaţia a progresat măcar

un pic?

— Să progreseze? Lui Jocelyn îi venea să râdă. Vana, el nu m-a sărutat pentru că asta voia. Încerca să…

— Da, am auzit. Să te forţeze să-l concediezi. Dar a fost… aşa cum te aşteptai?

— Cum mă aşteptam? Da. Cum îmi doream? Nu. A fost pe cât de sălbatic a vrut, şi sper că şi buzele lui sunt la fel de umflate în dimineaţa asta!

Vanessa clipi, uimită de replica aceasta înflăcărată.

— Păi, atunci, putem afirma cu certitudine că situaţia nu a progresat deloc, adăugă ea. Desigur, dacă nu cumva consideri că şi-a pierdut controlul şi că din cauza asta a fost mai pasional.

Să-şi piardă controlul? Adevărul era că îi tremurase glasul atunci când o întrebase dacă era pregătită să îl concedieze. Şi acum, că se gândea la momentul acela, îşi aminti că el respirase sacadat. Şi că o strânsese de păr de abia după ce pusese punct sărutului, nu înainte. Era oare posibil ca sărutul acela să fi fost rezultatul unei pasiuni ascunse? Dumnezeule, îi plăcea să creadă asta, dar era prea lipsită de experienţă ca să fie sigură.

— Nu ştiu, Vana, dar nu prea mai contează. Oricum, i-am dejucat planurile şi de data asta, aşa că probabil s-a dus la culcare blestemându-mă, nu arzând de pasiune. Iar acum, că stau să mă gândesc mai bine, adăugă ea şi dădu la o parte blănurile ca să se ridice, ar fi înţelept din partea mea să păstrez distanţa faţă de el pentru câteva zile. Nu ar fi trebuit să mă duc după el ieri-noapte, mai ales că ştiam că nu îi trecuse supărarea. Nu intenţionez să repet acea greşeală.

Capitolul 15

— Pete vine călare.

— Era şi timpul, mormăi Dewane.

— L-a adus şi pe doctor cu el? întrebă Clay, care

stătea întins pe un pat de paie, în colţul încăperii.

— Încetează cu smiorcăiala! răcni Dewane la rănit. Doar am scos glonţul ăla blestemat din tine, nu-i aşa?

— Pete vine singur, Clay, răspunse Clydell din pragul uşii, de unde îl şi zărise pe călăreţul care se apropia. Oricum, un doctor n-ar putea face prea multe acum, iar apoi ar trebui să-i luăm maul, ca să nu ciripească. Mai vrei nişte whisky?

Elliot privi în tăcere cum sticla din acea băutură cunoscută drept whisky prin părţile locului trecu din mână în mână până la cel numit Clay. Băiatul era pe moarte, doar că n-o ştia. Pierduse prea mult sânge până să ajungă la ei. În loc să-i scoată glonţul şi astfel să-i prelungească agonia, Elliot ar fi trebuit pur şi simplu să-i curme suferinţa, dar nimeni nu-i ceruse părerea şi nici el nu se oferi să le spună. El oricum ar fi vrut să-l omoare pe băiat pentru că nu-şi îndeplinise sarcina, dar păstrase dorinţa asta doar pentru sine. Pe ceilalţi nu i-ar fi ajutat cu nimic să afle cât de furios era.

În cele din urmă, vina pentru ultimul lor rateu cădea pe umerii lui, iar el o ştia, dar numai pentru că angajase nişte incapabili, nu pentru că nu pusese la cale un plan mai bun şi nu trimisese mai mult de doi oameni pe urmele ducesei. Blestemata avusese iarăşi parte de noroc, un noroc chior, pentru că de data asta găsise ajutor ca din senin, ba chiar unul foarte priceput. Cum de izbutea să scape de fiecare dată?

Clay aproape că îşi pierduse iarăşi cunoştinţa, ceea ce însemna că n-avea să mai geamă de durere pentru o vreme. Îl înnebunise pe Elliot cu gemetele lui. Chiar şi aşa, el tot nu spusese nimic. Voia să-i scoată şi pe ceilalţi din minţi, pentru ca nimeni să nu protesteze atunci când avea să sugereze să-l lase pe suferind în urmă, să moară singur.

Dewane puse ibricul de cafea pe masă, dar Elliot nu făcu nicio mişcare să-şi umple cana cu licoarea aceea oribilă. Locuinţa lor era îngrozitoare, dar cel puţin le oferea un acoperiş deasupra capului. Clydell găsise cocioaba aceasta nelocuită pe care o numise „adăpost”, un loc pe

care crescătorii de vite din ţinut îl foloseau atunci când plecau cu cirezile la păscut sau să facă orice făceau văcarii pentru a-şi câştiga traiul. Avea o masă şi două scaune, o maşină veche de gătit, câteva provizii într-un dulap şi o saltea mucegăită. Cel mai probabil, apa se scurgea prin acoperiş atunci când ploua, dar acum le oferea un loc sigur în care puteau aştepta să vină Pete Saunders, care plecase să afle încotro pornise ducesa.

Însă, după două nopţi de aşteptare, Elliot începuse să creadă că cel mai tânăr membru al micuţului său grup îl părăsise. Şi n-ar fi fost deloc surprins. Cum nu le mersese nimic bine atâta vreme, ajunsese să se aştepte la ce era mai rău. Dar Pete se întorsese, şi acum putea, în cele din urmă, să plănuiască următoarea lui mutare.

Pete intră ţanţoş în adăpostul format dintr-o singură încăpere, zâmbind cu gura până la urechi şi scuturându-şi hainele de praf cu o pălărie care probabil avea mai mulţi ani decât el. Elliot nu fusese prea sigur dacă să îl angajeze pe băiat atunci când îl văzuse prima dată, deşi îşi lăsase barbă ca să-şi ascundă vârsta adevărată. Dar, după ce fusese informat despre realizările băiatului, printre care se aflau mai multe jafuri armate, furturi de vite şi un schimb de focuri din care ieşise învingător, Elliot îşi schimbase părerea. Însă îi displăceau entuziasmul şi veselia băiatului de optsprezece ani, care se purta de parcă totul ar fi fost un joc.

— Credeam că te-ai pierdut, Pete, comentă Clydell în loc de salut.

— Sau că eşti prea cherchelit ca să-ţi găseşti drumul înapoi, adăugă Dewane cu un rânjet.

— N-am băut nicio picătură, protestă Pete, încă zâmbind şi trântindu-se pe scaunul din faţa lui Elliot, singurul care exista. Dar acuşi mi-ar prinde bine o duşcă. Cum se simte Clay?

— La fel, spuse Clydell şi puse sticla cu băutură pe masă.

Elliot îl lăsă pe băiat să ia doar câteva înghiţituri, apoi înşfăcă sticla şi zise:

— Dacă ai ceva de raportat, domnule Saunders, mi-ar plăcea foarte mult să te ascult acum.

Zâmbetul puştiului nu dispăru nici când puse sticla pe masă. Elliot ar fi putut crede că avea gura deformată, pentru că zâmbea întruna, dar îl văzuse tras la faţă când Clay li se alăturase, acoperit din cap până-n picioare cu sânge.

— Sigur, şefu', răspunse Pete. N-a fost greu s-o găsesc pe doamnă când am ajuns în Tombstone. A iscat al naibii de multă agitaţie când a sosit cu trăsurile alea elegante. Aproape toată lumea vorbea despre ea, întrebându-se cine este şi ce caută acolo…

— Da, da, asta se întâmplă peste tot unde se duce, îl întrerupse Elliot nerăbdător. Continuă să povesteşti!

— Ei bine, s-a cazat împreună cu tot alaiul la Grand Hotel, aşa că mi-am zis că o să stea acolo o vreme. Eram chitit să pornesc încoace a doua zi de dimineaţă, după ce aflam dacă riscăm să vină potera după noi sau nu…

— Şi riscăm? voi să afle Dewane.

— Nu. L-am întrebat pe omu' care mătură podelele în închisoare şi mi-a spus că eram trecuţi ca „persoane necunoscute" atunci când au adus cadavrul. Dar, după cum spuneam, e un lucru bun că nu m-am putut trezi devreme a doua zi de dimineaţă şi că nu am plecat la prima geană de lumină.

— Te-ai distrat şi tu puţin, aşa-i? În timp ce eu stăteam aici ca pe ace, aşteptând să-ţi cari posterioru-ncoa odată, comentă Dewane pe un ton amar.

— Hai, Dewane, ce puteam să fac dacă tot aveam timp de pierdut? În prima zi, am petrecut până noaptea târziu. Dacă nu m-aş fi distrat puţintel, n-aş mai fi fost în oraş când a plecat doamna.

— Deja a plecat? întrebă Elliot uimit.

— Întocmai! Şi-a luat tălpăşiţa imediat după confruntare… Hei, Dewane, n-o să ghiceşti niciodată cine a încasat-o! adăugă Pete cu entuziasm. Fraţii McLaury şi puştiu' Clanton.

— Fraţii Earp?

— Cine altcineva?

— Şi tu ai fost martor la schimbul de focuri? întrebă Clydell.

— Nu. Tărăşenia s-a petrecut în timp ce eu aflam toate informaţiile de la închisoare. Dar împuşcăturile se puteau auzi de oriunde. Se terminase totul până am ajuns eu acolo.

— Te rog, domnule Saunders, interveni Elliot. Pe mine mă interesează ducesa, nu un schimb obişnuit de focuri care s-a petrecut într-un oraş de frontieră.

— Bine, şefu', dar, vezi 'mneata, doamna a fost de faţă. Şi, imediat ce s-a terminat tărăşenia, şi-a luat tălpăşiţa. Mi-am dat seama că toate împuşcăturile alea şi morţii i-au întors stomacul pe dos. Oricum, m-am gândit că şi-aşa întârziasem, aşa că m-am dus la hotelul ei încă o dată, şi atunci am văzut toate căruţele înşiruite şi încărcate de servitori.

— Presupun că ai fost suficient de isteţ şi-ai urmărit-o, nu?

Pete încuviinţă din cap.

— Până noaptea trecută, când şi-au făcut tabăra la câţiva kilometri după Benson. Merg pe drumurile poştalioanelor, deşi au plecat din oraş cu un corcit pe post de călăuză. Corcitu' i-a trezit pân' s-a crăpat de ziuă, şi acum se-ndreptă spre Tucson. Atunci, m-am hotărât să vin încoa.

— Încotro merge acum? întrebă Elliot.

— Se pare că spre Tucson, rosti Clydell.

Elliot oftă în sinea lui. Nişte imbecili. Erau cu toţii o adunătură de imbecili.

— Te asigur că ducesa nu are de gând să rămână prin aceste ţinuturi, domnule Owen. Pe mine mă interesează care este destinaţia ei finală.

— Acum, călătoreşte spre nord, dar e mai mult ca sigur că nu se-ndreaptă spre Utah, spuse Dewane, singurul care înţelegea ce dorea să afle Elliot. Într-acolo nu-i decât deşert. Fie cotesc spre California, fie intră în New Mexico şi de acolo o iau probabil spre Colorado. Pe-acolo trece calea

ferată, şi se poate întoarce tocmai până în est dacă doreşte.

— Foarte bine. Elliot zâmbi în cele din urmă, deşi era un zâmbet rece şi viclean. Şi, atât timp cât rămâne pe drumul poştalioanelor, ceea ce e foarte probabil, pentru că are căruţe greoaie, ne va fi uşor să ajungem înaintea ei dacă mânăm caii un pic mai aprig. Cât de departe e Tucson ăsta?

— Prea departe ca trăsurile lor elegante s-ajungă astăzi, da', dacă pornim acu' şi călărim toată noaptea, vom ajunge înaintea lor.

— Minunat! Dar vom avea nevoie de mai mulţi oameni. Cunoşti pe cineva în Tucson?

— S-ar putea, răspunse Dewane. Vă gândiţi să atacăm în forţă de data asta?

— Uiţi cât de mulţi oameni înarmaţi are, domnule Owen, iar acum a mai adăugat unul la micuţa ei armată. Păcat că au călăuză. S-ar fi putut oferi unul dintre voi să joace rolul acesta, şi, odată ce v-aţi fi aflat în tabăra ei, ne-ar fi fost mult mai uşor să-i luăm gâtul şi să ne facem nevăzuţi în prima noapte fără lună. Apropo, ce înseamnă „corcit"?

— Un metis. Ştiţi, juma indian. Ce e, Pete? Apaş?

— Nu, e prea înalt. Şi n-am văzut niciodată un metis apaş purtând un revolver de parcă ar şti cu adevărat să-l folosească. Apaşii preferă puştile.

— Înalt, zici? întrebă Dewane cu nelinişte în glas. Nu cumva s-a întâmplat să-i auzi numele?

— Ba da. Eram destul de-aproape cât să-i aud pe doi dintre oamenii ei vorbind despre el, înainte să mă oblige s-o şterg de lângă ei. Îi ziceau domnul Thunder.

— A, blestemăţie! înjură Dewane, apoi mai rosti câteva cuvinte în barbă. Şi-a angajat un pistolar, ba chiar unul al naibii de bun!

— Să-nţeleg că-l cunoşti pe acest Thunder?

Dewane se pierdu cu firea şi-l ţintui pe englez cu o privire mânioasă când îl văzu atât de calm. Colt Thunder, singurul nenorocit care îl făcuse să renunţe vreodată la o

luptă! Fir-ar să fie! Ce naiba căuta într-un ţinut aflat atât de aproape de graniţa sudică?

— Aş putea spune că-l cunosc, da. L-am văzut împuşcând un om, acu' câţiva ani, şi tre' să admit că n-am mai văzut pe altu' ca el.

— Dewane, dar asta a fost…

— Taci, Clydell! mârâi Dewane către fratele lui. Ştiu ce-am văzut! Apoi adăugă pe un ton mai liniştit: Nu prea-i bine să ne punem cu indianu', şefule. Omu' ăla nu acceptă bătaia de joc sau insultele nimănui. Nici nu trebuie, pentru că e priceput cu arma. Şi e de înţeles de ce l-a angajat atât de repede. Probabil îl cunoştea deja şi ştia cine e.

— Şi care e problema? Îl eliminaţi, pur şi simplu.

— Şi cum naiba ar fi trebuit să facem asta?

— Nu-ţi face griji, amice, replică Elliot amuzat. Nu propun să-l provoci la duel. E suficient să-l dobori cu un glonţ în spate, apoi ducesa va avea nevoie de altă călăuză, nu-i aşa?

— Cred că da, admise Dewane rânjind.

Atâta timp cât nu trebuia să se apropie de Colt Thunder…

— Dacă nu mai ai altceva de spus, domnule Saunders, propun să pornim la drum, zise Elliot şi se ridică, gata de plecare. Voi avea nevoie de timp ca să cercetez următorul oraş, să îmi dau seama ce avantaje ne oferă prin aşezarea sa.

— Şi Clay? voi să ştie Pete.

— Dacă eşti de părere că poate supravieţui drumului, ia-l cu noi, te rog.

Pete aruncă o privire către Dewane când englezul ieşi, dar nu ezitară să-l urmeze câteva secunde mai târziu. Al cincilea om al grupului lor, care nu luase parte la conversaţie, făcu acelaşi lucru. Îl cunoştea pe Clay de numai câteva luni şi nu-i păsa dacă murea un om care fusese într-atât de neatent cât să se lase împuşcat. În fond, toţi îşi asumaseră acest risc. Clydell fu singurul care îi aruncă o ultimă privire bărbatului care se afla pe moarte şi puse sticla de whisky pe podea, lângă patul de paie pe care

stătea Clay, apoi porni în urma celorlalţi.

Capitolul 16

Femeia şi calul ei superb ofereau o privelişte frumoasă. Pentru câteva secunde, Colt fu complet fermecat de abilitatea cu care manevra animalul, de parcă ar fi fost unul şi acelaşi trup, în goana lor prin valea înţesată de cactuşi. N-ar fi crezut niciodată că ea poate călări astfel, o femeie care alegea să se răsfeţe cu trăsuri atât de elegante. Plus că nici măcar nu stătea cum trebuia pe cal.

Stătea cu picioarele într-o parte, pentru numele lui Dumnezeu! Ajunse să se întrebe ce alte idei pripite şi greşite îşi mai făcuse despre ea. Dar nu rămase pe gânduri prea mult. Îşi pierdu cumpătul destul de repede şi, când ajunse lângă el, deja mai avea un pic şi exploda de nervi. Nici măcar nu-i oferi ocazia să-şi tragă sufletul după goana calului şi i se adresă cu glas atât de răstit, că îi sperie armăsarul şi avu nevoie de câteva secunde ca să-l stăpânească din nou şi să înţeleagă ce striga Colt.

— ...Cea mai mare prostie... eşti nebună, nu? Trebuia să-mi dau seama! Altfel, de ce ai plăti o duzină de oameni ca să te păzească, dacă tu o iei la goană de una singură, fără să fii însoţită?

— Despre ce vorbeşti? întrebă Jocelyn când, în sfârşit, reuşi să-l aducă pe Sir George lângă Colt. Te-am văzut de la depărtare. Am venit călare direct spre tine. Dacă ai observat, aici nu sunt dealuri sau copaci, nici măcar tufişuri după care s-ar putea ascunde cineva. Era cât se poate de sigur să vin până aici.

— Chiar aşa să fie? Ia uită-te încă o dată, duceso! Puma aia de acolo e cam departe de locul ei obişnuit de vânătoare, dar totuşi este acolo. Poate că şi-a mâncat cina pe aici ieri-noapte, dar asta nu înseamnă că, odată ce ţi-ar detecta mirosul, ar ignora o pradă uşoară ca dumneata.

Aşteptă o clipă în timp ce Jocelyn privi îngrozită spre

felina care stătea la pândă la nici trei sute de metri depărtare de ei. Din fericire, nu părea să fie foarte interesată de agitaţia lor, dar Jocelyn nu ştia asta, iar Colt nu terminase tot ce avea de spus.

— Iar şarpele care îţi va speria calul nărăvaş de te va arunca din şa va fi tot acolo să te muşte, în timp ce calul tău va fugi la adăpost. Ai impresia că poate ajunge cineva la tine în timp util, până să mori? Mai gândeşte-te! Omul nu reprezintă singurul pericol care te paşte prin părţile astea.

— Cred că ţi-ai expus foarte bine punctul de vedere, spuse Jocelyn cu voce joasă.

— Mă bucur, răspunse el cu satisfacţie în glas, pentru ca apoi să adauge: Aşadar, ce naiba cauţi aici?

— Eu şi Sir George aveam nevoie de mişcare, se grăbi ea să explice. N-a mai galopat ca lumea de când am plecat din Mexic; în plus, am obiceiul să ies cu el zilnic. Iar acum, am… am vrut să vorbesc cu tine şi, cum era clar că nu urma să te întorci înainte de căderea nopţii, n-am văzut nimic rău în a… ei bine, acum înţeleg, dar, când am hotărât să vin la tine, nu m-am gândit la toate astea.

— Dă-te jos!

— Poftim?

— Şi-a făcut alergarea pe ziua de azi, duceso. Acum, e timpul să-l laşi să se odihnească. Dumnezeule, nu ştii că…

— Să nu-ndrăzneşti să-mi spui cum să mă îngrijesc de calul meu! se răsti ea, dar descălecă imediat şi începu să se plimbe cu Sir George în cercuri, în jurul lui Colt. Poţi să-mi dai indicaţii în orice altă chestiune doreşti, dar nu şi în privinţa cailor. Am crescut şi am împerecheat cai toată viaţa mea, şi nimeni, *nimeni* nu poate să-mi spună despre ei ceva ce nu ştiu.

Colt nu răspunse. Faptul că femeia asta se putea enerva îl surprinse suficient cât să se calmeze. Nu se îndoia că se pricepea la cai. Oricine călărea atât de bine ca ea trebuia să cunoască bine caii. Dar să-i şi crească şi să-i împerecheze? Nu era genul de îndeletnicire cu care se ocupau femeile ca ea, cel puţin nu o femeie albă.

Chiar se dovedea a fi altfel decât crezuse, cel puţin în

unele privinţe. Dar surpriza asta nu-l deranja deloc, pentru că îl liniştea dintr-un anumit punct de vedere. Dacă ar fi plecat singură şi s-ar fi trezit urmărită de un răufăcător, cine naiba ar fi putut călări la fel de bine ca s-o poată prinde? Şi ştia şi ea asta. Colt se întrebă de ce nu-i spusese că se pricepea la cai atunci când se luase aşa tare de ea.

— Dumneata ai obţinut calul ăsta?

Ea clocotise de nervi în tăcere, dar la întrebarea lui îşi ridică privirea.

— Da.

Colt descălecă şi se opri în faţa ei, ca să o oprească locului. Armăsarul se trase înapoi nervos, până când Colt întinse mâna şi i se adresă animalului într-o limbă pe care Jocelyn nu o mai auzise niciodată. Nu-i veni să creadă când îl văzu pe Sir George băgându-şi botul în palma întinsă, pentru ca apoi să o împingă pe ea deoparte ca să se apropie şi mai mult de bărbatul din faţa lui.

— Uimitor! exclamă ea. E destul de agitat chiar şi în preajma oamenilor pe care îi cunoaşte, dar pe străini nu îi lasă niciodată să se apropie de el. Însă dumneata deja te-ai împrietenit cu el, nu-i aşa? întrebă ea bănuitoare.

— Nu.

— Atunci, cum ai… Doamne, Dumnezeule! Ai puterea, nu-i aşa?

— Puterea?

— Capacitatea de-a face animalele să aibă încredere în tine. Şi eu o am, dar n-am mai văzut pe nimeni care să o exercite atât de rapid.

Îl enerva faptul că ea descoperise un punct de interes comun, când el nu voia decât să se agaţe de diferenţele dintre ei.

— Despre ce doreai să-mi vorbeşti, duceso?

— Ăăă, păi, în dimineaţa asta, ai plecat înainte să te putem întreba de ce ne-ai făcut să o luăm pe drumul pe care l-am parcurs ieri, doar ca să virăm brusc spre răsărit.

— Ieri ai fost urmărită, veni răspunsul lui.

— Noi… cum… bine! Probabil nu au fost foarte aproape, din moment ce nu i-a mai observat nimeni, dar

cum dumneata ai călărit mult înaintea noastră…

— A fost un singur om, i-o tăie el înainte să apuce să-l amețească de tot cu unul dintre discursurile ei lungi. Ne-a pândit de la un kilometru şi jumătate în urmă, apoi s-a întors de unde a venit imediat ce am luat-o pe drumul spre Tucson.

— Deci va raporta că am luat-o într-acolo, când noi, de fapt, ne-am întors aproape în direcţia opusă, încheie ea cu un hohot de râs. O, ştiam eu că-mi vei fi un ajutor nepreţuit, Thunder. Doar că nu conştientizasem cât de nepreţuit. Haide, nu te uita la mine aşa! Ce am spus greşit?

— Eu nu sunt călăuză, duceso, şi niciodată nu m-am prefăcut că aş fi. La fel ca puma aia, şi eu m-am îndepărtat mult prea mult de pe pământurile mele. Nici măcar nu ştiu când vom găsi următorul ochi de apă. Ştiu doar că, dincolo de munţii ăştia, drept înainte, sunt New Mexico şi calea ferată Santa Fé, care ne va scoate în câmpie. Cunosc câmpiile. De aici şi până acolo… încheie ridicând din umeri.

— Doamne Sfinte, eu credeam… Vrei să spui că ne-am putea rătăci?

— Nu chiar, dar deocamdată nu vom merge pe drumuri uşor accesibile, şi nu garantez că trăsurile şi căruţele vor putea traversa munţii ăia.

— Atunci, cum ai ajuns aici din Wyoming? Pe acolo ai venit, nu?

— Trăsurile dumitale nu vor putea coborî niciodată pe unde am luat-o eu. Dar atunci îl urmăream pe Billy, iar el mergea ca bezmeticul.

— Nu pari foarte îngrijorat din cauza asta, observă ea.

— Întotdeauna există o cale. Problema e cât timp durează până o găsim. În faţa noastră se întinde ţinutul apaşilor. Sigur vom da peste poteci umblate.

— Şi peste apaşi?

— Aveai mai multe şanse să te întâlneşti cu ei în Mexic. Majoritatea locuiesc în rezervaţii, la fel ca toate triburile de indieni din ţara asta. Singurul moment când ar fi trebuit să te temi de indieni a fost atunci când m-ai întâlnit, duceso, nu acum.

Amărăciunea din glasul lui o făcu să-i întoarcă spatele şi să pornească spre calul lui.

— Te rog, nu începe din nou cu povestea aia, îi zise fără să îl privească. Toată atenţia ei era concentrată asupra animalului uriaş care stătea supus în timp ce îl mângâia. Nu poţi face nimic pentru a mă convinge că eşti atât de sălbatic şi de needucat pe cât încerci să pari.

Era o greşeală din partea ei să îl provoace astfel şi să se aştepte ca el să nu accepte provocarea. Însă ea nu era obişnuită să aibă de-a face cu bărbaţi ca el. Fără avertisment, se trezi întinsă pe pământ, iar Colt era deasupra ei şi îi ridica fustele cu o mână, în vreme ce caii se dăduseră deoparte.

— Nimic, duceso? întrebă el cu voce rece şi hotărâtă. Să vedem ce-o să mai zici după ce termin cu tine.

Jocelyn era atât de şocată, că de abia auzise ce-i spusese, dar simţi când trase puternic de pantalonaşii ei şi îi rupse, apoi când o pătrunse cu degetul.

— Colt, nu, nu te voi lăsa…

— Nu mă poţi opri, femeie. Nu ţi-ai dat seama de asta până acum? Tu ai făcut în aşa fel încât să fim doar noi doi, iar eu să fiu singurul care te poate proteja. Dar cine te protejează de mine?

Jocelyn se împinse puternic în umerii lui în încercarea de a-l mişca din loc, dar avusese dreptate, nu îl putea opri.

— Faci asta doar ca să mă sperii!

Şi reuşea.

— Crezi că am abandonat de mulţi ani viaţa care îmi permitea să iau ce voiam şi să omor pentru dreptul de-a o face? Ştii ce s-ar fi întâmplat dacă te-aş fi întâlnit atunci? Asta… şi al naibii de multe altele. Nu doar că violam femeile albe, dar le făceam sclavele noastre.

De data asta, Jocelyn se temea că nu voia doar să-şi demonstreze punctul de vedere, ci să o posede chiar acolo, în praf, cu soarele arzător al după-amiezii deasupra lor. Ea nu voia să se întâmple astfel, şi lacrimile care îi umeziră ochii dovedeau lucrul acesta, însă el nu le văzu. Instinctul o făcu să-şi încolăcească braţele în jurul gâtului lui în vreme

ce zise:

— Te rog nu mă răni, Colt.

El blestemă şi se rostogoli imediat de pe ea. Din nou, Jocelyn era şocată. Nu crezuse că avea să-i fie atât de uşor să-l oprească, dar pericolul trecuse. Încercase să o sperie încă o dată!

— Ar trebui să pun să fii biciuit! şuieră ea printre dinţi în timp ce-şi trăgea fusta în jos şi se ridica. Nu poţi să te mai comporţi aşa cu mine, Colt Thunder! Nu voi permite!

El o privi peste umăr din locul în care se afla, încercând în acelaşi timp să-şi controleze trupul înfierbântat.

— Dacă mai aud un cuvânt, o să te trezeşti din nou pe spate!

Poate că asta fusese o ameninţare, dar Jocelyn era mult prea furioasă ca să se mai sperie.

— Chiar aşa, fiu nenorocit de… indian!

Colt o urmări cu privirea. Jocelyn ajunse la calul *lui,* îşi ridică fustele şi încălecă… normal, ca bărbaţii, ceea ce însemna că fustele îi rămăseseră ridicate peste genunchi. O văzu cum scoate puşca din toc, dar tot nu se ridică. Nu ştia ce naiba voia să facă, dar atât timp cât nu îndrepta arma spre el…

— Nu vreau să devii masa vreunei pume, dar sper să te calmezi înainte să ni te alături la cină.

Şi, cu aceste cuvinte, trase două focuri de armă în pământ, la picioarele pumei, şi o făcu să fugă. Zgomotul sperie o jumătate de duzină de iepuri, o potârniche, ba chiar şi un curcan sălbatic pe care înainte nici nu-i observase. Încă trei împuşcături succesive opriră doi iepuri şi curcanul.

Colt încă se holba uimit la cel de-al treilea animal vânat când vocea ei îl smulse din buimăceală:

— Doar pericolul ascuns constituie o adevărată problemă, domnule Thunder. Ar fi bine să aduni animalele până ajungem la dumneata. Bucătarul nostru, Philippe, se va bucura.

El nu înţelese comentariul ei până când Jocelyn nu o

luă la goană, dispărând într-un nor de praf. Apoi scoase un fluierat, şi calul ei porni în galop după ea. Dar Colt nu se ridică. Era încă şocat de cât de bine ţintise, aproape la fel de bine ca el – altă abilitate pe care nu ar fi crezut niciodată că o avea –, aşa că deocamdată nu se gândea la îndrăzneala de care dăduse dovadă lăsându-l în pustiu.

Cel puţin asta credea ea că făcuse. Colt şi-ar fi putut chema calul la fel de uşor cum o făcuse ea cu Sir George. Dar asta ar fi însemnat să o aducă din nou aproape de el, şi ultima lor confruntare îi dovedise cu prisosinţă că nu-şi putea ţine mâinile departe de ea când se afla în preajma lui. Dumnezeule, ajunsese să profite de orice ocazie ca să o atingă, chiar şi numai pentru a o speria şi a o face să nu se mai apropie vreodată de el, astfel încât el să nu mai fie nevoit să caute *alte* scuze.

Când îşi dădu seama, în sfârşit, că stătea în praf, la mică distanţă de trei animale moarte care sigur aveau să atragă şoareci, lăsă să-i scape un potop de înjurături care ar fi lezat urechile răzbunătoarei roşcate. Avea nevoie de timp ca să îşi răcorească trupul şi, cum caravana se afla la vreo doi kilometri depărtare, se îndoia că era suficient. Furia lui, pe de altă parte, creştea din nou.

Capitolul 17

— Ce vei face când omul ăsta o să se răzbune?

Jocelyn flutură din mână, semn că nici nu avea să ia în calcul acea idee.

— Nu fi prostuţă, Vana! N-ar îndrăzni. Dar încetă să se mai plimbe încolo şi încoace prin cort şi căzu pe gânduri. Sau crezi că da?

— Nu te uita la mine, draga mea. Tu eşti cea care ţine morţiş să se joace cu focul. Eu n-am schimbat un cuvânt cu el. Dar n-ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să îi furi calul?

— Nu l-am furat, doar l-am împrumutat. Însă merita să

i-l fur.

Iscase o mare agitaţie când se întorsese călare pe uriaşul Appaloosa, dar, văzându-i expresia, nimeni nu îndrăzni să comenteze, nici măcar fratele lui Colt – cel puţin nu în faţa ei. Asta se întâmplase cu câteva ore în urmă.

Caravana trecuse de locul în care ea îl părăsise pe Colt, şi el nu era nicăieri. Întinseră tabăra ca să-şi petreacă noaptea acolo, şi tot nu se vedea nici urmă de el. Cel mai probabil, oamenii ei începeau să se întrebe dacă nu cumva scăpase de Colt pentru totdeauna. La urma urmelor, auziseră cu toţii împuşcăturile trase de ea. Până şi Jocelyn începea să-şi facă griji. Prin zonă se aflau şerpii despre care îi vorbise el, şi blestemata aia de pumă încă era pe acolo, pe undeva. Sigur că nu îl lăsase fără nicio armă. Colt avea revolverul asupra lui. Fără îndoială, *voia* ca ea să-şi facă griji pentru el.

— Îmi place destul de mult covorul ăsta, dar o să faci găuri în el dacă te mai plimbi de colo-colo, zise sec Vanessa. De ce nu vii să bei un pahar de vin de Xeres înainte de cină?

— Îmi pare rău, se scuză Jocelyn şi continuă să se plimbe prin cort. Ştiu că nu am fost o companie prea plăcută în ultimele zile.

— Cred că glumeşti, pufni Vanessa. Scurtele tale confruntări cu domnul Thunder au fost cea mai bună sursă de distracţie din ultima vreme, cel puţin de când valeţii noştri chipeşi au fost la un pas de a se omorî pentru Babette. Nu mi-ai povestit ce s-a întâmplat azi, dar, când pleci cu hainele impecabile şi te întorci cu ele pline de praf, nu e prea greu de ghicit. De abia aştept să văd ce se întâmplă în continuare.

Pentru comentariul acesta, contesa fu recompensată cu o privire ameninţătoare care se schimbă aproape pe loc. Acum, Jocelyn mijea ochii înspre uşa cortului, pentru că auzi agitaţia care se iscă în afara cortului când sosi domnul Thunder.

— Ascultă aici, amice, începu unul dintre paznici, enervat. Nu poţi intra acolo fără a fi invitat.

Singurul răspuns fu sunetul cărnii lovindu-se de carne, cel mai probabil al unui pumn lovind falca paznicului. Apoi se auzi glasul altui paznic, sunetul unei încăierări şi a doua lovituri puternice.

— Ar fi bine să-ţi iei pistolul, draga mea, până când se calmează suficient cât să poată judeca.

Dar Jocelyn nu se mişcă din loc şi oricum nu ar fi avut timp suficient. Era amuzant faptul că niciuna din ele nu se gândise că oamenii lor ar fi putut câştiga încăierările, dar avuseseră dreptate. Uşa cortului se ridică, şi Colt intră fără să micşoreze pasul, înaintând nervos până ajunse în faţa lui Jocelyn. Ea se pregăti mental, dar tot nu se urni. Poate că din cauza asta el nu o atinse, deşi se afla atât de aproape de ea. Nu făcu altceva decât să-şi arunce pălăria pe covorul de lângă ei… şi să ţipe.

— Ar trebui… să nu mai îndrăzneşti niciodată să…

Dar nu apucă să-şi termine gândurile. Calmul de neclintit cu care ea întâmpină furia lui Colt păru să îl învingă. Şi era de-a dreptul fascinant să vezi cum se chinuia să îşi stăpânească emoţiile. Stătea acolo cu ochii închişi, şi Jocelyn aproape că îi simţea sufletul tulburat, căldura şi forţa care emanau din el, gata-gata să iasă la iveală, dar totuşi ascunse privirii.

Jocelyn avea senzaţia că el nu era obişnuit să-şi piardă controlul, că era un bărbat care se mândrea cu abilitatea de a-şi ascunde sentimentele şi reacţiile, care nu lăsa niciodată să se vadă nicio frântură din tulburările sale interioare. Ea îi cunoştea abilitatea de-a se controla. Pe de altă parte, altă dată se întâmplase şi să ţipe la ea.

Era un semn bun, se întrebă în sinea ei, că bărbatul ăsta părea să-şi piardă calmul numai în preajma ei? Sau era doar o altă situaţie pe care el nu o putea controla? Jocelyn şi-ar fi dorit să afle răspunsul, dar hotărî că îl aţâţase destul pentru o zi. Ca de obicei, Vanessa avea dreptate. Nu trebuia să se joace cu focul înainte să cunoască pe de-a-ntregul consecinţele.

Până să deschidă ochii, cortul fu invadat de şase dintre oamenii ei.

— Au întârziat, rosti Colt liniştit spre Jocelyn, în timp ce Vanessa îi asigura în grabă pe bărbaţi că nu exista niciun motiv de alarmare. Se ajunge prea simplu la tine, femeie.

— Nu chiar, contracară ea cu glasul la fel de liniştit. Ai ajuns până aici doar pentru că te cunosc cu toţii. Dacă un străin ar fi încercat acelaşi lucru, ar fi fost împuşcat, nu doar avertizat. I-ai bătut rău pe cei de afară?

— Nu.

— Bine.

Zâmbi înainte să se întoarsă spre oamenii ei şi să îi asigure, la fel ca Vanessa, că era doar o neînţelegere. Ba chiar luă vina asupra ei, deşi nu intră în detalii, ci doar admise că îl provocase pe Colt fără motiv. Faptul că toată lumea din tabără ştia că se întorsese cu calul lui, fără Colt, făcea ca supărarea lui să pară justificabilă şi scuzabilă. Colt nu trebui să rostească niciun cuvânt în apărarea lui; oricum n-ar fi făcut-o.

Sir Parker era singurul care ezita să plece atât timp cât Colt rămânea, dar, cum metisul părea acum întruparea calmului, şi amândouă doamnele insistau că nu aveau să mai fie probleme, nu avu încotro. Imediat ce plecă şi ultimul dintre oamenii ei, Colt făcu un comentariu straniu:

— Am încercat să mă plimb, apoi să fug ca să uit, dar niciuna din variantele astea nu a dat roade. Ar merge doar dacă ţi-aş frânge gâtul, rosti el încet şi foarte serios.

Şocată de cuvintele acestea, Vanessa deschise gura ca să-l cheme înapoi pe paznic, dar Jocelyn o opri.

— Ei bine, gâtul meu îţi mulţumeşte că ţi-ai venit în fire. Poate că îţi datorez scuze…

— Ba bine că nu! Chiar şi exclamaţia asta fusese rostită pe un ton echilibrat… Dar şi dumneata îmi datorezi scuze, aşa că hai să zicem că suntem chit de data asta, bine?

El nu vorbi şi nu încuviinţă din cap, iar Jocelyn începu să se simtă inconfortabil sub privirea lui scrutătoare. Ochii aceia ai lui erau într-adevăr letali din cauza a ceea ce o făceau să simtă, iar faptul că ea îi susţinu privirea nu făcu decât să înrăutăţească lucrurile. Cu doar câteva ore în

urmă, fusese captivă sub trupul lui puternic. Degetele lui îi zgâriaseră pielea de pe picior când îi trăsese fustele deoparte. I se înmuiară genunchii când îşi aminti că o pătrunsese cu degetul. Şi, după felul în care o privea, Jocelyn avea senzaţia că şi el îşi amintea acelaşi moment. Se rugă Cerurilor să se înşele.

Se întoarse, surprinse privirea speriată a Vanessei şi aproape izbucni în râsete de uşurare. Până în acest moment, Vanessa făcuse toate comentariile răutăcioase şi avertizările fără să-l cunoască pe Colt, dar acum, că îl vedea pentru prima dată, probabil nu mai ştia ce să creadă. Cu siguranţă nu era uşor de citit, mai ales când se comporta aşa. Probabil că încă era furios, dar îşi îngropase sentimentul atât de adânc în suflet, încât devenise inofensiv – cel puţin pentru moment.

— Contesa mi-a amintit mai devreme că nu am făcut prezentările aşa cum se cuvine. Colt Thunder, permite-mi să ţi-o prezint pe cea mai bună prietenă şi însoţitoare a mea, Vanessa Britten.

— Doamnă, o salută Colt cu o înclinare a capului.

Gestul lui o încurajă pe Vanessa să-i întoarcă salutul:

— Încântată, domnule Thunder.

— O, nu-i place să fie numit „domnule”, Vana. Răspunde la oricare din cele două nume.

— Nu are nicio preferinţă? Cât de ciudat!

— Dar lipsa formalităţilor este destul de drăguţă, nu crezi? Te face să simţi că o cunoşti pe persoana respectivă mai bine decât în realitate.

— Dacă mă scuzaţi, doamnelor!

Vorbi în timp ce se îndrepta spre ieşire, practic forţând-o astfel pe Jocelyn să păşească înaintea lui.

— Dar nu poţi pleca deocamdată. Trebuie să rămâi şi să iei cina cu noi.

— Trebuie?

Ea îşi coborî privirea, apoi se corectă:

— Ai vrea, te rog, să ni te alături?

— Nu…

— Cel puţin, rămâi să bem ceva, insistă ea. Probabil

eşti… Era o greşeală din partea ei să amintească de setea lui. Avem vin de Xeres… nu, nu cred că-ţi place. Vana, du-te tu, te rog, să vezi dacă poate găsi Jane în căruţa cu provizii o băutură mai puternică.

— N-ai învăţat deja că nu eşti în siguranţă dacă rămâi singură cu mine?

Jocelyn se roti pe călcâie şi văzu că Vanessa plecase fără să răspundă, iar clapeta de la uşa cortului încă flutura. Într-adevăr, erau singuri – cel puţin pentru moment.

— Se va întoarce imediat şi… Îi aruncă o privire. Doamne, Dumnezeule, ochii aceia din nou. Îi făceau pielea să se înfioare de încântare, chiar dacă erau atât de impenetrabili. Iar tu nu ai învăţat deja că nu sunt atât de uşor de intimidat?

— De fapt, nu eşti în toate minţile, femeie, şi cauţi numai necazuri, îi răspunse Colt.

Căuta necazuri, dar nu genul de necazuri la care se referea el. Cum de nu înţelegea asta? De ce încerca din răsputeri să pară meschin şi demn de ură? „Pentru că el chiar este meschin şi demn de ură”, răspunse o voce micuţă din capul ei. Nu, nu voia să creadă aşa ceva. În plus, Sir George nu s-ar fi împrietenit niciodată cu un om rău.

— Colt Thunder, începu ea cu glas moale, aproape şoptit, şi căutându-i privirea, eu de fapt sunt foarte atra…

— Jane vine imediat. I-am spus să caute sticla aia veche de coniac pe care ai adus-o din… O, zău aşa, sper că nu am întrerupt nimic, nu? întrebă Vanessa.

Jocelyn era roşie ca focul, dar reuşi să scuture din cap în timp ce se îndepărta de Colt.

— Nu, deloc, rosti ea, aproape înecându-se.

Nu-i venea să creadă că fusese pe cale să-i mărturisească atracţia pe care o simţea pentru el. Aşa ceva pur şi simplu nu se făcea, mai ales când sentimentele celui vizat nu erau deloc clare. Doamne, Dumnezeule, cât de stânjenitor ar fi fost dacă şi-ar fi declarat intenţiile şi el nu ar fi avut sentimente asemănătoare sau, mai rău, i-ar fi răspuns că asta era problema ei, nu a lui. Chiar *era* problema ei, şi, pentru prima dată în viaţă, nu o putea

rezolva direct.

— E bine că te-ai întors aşa repede, Vana, căci tocmai voiam să-l întreb pe Colt de ce a vrut să evităm oraşul acela ieri. Cred că te cam interesează răspunsul, nu-i aşa?

— Într-adevăr, răspunse Vanessa, cu vădită reticenţă.

Una era să i se plângă lui Jocelyn în legătură cu maliţiozitatea călăuzei lor, îşi zise Vanessa în sinea ei, şi cu totul altceva să atace subiectul cu el, mai ales când nu arăta deloc prietenos. De fapt, felul în care se uita la Jocelyn când aceasta nu mai era atentă la el…

Dumnezeule, dar *ce se* petrecuse aici cât fusese plecată? Ochii lui mocneau de pasiune, dar ce fel de pasiune?

Se părea că el nici măcar nu urmărise discuţia lor, atât de concentrat era asupra lui Jocelyn, aşa că Vanessa interveni:

— Ai avut vreun motiv, do… Colt?

El îşi îndreptă privirea asupra ei cu o expresie ce nu putea fi descrisă decât ca fiind nerăbdătoare. Focul se mai domolise, dar privirea lui se îndreptă iute spre ducesă, de parcă nu s-ar fi putut abţine.

— V-am ţinut departe de Benson pentru că suntem mai protejaţi într-un spaţiu deschis, unde puteam vedea când vine duşmanul, În oraş, nu ştiţi de cine mama naibii să vă feriţi, mai ales că nu aveţi habar cum arată acest englez sau oamenii lui. Aici, oricine se apropie este suspect. Cel mai simplu mod de-a rămâne în siguranţă, duceso, este să nu intri în contact cu nimeni.

Cuvintele lui aveau mai multe înţelesuri. Până şi Vanessa înţelese mesajul. Jocelyn însă alese să îl ignore în întregime.

— Vana, uite că există un motiv întemeiat. Şi, mai mult, Longnose a fost momentan indus în eroare graţie ocolului asupra căruia a insistat Colt în această dimineaţă. N-am putea fi pe mâini mai pricepute de-atât, nu eşti de acord?

Vanessa încuviinţă din cap, dar atenţia ei rămase concentrată asupra lui Colt, urmărindu-i reacţia. Nu putea

să nu recunoască tacticile lui Jocelyn, vechi de când lumea. Îi dăduse de înţeles lui Colt că dorea să fie în compania lui, îi evitase privirea cu timiditate, de parcă n-ar fi îndrăznit să se uite la el de teamă să nu-şi dezvăluie sentimentele, şi acum se folosea de linguşeală. Dar nimic din toate astea nu părea să funcţioneze în cazul lui Colt, cel puţin nu aşa cum ar fi fost de aşteptat. Dimpotrivă, cu cât Jocelyn devenea mai prietenoasă, cu atât el părea mai tulburat.

Oare înţelegea situaţia şi pur şi simplu nu voia să se implice? Sau acţiona ca un bărbat care hotărâse că nu putea avea ceea ce-şi dorea? Asta era o posibilitate, însă Vanessa nu avea cum să afle mai multe. Se întrebă dacă ar trebui să îi spună şi lui Jocelyn. Nu, era mai bine să o lase să continue cum credea de cuviinţă. În plus, nu putea primi răspunsul decât dacă punea o întrebare directă, iar Jocelyn era directă în majoritatea subiectelor, aşa că Vanessa se rugă să aibă suficient tact cât să nu întrebe nimic. Altfel, stânjeneala ar fi fost insuportabilă.

Niciuna din femei nu intuia faptul că lui Colt i-ar fi plăcut o conversaţie directă în acest punct, deoarece încă nu înţelegea pe deplin motivaţia ducesei. Ultimul lucru la care s-ar fi gândit era că îl dorea, ştiind ce este.

Însă o dorea atât de mult, că începea să nu se mai poată stăpâni, şi faptul că era din nou atât de aproape de ea înrăutăţea lucrurile. Fusese o greşeală să vină aici, chiar dacă fusese mânat de furie. Furia i se risipise acum, aşa că trebuia să plece naibii de acolo, şi încă repede.

Asta şi făcu, în clipa în care clapeta cortului se deschise din nou şi un servitor intră cu o tavă pe care se afla o sticlă de coniac.

— Doamnelor, rosti el sec şi pomi cu paşi mari spre ieşire.

Însă mai întâi înşfăcă sticla de la servitoarea speriată. Era ceva ce îi aparţinea lui Jocelyn ce putea avea fără să se simtă vinovat, şi urma să aibă al naibii de mare nevoie de băutură în acea noapte.

Capitolul 18

În următoarele zile, Jocelyn nu-l văzu deloc pe Colt, deşi primise asigurări de la ceilalţi că nu îi părăsise călăuza. Pur şi simplu, pleca înainte să se trezească ea şi nu se întorcea decât noaptea, după ce Jocelyn se culca. Era normal să-şi facă griji pentru el în perioadele în care era absent, mai ales că înaintau prin inima ţinutului indienilor apaşi, dar în acelaşi timp lui Jocelyn i se părea neobişnuit. Fuseseră multe lucruri pentru care să-şi facă griji în ultimii trei ani, dar nu şi de când Edward o obligase să-şi concentreze atenţia în special asupra unui singur bărbat.

Aşa că, într-o după-amiază, când Colt îşi făcu apariţia şi începu să călărească în faţa caravanei, toată lumea se întrebă din ce cauză făcea asta. El însă, în stilu-i caracteristic, nu le oferi nicio explicaţie. Era mai uşor să găseşti apă într-un ţinut deşertic decât să îţi ofere Colt Thunder de bunăvoie vreo informaţie. Şi dacă Jocelyn n-ar fi bănuit deja că oamenii ei îl displăceau, faptul că niciunul dintre ei nu se încumetă să-l întrebe motivul ca să-şi potolească curiozitatea era o dovadă suficientă.

Ar fi putut să-l întrebe chiar ea. Nu trebuia decât să ridice puţin vocea, pentru că stătea alături de vizitiu, în trăsura ei, în timp ce Vanessa trăgea un pui de somn înăuntru. Se gândi la asta câteva secunde, încercând să se hotărască. Îi zări însă chipul când el se îndreptă spre fruntea caravanei şi i se păru că nu arătase niciodată atât de inabordabil.

Nu avea cum să nu simtă o oarecare agitaţie, senzaţia că urma să se întâmple ceva, în vreme ce privea ţintă la poziţia rigidă a lui Colt, care continua să-i conducă. Mai era totuşi o jumătate de oră până când aşteptarea tensionată avea să ia sfârşit.

În apropiere, se putea zări ceea ce putea fi numit cu indulgenţă un deal, în vârful căruia stăteau nişte călăreţi.

Bărbatul din faţa convoiului opri imediat ce îi observă, însă Colt continuă să înainteze, aşa că Jocelyn le făcu semn să îl urmeze. Străinii încă nu se vedeau suficient de bine cât să poată fi recunoscuţi şi nici nu făceau nimic altceva decât să urmărească cu privirea caravana. Dacă era Longnose… ei bine, Jocelyn aproape că îşi dorea să fie el. După cum se spunea prin părţile locului, aceasta era o „confruntare” mult prea mult amânată.

Dar nu avu norocul acesta. Pe măsură ce se apropiau de micul deal, era clar că vedeau primii amerindieni adevăraţi. La o privire mai atentă, nu păreau a face parte dintr-un trib prietenos, cel puţin nu câtă vreme purtau la vedere mai multe centuri cu gloanţe, unele la brâu, altele trecute peste piept. Cu toate astea, nu păreau a fi. Motive de îngrijorare, mai ales că erau atât de puţini. Ea avea de două ori mai mulţi oameni care s-o păzească. Chiar şi aşa, Jocelyn se pomeni ţinându-şi răsuflarea când văzu că indienii încep să coboare dealul încet, unul în urma celuilalt, ca să le iasă în întâmpinare.

Colt se trase mai aproape de caravană, şi oamenii ei îi urmară exemplul. După o clipă, Sir Parker se duse în spatele lui şi avură un scurt schimb de replici; apoi Colt porni călare înainte, să discute cu indienii. Pearson, care conducea trăsura din faţa caravanei, se aplecă spre Jocelyn şi îi şopti:

— Credeam că indivizii ăştia sunt arcaşi neîntrecuţi.

Jocelyn înţelegea ce-l determinase să facă acest comentariu, pentru că nu se zărea niciun arc sau săgeţi.

— Trăim în vremuri moderne, domnule Pearson. Nu-i de mirare că au descoperit că puşca poate fi o armă mai eficace pentru ucis… vânatul.

— Prin ţinutul acesta, nu prea există vânat. Crezi că vor ceva de mâncare?

— Mâncare sau poate o taxă de trecere prin ţinutul lor, răspunse ea uşurată. Da, asta pare mai logic, nu-i aşa? Ce alt motiv ar putea… avea…?

Îşi concentră imediat atenţia asupra lui Colt, pentru că ajunsese înaintea indienilor, care se aliniaseră cu faţa spre

el.

Schimbară câteva cuvinte, dar erau prea departe ca ea să audă ceva, aşa că nu putea decât să îşi facă griji din cauza gesturilor prin care şeful indienilor şi Colt încercau să sublinieze ceea ce aveau de spus.

Din fericire, nu dură mult. Colt îşi struni calul să se întoarcă, iar Jocelyn deja ceruse să fie ajutată şi coborâse de pe capra trăsurii până să ajungă el la ea. Din nefericire, expresia întunecată de pe chipul lui o făcu să-şi ţină încă o dată răsuflarea, cel puţin până când el descălecă, o prinse de braţ şi o conduse la câţiva metri depărtare de oamenii ei.

— Vor armăsarul tău, o anunţă Colt fără nicio introducere.

— Sir George nu este de vânzare, i-o întoarse ea la fel de brusc.

— Nu am spus că vor să-l cumpere, duceso.

— Dar… doar nu vrei să spui că mi-l cer ca plată pentru a ne lăsa să trecem mai departe?

— Nu. N-au nicio legătură cu ţinutul acesta. Sunt apaşi renegaţi.

— Adică tocmai cei care fac raiduri de-a lungul graniţei, în partea asta a frontierei?

Ezitarea cu care rostise aceste cuvinte aproape îl făcu să zâmbească.

— Acum ai început să înţelegi cum stau lucrurile aici.

Jocelyn simţi că era tratată de sus şi ridică bărbia.

— Şi dacă aleg să nu-l dau pe Sir George?

— De obicei, nu întreabă înainte să ia ce doresc, îi explică el răbdător. Ne-au văzut ieri, şi noaptea trecută ar fi putut să-ncerce să fure armăsarul. Cred că vă consideră orientali, şi acesta e motivul pentru îndrăzneala lor. Sunt destul de siguri că v-aţi pierdut minţile de frică şi că veţi renunţa la cal fără să clipiţi.

— Chiar aşa? pufni ea.

De data asta, Colt zâmbi cu adevărat.

— Deci cum o să fie?

— E complet absurd, izbucni ea, uitându-se urât peste

umărul lui, la indienii care aşteptau. Ce pot să ne facă? Suntem de trei ori mai mulţi decât ei. Şi mai trebuie să-ţi aduc aminte că sunt şi un ţintaş foarte bun?

Colt îi admiră curajul, dar ea nu ştia cu cine avea de-a face aici.

— Ai omorât vreodată un om?

— Sigur că nu, răspunse ea. Nici nu trebuie să-l omor ca să-l dezarmez.

Vorbise cu atâta siguranţă, că el nu se îndoi de spusele ei, aşa că nu continuă discuţia pe acest subiect.

— Permite-mi să-ţi explic eu cum stau lucrurile, duceso. Le poţi cere să plece cu mâinile goale şi vor pleca, însă pun pariu că se vor întoarce cu întăriri. Peste câteva zile, o săptămână, nu vei şti când anume, şi nu vom primi nicio avertizare, pentru că preferă să atace noaptea, când majoritatea oamenilor dorm. Şi atunci, nu-ţi vor lua doar armăsarul, ci tot ce aveţi – în special, vieţile.

— Nu voi renunţa la armăsarul meu, pentru niciun motiv din lume, insistă ea cu încăpăţânare. El asigură viitorul fermei mele de cai.

— Doamnă, nu e ca şi cum ai avea nevoie de o afacere ca să-ţi asiguri pâinea, nu-i aşa? Sau m-am înşelat când am crezut că eşti atât de bogată încât banii nu înseamnă prea mult pentru tine?

Se îndreptau spre un teren periculos, dacă ar fi fost să judece după tonul lui.

— Oricât de mulţi bani aş avea, viaţa tot trebuie să aibă un sens, Colt. Iar creşterea şi reproducerea armăsarilor pursânge sunt activităţile care dau sens vieţii mele. De aceea îi permisese lui Sir George să se împerecheze cu cele trei iepe după ce ea împlinise douăzeci şi unu de ani, deoarece considerase că perioada ei de călătorit prin lume ajunsese spre final. Cât se înşelase!

Brusc, îi veni o idee, o altă soluţie la problemă.

— Şi dacă le-aş oferi una dintre iepele mele?

Colt ridică din sprâncene, uimit.

— Ai face asta?

— Nu vreau, dar, dacă asta îi va împiedica să ne atace

altă dată, atunci, da, sigur că o voi face. Nu vreau să pun inutil în pericol viaţa oamenilor mei.

El clătină încetişor din cap.

— N-o să meargă. Şeful acestui grup a pus ochii pe armăsarul tău. Un asemenea cal îi va aduce recunoaşterea în rândul celor care îl urmează, aşa că e dispus să moară ca să pună mâna pe el. Dar o să fac eu o înţelegere cu tine. Dacă reuşesc să-i conving să plece şi tu îţi păstrezi armăsarul…

— Vrei să spui că, în tot acest timp, ai avut o altă soluţie în gând şi m-ai lăsat să mă chinuiesc atâta?

— Cred că ai putea spune asta, da. Însă nu o fac gratuit, duceso. Te va costa…

— Doar nu vorbeşti serios! exclamă ea şi rămase cu gura deschisă. După ce că te plătesc atât de mult…

— …Un mânz de la una dintre iepe, dacă armăsarul tău e cel cu care au fost împerecheate.

Pentru mult timp, ea nu putu decât să se holbeze la el. Era oarecum surprinsă că el îşi dăduse seama că iepele purtau deja mânjii cu care ea avea să pornească viitoarea ei fermă de cai, deşi aceştia aveau să se nască de abia la primăvară. Dar cel mai tare o surprindea îndrăzneala lui. Nu putea pur şi simplu să considere că-şi făcea treaba dacă-i alunga pe indienii ăia, nu? Nu, ar fi fost un gest prea mărinimos din partea lui, ticălosul blestemat.

— Asta e propunerea ta? întrebă ea cu tensiune în glas. Apaşii pleacă şi nu ne mai deranjează niciodată, iar tu te pricopseşti cu un mânz de la Sir George? Când el încuviinţă scurt, Jocelyn continuă: Şi cum ai de gând să-i convingi să plece?

— Asta-i treaba mea, duceso. Facem târgul?

— De vreme ce nu îmi dai de ales…

— Bine, i-o tăie el, dintr-odată nerăbdător. Ţine-ţi oamenii aici, şi îşi sugerez ca tu şi celelalte femei să rămâneţi în trăsuri şi să nu trageţi cu ochiul.

Să nu tragă cu ochiul?

— La ce să nu ne uităm? întrebă ea, dar el deja se întorsese spre calul lui, aşa că nu o auzi sau alese să nu-i

răspundă.

Oricum ar fi fost, Jocelyn se enervă suficient cât să nu repete întrebarea.

Porni încet spre trăsură şi tocmai voia să i se alăture Vanessei, care probabil încă dormea deoarece nu întrebase care era motivul pentru care zăboveau. Se opri brusc, chiar mai nervoasă decât înainte, pentru că îşi dădu seama că făcea întocmai ce-i ceruse Colt. Ocoli vehiculul şi se opri la umbra trăsurii ca să vadă cât de mult avea să-i ia lui Colt să-i convingă pe indieni să plece. La cât plătise pentru asta, ar fi fost bine să dureze toată după-amiaza. Însă nu trecură mai mult de câteva minute, şi Colt dădu să se întoarcă în tabără.

Jocelyn înmărmuri. Atât de uşor? Ce oportunist blestemat! Dar nu, Colt parcurse doar jumătate din drumul înapoi. Unul dintre indieni îl urmă şi descălecă odată cu el, cam la douăzeci de metri de ambele tabere implicate.

Aşadar, aveau să discute în particular. Prea bine. Îşi dădea seama că acest lucru era în avantajul lui Colt. Probabil avea să arunce nişte ameninţări deloc demne de un gentleman. La urma urmelor, era mult mai musculos şi mai înalt decât indianul apaş. Acesta era scund şi avea un trup firav, ba chiar putea fi considerat subnutrit.

Dar cei doi nu discutară nimic. Indianul apaş, căruia i se vedeau genunchii noduroşi printre mocasinii înalţi şi pânza îngălbenită care îi atârna până la mijlocul coapsei, îşi puse puşca pe pământ. Cămaşa din bumbac, largă şi cu mâneci lungi, arăta de parcă ar fi fost cumpărată de la vreo prăvălie sau primită la schimb. Era singurul din grupul său care purta în jurul taliei doar o curea cu gloanţe, de care atârna un cuţit cu tăiş lung. Jocelyn mai observă că avea pielea mult mai întunecată decât Colt, părul negru şi mult mai scurt, până mai sus de umeri, şi prins cu o bentiţă roşie. Deşi era scund, arăta neobişnuit de ameninţător în timp ce îl aştepta pe Colt să se întoarcă cu faţa spre el.

Între timp, Colt îşi scoase jacheta din piele de căprioară. Jocelyn nu observase până atunci, dar şi cămaşa lui era tot din piele de căprioară, lungă şi prinsă în talie cu o

curea frumos lucrată. Când se întoarse ca să-şi agaţe jacheta în cornul şeii, Jocelyn observă că pe partea din faţă a cămăşii era desenat un fel de... Fir-ar să fie, era prea departe! Arăta ca un model realizat din mărgele albe şi albastre, care pornea de la umeri, dar nu era pe deplin sigură. Franjurile foarte lungi care porneau de la marginea mărgelelor îi cădeau pe braţe, de-a lungul mânecilor, şi se opreau la încheieturile mâinilor. Fiecare avea o mărgea la capăt.

Apoi îşi scoase pălăria, şi Jocelyn rămase cu gura căscată văzându-l că îşi împarte părul după urechi şi îl împleteşte în două cozi lungi. El renunţă apoi la centura de care era prins pistolul, şi în acel moment ea simţi primul semnal de alarmă. Făcu un pas înainte, dar se opri când îl văzu pe Colt că rupe unul dintre franjurile lungi şi i-l oferă indianului apaş, după care se întoarce cu spatele la el. Ce naiba...?

Un moment mai târziu, icni şocată când îl văzu pe Colt întorcându-se din nou cu faţa spre apaş. Nu fu singura care reacţiona aşa. Şi însoţitorii ei şuşoteau între ei, întrebându-se de ce l-ar lăsa Colt pe indian să-i lege la spate una din mâini, făcând-o astfel inutilă în luptă. După numai o secundă, curiozitatea lor fu satisfăcută.

Cei doi bărbaţi îşi scoaseră cuţitele de la brâu, pregătiţi să se încaiere în ceea ce putea fi descris ca fiind o înfruntare foarte primitivă. Colt acceptase de bunăvoie să fie dezavantajat în luptă, ba chiar foarte dezavantajat, pentru că Jocelyn ştia că era dreptaci. Amândoi îşi ţineau cuţitele în pumni, cu tăişurile lungi îndreptate înainte, de parcă s-ar fi pregătit să înjunghie oponentul, deşi făceau mişcări oblice, care nu ar fi putut decât să taie. Indianul apaş atacă primul.

Era rapid şi agil, şi dornic să-şi învingă inamicul, însă şi Colt dorea să iasă victorios. Se părea că scopul acestei înfruntări era să se taie unul pe celălalt. Colt avea un singur avantaj: avea braţul mai lung şi îl putea răni pe apaş de la distanţă. Era clar dezavantajat de faptul că nu se putea folosi de celălalt braţ pentru a-şi menţine echilibrul sau

pentru a para loviturile indianului. Dacă ar fi căzut… Jocelyn nu suporta să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla.

Evident, apaşul îşi dădu seama de asta, căci, după ce se alese cu câteva tăieturi pe trunchi, fără să îl atingă pe Colt, schimbă tactica, începu să se repeadă asupra lui Colt în loc să se retragă şi să încerce să îl atace pe la spate. Dar, când nici tactica asta nu dădu rezultate, încercă să-i pună piedică.

În cele din urmă, Jocelyn ieşi din starea de şoc şi dădu să fugă într-acolo, dar fu oprită de Sir Parker.

— Nu trebuie, Excelenţă. A spus că orice intervenţie din partea dumitale i-ar întărâta şi mai mult.

— Dar trebuie să-i oprim!

— E prea târziu pentru asta. Să sperăm că indienii ăia înţeleg o boabă de engleză, pentru momentul când va trebui să ducem tratative cu ei, mai târziu…

Jocelyn se făcu albă la faţă, aşa că bărbatul tăcu. Adică după ce Colt ar fi murit? Credeau cu toţii că el nu avea nicio şansă? Nu, el nu putea să moară. Putea să li-l dea pe Sir George indienilor…

Dar era prea târziu. Când îşi ridică din nou privirea spre cei doi luptători, îl văzu pe Colt la pământ şi pe apaş deasupra lui. Aproape leşină când înţelese că era posibil să nu ajungă acolo la timp ca să oprească toată nebunia asta. Nu putu decât să privească, la fel ca restul, cum apaşul imobiliză singurul braţ liber al lui Colt cu mâna lui stângă şi se pregăti să îl înjunghie cu dreapta.

Jocelyn se roti pe călcâie, neputând îndura să fie martoră la o asemenea grozăvie, dar făcu o întoarcere completă, căci nu suporta nici să nu afle finalul. Şi, în acele câteva secunde în care ea fusese cu spatele, Colt făcuse imposibilul. Acum, el era deasupra şi ţinea cuţitul la gâtul indianului apaş.

— Poftim? Cum?

Sir Parker părea dezgustat de rezultat.

— Indianul nu a avut suficientă putere ca să-i ţină braţul imobilizat. Thunder a reuşit să ridice cuţitul şi să pareze. Indianul şi-a pierdut cuţitul şi echilibrul din cauza

asta, pentru că se ţinea de încheietura lui Colt când s-a întâmplat.

Jocelyn începu să zâmbească, dar lupta încă nu se terminase. Sau da? Colt se ridică încet, duse cuţitul la spate ca să îşi elibereze mâna dreaptă, apoi întinse braţul stâng ca să-l ajute pe indian să se ridice. Aşadar, nu-l omorâse pe apaş, deşi faptul că indianul stătuse nemişcat o făcuse să creadă asta. Dar indianul învins refuză oferta de ajutor a lui Colt, se ridică singur şi plecă direct spre calul său.

Colt aşteptă acolo până când indianul se alătură tovarăşilor săi şi porniră cu toţii călare. Apoi încălecă şi se întoarse la trăsuri, constatând enervat că ducesa nu era în trăsură. Când se opri lângă ea, Jocelyn îi studie trupul cu privirea, în căutarea oricărei urme de sânge. Păru uşurată că nu găsi niciuna, iar asta îl înfurie şi mai tare. Nu voia ca femeia asta să-şi facă griji pentru el. Grija ei era precum o gheară pe inima lui, făcându-l să simtă că… Dumnezeule, era şi mai frustrat că nu putea să fie niciodată a lui.

— Mă bucur că nu l-ai omorât, spuse ea, şi îi zâmbi.

Zâmbetul ei îl făcu să se încrunte.

— Eşti sigură? Dacă ar fi fost cheyenne, ar fi trebuit să-l omor, pentru că cei din tribul meu preferă să moară decât să îndure dezonoarea de-a fi învinşi. Dar obiceiurile apaşilor diferă foarte mult de ale mele. Ei preferă să trăiască, aşa că i-am oferit şansa asta.

Cuvintele lui reuşiră să-i şteargă zâmbetul de pe buze.

— Şi dacă mâine va veni din nou după Sir George?

— N-o va face. I-am spus că armăsarul este al meu. În cazul ăsta, singura lui şansă de a câştiga calul era să mă omoare, lucru pe care nu a reuşit să-l facă.

— Vrei să spui că tu… că Sir George ar fi… Pentru o clipă, strânse din dinţi de nervi, uitând complet de uşurarea pe care o simţise mai devreme pentru că îl văzuse viu şi nevătămat. Te implor, spune-mi *ce* s-ar fi întâmplat dacă ai fi pierdut.

Colt o enervă şi mai mult când zâmbi înainte de-a răspunde:

— Asta n-ar mai fi fost problema mea, nu-i aşa,

duceso?

Capitolul 19

Vanessa oftă istovită în timp ce o urmărea pe fereastra trăsurii pe Jocelyn, care îl antrena pe Sir George, iscând un nor mare de praf. De la întâlnirea cu apaşii, renunţase să mai plece departe cu calul. Din fericire pentru ea, Vanessa aflase despre confruntare doar din auzite. În ciuda peisajului şters care o înconjura, ducesa şi calul ei ofereau un tablou superb în contrast cu cerul uluitor de albastru.

Peisajul acesta pustiu devenea deprimant, deşi pe Jocelyn nu părea să o afecteze câtuşi de puţin. La un moment dat, fuseseră înconjuraţi de piscuri violet la orizont, dar atât de departe, că păreau de neatins. Însă, mai mult decât orice, peisajul le oferi întinderi nesfârşite de pământ ars de soare şi crăpat de secetă, câte un strop de verde de la câte un cactus ici-colo şi, în rest, tufişuri şi petice de iarbă transformate de soarele dogoritor în nuanţe de argintiu.

Oare ploua vreodată prin această parte de lume? De când plecaseră din oraşul acela plin de violenţe, Tombstone – ce nume de rău augur –, nu căzuse nici măcar o picătură de ploaie. Şi de atunci le apăruse în cale o singură sursă de apă, pârâul San Simon, care era doar o şuviţă firavă de apă în această perioadă a anului, plină de mâl, aşa că ieşise din discuţie să facă baie. Dacă nu ar fi avut butoaie cu apă în căruţe, lucrurile n-ar fi stat prea bine.

Cu toate astea, Vanessa nu se plânsese câtuşi de puţin, nu din noaptea în care îşi exprimase înadins toate supărările, ca să scoată în evidenţă răutatea de care dădea dovadă călăuza lor. Şi, ca să fie sinceră, nu ar fi vrut să rateze partea aceasta de ţară pentru că, deşi era neinteresantă şi plină de praf pe timpul zilei, de două ori pe zi, la răsărit şi la apus, le oferea cele mai minunate explozii

de culoare. Uneori, cerul părea învăluit în flăcări, în nuanţe galbene şi roşii uimitor de intense. Apoi răsărea o lună uriaşă şi măreaţă, şi mai că aveai impresia că o poţi atinge dacă întinzi mâna. În vreme ce această sferă strălucitoare atârna la linia orizontului, cerul refuza să se predea întunericului nopţii, aşa că focul era necesar doar ca să gătească şi să se încălzească, nu şi pentru a lumina.

Jocelyn ieşea de fiecare dată afară pentru a urmări spectacolul ceresc de la finalul fiecărei zile, dar în acelaşi timp studia pe furiş tabăra sperând să-l zărească pe Colt Thunder. Însă el nu apărea niciodată. Era scump la vedere pentru toţi cei din tabără, mai puţin pentru fratele său, căruia îi spunea în ce direcţie să pornească trăsurile a doua zi.

Vanessa se enerva când vedea dezamăgirea care apărea pe chipul lui Jocelyn în fiecare seară pentru că nu îl zărise pe cel care îi călăuzea, nici măcar de la depărtare. Dar cel mai mult se speriase când o auzise pe Jocelyn relatând întâlnirea cu indienii apaşi, pentru că, dincolo de cuvintele ei, percepuse sentimentele pe care le trăise când privise lupta şi mai ales când îl văzuse pe Colt atât de aproape de moarte. Jocelyn avusese de luat o decizie, apoi îl lăsase pe Colt să rezolve problema, după care urmărise îngrozită care fusese rezolvarea lui, apoi se simţise uşurată de faptul că el supravieţuise, şi totul se terminase cu ea necăjindu-se din cauza lui, deşi, din păcate, supărarea nu o ţinuse prea mult.

Grija lui Jocelyn pentru acest american pe jumătate sălbatic o alarma pe Vanessa. Acest sentiment putea conduce foarte uşor la dragoste, şi, deşi Jocelyn nu-şi dăduse încă seama de asta, Vanessa o ştia deja. Iar această variantă nu putea fi luată în calcul. Dar nu se întâmplase încă; cel puţin Vanessa se ruga să nu. Şi, cum Jocelyn încă era hotărâtă să-l aibă pe indian, singura modalitate prin care se putea asigura că nu intra în discuţie şi dragostea era ca dezvirginarea să aibă loc cât mai repede şi apoi Colt Thunder să fie lăsat în treaba lui.

Exista însă un singur obstacol în calea realizării

acestui plan, o piedică foarte mare, de altfel, dincolo de faptul că Thunder nu prea li se arăta. Colt era singura lor călăuză, şi nu aveau cum să îl înlocuiască până nu ajungeau din nou la civilizaţie, aşa că erau nevoiţi să-l mai suporte. Întâmplarea făcea că terenul accidentat pe care îl traversau într-un ritm atât de rapid îşi lăsa amprenta asupra mijloacelor de transport şi asupra animalelor, aşa că aveau urgentă nevoie de serviciile unui fierar. Reparaţiile aveau să-i ţină pe loc cel puţin câteva zile. Călăuza lor nu-i mai putea forţa să ocolească oraşele, dacă existase vreunul pe lângă care trecuseră în tot acest timp.

— Îi acord totuşi credit pentru ceva, începu Vanessa în dimineaţa următoare, în timp ce soseau în Silver City. Cel puţin nu ne-a dus să facem reparaţiile într-un oraş cu un singur drum principal şi cu un hotel cu patru camere, deşi ne-a adus forţat de împrejurări, aş putea adăuga.

Jocelyn nu se întoarse de la fereastră, de unde privea cu interes oraşul în care intraseră.

— Ştii că are motive întemeiate să vrea să evităm oraşele, Vana.

— Presupun că da, admise contesa, deşi încă era supărată de faptul că intraseră în New Mexico de câteva zile fără să aibă habar. Ar fi fost drăguţ dacă s-ar fi sinchisit să ne informeze şi pe noi de cât de mult am înaintat prin ţinuturile astea. Crezi că o să ne anunţe când vom ajunge în Wyoming?

Jocelyn se întoarse zâmbind când o auzi pe Vanessa vorbind atât de sarcastic.

— S-a descurcat foarte bine pe post de călăuză, nu-i aşa? Mai ales că nu este călăuză de profesie. Am ajuns până aici fără niciun incident. Şi trebuie să-ţi amintesc şi că nu l-am angajat ca să ne facă turul ţării.

— Dacă tot a venit vorba despre motivul pentru care a fost angajat, cred că ar trebui să profiţi de timpul petrecut aici ca să duci lucrul acela la îndeplinire. Ar ajuta dacă ai avea o cameră a ta, ca să te poţi folosi de orice pretext pentru a ajunge acolo singură cu el. După asta, din vorbă în vorbă, veţi putea să…

— Uiţi un detaliu minor, o întrerupse Jocelyn, de data asta fără a mai zâmbi. Nu mă place.

— N-aş merge atât de departe încât să spun asta, draga mea.

— Eu, da. Şi s-a străduit din răsputeri să mi-o dovedească. Nu mă consideră nici măcar un pic atrăgătoare.

Vanessa fu cât pe ce să pufnească în râs.

— Dumnezeule! Ţi-a trecut vreodată prin minte, draga mea, că e posibil să fie atras de tine, dar nu îndrăzneşte să curteze o femeie atât de importantă?

— El nu este englez şi nici măcar european, deci nu are niciun motiv să ţină cont de rang sau de clasa socială. În plus, fratele lui i-a explicat lui Sir Dudley că, pentru americani, este foarte importantă egalitatea dintre oameni.

— Într-adevăr, aşa a făcut, dar noi vorbim despre un american dintr-o rasă diferită, unul care te-a umilit în public ca să-ţi protejeze reputaţia. Sau ai uitat? Şi, recunosc, am folosit greşit cuvântul „important”. Mă referem mai degrabă la cineva de… culoarea ta.

— Pentru că sunt ceea ce el numeşte „o femeie albă”? icni Jocelyn când înţelese în cele din urmă. Doamne Sfinte, crezi că asta este problema lui?

— Nu m-ar mira. Cel puţin ar explica de ce s-a chinuit atâta să… să te sperie şi să te facă să stai departe de el.

— Dar… cum evit asta?

— E o întrebare bună. Deja ştie că pentru tine nu contează că este metis, aşa că fie se desconsideră pe sine, deşi mă îndoiesc, fie ţi-a interpretat greşit toate semnalele din simplul motiv că nu îşi imaginează că te-ai putea simţi atrasă de cineva ca el.

— Nu-mi place niciuna din aceste variante, Vana, pufni Jocelyn în apărarea lui Colt.

— Dar cea de-a doua pare şi cea mai probabilă.

— Nu îmi vine să cred că ar putea avea o părere atât de proastă despre propria persoană…

— Draga mea, nu-ţi poţi imagina cum a fost viaţa lui sau ce întâmplări l-au modelat de a ajuns să fie omul de

astăzi. Aşa că hai să presupunem pentru o clipă că am dreptate. Dacă încă nu şi-a dat seama că îl doreşti, nu trebuie decât să îi dai de înţeles.

— Îi voi spune pur şi simplu.

— Nu… nu… vei… face… asta! exclamă Vanessa cu vehemenţă. De unde ţi-a venit ideea că presupunerile mele sunt neapărat adevărate? Nu vreau să te simţi stânjenită din cauză că ai luat de bună una dintre supoziţiile mele. Pe de altă parte, n-ar strica dacă intenţiile tale ar fi ceva mai evidente.

— Ceva mai evidente?

Vanessa zâmbi conspirativ.

— Să porţi unul dintre neglijeurile cumpărate din Franţa atunci când îl primeşti singură în camera ta, poate? Asta ar trebui să rezolve problema cel mai rapid.

— Şi aş fi violată în cel mai scurt timp, replică Jocelyn.

— Ei bine, dacă vei adopta atitudinea asta…

— Acum, nu te supăra, zise Jocelyn zâmbind. E o idee bună. Doar că nu sunt sigură că va da roadele pe care le doresc eu. M-a avertizat să nu mai rămân niciodată singură cu el şi devine foarte răzbunător când nu-i ascult avertismentele.

— Dar tocmai asta e, draga mea. Te-a avertizat să stai departe tocmai pentru că reprezinţi o tentaţie prea mare pentru el şi nu se poate stăpâni. Mi se pare că omul ăsta te doreşte la fel de mult pe cât îl vrei tu, ba chiar mai mult. Treci dincolo de neîncrederea pe care o afişează şi va fi al tău.

Un fior de entuziasm îi învălui stomacul lui Jocelyn la auzul acestor cuvinte de încurajare.

— Dumnezeule, Vana, sper că ai dreptate.

„Şi eu, draga mea”, răspunse Vanessa în sinea ei.

Capitolul 20

Jocelyn nu mai avea stare în vreme ce-l aştepta pe

Colt în camera ei. De data asta, nu o putuse refuza. La urma urmei, acum lucra pentru ea. Iar ea chiar invocase un motiv legitim când îl chemase: voia să-l întrebe cât mai dura călătoria până în Wyoming. De când hotărâse să pornească într-acolo, Jocelyn nu se gândise niciodată unde era locul acesta şi nici cât timp avea să le ia să ajungă acolo.

Poate că Vanessa se plânsese că erau pe drumuri de săptămâni întregi, dar spusese asta în glumă. Adevărul era că niciuna din ele nu auzise vreodată de Wyoming înainte ca Billy Ewing să menţioneze acest loc şi nu ştiau decât că se află „în nord” După spusele recepţionerului de la hotel, Silver City se afla în jumătatea sud-vestică a statului New Mexico şi, cum se apropiau deja lunile de iarnă, timpul şi distanţa pe care o mai aveau de parcurs deveniseră o chestiune problematică. Mai ales că Jocelyn trebuia să se stabilească undeva înainte ca iepele ei să fete, în primăvară.

Aşadar, găsise o scuză bună pentru a cere prezenţa lui acolo. Iar dacă el era într-atât de bădăran cât să facă vreun comentariu despre felul în care era îmbrăcată, ei bine, avea o explicaţie şi pentru ţinuta ei. Ora târzie, oboseala după ziua lungă şi faptul că nu se aşteptase cu adevărat să vină la porunca ei, pentru că trecuseră câteva ore bune de când îl chemase.

Mai mult, tocmai îi delegase pe Sidney şi pe Pearson să îl găsească şi să îl trimită în camera ei. Vanessa insistase ca încăperea să fie complet aranjată dinainte, în caz că îl găseau rapid pe Colt.

Jocelyn nu găsi niciun cusur la raţionamentul ei şi nici la atmosfera pe care Vanessa o ajutase s-o creeze. Patul răvăşit, de parcă Jocelyn s-ar fi odihnit deja între perne; toate lămpile stinse, mai puţin una în care ardea o flacără mică. Dar cireaşa de pe tort era chiar Jocelyn, care făcuse baie şi se parfumase, iar acum purta o cămaşă de noapte croită dintr-un satin atât de sclipitor şi de transparent, că era de-a dreptul indecentă.

Dacă ar fi fost după ea, Jocelyn nu ar fi ales acest

neglijeu, dar cedase în faţa Vanessei deoarece aceasta era mai experimentată în astfel de situaţii. Era o cămaşă nouă, creată de o modistă franţuzoaică pe care o descoperiseră în New York, şi o comandase dintr-un capriciu, după ce îl cunoscuse pe Charles Abington şi se gândise pentru prima dată la căsătorie. Materialul era de un verde-deschis ce semăna cu nuanţa ochilor ei, încreţită la umeri, îmbrăţişându-i şoldurile şi talia, fără margine brodată şi cu un decolteu larg şi atât de adânc, că nu-i acoperea sânii decât dacă stătea dreaptă. Halatul asortat, cu mâneci lungi, avea margini brodate cu dantelă albă, dar nicio cataramă cu care să fie încheiat, nici măcar o curea, deoarece scopul era să nu ascundă cămaşa de noapte, ci să o scoată în evidenţă.

Ultimul detaliu era părul ei proaspăt spălat şi periat până ce strălucirea lui concura cu a satinului. Îl lăsase liber, şi i se revărsa pe umeri şi pe spate, în funcţie de mişcările pe care le făcea.

— Ţi-a mai văzut părul aranjat astfel în ziua în care v-aţi cunoscut, dar ia aminte la cuvintele mele, începuse Vanessa după ce terminase cu periatul şuviţelor. În noaptea asta, n-o să se poată abţine să-l atingă pentru a vedea dacă-i arde sau nu degetele.

Doar Jocelyn nu era prea sigură de rezultatul întâlnirii, amintindu-şi că degetele lui Colt se mai încurcaseră cândva în părul ei; pe lângă entuziasmul pe care îl simţea, exista şi o umbră de teamă. Dar nu putea nega faptul că îl dorea pe Colt Thunder, aşa că risca totul în speranţa că noaptea aceasta avea să fie diferită de celelalte ocazii în care rămăsese singură cu el. Că în noaptea asta avea să fie amantul blând la care visase încă de când luase hotărârea, la câteva ore după ce îl cunoscuse, că el avea să fie bărbatul care să o înveţe tainele dragostei. Dacă s-ar lăsa copleşită de îndoieli, n-ar mai avea niciodată curajul să-i deschidă uşa.

Faptul că aştepta să-i bată la uşă o făcea să tresară la cel mai mic sunet, mai ales că minutele se transformară în ore, şi oraşul de dincolo de fereastra ei se cufundă în

tăcere. Probabil că servitorilor le era greu să-l găsească. Jocelyn ar fi trebuit să se aştepte la asta. Dar unul dintre ei tot avea să-l întâlnească, şi atunci avea să vină imediat, ceea ce se putea întâmpla în orice clipă.

Cel puţin aşa continua să-şi repete în gând, devenind şi mai agitată, în timp ce se plimba prin faţa ferestrei cu paşi mari şi privea afară peste acoperişul de la intrarea în hotel, apoi la patul aranjat cu cearşafuri de mătase. Încercă să stea pe pat, dar, după două secunde, se ridică din nou şi reîncepu să se plimbe, mai întâi la oglinda înaltă ce reflecta imaginea clară a unei tinere ce părea complet străină pentru ea. Se ciupi de obraji ca să-i facă rozalii, apoi începu din nou să se plimbe, de data asta spre uşă, ca să tragă cu urechea după zgomote de paşi, apoi la fereastră, ca să reia întregul proces.

Din păcate, nu avea o cameră prea mare, deşi i se spusese că era cea mai spaţioasă din tot hotelul. Aici nu existau apartamente, ci doar două etaje cu camere, aşa că nu fusese loc pentru toţi oamenii ei. Unii fuseseră trimişi să se cazeze la pensiunea din josul străzii, iar alţii aleseseră să rămână în căruţe. Pentru că nu avea un etaj întreg la dispoziţia ei, un gardian fusese plasat la uşa lui Jocelyn. Nu auzi niciun sunet venind dinspre el când trase cu urechea.

Dacă nu apărea în curând, ea urma să fie un ghem de nervi când el avea să vină în cele din urmă, şi nu ştia cum l-ar mai fi putut convinge că era uimită să-l vadă şi că „dormea”. Blestematul, de ce îi luă atât de mult timp…?

Când auzi în sfârşit o lovitură în uşă, simţi că îi cade un bolovan în stomac şi nu mai putu decât să se holbeze la uşă, încremenită, incapabilă să se adune sau să-şi facă puţin curaj. Aşa că, atunci când uşa se deschise brusc şi în încăpere intră Vanessa, nu Colt, Jocelyn se simţi atât de uşurată, că aproape i se înmuiară genunchii.

— Îmi pare rău, draga mea, spuse Vanessa într-o şoaptă înainte să închidă uşa, apoi adăugă pe un ton mai normal, deşi plin de regret: Au căutat peste tot, în celelalte pensiuni, în cârciumi, în… ăăă… alte localuri mai puţin respectabile. Colt nu se dezminte, este la fel de imposibil

de găsit cum a fost şi pe drum. Nici măcar fratele lui nu l-a văzut de când am sosit în oraş.

— E în regulă, Vana. Rămânem aici câteva zile. Putem încerca din nou mâine.

— Reacţionezi extraordinar de bine la toată situaţia. Eu aş fi clocotit de furie, după atâtea pregătiri…

— Ce pregătiri? Jocelyn zâmbi uşurată. Nu e ca şi cum aş fi pierdut ore întregi ca să mă îmbrac pentru un bal. M-am pregătit de culcare…

— Te-ai pregătit să primeşti un bărbat, nu e acelaşi lucru. Apoi contesa adăugă pe un ton atotştiutor: A fost chiar aşa îngrozitoare aşteptarea?

— Chinuitoare, zise Jocelyn râzând. Spontaneitatea nu îmi e chiar ceva la îndemână.

— Nicio seară de seducţie plănuită ca la carte, replică Vanessa. Ai mai încercat să fii spontană şi nu ai obţinut nimic, din câte îmi amintesc.

— Într-adevăr, aşa că o să mai încerc şi altă dată varianta asta. Dacă tot repet, poate îmi va fi mai uşor. Râse din nou, bucuroasă că toate simţurile îi reveniseră la normal; în acelaşi timp, parcă nu era râsul ei, ca şi cum ar fi existat şi o fărâmă de dezamăgire în sufletul ei pe care încerca să o ignore în mod deliberat.

Vanessa bănuia că aşa stăteau lucrurile, aşa că vorbi deschis:

— Poate că mâine-noapte vom găsi o strategie mai bună. La urma urmei, un pat moale şi o cameră separată sunt o bună sursă de inspiraţie, spre deosebire de un cort cu pereţi subţiri şi mulţi ochi aţintiţi asupra lui tot timpul sau de întinderile sălbatice. Făcu o grimasă dezgustată şi plescăi din buze. Ascultă la mine, n-ai vrea să stai prea mult pe afară, oricât de intim e locul în care te afli.

— Vorbeşti din experienţă, bineînţeles?

— Păi, sigur că da. În plus, mai sunt şi blestematele de insecte care adoră pielea dezgolită, eşti la mila capriciilor vremii, şi prin părţile astea nu-ţi poţi întinde o pătură decât în praf, nisip şi murdărie. Şi să-ţi spun un secret, draga mea. Oricât de groasă ar fi pătura aia, tot va

exista o pietricică, un băţ sau *ceva* exact sub posteriorul tău care să îţi distragă atenţia. Ca să nu mai vorbesc despre fiarele sălbatice.

Jocelyn chicoti.

— Fiare sălbatice, Vana?

— Ei bine, a fost un iepure odată, însă am crezut că era grădinarul. M-a speriat de moarte.

Jocelyn izbucni în râs.

— Acum, exagerezi.

— *Acum,* vorbesc foarte serios. M-am temut că bătrânul o să moară de la sperietură.

— După toate petrecerile sălbatice despre care mi-ai povestit, în care jumătate dintre cuplurile care se pierdeau prin labirint erau căsătorite cu cealaltă jumătate? Probabil că grădinarul tău a fost martor de-a lungul anilor la atât de multe întâlniri ilicite, că nu-l mai putea speria nimic.

— Draga mea, la momentul respectiv, amantul meu se întâmpla să fie chiar tânărul şi chipeşul său fiu.

— O!

— Întocmai.

Se priviră în ochi pentru o secundă înainte să izbucnească amândouă în râs. Apoi Jocelyn luă o gură de aer şi-i zâmbi plină de dragoste bunei sale prietene.

— Îţi mulţumesc. Am luat prea în serios toată treaba asta cu seducţia, nu-i aşa?

— Puţin, da. Colt e doar un bărbat, draga mea. Un bărbat care îţi va face un serviciu… asta dacă nu te-ai răzgândit. Mai există şi alţi bărbaţi pe care i-ai putea lua în calcul, acum că ne-am întors oarecum la civilizaţie.

— Nu… Colt rămâne…

— Nu mai spune nimic. Vanessa oftă în sinea ei, dar răspunse cu hotărâre în glas: Dacă îl doreşti pe el, atunci îl vei avea. Dar nu în noaptea asta, totuşi, aşa că… la culcare cu tine.

— Nu-l mai caută?

— Nu mai are niciun rost, pentru că este foarte târziu. Nu, am trimis şi servitorii la culcare. Bucură-te de un somn lung şi odihnitor. Dacă metisul tău este pe cât de pasional

îmi imaginez eu că e, mâine-noapte nu vei dormi prea mult.

— Dacă îmi va permite să îl seduc.

— Cu toate armele pe care le ai la dispoziţie? întrebă Vanessa şi o privi încă o dată din cap până-n picioare pe Jocelyn, apoi, zâmbind, închise uşa în urma ei.

Capitolul 21

Prin fereastra deschisă, ajunse până la ea sunetul unor cizme călcând uşor pe trotuarul de vizavi, apoi un şuierat speriat şi un „Dumnezeule, m-ai băgat în sperieţi, băiete”. Dar exclamaţia aceasta nu primi niciun răspuns, iar sunetul de cizme porni mai departe cu o cadenţă mai grăbită. Undeva în depărtare, orăcăia o broască, dar cântecul ei nu se auzea decât atunci când pianistul din cârciuma de pe stradă făcea o pauză ca să se odihnească. Şi muzica se auzea de parcă ar fi fost departe, iar pianistul era destul de talentat, deoarece sunetul era mai degrabă liniştitor decât deranjant. Din când în când, se auzeau şi râsete, dar nimic atât de răsunător cât să-i ţină treji pe locuitorii oraşului.

Oricum, Jocelyn nu putea da vina pe toate sunetele acestea înăbuşite pentru faptul că nu putea să adoarmă. Având în vedere de cât de multe ori fusese trezită în toiul nopţii de ţipătul coioţilor sau de unul dintre oamenii ei, care se împiedica de ţăruşul vreunui cort în timp ce patrula prin tabără sau în jurul adăpostului ei şi apoi blestema cu patos, sunetele oraşului pe timp de noapte erau de-a dreptul liniştitoare. Dar nu o îmbiau să adoarmă.

Încercase să aţipească, dar era prea încordată. Se gândea la toate câte s-ar fi putut întâmpla în noaptea asta şi se întreba de ce se simţise atât de uşurată că nu se petrecuse nimic. Ajunse la concluzia că treaba asta cu seducţia „ca la carte” pur şi simplu nu era genul ei. Avea să-i spună şi Vanessei, iar ea urma să fie dezamăgită. Probabil adormise plănuind strategia pentru seara

următoare.

Jocelyn renunţă şi aruncă cearşafurile deoparte. Camera era complet cufundată în întuneric, deoarece luna răsărise din spatele hotelului, iar singura fereastră a camerei ei dădea spre intrare, însă ochii i se adaptaseră destul cât să găsească lampa şi să o aprindă. Micşoră flacăra lăsând-o suficient cât să-şi zărească halatul şi să ajungă la fereastră fără să se împiedice de nimic.

Trase perdelele şi fu dezamăgită când îşi dădu seama că nu era nimic interesant de văzut. Lumina lunii era atât de puternică acum, că umbrele pe care le desena erau negre ca smoala. Acoperişul verandei de la intrarea în hotel era ascuns în umbră, iar parapetul de care era prinsă firma o împiedica să vadă strada. Luna lumina clădirile de vizavi, cel puţin jumătatea de sus a lor, dar ferestrele erau toate întunecate şi nu-i atrase niciuna atenţia.

Avea nevoie de o plimbare lungă, ca să obosească. Era sigură că pe paznicul de la uşa ei nu l-ar fi deranjat să o însoţească, dar gândul că Sir Parker avea să facă o criză de nervi a doua zi de dimineaţă din cauză că ea se aventurase afară cu un singur paznic o împiedică să aleagă varianta aceasta.

Oftă, supărată pe sine, supărată pe Colt, supărată pe situaţia în care se afla. Dacă nu ar fi existat Longnose, s-ar fi putut plimba după voia inimii. Dacă ar fi ştiut unde se afla Colt, n-ar fi avut nevoie de nicio plimbare. Dacă nu i-ar fi păsat de el, atunci nu ar mai fi contat şi ar fi adormit într-o clipită. Fir-ar să fie!

Cum îndrăznise să dispară astfel? Dacă ar fi fost nevoiţi să plece în grabă, o situaţie cât se poate de probabilă, având în vedere de câte ori se întâmplase în trecut?

Exagera. La cât de mult cerceta terenul în fiecare zi, Colt ar fi ştiut că Longnose se află prin apropiere şi ar fi spus ceva. Probabil că englezul îi căuta urma înapoi în Arizona. Şi, ca să fie sinceră până la capăt, ceea ce nu o lăsa să se odihnească în pace era gândul că, foarte probabil, Colt se afla în patul altei femei.

Asta nu era de ajutor. Avea să plece la plimbare şi să-şi facă mai târziu griji în privinţa lui Sir Parker. Tocmai când se întoarse de la fereastră, auzi o bufnitură puternică pe hol, de parcă… de parcă un corp ar fi fost trântit pe podea. Se holbă la uşă, apoi la săculeţul ei aflat în cealaltă parte a camerei, şi ştiu fără nicio urmă de îndoială că uşa avea să se deschidă înainte să ajungă ea la pistol – şi nu avea să-i mai surâdă norocul ca în alte dăţi. Iar pistolul ei era de folos numai dacă trăgea de aproape. Trebuia să îl ţină în mână şi să aştepte după uşă, dar, când privi din nou într-acolo, văzu mânerul uşii începând să se mişte.

Fără să stea prea mult pe gânduri, se strecură afară pe fereastră şi sări pe acoperişul verandei. Din fericire, acoperişul nu era foarte înclinat, însă acolo se termină norocul ei. Îşi dădu seama prea târziu că oricine se strecurase în camera ei în toiul nopţii avea să se uite pe fereastră când n-avea s-o găsească în încăpere. Nu se îndoia că era uşor de reperat, chiar şi în întuneric. Dar ar risca să o împuşte şi să trezească tot oraşul? Doar se aşteptau să o găsească în pat, dormind, şi să scape de ea fără bătăi de cap. Ori aveau să o urmărească pe acoperiş?

Deja ar fi trebuit să ţipe. Un ţipăt sănătos i-ar fi putut speria şi pune pe fugă. Dar ţinuta ei – neglijeul acela blestemat pe care îl purta-o făcu să-şi ţină gura închisă pentru moment.

Nu aşteptă să vadă un cap iţindu-se pe fereastră. Capătul acoperişului se găsea la doar câţiva metri distanţă, deoarece dincolo de camera ei se afla doar rezervorul de apă. Avea o şansă mai bună de a nu fi observată dacă mergea rapid pe partea cealaltă a acoperişului, decât să încerce să intre pe fereastra camerei, deoarece nu îşi putea da seama dacă era deschisă sau nu. Parapetul de pe acoperiş nu continua şi înspre partea din spate a hotelului, aşa că nu avu peste ce să sară. Nu trebui decât să păşească acolo unde era mai puţin înalt, să se prindă de stâlpul acoperişului cu picioarele şi pur şi simplu să se lase să alunece până la pământ. Apoi să fugă ca nebuna în spatele hotelului, acolo unde se afla grajdul şi unde avea să

fie în siguranţă. Acolo erau câţiva oameni. Dacă tot trebuia să suporte umilinţa de-a fi găsită în cămaşa asta de noapte, atunci măcar să rămână totul în familie, vorba vine.

Şi făcu întocmai, chiar în timp ce concepea planul de scăpare, deşi nu se aşteptase ca elanul pe care şi-l luase când se grăbise spre marginea acoperişului s-o facă să se izbească de parapet, fără să se poată opri. Nu aşteptă să-şi recapete suflul. Îi fu uşor să se lase în josul acoperişului, pentru că parapetul era doar uşor înălţat şi-i permitea să se ţină până găsea cu picioarele stâlpul de dedesubt.

Însă norocul i se termină acolo. Îşi mişcă picioarele în toate direcţiile, dar nu găsi decât aer. Târziu, îşi dădu seama că îşi construise planul de scăpare plecând de la ideea că fiecare verandă avea stâlpi de susţinere. Altfel, cum de nu cădea blestemăţia aia de acoperiş? Unde era stâlpul ăla blestemat? Şi, mai important, dacă nu era niciun stâlp acolo, cât de mare era distanţa până la pământ? Fir-ar să fie, de ce nu observase toate detaliile astea când intrase în hotel? făcuse câţiva paşi pe verandă până la intrarea în clădire, dar mai mult de atât nu-şi putea aminti. Habar n-avea la ce înălţime atârna acum, dacă veranda se întindea dincolo de capătul hotelului sau dacă avea pământul imediat sub ea ori la o distanţă mult prea mare. Privi iute în jos, dar nu văzu nimic din cauza întunericului.

Îşi zise că se putea deplasa încetişor şi să caute în continuare cu picioarele stâlpul, dar deja o dureau mâinile de la cât stătuse atârnată. Putea la fel de bine să îşi dea drumul pur şi simplu, cât timp mai putea controla căderea, decât să alunece mai târziu şi să cadă pe spate, nu în picioare. Cu toate astea, nu găsea curajul să se arunce în gol. O frică perfidă pusese stăpânire pe ea şi creştea în intensitate, făcând ca distanţa până la pământ să fie din ce în ce mai mare cu fiecare secundă care trecea, până când se transformă într-un hău fără margini.

Avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama că nu se mai ţinea doar prin forţe proprii şi că picioarele îi fuseseră cuprinse de nişte braţe care îi ofereau sprijin. Şi tocmai când înţelese asta, auzi un glas tărăgănat şi

familiar:

— Dă-ţi drumul!

Aşa că aerul pe care îl trase în plămâni ca să ţipe din toţi rărunchii se transformă într-un oftat prelung. Şi îşi dădu drumul. La fel cum se aruncase în braţele lui când ieşise din trăsură, în ziua în care se cunoscuseră, avu încredere că urma să o prindă şi să o lase în siguranţă pe pământ.

Dar nu era întocmai la fel. De data asta, se trezi lipită de pieptul lui. Şi, de data asta, Colt nu o mai împinse imediat departe de el.

O tăcere nesfârşită se întinse între ei, în vreme ce Jocelyn încerca, fără succes, să-i distingă trăsăturile în întuneric. Nu ştia cum de se întâmplase să fie acolo tocmai când avea nevoie de el şi nici nu era în stare să îl întrebe deocamdată.

Colt rupse tăcerea cu o remarcă plină de sarcasm:

— Lasă-mă să ghicesc. Ai o aversiune faţă de uşi, nu-i aşa?

O lăsă pe pământ în timp ce vorbea, deşi nu o împinse mai departe de el. De fapt, continuă să o ţină de partea superioară a braţelor. Ca să o împiedice să cadă? Jocelyn prefera să creadă că nu voia să-i dea drumul. Ea oricum nu voia. Dar, când mintea ei ameţită înţelese întrebarea pe care i-o adresase, uită cât de drăguţ fusese că o ţinuse la pieptul lui şi îşi aminti motivul pentru care se afla acolo.

— A fost cineva… începu ea să-i explice în grabă. Am auzit un zgomot pe hol… săculeţul meu era departe… n-am putut ajunge la el în timp util… Am văzut mânerul uşii mişcându-se. Ce altceva puteam să fac?

Cumva, Colt înţelese mesajul.

— Vrei să spui că cineva a încercat să intre în camera dumitale?

— Nu a încercat. Uşa nu era încuiată. Nu am aşteptat să se deschidă, dar n-am nicio îndoială că cineva a deschis-o.

— Dar paznicii dumitale?

— Nu era decât unul, şi mă tem că ar putea fi mort.

Zgomotul pe care l-am auzit...

Colt nu aşteptă ca ea să termine de explicat, ci o eliberă ca să-i pună pistolul lui în mână. Şi nici nu pierdu timpul să-i explice ce să facă cu arma.

— Stai aici, fură singurele cuvinte pe care le rosti.

— Dar unde te duci?

O întrebare fără rost, deoarece el deja sărise ca să se prindă de marginea acoperişului şi în numai câteva secunde era deasupra şi... şi dispăruse din vedere. Jocelyn se uită la strada luminată de lună, la veranda umbrită a hotelului – pe care stătea ea, deoarece se întindea dincolo de capătul hotelului – şi la pistolul pe care îl ţinea în mână.

Avea ţeava lungă şi era greu, nu ca pistolul ei. Nu folosise niciodată o astfel de armă şi se îndoia că o putea face acum, având în vedere că încă o dureau degetele de la cât stătuse agăţată.

Arma atârna greu în mâna ei, aşa că o strânse la piept şi aşteptă, uitându-se în sus, spre capătul acoperişului. De abia dacă putea distinge marginile neregulate ale stâlpului de la colţ, care fusese cândva acolo unde se aşteptase ea, dar care la un moment dat se rupsese şi nu mai fusese înlocuit. Jocelyn se simţi mai bine văzând că avusese dreptate şi ştiind că nu fusese de-a dreptul nebună când îşi făcuse planul de scăpare. Dar acum, că era în siguranţă, pe pământ, nu-i trecu prin gând să îşi ducă planul la îndeplinire şi să se refugieze într-un loc sigur. Colt îi spusese să stea acolo, aşa că ea rămase locului.

Capitolul 22

Camera nu era goală. Înăuntru, se aflau doi bărbaţi care cotrobăiau prin cuferele ducesei şi împrăştiau cu nepăsare, pe podea, rochiile şi acareturile care le veneau la mână. Unul din ei găsise caseta cu bijuterii şi încerca să spargă încuietoarea cu un cuţit mic, în timp ce partenerul său era în genunchi, cu capul afundat în cel mai mare cufăr.

Niciunul din ei nu era atent la fereastra prin care Colt tocmai intrase fără să facă zgomot. Singura lor grijă era uşa, la care se mai uitară o dată sau de două ori înainte ca Thunder să ajungă la ei.

Totul se termină în câteva secunde. Capacul greu al cufărului mare fu trântit pe capul tâlharului tocmai când dădea să se ridice cu prada în pumn, iar piciorul lui Colt ţinti spre maxilarul celuilalt – iar asta fu o greşeală. Îl durea piciorul îngrozitor, aşa că blestemă fără jenă şi se pregăti să îşi folosească în schimb cuţitul pe care deja îl avea în palmă, gata de atac. Însă nu mai era nevoie, deoarece amândoi tâlharii erau deja căzuţi la podea, inconştienţi.

Dezgustat, şchiopătă până la pat ca să-şi examineze piciorul, dar fu invadat de parfumul lui Jocelyn imediat ce se aşeză, aşa că sări cât colo şi rosti încă o tiradă de blesteme. Era destul de furios cât să ia gâturile tâlharilor, dar raţiunea învinse în cele din urmă. Nu era vina lor că el îşi petrecuse jumătate din noapte la adăpostul umbrelor de peste drum, întreţinându-se cu o sticlă de rachiu tare şi holbându-se la fereastra ei ca un nebun îndrăgostit, închipuindu-şi o jumătate de duzină de fantezii care s-ar fi adeverit dacă ar fi îndrăznit să intre pe fereastra ei deschisă.

Purtase o luptă crâncenă cu propria conştiinţă ca să nu traverseze strada. Era normal să fie furios că, după ce conştiinţa lui câştigase, ajunsese totuşi în camera ei. Iar faptul că femeia îl aştepta jos nu făcea decât să pună paie pe foc.

Nutrea o mică speranţă ca ea să nu mai fie acolo, că ea s-ar fi dus imediat să-şi caute însoţitorii şi să le spună ce se întâmplase. Dar, până când el se întoarse şi descoperi că ea îi ascultase îndemnul, reuşise să-şi înfrâneze dorinţa. Era din nou stăpân pe situaţie şi chiar se calmase.

— Poţi intra acum.

În mod uimitor, îi vorbise cu glas aproape plăcut. Ea n-avea de unde să ştie că se forţase să vorbească pe tonul acela.

— Vrei să spui că nu era nimeni în camera mea?

— Nu am zis asta. Ai avut doi musafiri, dar i-am

eliminat. Ne întâlnim pe hol.

— Nu, aşteaptă! şopti ea agitată. Nu pot să intru prin hol. Dacă mă vede cineva îmbrăcată astfel?

Colt se uită în jos la ea, bucuros că întunericul nu-i permitea să o vadă prea clar. Aşadar, era stânjenită că ar fi putut s-o vadă cineva în cămaşa de noapte? Mai bine s-ar fi temut să-l lase pe el s-o vadă, decât pe vreun recepţioner pe jumătate adormit.

— Îţi place să te joci cu pericolul, nu-i aşa?

Ea îi înţelese greşit cuvintele.

— Nu e o distanţă atât de mare. Nu poţi să te apleci şi să mă ridici?

Pentru câteva secunde lungi, nu văzu altceva decât umbra lui şi nu primi niciun răspuns. Privind agitată în sus, Jocelyn se întreba care era problema lui sau dacă măcar auzise ce îi ceruse. Nu era ca şi cum nu ar mai fi făcut asta. Când o ridicase din trăsură în ziua aceea, nu avusese nevoie de prea multă forţă, iar înălţimea nu era mult mai mare acum.

Până acum avusese noroc că nu trecuse nimeni şi nu o văzuse aşteptând acolo, la capătul verandei. Colt avusese nevoie doar de câteva minute ca să „îi elimine” pe intruşii din camera ei. Tremura, întrebându-se la ce se referise când folosise această expresie. Pe măsură ce se îndreptaseră spre nord, temperaturile scăzuseră treptat şi crescuse diferenţa dintre zi şi noapte. Noaptea asta era de-a dreptul rece sau cel puţin aşa îi părea ei din cauza veşmântului aproape transparent. Când încetă să mai tremure de frică, începu să tremure de frig. Pur şi simplu, nu mai putea să rămână prea mult timp afară.

— Colt?

De data asta, ea nu se mai sinchisi să şoptească. Dacă el intrase înapoi în cameră ca să o aştepte pe hol, după cum spusese, atunci avea să fie furioasă pe el, chiar dacă el tocmai… Ce? O salvase încă o dată? Nu ştia sigur ce făcuse de data asta şi nu avea să afle până nu…

Jocelyn sări cât colo de spaimă. Mâna lui apăru ca din senin lângă ea. Aşadar, fusese acolo în tot acest timp – şi o

auzise. Dar acum nu era momentul să-l certe pentru că o făcuse să aştepte în timp ce el se hotăra dacă îi întinde sau nu mâna. Mai mult, nu-şi permitea să îl certe deloc, pentru că ar fi însemnat că-i oferea o portiţă de scăpare. În plus, deja ştia că nu avea manierele unui gentleman. Departe de ea să se aştepte ca omul acesta să-şi schimbe obiceiurile doar pentru că ea tremura de frig şi detesta să-şi facă apariţia pe jumătate dezbrăcată pe holul puternic luminat al hotelului.

Mai întâi, îi înapoie pistolul, pe care Colt îl puse degrabă în toc înainte să-i întindă din nou mâna. Acum, problema era că nu ajungea prea bine la degetele lui, deşi se ridicase pe vârfuri. Vru să îi spună, dar simţea că mai mult de atât nu avea să primească din partea lui, că nu avea să-şi coboare mâna câţiva centimetri în plus nici măcar dacă ar fi putut. Indiferent de motiv, Colt *nu voia* să o ajute să urce înapoi pe acoperiş, însă ea era mai hotărâtă decât el.

Din primul salt, reuşi să îl prindă de mână. Dar acum picioarele ei erau în aer şi degetele începură să-i alunece. Tocmai voia să strige, anticipând că avea să cadă şi să aterizeze pe spate, când el o ridică suficient cât să o prindă cu cealaltă mână de încheietură. Faptul că atârnase de un singur braţ o făcu să îi trosnească umărul de durere, dar ajunse pe acoperiş atât de repede, că nu mai avu timp să se plângă din cauza asta. Însă nu simţea nicicum nevoia să îi mulţumească aşa-zisului ei salvator, mai ales că acesta o trase brusc în picioare.

Era pe cale să îl certe, ba chiar mai rău de data asta, dar se auzi un „La naiba, haide mai repede!” răstit, care o făcu să strângă din dinţi şi să-l urmeze în sus pe acoperişul uşor înclinat, până la fereastra de la camera ei.

Acolo, se trezi în faţa altei probleme neaşteptate. Chiar dacă îşi ţinea mâinile ridicate, nu ajungea decât până la pervazul ferestrei şi, pentru că ştia deja prin ce chin trecuseră palmele ei, îşi dădu seama că nu avea cum să se ridice şi să intre singură pe fereastră. Detesta faptul că trebuia să îi ceară încă o dată ajutorul, dar nu avea încotro.

— Ai putea să-mi mai faci un serviciu şi să mă împingi în sus?

Ea nu văzu privirea lui Colt, care coborî în jos pe trupul ei, în locul în care ar fi trebuit să o atingă ca să o salte spre fereastră. Bărbăţia lui, deja pe jumătate erectă doar pentru că stătea atât de aproape de ea, pulsă de entuziasm. N-avea cum că o atingă fără să facă mai mult de atât. Şi nici nu credea că s-ar fi putut apleca lângă picioarele ei pentru a-i oferi un punct de sprijin fără să îşi piardă controlul. Avea şi el o limită.

— Nici nu mă gândesc, duceso, răspunse el tăios.

În acel moment, stăpânirea de sine a lui Jocelyn se risipi.

— Păi, îmi pare rău, dar nu pot singură. Mă dor braţele, am îngheţat de frig, sunt obosită… Crezi că am ieşit pe fereastră şi m-am plimbat pe acoperiş doar ca să mă distrez?

— E toiul nopţii, femeie. Cine naiba mai e treaz la ora asta?

— Tu erai treaz, veni replica ei acidă. Şi tâlharii ăia care au intrat în camera mea. Şi cine zice că nu aşteaptă mai mulţi pe hol?

Era un argument al naibii de bun, dar el tot nu avea de gând să-şi pună mâinile nicăieri în apropierea posteriorului ei.

— Bine, dă-te la o parte, acceptă el fără tragere de inimă şi sări înăuntru pe fereastră.

Tocmai asta voise Colt să evite. Nu voia să ajungă din nou în camera ei, să se afle acolo împreună cu ea… singuri.

Obişnuia să creadă că putea suporta orice – orice durere, orice tortură, orice tentaţie – până o cunoscuse pe ea. Dumnezeule, nici măcar sadicul Ramsay nu reuşise să-l îngenuncheze. Dar miniona aceasta roşcată era pe cale să reuşească fără ca măcar să se străduiască. Iar el nu o putea învinovăţi. Nu, ştia exact unde se afla singurul vinovat – în pantalonii lui.

Dorinţa pe care o simţea era ca o batjocură la adresa voinţei sale şi îi făcea fărâmiţe mândria şi stima de sine. Nu

mai simţise niciodată aşa ceva, aşadar, nu ştia cum să-i facă faţă. Nu ştia decât că o dorea pe femeia aceasta mai mult decât orice pe lume. Şi că, de fiecare dată când o vedea, dorinţa lui se amplifica. Suficient cât să facă un bărbat să-şi piardă minţile.

Dezgustat de propria persoană, o prinse de mâini şi o trase în sus pe pervazul ferestrei, suficient cât să-i permită să urce şi să intre singură în cameră. Apoi se răsuci pe călcâie şi porni spre uşă, hotărât să iasă din camera aceea înainte ca Jocelyn să fi intrat. Dar, evident, ea protestă pentru că o ajutase doar pe jumătate.

— Colt! se plânse ea.

El nu se opri.

— Duceso, dacă te mai ating o dată, o să ajungi să regreţi.

— Doar pentru că tu ai reuşit să intri fără niciun efort nu înseamnă că… of, las-o baltă!

Jocelyn îşi trase jumătatea superioară a corpului în cameră până când propria greutate o făcu să cadă pe podea într-o poziţie umilitoare, cu posteriorul în sus. Dar nu pierdu nicio secundă şi se ridică iute, cu eleganţă. El nu o urmărise cu privirea, lucru care nu făcu decât să o enerveze şi mai mult. Ultima picătură fu când îl văzu că se întinde spre mânerul uşii.

— Eşti cel mai ursuz şi nebun… Doamne sfinte! exclamă speriată când văzu în ce stare se afla camera ei. Ce naiba s-a petrecut aici? Credeau că mă ascund într-unul dintre cufere?

Cuvintele ei îl făcură să se oprească. Era un subiect destul de sigur, şi ea merita să afle adevărul. În plus, se afla în capătul opus al camerei. Totuşi, nu voia să rişte să o privească, acum că trupul ei nu mai era învăluit în umbră. Dezordinea din cameră îi atrase şi lui atenţia, de parcă nu ar fi observat-o până atunci.

— Nu te căutau, duceso.

— Ba sigur că da. Longnose e singurul care…

— Nu şi de data asta. Longnose al tău încă nu ne-a prins din urmă. Voi şti când se va întâmpla asta.

Nu se îndoia de spusele lui, mai ales că ştia că îşi petrecea fiecare zi pe drumuri, cercetând împrejurimile.

— Atunci, cine erau?

— Doi tâlhari, cel mai probabil de prin părţile locului. Paznicul ăla al tău a fost probabil momeala. În nouă cazuri din zece, dacă un om vede că o cameră are nevoie de alte măsuri de siguranţă decât o încuietoare şi o cheie, va presupune că înăuntru se află ceva ce merită furat.

Privirea îi ţâşni spre el, şi îşi aminti de bufnitura pe care o auzise pe hol.

— Robbie? Este… este…?

Nu fu în stare să ducă la capăt întrebarea, de teamă că motivul pentru care Colt nu se uita la ea era faptul că uriaşul scoţian murise. Dar el îi alungă acest gând, deşi tot nu se uită înspre ea. Se opri să ridice o bucată de mătase aflată la picioarele lui şi privi lung fâşia de material din mâna lui de parcă ar fi fost cel mai uimitor lucru pe care îl văzuse vreodată.

— Omul tău a fost lovit din spate. Va plăti pentru neatenţia lui cu o durere crâncenă de cap mâine-dimineaţă, dar nimic mai mult. Bănuiesc că unul din tâlhari i-a distras atenţia suficient cât să-i permită celuilalt să-l lovească. Strategia asta funcţionează bine împotriva unui singur om.

— Şi cei doi tâlhari?

— Vrei să-ţi povestesc detaliile sângeroase?

— Colt!

Jocelyn se albise la faţă, deşi el nu vedea asta. În schimb, tăcerea care urmă acelui strigăt îl făcu să cedeze.

— Au primit exact ce au semănat, nimic mai mult. Dar ţi-am rupt o pereche de pantalonaşi ca să le leg mâinile, înainte să-i arunc afară pe hol, să-i ţină companie lui Robbie. M-am gândit că n-o să te deranjeze. Cel mai probabil, nu se vor trezi până mâine-dimineaţă, dar oricum va trebui să îl înlocuieşti pe paznicul de la uşă, ca să stea cu ochii pe ei până vor putea fi predaţi şerifului. Urmă o pauză lungă, apoi adăugă: Ar trebui să te păzească mai bine.

De obicei, aşa se întâmpla, dar noaptea asta fusese o

excepţie, pentru că ea plănuise să primească un vizitator despre care nu voia să afle nimeni. Fusese de acord să îl lase pe Robbie la uşa ei pentru simplul motiv că Vanessa avea încredere că scoţianul avea să păstreze pentru sine orice vedea. Dar niciuna din ele nu se gândise să aducă întăriri când planurile se schimbaseră.

Tresări vizibil când îşi aminti de planul de mai devreme şi se gândi la ce se petrecuse până la urmă. Colt era acolo, în camera ei. Erau singuri. Circumstanţele îl aduseseră acolo fără să i-o ceară ea, aşa că nu avea de ce să suspecteze că ar avea motive ascunse. Doamne, Dumnezeule, încă era îmbrăcată pentru a juca acel rol, doar că de data asta nu se mai simţea vinovată că voia să-l seducă şi nu mai avea nicio îndoială. Orice avea să se întâmple…

Înainte ca inima să înceapă să-i bată mai puternic la gândul acela, Jocelyn îşi dădu seama că nu avea să se întâmple nimic, deoarece Colt nu o privise nici măcar o dată de când intraseră în camera slab luminată. Şi, cumva, ştia că nici nu avea să-şi ridice privirea spre ea. Aproape că râse. Dacă îi atrăgea atenţia şi îl făcea astfel să o privească, i-ar fi dat clar de înţeles că voia să îl seducă. Trebuia să accepte că nu noaptea asta era *aceea.*

— Într-un fel, e vina ta că am avut un singur paznic la uşă, Colt. Zâmbi la cuvintele cu înţeles ascuns pe care el nu avea cum să le înţeleagă. Dar, când îl văzu că rămâne nemişcat ca urmare a acestei acuzaţii, adăugă în grabă: Am spus „într-un fel”. Adevărul e că m-am simţit mult mai în siguranţă de când ni te-ai alăturat, aşa că am început să renunţ la unele măsuri de precauţie. De asemenea, mi-am zis că oamenii au dreptul la o noapte liberă.

— La ce naiba mai e bună armata aia care te înconjoară dacă nu se ocupă de siguranţa ta în ciuda voinţei tale?

Acum, se încordă ea.

— E un argument bun. Ce prostie din partea mea să mă bazez pe capacităţile tale de a mă salva, doar pentru că te-ai dovedit de câteva ori capabil de asta!

— Chiar că a fost o prostie!

Până aici! ţipase la ea fără ca măcar să o privească.

— *Noapte* bună, domnule Thunder.

Spumegând de furie, Jocelyn îl urmări cum se întinde încă o dată spre mânerul uşii, şi de data asta ieşi pe hol, trântind uşa în urma lui.

Capitolul 23

Imediat ce rămase singură, Jocelyn îşi smulse halatul de pe ea, îl mototoli în palme şi îl aruncă pe podea. Aproape că îi venea să îl calce în picioare. Nenorocitul, insuportabilul…

— Şi când naiba ai de gând să încui uşa asta blestemată?

„Uşa blestemată” despre care era vorba se deschisese din nou pentru ca el să-i poată trânti întrebarea aceea. Jocelyn nu-i răspunse. Fu şocată de faptul că apăruse iarăşi, şi în clipa în care privirile li se întâlniră, parcă nu mai ştia să respire, cu atât mai puţin să vorbească.

Colt părea să aibă aceeaşi problemă, pentru că nu mai zise nimic. Rămase încremenit cu o mână pe mâner şi cu cealaltă lipită de perete, uşor aplecat înspre camera ei, exact cum era când îşi ridicase ochii spre ea. Şi nu se mişcă din poziţia aceea – cel puţin trupul lui. Pentru că ochii i se mişcau în voie, încet, peste fiecare părticică a trupului ei, de la părul roşu ca focul şi dezordonat la degetele goale de la picioare care se zăreau de sub satinul verde strălucitor al cămăşii ei de noapte, care i se lipea de trup… Dumnezeule! Faptul că o privea acum ar fi trebuit să îl transforme în cenuşă.

— M-am întrebat… deseori… în ce dormi îmbrăcată.

Chiar dacă ar fi putut să vorbească, Jocelyn nu ar fi ştiut ce să-i răspundă. De abia începuse să respire, deşi cu dificultate. Încă nu putea să rostească vreun cuvânt, nici să se mişte. Nu voia să facă un pas înainte, de teamă că

genunchii i-ar putea ceda. Şi asta nu era singura ei teamă. Ochii lui, de obicei atât de indescifrabili, scăpărau acum cu o intensitate care o mistuia şi o excita peste măsură – dar o şi speriau. Nu se putea abţine, pentru că îşi amintea că omul acesta nu fusese niciodată blând cu ea şi nici acum nu arăta astfel.

Fără să-şi ia ochii de la ea, Colt păşi în cameră suficient cât să închidă uşa în urma lui. Sub mâner se afla încuietoarea, pe care o roti fără să-şi dezlipească privirea de la Jocelyn.

Dacă ea nu ar fi ştiut deja că aşteptarea luase sfârşit, gestul acela i-ar fi dat clar de înţeles. Dar Jocelyn ştia. Colt avea să facă dragoste cu ea. Acum, nu-l mai putea respinge nici dacă voia. Iar ea nu voia. Îl dorea în ciuda faptului că îi era teamă, în ciuda faptului că urma să aibă parte de o pasiune în formă brută, nu de o noapte de dragoste plină de blândeţe. Nu era sigură de ce această perspectivă nu o speria într-atât încât să o facă să vrea să fugă iarăşi pe fereastră. Ştia doar că el trebuia să fie primul, că nimeni nu avea să o mai atingă aşa cum urma să îi permită lui.

Pasiunea ei crescândă şi hotărârea plină de nelinişte nu erau la fel de puternice precum frica pe care o simţea, iar Colt tocmai asta înţelegea din faptul că ea rămăsese încremenită şi că îl privea cu ochii mari. Reacţia ei nu făcea decât să îl incite şi mai mult, într-o manieră primitivă. Dar o voce din mintea lui îi aminti că ea nu era vinovată de faptul că se aflau acum împreună şi că, dacă avea să fie linşat mai târziu, nu putea da vina decât pe propria lui slăbiciune. Ar fi fost un ticălos dacă s-ar fi folosit acum de aceleaşi tactici la care apelase mai înainte ca să o sperie. Acum, că pierduse bătălia, nu mai avea nevoie de ele. Dar trebuia să fie cinstit, mai ales că ea nu îl putea opri, cel puţin nu singură, nu fără ajutor. Aşa că, în ciuda dorinţei încăpăţânate pe care o simţea, se forţă să-i ofere o ultimă şansă de-a scăpa.

— Duceso, îţi ofer şansa să ţipi acum. Altă ocazie nu vei mai avea.

Jocelyn ar fi vrut ca el să nu-i spună asta. Păreau nişte

cuvinte care nu prevesteau nimic bun, de parcă ea nu avea să supravieţuiască acestei întâlniri sau de parcă se înşelase în privinţa a ceea ce urma să se întâmple.

— D… de ce?

Vocea ei acţionă ca un magnet asupra lui, făcându-l să traverseze camera în timp ce îi răspunse cu o sinceritate brutală:

— Pentru că o să te întind pe patul ăla şi o să te fac a mea.

Dumnezeule, dar asta spera şi ea. Cuvintele lui îi făcură sângele să clocotească în vene şi inima să i se zbată în piept. Nici nu se punea problema să ţipe după ajutor. Poate să geamă de plăcere. Deja simţea nevoia să geamă şi se forţă să nu o facă, pentru că nu voia să scoată vreun sunet care să îl inducă în eroare înainte de a pune mâna pe ea. Dar, când ajunse lângă ea, nu mai avu ocazia. Colt îşi strecură imediat degetele prin părul ei şi îi prinse şuviţele roşcate suficient de tare cât să-i dea capul pe spate şi să se asigure că nu avea scăpare când îşi coborî gura peste buzele ei. Şi, după cum era de aşteptat, fu un sărut devastator, impregnat cu pasiune înăbuşită pentru prea mult timp, un sărut arzător, dureros şi furios.

Jocelyn înţelegea emoţia din spatele acestui sărut – sau cel puţin aşa credea. Dacă Vanessa ghicise corect, Colt era probabil furios pe ea pentru că îl ispitise, dar şi mai furios pe el însuşi pentru că permisese să se întâmple asta. Ea trebuia să îmblânzească această furie înainte să scape de sub control.

Se împinse cu disperare în pieptul lui, şi Colt îşi ridică privirea. Ba chiar îşi retrase o mână din părul ei, ca să creeze puţin spaţiu între ei. Cealaltă mână încă o ţinea de păr. Atât timp cât nu încerca să se îndepărteze de el, nu o durea. Dar Jocelyn ştia că îi putea trage oricând capul pe spate, că făcea o pauză ca să îşi tragă amândoi sufletul.

Ea gâfâia şi, în loc să se liniştească, respiraţia ei începu să o ia razna când îl văzu cum o priveşte. Când dădu să spună ceva, orice care să risipească tensiunea crescândă pe care o simţea în adâncul stomacului, el

scutură din cap fără să ridice privirea.

— Nu acum, duceso. În glasul lui se simţea o ameninţare înăbuşită. Ai avut o singură şansă.

Jocelyn înghiţi cu greu şi nu reuşi să rostească decât:

— Atunci, spune-mi Jocelyn.

În acel moment, Colt înţelese că şi ea îl dorea. Îi studie chipul ca să îşi confirme bănuiala, şi confirmarea era acolo. Nu citi frică, groază sau dezgust pe chipul ei, ci doar incertitudine şi pasiune. Confirmarea aceasta îi înteţi dorinţa. Gemu şi se întinse spre ea. De data asta, îi atinse obrazul cu o mână tremurândă, degetele îi alunecară pe gât în jos, pentru ca în cele din urmă să se oprească deasupra sânilor, unde îi putea simţi ritmul sălbatic al inimii.

Jocelyn oftă, simţind acum certitudinea că nu avea de ce să se teamă. Îi oferi buzele, şi el i le sărută delicat şi suficient de apăsat cât să-i alimenteze pasiunea fără să o rănească sau să o sperie. Şi totuşi, când ea se lipi de trupul lui şi încercă să-l îmbrăţişeze, descoperi că în fiinţa lui nu mai exista nici urmă de sălbăticie. Rămăsese doar nerăbdarea.

Colt voia totul dintr-odată: să o atingă, să o privească, să o guste. Ar fi vrut să fie deja împreunaţi. În acelaşi timp, nu dorea să renunţe la plăcerea pe care i-o ofereau buzele ei. Aşa că, fără să întrerupă sărutul care se transformase într-o explorare plină de senzualitate a gustului şi a simţurilor, prinse umerii cămăşii de noapte cu degetele. Apoi îşi coborî palmele în jos pe braţele ei, şi cămaşa îi căzu pe talie. De abia atunci fu tentat să facă un pas înapoi, şi imaginea ei nu făcu decât să-i sporească nerăbdarea. Jocelyn avea sâni mici, cu formă perfectă şi sfârcuri deja întărite, deşi el nici măcar nu le atinsese.

Era atât de uimit de reacţia ei, încât îi căută privirea şi fu izbit de o nouă descoperire. Incertitudinea de pe chipul ei dispăruse. Jocelyn îi întâlni privirea fără teamă, şi în ochii ei clocotea o dorinţă pură, care îl împiedica să-şi desprindă privirea.

— Mă doreşti, rosti el uimit, fără să-şi dea seama că

vorbise tare.

— Da, răspunse ea şi îşi simţi mâinile pe pieptul lui, încercând să-i desfacă nasturii cămăşii.

Mâinile lui se mişcau rapid ca să termine ceea ce începuse, însă nu avu prea mult noroc decât avusese ea în încercarea de a-l dezbrăca. Veşmântul nu voia să coboare mai jos de talia ei, iar Jocelyn era prea dornică să-i atingă pielea ca să mai zăbovească să îl ajute.

— Există nişte şireturi la spate, îi spuse ea.

— Îţi pasă dacă le rup?

— Nu.

Şireturile pocniră când el trase cu putere de marginile cămăşii, care apoi căzu la picioarele ei. O ţinu la un braţ distanţă ca să o poată admira în timp ce scăpa de propriile sale haine cu o viteză neobişnuită şi cu mişcări eficiente.

Şi ea voia să îl privească, să nu piardă niciun detaliu din trupul masculin la care visa de atâta vreme. Dar apropierea dintre ei o făcu să se ruşineze şi îi aminti într-un mod neplăcut că nu era deloc experimentată. Jocelyn nu ştia ce aştepta Colt de la ea în acel moment sau dacă aştepta ceva. Era nepoliticos din partea ei să se holbeze la el astfel? N-ar trebui să-i scoată şi ea hainele, cum făcuse el cu ea? Sau ar trebui să se ducă direct în pat şi să-l aştepte? Ar fi jenant să trebuiască să îi spună el ce să facă.

Jocelyn se întoarse şovăitoare spre pat, dar vocea lui răguşită o opri.

— Vreau să te duc eu în pat. Am spus că o s-o fac.

Îşi aminti cuvintele pe care le rostise prima dată, că avea să o facă a lui, şi amintirea îi făcu genunchii să i se înmoaie. Bucuroasă, dădu frâu liber curiozităţii şi începu să îl mângâie şi să-i descopere trupul masculin, îndeosebi acea parte misterioasă pe care nu o mai văzuse niciodată.

Vanessa încercase să-i explice cum arăta, ba chiar i-o desenase de câteva ori, dar schiţele ei fuseseră amuzante şi nu se comparau cu realitatea. Sau da? Numai gândul acesta o făcea să ameţească, şi, înainte să facă vreo prostie, cum ar fi să se arunce asupra lui, îşi forţă gândurile să zboare într-o altă direcţie.

Înainte, nu observase cum era îmbrăcat, dar acum îi vedea toate hainele aruncate pe podea. Cămaşa şi pantalonii lui erau închişi la culoare, dar aveau o croială normală. De fapt, cu centura pentru armă şi eşarfa pe care şi-o legase în jurul gâtului şi pe care acum o tăie pentru că nu mai avea răbdare să o desfacă, Colt arăta aproape ca orice alt bărbat din vest.

Lipseau doar cizmele cu pinteni şi, în noaptea asta, pălăria. Apoi văzu că îşi împletise două cozi lungi şi subţiri în faţă. Acestea se pierdeau atât de bine în restul părului său unduitor, că aproape nu se observau în lumina asta slabă.

Fratele lui, Billy, îi spusese lui Jocelyn despre obiceiul acesta ciudat al lui Colt; se îmbrăca astfel pentru ca toată lumea să înţeleagă ce era. Billy nu-i spusese şi motivul, dar ea avea senzaţia că era ceva legat de amărăciunea pe care o simţise la Colt atunci când îl întâlnise prima dată şi nu de faptul că se mândrea cu moştenirea lui. Îşi dorea să afle adevăratul motiv pentru că voia din răsputeri să îi alunge tristeţea, să îl vadă fericit.

Fu luată prin surprindere când îşi dădu seama că se pierduse în gânduri şi nu apucase să îl vadă complet gol. Colt o luă pe sus, făcând-o să îşi amintească despre ce era vorba în noaptea aceea.

— Aşteaptă! strigă Jocelyn.

— Ce? mârâi el.

„Proasto! Nu poţi să-i spui că vrei să-i vezi…”

— Nimic.

— Bine, pentru că nu mai pot să aştept.

O duse direct la pat şi o întinse pe cearşafuri, apoi se aşeză deasupra ei. Înainte ca ea să se poată obişnui cu greutatea lui, Colt îi îndepărtă picioarele cu genunchiul. Mai uluitor însă era faptul că el chiar nu avea de gând să mai aştepte, iar Jocelyn îi putea simţi mădularul, deşi nu îl văzuse mai devreme. Totul avea să se întâmple chiar *acum.* Jocelyn încercă să se ţină de ceva, să se pregătească mental, dar el îi prinse mâinile şi i le ţintui, făcând-o să fie şi mai agitată – până o sărută fierbinte, pătrunzător,

arătându-i cât de mult o dorea, făcând-o să-şi dorească şi ea.

Apoi o privi cu o pasiune atât de mistuitoare, că ea nici nu îşi dădu seama că făcuse prima încercare de a o pătrunde. Jocelyn îl simţi doar când se retrase şi apoi când se avântă a doua oară, pătrunzând puţin mai mult.

— Dumnezeule, eşti aşa de strâmtă, icni el de parcă ar fi suferit. Cred că mi-aş putea petrece tot restul zilelor înăuntrul tău, dar acum te doresc prea mult. Deschide-te pentru mine, duceso, înainte să explodez.

Vorbise cu buzele aproape lipite de gura ei şi, deşi tot nu o striga pe nume, îi rostise titlul nobiliar pe un ton dulce, ca pe un alint. Jocelyn se supuse, şi mişcarea ei îi făcu pe amândoi să geamă de plăcere. O pătrunse mai adânc, dar tot simţea că nu era destul. Îl simţea încordat şi ştia că trebuia să se stăpânească, aşteptând ca trupul ei să se adapteze. Dar privirea lui nu o părăsi nicio clipă, aproape hipnotizând-o cu intensitatea sa.

— O să te doară. Crezi că suporţi?

Jocelyn înghiţi cu greu, dar încuviinţă din cap. El îi răspunse cu un zâmbet satisfăcut.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Ştia la ce se referea. Ceilalţi bărbaţi cărora le respinsese avansurile insinuaseră că ea, ca văduvă, trebuia să fi fost nerăbdătoare să facă sex. Colt avea să afle adevărul cât de curând.

— Nu-i treaba mea, corect? De data asta, nu-i dădu şansa de a răspunde. Nu contează. Nici nu vreau să ştiu.

Ea nu observă tonul lui aspru şi nu-şi dădu seama că imaginea ei împreună cu alţi bărbaţi în postura asta îl făcu să renunţe la dorinţa de-a se stăpâni de dragul ei. Colt închise ochii şi o pătrunse adânc, simţi cum rupe bariera fecioriei, şi rămase nemişcat ca un mort.

Şi Jocelyn era încordată, aşteptându-se la o tiradă inevitabilă de întrebări. Dar aceasta nu veni. După un moment lung şi chinuitor, el începu să o sărute, tachinându-i buzele cu vârful limbii, apoi adâncind sărutul până o înnebuni cu senzaţiile pe care i le provoca şi o

umplu cu gustul lui. Mâinile lui îi mângâiau trupul – acum era incredibil de tandru şi aproape că o făcea să plângă.

Atingerile blânde coborâră de la gât pe sâni şi mai jos, pentru a fi urmate de gura lui nesătulă. Jocelyn se simţea cufundată într-o baie de căldură şi de fiori electrizanţi. Gemu de plăcere. El îi supse sfârcul, şi ea simţi că moare.

Ochii i se umplură de lacrimi, şi îi strânse capul la pieptul ei. Se simţea iubită, apreciată şi foarte dorită. Se simţea frumoasă în ochii lui, iar senzaţia aceasta era complet nouă pentru ea. Şi, în timp ce el îi răsfăţa trupul cu atâta grijă şi delicateţe, ea îl simţea înăuntrul ei, pulsând fierbinte cu o dorinţă pe care voia cu disperare să i-o satisfacă.

Mult mai târziu, când el începu să se mişte din nou, nu mai simţi nicio durere. Nu mai simţise nicio durere încă de la primul lui sărut. Toate atingerile şi săruturile lui alimentaseră un val de excitaţie care acum ameninţa să explodeze. În câteva secunde, simţi că se dizolvă într-o avalanşă de senzaţii fierbinţi. Prin ceaţa generată de plăcere, abia de-l auzi când ajunse la orgasm şi adormi în braţele lui înainte ca fiorii din trupul lui să se domolească.

Capitolul 24

— Sora lui, Maura, este fermecătoare, spuse Vanessa, punând deoparte firul verde şi luând un fir de culoare roşie ca să continue lucrul de mână. Cred că o să-ţi placă de ea. Aş zice că e aproape de-o vârstă cu tine şi pur şi simplu moare de nerăbdare să citească revistele de modă *Harper's Bazaar* pe care le-am cumpărat cât am stat în New York. Ţi-am spus că sunt de origine din New York? Îl cunosc chiar şi pe Charles, sau cel puţin au auzit de familia Abington.

— Eşti sigură că Robbie e în regulă?

Vanessa nu-şi înălţă capul, dar privirea îi ţâşni în sus şi se încruntă cu suspiciune. I se mai pusese întrebarea asta şi răspunsese deja – de două ori.

— De fapt, fata e destul de neobrăzată şi nu seamănă deloc cu fratele ei cel rafinat.

— Ce drăguţ!

Contesa îşi trânti lucrul de mână în poală cu un oftat exasperat.

— Ai auzit măcar un cuvânt din tot ce am spus? Jocelyn? Heeei, Jo… ce… lyn? strigă ea pe un ton melodios.

Jocelyn se întoarse uşor de la fereastra lângă care stătea de o oră deja.

— Ai spus ceva, Vana?

Contesa îi răspunse, chinuindu-se să rămână calmă:

— Îţi vorbeam despre familia Dryden.

— Despre cine?

— Jocelyn Fleming! Azi ar trebui să radiezi, nu să-ţi umble mintea aiurea. Ce se întâmplă cu tine?

Jocelyn îşi întoarse privirea la fereastră, ignorând critica, dar nu şi întrebarea pe care i-o pusese prietena ei. Într-adevăr, ce se petrecea cu ea? De ce se gândea neîncetat la noaptea trecută şi la locurile prin care hoinărea astăzi Colt? Ca de obicei, nu era de găsit nicăieri. De dimineaţă, aşteptase ca Robbie să fie înlocuit sau cel puţin aşa fusese informată, ceea ce însemna că o păzise chiar el pe timpul nopţii. Oare ieşise pe hol sau rămăsese în cameră?

Când se trezise, ea găsise camera goală, iar singurul semn că el fusese acolo erau doar două fire lungi de păr negru rămase pe pernă. De fapt, mai exista un semn. Urmele de sânge uscat de pe coapsele ei. Când plecase de lângă ea? Şi de ce plecase fără să spună ceva?

Vanessa venise devreme dimineaţă şi se îngrijorase peste măsură după ce îi văzuse pe cei doi hoţi târâţi afară din hotel de către şerif şi ajutoarele sale. Ceruse să afle toate detaliile despre micuţa aventură pe care o trăise Jocelyn când sărise afară pe fereastră, precum şi ce se întâmplase după aceea. De asemenea, simţise o mare uşurare să afle că planul lor de seducţie din noaptea trecută dăduse roade.

— Deci nu mai trebuie să mergem în locul ăla numit

Wyoming, nu-i aşa? Şi nici să te mai foloseşti de serviciile domnului Thunder.

Când Jocelyn auzise asta, se simţise straniu de tristă şi insistase asupra faptului că încă aveau nevoie de serviciile lui Colt, măcar pentru a o păzi. Îi amintise de câte ori o salvase până atunci. Şi faptul că reuşise să îl împiedice pe Longnose să descopere încotro se îndreptau. Şi, ca şi cum toate astea nu ar fi fost suficiente, o anunţase că voia să îşi înfiinţeze ferma de cai în Wyoming. Vanessa dăduse dovadă de înţelepciune şi nu comentase nimic, deşi Jocelyn îi simţise dezaprobarea. Ba chiar o înţelegea, ştiind că Vanessa era îngrijorată că s-ar putea îndrăgosti de Colt, ceea ce era complet nepotrivit.

— Primul iubit este întotdeauna special, îi zisese Vanessa cu câteva luni în urmă, când Jocelyn se hotărâse că avea nevoie de unul. Important este să nu uiţi că e doar primul iubit şi atât şi să nu consideri că o simplă atracţie, oricât de puternică, ar putea deveni iubire.

Acum, că îşi amintea cuvintele ei, Jocelyn încercă să-şi dea seama care-i erau sentimentele, dar nu simţea decât confuzie şi nelinişte legat de următoarea dată când avea să îl întâlnească pe Colt şi, mai mult decât orice, senzaţia de uimire că dragostea fizică putea fi mult, mult mai satisfăcătoare decât îşi închipuise ea vreodată.

Se uită peste umăr şi încercă să-i explice o parte din tot ce simţea prietenei sale:

— Îmi pare rău, Vana. Dar a fost pur şi simplu… a fost…

— Ştiu, răspunse Vanessa şi râse zgomotos. A fost atât de dumnezeiesc, că nu găseşti cuvintele potrivite.

— Ei bine, da. Aşa a fost, rosti Jocelyn pe un ton defensiv.

— Atunci, trebuie să-i fim recunoscătoare călăuzei noastre morocănoase, nu-i aşa? comentă Vanessa cu sarcasm. Mai ales că putea ieşi fix pe dos, având în vedere că vorbim despre un bărbat cu un temperament imprevizibil. Iar pericolul ca asta să se întâmple nu a dispărut, mai ales dacă eşti destul de naivă cât să încerci

să-l mai seduci. Apoi vorbi pe un ton mai blând, exprimându-şi îngrijorarea: Draga mea, ai putea să ai experienţa asta cu orice bărbat. Dar e de preferat şi mult mai sigur, precum şi mult mai lipsit de griji pentru mine, să experimentezi asta cu un bărbat despre care ştii că nu va deveni violent. Îţi recomand să găseşti pe cineva de genul acesta, şi cât mai repede, înainte să îl transformi pe acest bărbat în ceva ce nu este.

De obicei, Jocelyn asculta sfaturile pe care le primea de la Vanessa, dar în cazul acesta nu era nevoie. Avusese un scop în minte când îşi căutase un iubit, iar acel scop fusese îndeplinit. Nu trebuia să mai primească alt bărbat în patul ei, nici măcar pe Colt. Vanessa îşi făcea probleme pentru nimic. Însă degeaba ar fi încercat să o liniştească. Oricum nu ar fi crezut-o.

— Spuneai ceva despre familia Braden? întrebă Jocelyn pe un ton amabil, dar lăsând să se înţeleagă că voia să schimbe subiectul.

— Despre familia Dryden, o corectă Vanessa înţelegând că, pentru moment, era mai bine să vorbească despre altceva. Ţi-am spus că i-am întâlnit în dimineaţa asta, pe hol. Te-ai putea gândi la ei ca făcând parte din aristocraţia săracă a Americii. Jur că ghinionul pe care l-au avut de când le-au murit părinţii ne face să părem norocoase că avem un singur asasin pe urmele noastre.

— Nu e amuzant, Vana.

— Nu, presupun că nu. Dar mi-a părut rău pentru ei.

— Ţi-au spus povestea lor de viaţă în timp ce stăteaţi în hol?

— De fapt, am luat loc pe canapele, şi sunt sigură că a fost doar varianta scurtă a poveştii. Câteva investiţii necugetate, şi toată averea familiei s-a dus pe apa sâmbetei, ceva de genul ăsta. Au hotărât să ia puţinul care le-a mai rămas şi să vină în vest, să o ia de la capăt. Cred că Miles a zis că ar vrea să-şi cumpere o fermă.

— Miles? Presupun că te referi la domnul Dryden? După o singură discuţie, îi spui Miles, dar lui Colt continui să-i spui domnul Thunder?

— Nu schimba subiectul, dragă, îi răspunse Vanessa. După cum ziceam, ghinionul lor s-a înzecit când au ajuns în New Mexico. Poştalionul cu care călătoreau a fost jefuit de o bandă de hoţi – oameni care trăiesc în afara legii, aşa cred că li se spune aici –, şi unul dintre pasageri a fost ucis. Apoi, în aceeaşi zi, în acelaşi poştalion, ca să vezi ce ghinion, au fost jefuiţi de indieni. Ar fi fost scalpaţi amândoi…

— Scalpaţi?

— E un lucru neplăcut pe care ţi-l fac indienii, din câte mi-am dat seama, dar a venit cavaleria – care i-a pus pe fugă – şi i-a salvat. Oricum, s-au răzgândit şi nu mai vor să se stabilească prin părţile astea, dar le e teamă să mai călătorească cu poştalionul, aşa că au rămas blocaţi aici. Evident, m-am simţit obligată să-i invit să călătorească alături de noi.

— Crezi că e înţelept? Ce ştii cu adevărat despre aceşti oameni, cu excepţia poveştii pe care ţi-au spus-o? Fratele ar putea fi…

— Să ştii că nu m-am pierdut judecata la bătrâneţe, o întrerupse Vanessa plină de indignare. Sir Parker le-a verificat povestea şi a confirmat-o. Au locuit în hotelul ăsta în ultimele trei luni. Iar Miles Dryden are o soră, draga mea, o soră. Dacă şi domnul Longnose al nostru ar avea o soră, mă îndoiesc că ar târî-o după el, nu?

— N-am vrut să spun că ar putea fi Longnose, doar că ar putea fi angajat de… O, nu mai contează. Apoi adăugă pe un ton circumspect: Nu cumva e chipeş?

— Nu te mai uita la mine în felul acesta. Se întâmplă să aibă o înfăţişare destul de plăcută. Însă nu i-am invitat să meargă cu noi sperând să te îndrăgosteşti de el şi să nu te mai gândeşti la metisul tău.

— Nu, sigur că nu, replică Jocelyn nervoasă, deoarece ştia că exact acesta fusese motivul din spatele invitaţiei pe care o făcuse Vanessa.

Nu se pricepea mai bine decât Jocelyn să mintă, cel puţin nu faţă de prietena ei. Era timpul să îi spună că toate planurile astea ascunse nu erau necesare şi spera ca ea să

o creadă.

— Nu intenţionez să permit ca întâmplarea de noaptea trecută să se repete, Vana.

— El ştie asta?

— Practic l-am violat…

— Poftim?

Jocelyn flutură din mână, semn că nu voia să dea prea multe explicaţii.

— Principiul este acelaşi. A trebuit să-i forţez mâna, nu-i aşa? Să-l seduc? Să-l fac să-şi piardă controlul, pentru ca instinctele să pună stăpânire pe el şi să nu îmi poată rezista. Se pare că uiţi că el nu a vrut să aibă de-a face cu mine şi că eu l-am urmărit, nu invers. Aşa că nu va dori să repete experienţa de noaptea trecută, Vana. De fapt, aş fi extrem de surprinsă dacă nu ar fi furios azi şi hotărât să nu mai ajungă niciodată într-o astfel de conjunctură cu mine.

— Atitudinea se schimbă odată ce zarurile sunt aruncate, draga mea. Odată ce un păcat a fost comis, persoana implicată are tendinţa să-l repete, nu să se pocăiască.

— Mă îndoiesc că acest lucru este valabil în cazul lui Colt. În plus, deja am spus că nu intenţionez că repet experienţa de noaptea trecută. Mi-am rezolvat problema. Nu mai am nevoie de un amant.

„Aşa vorbeşte o femeie ale cărei dorinţe au fost satisfăcute cu numai câteva ore în urmă”, îşi zise Vanessa în sinea ei. Dar nu îi explică lui Jocelyn că „dorinţa” ei avea să se transforme, că, odată ce trupul ei gustase din plăcerile amorului, avea să ceară şi mai mult.

— Dacă omul ăla o să te dorească şi altă dată, zise ea în schimb, nu cred că vei avea de ales.

Profeţia aceasta o făcu pe Jocelyn să se înfioare de bucurie, dar alese să ignore senzaţia.

— Atunci, va trebui să mă asigur că nu voi mai rămâne niciodată singură cu el. Aşa că nu e nevoie să-ţi faci griji…

— Doamnă! le întrerupse Babette tocmai în clipa aceea, atât de emoţionată, că intră în cameră fără să bată

la uşă. Alonzo insistă că trebuie să vă informez că *monsieur* Thunder o să aibă un duel ca în vestul sălbatic, pe stradă. Spune că sigur vreţi să ştiţi asta.

— *Ce* să aibă?

Vanessa plescăi din buze.

— Cred că se referă la *ceea ce* doamna pălărier din Tombstone numea „confruntare”, draga mea. Îţi aminteşti că am fost martore… Jocelyn, să nu îndrăzneşti!

Dar ducesa ieşise deja în fugă din cameră.

Capitolul 25

Colt stătea la tejgheaua lungă a barului; îşi termină paharul de whisky, apoi îşi turnă încă unul din sticla pe care o smulsese mai devreme din mâna cârciumarului. Era a treia cârciumă în care intrase de când plecase de la hotel, în dimineaţa aceea, şi ar fi trebuit să fie deja mort de beat. Dar nu era. Era, în schimb, prea furios ca să se poată îmbăta.

De asemenea, un om avea tendinţa să rămână treaz dacă umbla după scandal, iar el nu putea nega că asta făcuse. Când primele două cârciumi se dovediseră la fel de puţin ofertante pe cât de mizerabile erau, încercă aici – şi avu noroc. Doar că nu era norocul pe care şi-l dorise. Avea nevoie să se încaiere cu cineva ca să scape de furia pe care o simţea, nu să işte un duel. Spre ghinionul lui, singurul care se simţise deranjat de prezenţa lui fusese un tânăr guraliv, care se credea pistolar cu reflexe rapide. Indiferent dacă aşa stăteau lucrurile sau nu, Colt nu se îndoia că îi putea veni de hac. El trebuia să-şi facă griji în privinţa beţivilor tăcuţi, nu a celor guralivi.

Duelul ar fi fost terminat deja, însă cârciumarul îşi scosese propria puşcă şi insistase ca ei doi să-şi rezolve problemele afară. Colt voise să-şi termine mai întâi băutura. Tânărul Riley, după cum îl strigau prietenii lui, dăduse dovadă de mărinimie şi, odată ce provocarea îi

fusese acceptată, ieşise pe stradă să aştepte.

Puştiul era un aşa-zis profesionist. Era doar un copilandru, dar se credea mare asasin. Muncea pentru proprietarul unei mine din zonă care avusese probleme cu nişte oameni care îi revendicau terenul. În cele şase luni de când venise în oraş, deja omorâse doi oameni, lovise alţi câţiva şi în ceilalţi băgase spaima, de nu se mai apropia nimeni de el. Mergea vorba că proprietarul minei nu ştia cum să scape de el, acum că nu îi mai era de folos.

Colt ajunse la concluzia asta în timp ce trăgea cu urechea la conversaţiile care aveau loc în spatele lui. De asemenea, auzi o sumedenie de comentarii la adresa lui, dar nimic nou. Fusese descris cu toate cuvintele mizerabile şi respingătoare pe care le ştia, aşa că trebuia să fie într-o stare deplorabilă ca să pună la inimă insultele care zburau pe gura albilor atunci când aveau un indian prin preajmă.

Azi tocmai asta aşteptase: să fie insultat.

Era într-o stare deplorabilă. Doar că oamenii din ţinuturile din sud nu prea ştiau ce să creadă despre el. Îl priveau ca pe un metis, dar nu văzuseră niciodată unul atât de înalt ca el, cu o înfăţişare atât de impresionantă şi care să poarte un revolver Colt la curea. Asemenea detalii îi făceau de obicei pe oameni să se gândească de două ori înainte să deschidă gura – excepţie făcea vreun tânăr cu iluzii de grandoare, care se lăsase îmbătat de faptul că ieşise victorios, în mod norocos, în câteva dueluri.

Colt îşi lăsă adversarul să aştepte vreo zece minute, motiv pentru care muşteriii rămaşi în cârciumă începură să nu se mai teamă atât de mult de el.

— Ce mai aştepţi, indianule? Sau pielea roşie ţi s-a gălbejit de frică? strigă Riley din stradă, iscând câteva râsete batjocoritoare în cârciumă.

Cei doi prieteni ai tânărului râseră în hohote, alături de vreo doi cowboy care îi luaseră partea de la început şi îl urmaseră afară.

Colt îşi ridică ochii şi întâlni privirea cârciumarului. Omul ştergea încet un pahar cu o cârpă murdară. Ochii lui înroşiţi erau plini de dispreţ, batjocură şi mulţumire pentru

ce se petrecea, aşa că sentimentele sale erau limpezi. Credea că indianul merita să fie luat în râs, că avea să îl implore să-i arate pe unde să se facă nevăzut imediat ce-şi aduna suficient curaj. Se gândea că metisul nu îndrăznea să se dueleze, că nu era genul. Că toţi cei din rasa lui nu se pricepeau decât să înjunghie pe la spate şi să prindă oamenii în ambuscade.

„Să creadă ce vrea”, îşi zise Colt în sinea lui. De ce naiba îi păsa de ceea ce credea un cârciumar sau oricare dintre oamenii ăştia? Toţi aşteptau să-l vadă împuşcat. Poate că guralivul Riley era temut şi dispreţuit în oraşul acesta, dar astăzi avea să fie aplaudat dacă reuşea să împuşte un indian arogant.

Colt îşi goli din nou paharul, apoi îl aruncă înspre cârciumar, ca să-i arate ce credea despre el. Luat prin surprindere, bărbatul scăpă din mâini paharul pe care îl ştergea ca să-l prindă pe cel aruncat. Mulţumit să audă zgomot de sticlă spartă şi să-l vadă pe cârciumar făcând o grimasă, Colt se îndepărtă de bar şi porni spre intrarea în cârciumă. Grăbiţi să-l urmeze afară, muşteriii se ridicară atât de repede, că îşi răsturnară scaunele, dar încremeniră locului în momentul în care el se opri dincolo de uşile batante, ca să-şi găsească din priviri oponentul.

Riley se afla de cealaltă parte a străzii, adăpostindu-se la umbră împreună cu cei doi prieteni ai lui. Locul se umpluse de spectatori curioşi, atraşi de cuvintele zeflemitoare rostite de Riley.

Tânărul trebui să fie înghiontit ca să bage de seamă că îşi făcuse apariţia şi Colt; înainte să se ridice, rânji şi spuse ceva ce îi făcu pe prietenii lui să chicotească. Apoi merse spre mijlocul străzii cu pas încet şi plin de încredere.

Un muşchi tresări pe obrazul lui Colt în timp ce scrâşnea din dinţi, dezgustat. Se întrebă dacă oamenii din oraş aveau să ceară să fie linşat dacă îl omora pe nemernicul din faţa lui. Probabil că da. Indiferent dacă era o luptă dreaptă sau nu, albilor nu le plăcea să vadă că un indian îl învingea pe unul de-al lor. În momentul de faţă, lui nu-i păsa prea mult, dar nu avea de gând să îl omoare pe

puşti deoarece nu căuta să omoare pe nimeni. Avea să lase altcuiva plăcerea asta. Desigur, dacă nebunul avea să moară întâmplător pentru că se arunca în calea vreunui glonţ…

Colt îşi înclină pălăria pe spate, până îi căzu pe ceafă şi rămase atârnată acolo. Odată, vântul îi împinsese pălăria peste ochi tocmai în momentul nepotrivit. Ar fi fost mort dacă individul cu care se duela atunci nu ar fi ţintit atât de prost.

— Acu ce mai aştepţi? întrebă Riley fără astâmpăr, din mijlocul străzii.

— Eşti atât de nerăbdător să mori?

Lui Riley i se păru amuzant comentariul lui Colt. La fel şi prietenilor săi, precum şi unora dintre spectatori.

— Nu uita că aici nu tragi cu arcul, indianule. Sau nu ţi-ai dat seama?

De data aceasta, puştiul râse atât de tare, că se îndoi de la mijloc. De pe ambele părţi ale străzii se auziră râsete; oamenii se loveau pe spate amuzaţi – mai puţin spaniolul.

Colt îl observă pe Alonzo încă de când ieşise în stradă, urmat de scoţian. Mai erau prezenţi şi alţi oameni dintre însoţitorii ei. Dar nu conta. Erau doar spectatori, ca restul. Cu toate astea, ochii lui cercetară mulţimea adunată pe trotuare – şi o găsi printre ei, îi văzu părul roşcat atât de greu de ratat, în timp ce alerga spre Alonzo.

Fir-ar! Acum, era enervat, spumega de furie cu adevărat! se întrebă cui trebuia să-i mulţumească pentru prezenţa ei acolo şi îşi dădu seama în clipa când Jocelyn se opri lângă spaniol. Îi aruncă acestuia o privire prin care îi promise că avea să se răzbune, dar Alonzo nu se lăsă intimidat şi doar ridică din umeri. Nici nu se punea problema să îşi îndrepte privirea spre ducesă. Colt îşi întoarse atenţia asupra lui Riley, de data asta fără pic de indiferenţă, pe punctul de a exploda de furie. Dacă femeia aia încerca să intervină…

Jocelyn tocmai se pregătea să facă asta. Analiză situaţia dintr-o singură privire şi înţelese că cei doi bărbaţi care stăteau pe stradă aveau să-nceapă în orice clipă să

tragă unul în celălalt, dar nu avea de gând să stea cu mâinile în şold, fără a încerca să împiedice duelul. Ştia din proprie experienţă cât de priceput era Colt în mânuirea pistolului, dar dacă adversarul lui era la fel de talentat? Nu putea să rişte.

Tocmai când îşi ridică fustele ca să coboare în plină stradă, Alonzo o prinse de braţ şi îi şopti la ureche:

— Dacă îi distragi atenţia acum, e mort. În clipa în care îşi va îndrepta privirea spre dumneata, şi o va face, tânărul Riley va profita de ocazie şi îşi va scoate arma din toc. Ai fi putut împiedica duelul dacă ai fi venit mai devreme, dar acum este prea târziu.

— Dar…

Jocelyn îşi muşcă buza, neştiind ce trebuia să facă, holbându-se la Colt. Cum să stea fără să intervină, când putea să fie rănit sau mai rău?

Dar, într-adevăr, era prea târziu să se amestece. Chiar în timp ce îşi îndrepta privirea spre adversarul lui Colt, ca să vadă cât de pregătit era, tânărul îşi ducea mâna la pistol.

Totul se petrecu foarte repede. Nu era de mirare că spectatorii aproape rămaseră fără suflare de uimire. Colt avea deja pistolul în mână şi ţintea spre adversarul său. Tânărul, care de abia îşi ducea mâna la pistolul aflat încă în toc, se holbă nevenindu-i să creadă şi nu se mai mişcă nici măcar un centimetru. Arăta destul de rău. Era clar că nu ştia ce trebuia să facă în această situaţie, dacă să se recunoască învins ori să îşi forţeze norocul şi să tragă totuşi. Faptul că nu se auzea niciun zgomot dinspre pistolul lui Colt îl făcea atât de nehotărât.

Dar Colt nu aşteptă ca puştiul să se hotărască. Se apropie de el fără grabă, cu paşi siguri, până când lipi ţeava pistolului de abdomenul lui Riley. Tânărul tremura şi transpira abundent. Se temea să privească în jos, ca nu cumva să vadă când apasă pe trăgaci, prea speriat să se uite în altă parte decât în acei ochi albaştri care nu îl slăbiseră nicio clipă.

Colt îi mirosi frica, o văzu întipărită pe chipul său, dar

în momentul acesta nu se simţea prea milostiv.

— Am încercat în felul tău, ticălos guraliv şi lăudăros, şuieră el încet, astfel încât nu-l auzi decât Riley. Acum, o s-o facem cum doresc eu.

Şi, zicând astea, Colt îndepărtă arma de abdomenul lui Riley, o duse spre stânga şi îl lovi peste faţă cu dosul palmei. Puştiul îşi pierdu echilibrul şi se împletici într-o parte, apoi îşi duse mâna la obraz şi văzu că se mânji de sânge. Nu înţelegea. Încă nu înţelegea, nici măcar când Colt îşi puse pistolul în toc şi rămase acolo aşteptând.

Nici prietenii lui Riley nu înţelegeau, însă ei ştiau ce era de făcut. Unul din ei se întinse după pistolul pe care îl purta la brâu. În acelaşi timp, Alonzo îşi duse mâna la cuţit, iar Robbie făcu un pas înainte, însă ajutorul lor nu era necesar. Colt nu se bazase pe nimeni. Fusese de la început atent la prietenii lui Riley, aşa că scoase iar pistolul şi trase.

Glonţul se lovi de metal. Tânărul cowboy scăpă revolverul din mână cu un strigăt de durere şi cu degetul amorţit. Celălalt îşi întinse braţele şi se retrase, pentru că nu voia să îl înfrunte singur pe Colt. Colt puse din nou arma în toc şi îl privi ţintă pe Riley, care nu îndrăznise să se mişte din loc nici măcar când atenţia lui Colt fusese îndreptată în altă parte.

— Haide, puştiule, n-am toată ziua la dispoziţie.

— Haide… haide, ce?

— Ai vrut să mă distrugi. Haide, încearcă!

Riley făcu un pas înapoi, cu ochii măriţi de spaimă.

— Vrei să spui să ne luptăm? Dar eşti mai voinic decât mine!

— Faptul că sunt mai mare decât tine nu te-a împiedicat să-mi arunci insulte, nu-i aşa?

— Am greşit, domnule. Ce-ar fi să uităm toată tărăşenia?

Colt scutură încet din cap.

— Mai degrabă te-aş bate de să-ţi sară fulgii.

Riley mai făcu un pas înapoi, cu ochii mari cât cepele.

— M-ai… m-ai împuşca pe la spate?

Colt se încruntă auzind întrebarea lui stupidă.

— Mă bucur să aud asta.

Riley înghiţi cu greu şi o luă la fugă pe stradă, în direcţia opusă.

Pentru o clipă, Colt îl privi cum fugea cu un amestec de uimire şi exasperare. I se mai întâmplase şi altă dată ca oamenii să se retragă dintr-un duel înainte ca măcar să apuce să scoată armele, dar nu-şi luase nimeni tălpăşiţa când el le oferise o cale demnă de scăpare, mai ales când erau atâtea persoane de faţă. De obicei, martorii influenţau modul în care reacţiona un om, transformându-i în laşi pe cei curajoşi, chiar dacă acei oameni curajoşi ştiau că aveau să fie morţi.

Ar fi putut să tragă câteva gloanţe în praf, pe lângă picioarele alea care o luaseră la sănătoasa, dar se îndoia că asta avea să-l facă pe tânăr să-l înfrunte, aşa că nu se sinchisi. În schimb, se întoarse dezgustat, fără să bage de seamă murmurul spectatorilor care treceau printr-o avalanşă de reacţii, de la şoc şi uimire la dezamăgire şi dispreţ faţă de laşitatea lui Riley. Dar cei mai mulţi se întrebau cu voce tare cine era Colt.

Bârfitorii oraşului aveau să fie cu adevărat frustraţi pentru că erau blestemaţi să nu afle niciodată numele său, căci nimeni întreg la minte nu avea să-l întrebe direct, nu după toate la câte fuseseră martori, şi nu era nimeni dispus să le ofere răspunsul. Jocelyn categoric nu voia să răspundă la nicio întrebare, deşi le auzise de mai multe ori în timp ce se întorcea la hotel. Nici oamenii ei nu aveau să le spună numele lui, pentru că erau obişnuiţi să nu atragă atenţia asupra lor.

— E un sălbatic. Ce altceva mai trebuie să ştim despre el? se auzi la un moment dat din apropiere, şi Jocelyn se opri brusc.

Deja supărată din cauza sperieturii prin care trecuse şi nervoasă pe Colt pentru că se făcuse nevăzut în mulţime înainte ca ea să poată vorbi cu el, se întoarse către tânărul îmbrăcat elegant, al cărui comentariu reuşise să o scoată din sărite.

— Cum îndrăzneşti, domnule? se răţoi Jocelyn la el pe

neaşteptate, spre uimirea acestuia şi a însoţitorului său, dar şi a lui Robbie şi a lui Alonzo, care erau în spatele ei. Au ieşit pe stradă să se omoare între ei. Niciunul nu e mort acum, iar asta se datorează faptului că el e un om civilizat, nu un sălbatic.

Simţindu-se mult mai bine pentru că îşi exprimase o mică parte din furie în faţa acestui străin, deşi ea voia de fapt să ţipe la Colt, porni mai departe fără să fie conştientă de agitaţia pe care o iscă în urma ei.

— Frumos din partea ta, Miles. După accentul ei, nu ţi-ai dat seama că tocmai ai ofensat-o pe Lady Fleming?

Comentariul acesta atât de sarcastic şi rostit pe un ton înţepător îl făcu pe Miles Dryden să intre în defensivă.

— Păi, de unde să ştiu? După cum a vorbit contesa despre ea, mă aşteptam să văd o frumuseţe uimitoare. Apoi mormăi: Este o roşcată slăbănoagă! N-o să-mi pot duce niciodată planul până la capăt.

Maura, care se agăţa posesiv de braţul lui, se mai linişti la auzul acestor cuvinte. Ea considera că ducesa era de o frumuseţe răpitoare, dar pentru moment uită că Miles nu gândea la fel. Ştia din experienţă că el prefera femeile mai voluptuoase şi blonde, aşa ca ea. Probabil avea să-şi facă mai multe griji din pricina bătrânei contese decât din cauza tinerei ducese.

— Te vei descurca de minune, scumpule, pen’ că se pare că-i tocmai genul de persoană pe care o aşteptam. O ducesă adevărată din Anglia, călătorind de plăcere şi în stil grandios. Pesemne e putred de bogată.

— Aşa ai spus şi ultima dată, mormăi Miles.

Maura nu băgă în seamă comentariul lui.

— Văduva Ames n-a minţit când a spus că toţi copiii ei sunt morţi. Doar că a uitat să amintească de cei şaptesprezece nepoţi care aşteptau cu nerăbdare să-i moştenească moşia. Aşa că te-au păcălit oferindu-ţi o mină de argint care nu face o leţcaie, şi am rămas blocaţi în ţinutul ăsta uitat de Dumnezeu. Cel puţin lor nu li s-a părut deloc suspicioasă moartea bătrânei.

— Dar ea era bătrână. Asta e tânără.

— De data asta, nu vom folosi otravă ca să te facem iarăşi văduv. Un accident va fi de-ajuns.

— Şi presupun că va trebui să mă ocup tot eu de asta?

Pe Maura începea să o obosească atitudinea lui negativă.

— Eu am avut grijă de ultimele tale două soţii, scumpule. Aş spune că e rândul tău. Desigur, dacă preferi să-mi găseşti un soţ şi să facem schimb de roluri…

— Târfă, mârâi el plin de gelozie, după cum ea se aştepta. O să-ţi rup gâtul în ziua în care o să te uiţi la alt bărbat.

— Haide, haide, iubitule! Ştii că doar te tachinam. Îi zâmbi. Ştii prea bine că ţi-am fost loială încă din ziua în care ne-am întâlnit. Şi-n plus, n-aş putea s-o fac niciodată la fel de bine ca tine. Şi-aşa mi-e destul de greu să mă dau drept sora ta.

— Asta a fost ideea ta, nu a mea. Tot planul ăsta nenorocit a fost scorneala ta. „Însoară-te cu o văduvă bogată, scumpule, şi te poţi lăsa de pariuri”, o imită el cu un falsetto ridicat.

Maura miji ochii de supărare.

— Faptul că ai trişat ne-a adus în situaţia asta, să nu uiţi! Şi, din câte îmi amintesc, nu ţi-a displăcut planul meu.

— Asta a fost înainte ca prima soţie să se dovedească mai puţin bogată decât îţi doreai şi să hotărăşti că trebuie să moară ca să încercăm din nou… şi din nou… şi din nou.

— Bine! explodă ea. Până acum, toate cele patru s-au dovedit a fi alegeri neinspirate. Dar de data asta va fi diferit, ştiu asta.

— Deja este diferit, Maura! Sau ai uitat cât de tânără este această văduvă? Probabil va trebui să mă chinuiesc de două ori mai mult ca să o seduc, şi nu e sigur că voi avea sorţi de izbândă. Totul ar putea fi o pierdere de timp şi de energie.

— Nu chiar, iubitule. Dacă doamna nu cedează farmecelor tale, ne rămâne varianta de-a ne retrage. Dar pariez că vei reuşi. La urma urmei, eu ştiu cât de irezistibil

poţi fi atunci când vrei. Doar mi-ai câştigat inima şi sufletul, nu-i aşa?

Capitolul 26

— Bună dimineaţa, Excelenţă.

Jocelyn se întoarse să-i zâmbească tânărului care o făcuse să se simtă atât de stânjenită noaptea trecută, când îi fusese prezentat prima dată. Acum, îi venea să râdă, dar la momentul respectiv îngheţase de ruşine când descoperise că fratele şi sora pe care Vanessa îi luase sub aripa ei erau aceeaşi pereche cu care practic Jocelyn se luase la harţă imediat după duelul de ziua trecută. Fuseseră invitaţi la cină, aşa că nu avea cum să se sustragă şi să scape de stânjeneală.

Dar, cumva, şi tot nu era sigură cum de reuşi, Miles Dryden o linişti când îi adresă scuzele sale şi nu vru să le accepte pe ale ei, ba chiar îi ceru să uite de acel incident pentru tot restul serii. Nu era nicio îndoială că era un bărbat fermecător. Presupuse că era şi chipeş, cu părul lui şaten scurt până la urechi şi ochii de culoarea chihlimbarului. Era mai degrabă slab şi de statură medie, dar avea cele mai atractive gropiţe în obraji atunci când zâmbea şi un simţ ascuţit al umorului. Aşa că zâmbea des, la fel ca toată lumea din preajma lui.

Maura Dryden era la fel de interesantă ca fratele ei. Nu prea semănau din punct de vedere fizic, căci ea avea părul blond-cenuşiu şi ochii verzi şi un trup scund şi voluptuos, dar nu era nicio îndoială că amândoi fuseseră binecuvântaţi cu o frumuseţe aparte. Dacă Miles era fermecător şi atrăgător, Maura era extrem de senzuală, şi efectul acesta se vedea asupra bărbaţilor din anturajul ei, mai ales asupra lui Sir Parker. Li se alăturase şi el la cină şi, spre amuzamentul lui Jocelyn, de abia dacă îşi luase ochii de la Maura pe toată durata mesei.

Vanessa fusese extrem de încântată de întreaga

seară şi fără îndoială se dusese la culcare uitând de toate grijile. Miles Dryden se dovedea perfect pentru a-i distrage atenţia lui Jocelyn. Ducesa recunoscuse acest lucru cu o oarecare uşurare, înainte să plece la culcare – până când îşi dăduse seama că planul Vanessei putea avea efect atât pentru ea, cât şi pentru Colt. Gândul că Maura putea să i se pară atrăgătoare lui Colt, aşa cum fusese pentru Sir Parker, îi alungase orice urmă de linişte pe care o simţise şi o aruncase într-o stare şi mai profundă de confuzie. Spre tristeţea ei, se temea că era geloasă. Dar, cum putea la fel de bine să fie vorba despre un sentiment de posesivitate pentru ceva care o costase foarte mulţi bani, hotărî să nu îşi facă griji în această privinţă.

Luase această hotărâre, dar, chiar şi acum, când Miles Dryden îi zâmbea minunat, continua să se întrebe unde se afla sora lui şi care urma să fie reacţia lui Colt atunci când avea să o vadă. De asemenea, se întreba dacă îşi putea retrage acceptul ca fraţii să călătorească împreună cu ei, dar presupuse că era prea târziu. Probabil că bagajele lor fuseseră deja încărcate în căruţele trase în faţa hotelului.

— Domnule Dryden, îl salută ea cu o înclinare a capului. Sper că nu vă deranjează că plecăm atât de devreme. Suntem într-o oarecare măsură la mila călăuzei noastre, care crede că trebuie să profităm de lumina zilei.

— Cunosc genul. Vizitiul poştalionului nostru era un boşorog bădăran şi arţăgos care ne zorea din toate cârciumile de pe drum, sub ameninţarea că avea să ne lase în urmă dacă nu eram suficient de rapizi să ţinem pasul cu el.

Jocelyn zâmbi la această descriere care i se potrivea destul de bine şi călăuzei lor, doar că Thunder nu era bătrân. Colt era mai mereu pus pe harţă, irascibil şi imprevizibil. Oare azi cum avea să se comporte? Avea să stea în faţa caravanei sau deja plecase înainte, după cum îi era obiceiul, şi-l lăsase pe Billy să le arate drumul?

Brusc, îşi dădu seama că era neliniştită la gândul că urma să îl revadă. În plus, încă nu ştia ce credea el despre faptul că ea îi dăruise virginitatea. Pe de altă parte, era

posibil să nu-şi fi dat seama că fusese primul. Însă faptul că se comportase cu atâta blândeţe noaptea trecută sugera altceva.

— Nu suntem chiar atât de zoriţi, domnule Dryden, doar că ne trezim la o oră nefirească în fiecare dimineaţă. Spera să nu pară pe cât de nerăbdătoare se simţea, dar voia să îl găsească pe Colt şi poate chiar să vorbească puţin cu el înainte să plece la drum. Sunt sigură că te vei obişnui cât de curând. Acum, dacă eşti amabil să o iei pe sora dumitale…

— Maura e deja afară, Excelenţă. Îmi permiţi?

Ea îi acceptă cu reticenţă braţul întins. Acum, că era înconjurată de oamenii ei, n-ar fi avut nevoie de ajutorul nimănui. În plus, nu voia să o vadă Colt ieşind din hotel la braţul lui Miles, deşi nu era foarte sigură de motiv. Dar nu îl putea refuza fără să fie nepoliticoasă.

Afară, totul era pregătit, Jocelyn fiind ultima care ieşise. Domnişoara Dryden îi aştepta alături de Vanessa şi de cele două servitoare la umbra verandei, dar nu lua parte la conversaţie: de fapt, se holba spre partea din faţă a caravanei, la… Colt.

El era deja călare, la fel ca Billy, care în momentul de faţă îi capta întreaga atenţie. Dar asta nu însemna că nu era conştient de atenţia pe care o primea din partea domnişoarei Dryden. Cel mai probabil, ştia că este privit insistent, pentru că de obicei era conştient de tot ce se petrecea în jurul lui, dovadă fiind şi faptul că îşi întoarse privirea într-acolo în clipa în care Jocelyn ieşi din hotel. Cum o văzu, îşi îndrumă calul să pornească.

— Un moment, Colt, dacă eşti amabil!

Jocelyn se înroşi imediat pentru că atrăsese atenţia tuturor asupra ei. Fusese nevoită să ridice glasul ca să se facă auzită de Colt, şi până şi ei i se păruse că vorbise pe un ton autoritar. Nu l-ar fi învinovăţit dacă el ar fi umilit-o şi mai mult ignorând-o, însă el nu o făcu. Struni calul şi aşteptă, vădit nerăbdător. Toată lumea observă că refuzase să descalece şi să vină lângă ea, cum ar fi făcut orice servitor. Chiar şi Miles, al cărui braţ se simţea încordat sub

mâna ei. Jocelyn nu îşi forţă norocul. Se scuză faţă de Miles şi cobori grăbită de pe veranda hotelului.

Dar gestul ei impulsiv se putea dovedi şi mai neinspirat, după cum află când ajunse la Colt. Billy se îndepărtă ca să le acorde o oarecare intimitate, dar nu mai conta. Când îşi ridică ochii spre Colt, îşi dădu seama că făcuse o mare greşeală. Deşi de obicei îşi ascundea atât de bine sentimentele încât nu ştia nimeni ce simţea sau gândea, acum totul se citea în ochii lui – şi nu era nimic plăcut. Ostilitatea din privirea lui o împinse pe Jocelyn să facă un pas înapoi. Dar încercă să pară mai hotărâtă. Aşadar, nu ar fi trebuit să se apropie de el atât de curând după noaptea trecută. Dar o făcuse. Acum, era acolo. Şi, deşi nu avea habar ce avusese de gând să-i spună, spera să-i vină vreo idee care să mai alunge din furia evidentă pe care o simţea Colt.

— Vrei să descaleci... te rog? rosti ea. Vreau să vorbesc cu tine.

— Nu, nu vrei.

— Ba da, vreau...

— Nu... nu vrei, duceso.

Nu era sigură de mesajul cuvintelor sale, dacă refuza să asculte ce ar fi avut de spus ori dacă o avertiza că nu urma să-i placă nimic din ce avea să-i spună el. Cel mai probabil, era vorba despre ultima variantă, motiv pentru care nu încercă să-l reţină când el îi întoarse spatele şi porni călare.

Ea se întoarse şi descoperi că toţi oamenii ei erau brusc prinşi în câte o conversaţie sau într-o activitate inutilă, dovadă că până în acel moment îi urmăriseră cu atenţie pe ea şi pe Colt. Dar de data asta, nu se mai simţi jenată. În schimb, se enervă, mai ales când observă expresia înfumurată a domnişoarei Dryden. Era imposibil ca femeia să fi auzit refuzul pe care îl primise de la Colt, dar lipsa lui de respect şi ura faţă de ea nu puteau fi confundate cu altceva. Jocelyn aproape că putea citi gândurile Maurei: că, *pe ea,* niciun bărbat nu avea s-o trateze vreodată atât de prost.

— Eu… ăăă, nu mi-am dat seama că este una dintre gărzile dumitale.

Faptul că Miles Dryden apăru lângă ea ca s-o ajute să urce în trăsură nu linişti deloc emoţiile clocotitoare ale lui Jocelyn. Şi nici nu avea nevoie să i se amintească de întâmplarea nesăbuită din ziua anterioară. Dar pentru nimic în lume nu avea să lase pe cineva să ştie cât de uşor se enerva din cauza lui Colt, aşa că se forţă să zâmbească, deşi simţea că îi crapă buzele din cauza încordării.

— Nu este. E călăuza noastră.

— Un pistolar pe post de călăuză?

Miles părea hotărât să devină cel asupra căruia să-şi verse ea nervii, dar Jocelyn nu dorea un înlocuitor. Colt merita să fie el ţinta.

— E adaptabil, iar asta îl face o călăuză excelentă, domnule Dryden, în ciuda faptului că e lipsit de maniere şi mereu ţâfnos. Dar dacă te deranjează că un astfel de om ne conduce prin sălbăticie…

— Nu, deloc, o asigură el degrabă.

— Atunci, ne vedeam mai târziu, domnule.

Urcă în trăsura ei şi aşteptă nerăbdătoare ca Vanessa să i se alăture. Dacă Miles avusese impresia că urma să împartă aceeaşi trăsură cu ea, atunci tocmai îi spulberase această iluzie. Chiar dacă ar fi fost dispusă să renunţe la intimitatea ei, tot şi-ar fi schimbat părerea. În niciun caz nu avea să-şi petreacă ziua discutând nimicuri lipsite de importanţă cu nişte străini. Ar fi înnebunit.

Vanessa îi intui starea şi rămase tăcută odată ce caravana se puse în mişcare. Dar tăcerea nu făcu altceva decât să alimenteze furia lui Jocelyn. Dacă înainte se arătase înţelegătoare cu sentimentele lui Colt, acum îi detesta comportamentul arogant. Nu îi mai părea rău pentru tot ce se întâmplase între ei. Nu avea să-şi ceară scuze pentru că îl dorise în patul ei. Adevărat, el îi rezistase de fiecare dată, însă nu îl adusese în patul ei cu ameninţarea armei. Nu, chiar nu. Aşa că el n-avea de ce să fie furios pe ea, şi, cu prima ocazie, Jocelyn avea de gând să-i spună întocmai.

Capitolul 27

Instinctul îl avertiză pe Colt să stea departe de tabără în noaptea aceea. Pentru că deja era obişnuit cu firea încăpăţânată a ducesei, nu avea nicio îndoială că, dacă dorea să îl înfrunte, nu avea să renunţe, însă el nu era pregătit. Poate că impresia pe care şi-o făcuse era în măsură să-l înfurie într-atât încât să caute să se încaiere prin cârciumi, dar era de zece ori mai rău când i se confirmau bănuielile. Şi dacă se înfuria într-atât doar din cauza unor bănuieli, oare cum urma să reacţioneze când avea să afle adevărul?

Desigur, lucrurile ar sta cu totul altfel dacă s-ar dovedi că greşise în privinţa ei. Ba chiar s-ar fi agravat. Era vorba despre darul pe care ea i-l oferise, în ciuda faptului că el jurase să nu se mai atingă niciodată de o femeie albă. Şi avea să se repete – dacă greşise în privinţa ei. Şi, dacă se repeta, Colt se temea că în cele din urmă avea să dorească s-o facă femeia lui pentru totdeauna, ceea ce ştia că era imposibil.

Oricum, era mai bine să nu afle încă adevărul, cel puţin până nu era sigur că-şi putea controla reacţiile. Dar, deşi ştia asta şi faptul că roşcata avea să insiste ca de obicei, tot merse în tabără în noaptea aceea.

Şi asta tot din vina ei, pentru că permisese unui străin să intre în mijlocul lor tocmai acum, când Colt fusese atât de furios că nu se putuse concentra asupra nou-veniţilor când ajunseseră în oraş. Cu toate măsurile de precauţie pe care le luase, era de neconceput ca duşmanul ei să-i fi ajuns din urmă în cele două zile cât pierduseră în Silver City. Şi, cum femeia aceasta părea să fie urmărită de pericole oriunde mergea, străinul putea să fie unul dintre oamenii englezului. Chiar dacă nu era aşa, prezenţa lui tot devenise motiv de îngrijorare pentru Colt. Oricât ar fi insistat că nu voia să o protejeze, n-ar fi suportat să se

întâmple ceva şi el să nu fie prezent ca să poată preîntâmpina vreun necaz doar pentru că se temea să o înfrunte.

Dar confruntarea nu veni din partea persoanei la care se aşteptase.

Deşi Colt intrase foarte târziu în tabără, mai mult de jumătate dintre oameni erau treji, şi, spre norocul lui, printre aceştia se număra şi ducesa. Îi simţi ochii aţintiţi asupra lui în timp ce se îndrepta spre focul de tabără al lui Billy, ca să-şi pregătească locul de dormit, după ce îşi dusese calul la adăpost, alături de ceilalţi. Ea stătea lângă alt foc de tabără, împreună cu o parte dintre oamenii ei, cu servitoarea şi cu… străinul.

Billy, care părăsise grupul lor când îl zărise pe Colt lângă cai, îi întinse farfuria cu mâncare pe care o ţinea de obicei lângă foc. Colt încetase să se mai plângă de mâncarea servită de bucătarul ducesei. De cele mai multe ori, era prea obosit ca să ştie ce mănâncă.

— Nu credeam că o să dormi cu noi în noaptea asta.

Aruncând o privire la toate focurile de tabără aprinse, Colt îi răspunse:

— Se pare că nimeni nu se grăbeşte să se culce.

Billy ridică din umeri.

— Tipul cel nou a spus nişte poveşti destul de înfiorătoare. Probabil că pe unii i-a speriat de-a binelea. Amintindu-şi de poveştile acelea şi gândindu-se că era posibil ca şi Colt să le găsească distractive, se grăbi să adauge: Ai văzut-o pe blondă în dimineaţa asta? Este sora lui.

Colt îi ignoră întrebarea şi-l ţintui cu privirea pe străin. Ducesa stătea lângă el, mult prea aproape.

— Cine este tipul ăsta?

— Numele lui e Dryden, Miles Dryden.

Colt se încruntă şi căzu pe gânduri.

— Îţi aminteşte de cineva, puştiule?

— Nu pot spune că da. De ce?

— Mi se pare că l-am mai văzut undeva.

— Poate când te-ai dus în est cu Jessie şi Chase?

Pretinde că este de acolo.

Colt scutură încet din cap.

— Nu. L-am văzut mai de curând. Eşti sigur că nu îl cunoşti?

— Dar tu eşti sigur că îl recunoşti?

Colt se uită încă o dată lung la bărbat, apoi îşi întoarse privirea.

— Da. O să-mi amintesc eu cât de curând. Apoi, întorcându-se spre Billy, adăugă: Ce poveşti v-a spus?

Billy se îmbujoră, pentru că evitase înadins să aducă vorba despre cele spuse în jurul focului de tabără.

— Doar nişte poveşti.

— Vorbeşte, îi ordonă Colt.

— E din est, Colt, zise Billy pe un ton defensiv. Şi ştii că până şi cel mai mic atac al indienilor îl poate speria pe un om care nu e obişnuit cu viaţa în vest.

— A fost atacat?

— El şi sora lui.

— Şi i-a luat toată noaptea ca să povestească asta?

Billy zâmbi, acum că fratele lui părea că nu se simţise ofensat de subiectul discuţiei.

— Ştii cum e. Un om vine în oraş şi povesteşte că aproape a fost scalpat, apoi toată lumea care a trecut printr-o întâmplare asemănătoare sau a auzit de aşa ceva simte nevoia să intervină. Cât a stat în Silver City, Dryden a auzit suficiente poveşti cât să scrie o carte.

— Atunci, se afla în oraş deja când am ajuns noi?

— De câteva luni. De ce?

— Doar mă întrebam.

Colt îşi primise răspunsul care îl interesa. Era clar că Dryden nu lucra pentru Longnose. Dar asta nu însemna că agrea faptul că ducesa invitase nişte străini în preajma ei. Ar fi trebuit să fie mai precaută.

Luă câteva îmbucături, apoi adăugă:

— Ce naiba e mâncarea asta?

Billy chicoti.

— Una dintre specialităţile lui Philippe. E gustoasă, nu-i aşa?

— Din cauza sosului, nu poţi să simţi gustul cărnii. Dezgustat, Colt aruncă farfuria cât colo. Şi care e problema *lui*?

Billy se întoarse să vadă cine îi atrăsese atenţia lui Colt. Parker Grahame se holba la el, cu o privire deloc prietenoasă.

— El… ăăă… s-ar putea spune că e cam supărat din noaptea în care te-ai ocupat de cei doi hoţi care au încercat să o jefuiască pe ducesă.

— Trebuia să-i las s-o jefuiască?

Billy zâmbi larg.

— Cred că nu-i convine că ai salvat-o tocmai tu, când aceasta ar fi fost sarcina lui. Şi ţi-ai cam făcut un obicei din a o salva, ceea ce nu-i cade prea bine.

— Într-atât cât să vrea să moară din cauza asta?

Billy se încordă.

— Ce tot spui acolo?

— Omul are de gând să vină încoace, şi nu doar fiindcă nu are altceva mai bun de făcut.

— Dumnezeule! Păi, să nu-l omori, pentru numele lui Dumnezeu! Practic este purtătorul de cuvânt al tuturor, pentru că este căpitan, şi s-au cam săturat să te vadă tratând-o pe ducesă cu atâta lipsă de respect. Ştiu că o faci înadins, dar nici ea şi nici ei nu ştiu asta. Cred că în dimineaţa asta ai întrecut măsura, iar ei simt că nu mai pot să tacă.

— Ai dreptate, domnule Ewing, spuse Parker din spatele lui.

Billy nu se întoarse să se uite la englez. În schimb, se uită la Colt şi se sperie de reacţia acestuia. Avusese o atitudine groaznică încă de când începuse să fie călăuza lor, aşa că erau slabe şanse să se schimbe ceva acum. Iar când Colt era în starea asta, pur şi simplu nu trebuia să îl provoci.

Colt se sprijini de şa, într-o manieră neglijentă, deloc îngrijorat că bărbatul din faţa lui era supărat.

— Dacă ai ceva de spus, Grahame, vorbeşte!

— Fratele tău a spus deja totul. Dacă nu te poţi

comporta într-o manieră cât de cât civilizată…

— Ce-o să faci? i-o tăie Colt aproape mârâind. Ne luăm la bătaie? Mă provoci la duel?

— Fir-ar să fie, Colt! exclamă Billy, însă era deja prea târziu.

Parker deja îl ocolea ca să ajungă la Colt, atât de furios, că nu se mai opri să chibzuiască, ci îl ridică pur şi simplu în picioare, ţinându-l de pieptul cămăşii. Lui Parker nu i se păru ciudat faptul că el îi permise să facă asta fără să încerce să se apere, deoarece încă nu gândea limpede, ci acţiona impulsiv. Dar anii de bună creştere ieşiră în cele din urmă la iveală şi-l făcură să ezite, chiar dacă numai pentru o clipă.

Din nefericire pentru Parker, în acea clipă, privirile lor se întâlniră, şi încrederea lui se risipi aproape complet. Avu teribila senzaţie că priveşte moartea în ochi. În toată viaţa lui, nu se retrăsese niciodată dintr-o luptă, niciodată nu fusese nevoit să o facă şi nici nu pierduse vreo luptă. Dar, cumva, uitase cu cine avea de-a face acum, că omul acesta făcea parte din altă categorie, că era un om apropiat de sălbaticii despre care le povestise Dryden mai toată seara, unul care cunoştea mai multe feluri de-a omorî un om decât îşi închipuise Grahame vreodată. Iar el îl provocase?

— Sir Parker, eliberează-l imediat!

Vocea autorităţii, a raţiunii şi a mântuirii sale. Parker îi dădu ascultare, simţindu-se uşurat.

Colt reacţionă fix pe dos.

— Fir-ar! Se uită urât la ducesa care stătea destul de aproape de ei. Omul ăsta a căutat să se încaiere cu mine. Cine naiba ţi-a cerut să te amesteci, femeie?

Chiar dacă nu ar fi fost redusă la tăcere de atacul său verbal, Jocelyn nu ar fi apucat să răspundă. Parker arăta de parcă ar fi văzut roşu în faţa ochilor din cauza acestei ultime insolenţe şi cedă în faţa furiei. Pumnul său îl lovi pe Colt în falcă, dar abia dacă îi clinti capul. Lovitura îl luase pe nepregătite însă, şi acum toată lumea din tabără aştepta cu răsuflarea tăiată să vadă care avea să fie reacţia lui Colt. Mai ales Parker se simţea ciudat, pentru că nu mai lovise

niciodată un om care nu era pregătit. Aşa că fu surprins când îl văzu pe Colt întorcându-se spre el încet şi zâmbind larg.

— Ţi-a luat destul de mult, englezule, spuse chiar înainte să-l lovească tare cu dosul palmei şi să-l trimită la pământ.

Billy înşfăcă arma şi cuţitul lui Colt şi i le aruncă pe amândouă, apoi se dădu la o parte. Şi Jocelyn făcu un pas înapoi când cei doi se încăierară şi se rostogoliră peste foc, împrăştiind scântei peste tot.

— Haide, draga mea, îi şopti Vanessa la ureche. Nu-i mai poţi opri acum şi nici nu ar trebui să-ţi doreşti asta.

— N-ar trebui să-mi doresc asta? Dar se…

— Se comportă groaznic, ştiu, dar e clar că Thunder al tău are nevoie să îşi reverse furia asupra cuiva. Mai bine să fie Sir Parker decât tu. Acum, haide!

Jocelyn îşi muşcă buza, amintindu-şi de ostilitatea lui Colt din dimineaţa aceasta şi văzându-l acum descătuşat şi sălbatic. În ciuda a ceea ce îi spusese Vanessa, ea nu credea că ar putea-o răni vreodată, oricât de furios ar fi fost. Şi ea era în continuare furioasă. Nu era vreo fetişcană sfioasă care se ascunde de toanele unui bărbat.

— Rămân aici, Vana, spuse ea cu hotărâre. Nu voi încerca să-i opresc, dar vor trebui să mă asculte când vor termina.

Capitolul 28

Colt se simţea minunat. Trupul îl durea îngrozitor, dar simţea că era din nou stăpân pe el, emoţiile i se consumaseră, furia i se mai domolise şi acum o putea stăpâni. Simţea că putea chiar să o înfrunte pe ducesă şi să termine odată – sau cel puţin aşa gândea până când o văzu stând acolo, cu ochii aţintiţi asupra lui.

Se înfurie din nou, în primul rând pentru că ea reuşise să se apropie fără ca el să îi audă paşii. Dar pentru asta

putea da vina pe ţiuitul pe care îl auzea în urechi din cauza pumnilor primiţi de la Grahame. Scutură din cap, dar ţiuitul nu dispăru. Atunci, se uită în jur să vadă cine o însoţise, dar observă că era singură. Un motiv în plus să se enerveze. Femeia asta pur şi simplu nu se învăţa minte. El o evitase, o avertizase să nu rămână singură cu el. Putea să fie mai clar de atât? Ar fi fost prea mult să aştepte ascultare de la o asemenea fiinţă încăpăţânată, aşa că asta nu ar fi trebuit să îl enerveze. Dar îl enerva.

— La ce te uiţi?

Jocelyn oftă când auzi tonul morocănos al lui Colt. Şi când se gândea că fusese îngrijorată pentru el că plecase rănit din tabără! Îl lăsase inconştient pe Sir Parker, iar Vanessa, care se ocupase de acesta, o asigurase că avea să se facă bine. Dar Colt rămăsese în picioare la finalul încăierării şi plecase înainte să încerce careva să-i îngrijească rănile şi loviturile.

Îşi cufundase capul în ochiul de apă lângă care îşi întinseseră tabăra şi tocmai terminase să-şi şteargă faţa când o zărise. Persoana care luase apă ultima dată lăsase în urmă o făclie aprinsă, înfiptă în pământ. Lumina era suficientă cât să vadă că avea obrazul stâng umflat şi că tăietura de deasupra ochiului sângera în dreptul tâmplei. Hainele lui erau murdare şi pantalonii rupţi în genunchi. Celelalte răni erau ascunse vederii, pentru că Sir Parker îşi concentrase loviturile mai ales asupra corpului. Şi trebuiau să fie destule, căci se luptaseră pentru mai mult de cincisprezece minute.

— Arăţi groaznic. Te doare?

— Mă doare şi-n fund.

Jocelyn se încordă.

— Mi-ar plăcea să aud un răspuns civilizat, mulţumesc.

— Atunci, du-te să vorbeşti cu altcineva. Aici rişti.

— Aş fi putut să jur că ţi-a trecut proasta dispoziţie după descătuşarea din seara asta.

— Şi eu, mârâi el. Dovadă cât de mult se poate înşela un indian prost.

— Nu face asta, i-o tăie Jocelyn furioasă.

— Ce anume?

— Nu te mai subaprecia astfel. Poate că nu ai primit o educaţie obişnuită, Colt Thunder, dar nu eşti prost, şi amândoi ştim asta.

— Asta e discutabil, scumpo. Doar încă sunt aici, nu-i aşa?

Ea luă o gură de aer.

— Ce înseamnă asta? Că nu ar trebui să fii aici?

— Într-adevăr!

— Atunci, pleacă! Nimeni nu te opreşte.

— Nu mă opreşti? Ajunse lângă ea din doi paşi şi o prinse de braţe ca să o scuture puternic. Nu mă opreşti? repetă el şuierând mânios.

— Dacă te opresc… mă bucur, răspunse ea, deja regretând faptul că îi oferise ocazia să-şi verse nervii asupra ei, dar uşurată că el nu profitase. La urma urmei, e nevoie de tine.

Colt îi întoarse spatele, simţindu-se învins de un singur cuvânt. De fiecare dată când îi vorbea, se simţea ciudat în interior. De cele mai multe ori, simţea că o dorea şi mai mult, deşi ştiuse prea bine că folosise acel cuvânt cu altă semnificaţie. Dumnezeule, cât de mult îşi dorea să fie adevărat.

— Un om are nevoie de integritate şi onoare ca să aibă încredere în cineva pe care îl consideră neplăcut, rosti ea încet din spatele lui.

— Ce înseamnă asta? întrebă el brusc, aruncându-i o privire încruntată peste umăr. Încerci să-l alini pe sălbatic aruncându-i complimente aşa cum îi arunci oase unui câine?

Jocelyn scrâşni din dinţi.

— Nu, răspunse ea, deşi ar fi vrut să urle. Se temea că, dacă îşi pierdea calmul, el nu ar mai fi avut nevoie de nicio scuză ca să plece, încerc să-ţi spun că îmi pare rău că nu îţi place slujba de călăuză, dar nu suficient de rău cât să te las să pleci.

El se întoarse încet.

— La dracu’ cu slujba, zise el pe un ton aproape prietenos. Nu asta e problema, şi o ştii prea bine. Tu eşti problema, tu şi acel mic dar neaşteptat pe care mi l-ai oferit fără niciun avertisment.

Jocelyn încercă să-i evite privirea, simţind ce avea să urmeze. Colt îi ridică bărbia şi o forţă să îl privească direct în ochi.

— Să nu înţelegi greşit, duceso. Mă simt onorat, rosti el, dar sarcasmul din glasul lui sugera altceva. Dar de ce nu vrei să elucidezi misterul acum? De ce eu?

Jocelyn ştia exact ce voia să afle, dar nu recunoscu.

— Nu înţeleg la ce te referi.

Răspunsul ei îl făcu să o scuture de braţe.

— De ce eu?

— Te-am… te-am dorit. E atât de simplu.

— Greşit. O virgină poate să dorească orice bărbat care îi dă târcoale, dar nu face nimic în privinţa asta dacă nu are un inel pe deget sau nu e îndrăgostită până peste cap. Şi cum niciuna din situaţiile astea nu ţi se aplică, aştept să aud adevăratul motiv.

O scotea din sărite siguranţa cu care stabilise că niciuna din situaţiile respective nu era valabilă. De unde ştia că atracţia pe care o simţise pentru el nu fusese singurul ei motiv?

— Nu înţeleg de ce contează, dar nu am fost o virgină obişnuită, ci o virgină văduvă. Prin urmare, nu trebuia să aştept un inel sau marea dragoste ca să doresc un bărbat. Cine are dreptul să-mi spună că nu pot face tot ce doresc?

O privi lung, întorcând pe toate părţile răspunsul ei, pentru ca în cele din urmă să clatine din cap.

— Asta e filosofia de viaţă a unei văduve, ai dreptate. Dar, după cum ai spus, tu nu erai o virgină sau o văduvă obişnuită. Nu mă interesează situaţia care te-a mânat să faci asta. Erai totuşi virgină, şi virginitatea nu se oferă fără un motiv bun. Iar eu nu am auzit motivul tău.

— Ţi-am răspuns! strigă ea. Nu ştiu ce mai aştepţi de la mine…

— Adevărul!

— De ce nu mă crezi?

— Pentru că văd în ochii tăi, femeie.

Jocelyn se albi la faţă.

— Poftim?

— Văd că ascunzi ceva. Se vede clar pe chipul tău. Mi-am dat seama din noaptea aia că ai un motiv ascuns pentru care m-ai primit în patul tău.

— Te doream, insistă ea. Trebuia să fii tu, nu înţelegi?

— Nu, nu înţeleg. Dar totul va deveni limpede, chiar dacă va trebui să te forţez să-mi spui.

Jocelyn se încordă. Furia o salvă de la chinul pe care îl simţea din cauza bănuielilor lui Colt.

— M-ai scuturat destul, mulţumesc. Acum, îmi vei da drumul.

— Nu cred, spuse el încet şi o trase mai aproape de el.

Nu ajunsese nicăieri folosindu-se de intimidare. Îi recunoştea firea încăpăţânată atunci când o vedea. Putea s-o bată, şi tot nu i-ar mai fi spus nimic. Dar trebuia să afle – într-un fel sau altul.

— Ce naiba faci? întrebă Jocelyn când îi simţi buzele pe gâtul ei.

— La cât am vorbit despre dorinţă, tot mai trebuie să întrebi?

— Dar…

— Dar ce, duceso? Îşi mişcă buzele spre urechea ei şi o strânse în braţe până nu mai rămăsese deloc spaţiu între trupurile lor. Probabil a fost o dorinţă al naibii de mare dacă a trebuit să îţi sacrifici virginitatea pentru asta. Ceva atât de puternic nu dispare pur şi simplu… Sau da?

— Nu… nu dispare, se auzi ea vorbind, spre surpriza amândurora. Dar era adevărat, nu exista nicio îndoială în privinţa asta, pentru că simţise că îl dorea din nou imediat ce ajunsese iarăşi în braţele lui. Mirosea a pământ, a sudoare şi a bărbat, şi îl dorea din nou, exact ca înainte, chiar dacă de data asta nu mai avea niciun motiv raţional. Nu se gândea decât la plăcerea deplină pe care avea să i-o ofere.

Când îi răspunse, îşi dezlipi buzele de pe pielea ei. Picăturile de apă din părul lui căzdeau pe umerii şi pe gâtul ei şi o făceau să tremure. Sau să fi fost din cauza respiraţiei lui, pe care o simţea încă în zona sensibilă din jurul urechii?

— De ce ai vrut să scapi de virginitate?

Jocelyn se lipi de el.

— Poftim? O, te rog, încetează cu întrebările, mormăi ea. Sărută-mă! El o ascultă. Dar o tachină şi prin acest sărut, ciupindu-i buzele şi retrăgându-se în timp ce ea se ridica pe vârfuri ca să îşi unească pe deplin gura cu a lui.

Continuă să se joace cu ea până ştiu că era gata să facă orice ca el să o sărute cu adevărat.

— Colt!

— De ce ai vrut să scapi?

În ciuda vârtejului de emoţii pe care îl simţea, lui Jocelyn i se păru uşor să răspundă:

— Era o piedică.

— De ce? insistă el într-o şoaptă şuierătoare, în timp ce mâinile îi frământau trupul cu nerăbdare.

— Mă împiedica să... să mă recăsătoresc, în caz că găseam pe cineva... potrivit.

— De ce?

— Nimeni nu trebuia să afle de impotenţa ducelui.

— Dar nu conta dacă aflam eu?

— Tu nu l-ai cunoscut... şi erau slabe şanse să întâlneşti pe cineva care l-a cunoscut.

Brusc, o împinse înapoi. Blândeţea lui dispăruse, şi o lăsase atât de furioasă, că îi venea să urle – până când îl auzi blestemând.

— Fir-ar să fie! Trebuia să am dreptate, nu-i aşa? Nu puteam să mă fi înşelat măcar de data asta?

— Despre ce vorbeşti? întrebă ea şi întinse mâna spre el, dar Colt i-o îndepărtă furios.

— Te-ai folosit de mine!

Jocelyn clipi. Confuzia i se risipise suficient cât să înţeleagă ce se întâmplase. Se folosise de faptul că îl dorea ca să afle adevărul – la fel cum făcuse şi ea în noaptea aceea. Observă ironia sorţii, deşi se gândea că merita ce i

se întâmplase. Dar tacticile lor complet diferite o înfuriară şi îi alungară orice fior de pasiune. Ea nu se retrăsese în momentul în care obţinuse ce dorea, aşa cum făcea el acum. Ea nu îl părăsise la nevoie.

— Din cauza asta ai fost atât de insuportabil în ultimele zile? întrebă ea furioasă. Te simţi insultat pentru că te-am dorit?

— M-ai folosit, femeie, o corectă el cu răceală în glas. Orice bărbat te-ar fi putut ajuta cu problema ta.

— Şi tu nu m-ai folosit? Eu nu am fost acolo în noaptea aia, sub trupul tău? Tu nu ai fost în mine?

Îi venea să o lovească pentru asta, pentru că îi aprinsese imaginaţia cu vorbele ei şi îl făcuse să o dorească din nou, ba chiar mai mult decât prima dată. Dar ea nu terminase.

— Asta vrei să-mi spui, Thunder? Că nu ai fost satisfăcut cât te-ai aflat în patul meu?

— Taci, fir-ai să fii!

— Atunci, ce anume te-a supărat? Că te-am ales să fii primul meu iubit? Sau că am profitat de momentul tău de slăbiciune? Apoi îl atacă direct: Asta te deranjează în realitate, nu-i aşa? Ştiu că nu m-ai dorit. M-ai lăsat de fiecare dată să înţeleg asta, ori de câte ori mă apropiam de tine. Dar am reuşit oricum să te seduc şi să te fac să-ţi pierzi controlul, iar tu nu poţi suporta asta, nu-i aşa?

Îşi întinse mâna amenințător, dar, când ea nici măcar nu clipi, îşi încleştă pumnul şi îl coborî.

— Răspunde-mi la o întrebare, duceso. Când ai decis să mă foloseşti? Înainte sau după ce m-ai forţat să accept blestemata asta de slujbă? Cum ea nu îi răspunse imediat, el zâmbi. Exact cum credeam. Când un bărbat cumpără serviciile unei prostituate, se asigură că se distrează pe măsura banilor pe care i-a plătit. Te-ai distrat suficient?

Jocelyn era suficient de nervoasă cât să-i răspundă:

— Bineînţeles. La urma urmei, eşti un reprezentant superb al sexului tău, chiar cel mai chipeş pe care l-am întâlnit. Exista suficient sarcasm în glasul ei ca să se îndoiască de ceea ce îi spunea. Apoi, ca să-i facă în ciudă,

adăugă: Dar a fost o sumă insignifiantă, dacă vrei să ştii. Aşa că nu trebuie să-ţi faci griji că am plătit prea mult. Nu ai fost scump. În plus, te mai pot folosi şi altfel. Am făcut un târg frumuşel, nu-i aşa?

— Bănuiam eu că eşti o muiere răsfăţată! răspunse el cu un mârâit.

— Iar eu ştiam că eşti un ticălos arogant. Şi ce demonstrează asta? Cât de oarbă poate fi pofta trupească?

Era ultima provocare pe care o mai putea suporta Colt fără să înnebunească de furie, iar în momentul acesta cea mai mare dorinţă a lui era să-i taie limba aia ascuţită. Singurul lucru pe care îl putea face era să plece, aşa că făcu întocmai.

Dar ea îi înţelese greşit gestul şi strigă în urma lui:

— Nu înţelege greşit, Thunder! N-am de gând să renunţ la serviciile tale până nu duci la capăt slujba pentru care te-am angajat. Mă auzi? Să nu îndrăzneşti să pleci!

El se opri de abia după ce ajunse la o oarecare distanţă de ea. Jocelyn nu-i putea vedea decât silueta, deoarece focurile de tabără erau în spatele lui, aşa că nu observă şi expresia criminală de pe chipul lui Colt.

— Nu plec, dar te avertizez pentru ultima dată, femeie! Stai naibii departe de mine!

— Cu plăcere! replică ea, dar paşii lui uriaşi deja puseseră o distanţă mare între ei, aşa că nu fu sigură că o auzise.

Îl urmări cu privirea până când silueta lui dispăru în spatele unei căruţe, apoi se întoarse să se holbeze în gol, la munţii din depărtare.

— Bestie detestabilă! mormăi încet, apoi izbucni în lacrimi.

Capitolul 29

Jocelyn puse farfuria deoparte, apoi se întinse peste pernele împrăştiate sub umbrarul de mătase care era

pregătit pentru ea în fiecare zi, la prânz. Era unul dintre răsfăţurile de care nu avea să se mai bucure mult timp. Era sfârşitul lunii noiembrie, şi zilele erau din ce în ce mai răcoroase, aşa că nu mai avea nevoie de un umbrar pentru a servi masa de prânz. Servitorii îl ridicau la insistenţele Vanessei, din cauza ideii demodate că pielea unei lady nu trebuia să fie atinsă de razele soarelui, nici măcar dacă erau mai slabe ca intensitate. Îşi arăta nemulţumirea ori de câte ori vedea pielea uşor bronzată pe care Jocelyn o dobândise în timp ce călărea; şi călărea zilnic, acum că soarele dogoritor al verii devenise mai blând.

Trecuseră două săptămâni de când plecaseră din Silver City. Porniseră spre sud, pentru a ocoli munţii, apoi cotiseră spre est şi continuaseră în direcţia aceea până traversaseră râul Rio Grande, pentru ca apoi să o ia spre nord. După bucata aceasta de drum, călătoria devenise mai plăcută deoarece acum urmau ruta El Camino Real, cunoscută şi cu denumirea de Royal Highway, care se întindea de la Santa Fé şi cobora până în Ciudad de México. De fapt, ar fi putut merge pe această rută veche care fusese folosită pentru transport pentru mai bine de trei sute de ani dacă nu ar fi vrut iniţial să meargă în California.

Potrivit lui Billy, El Camino Real se intersecta cu ruta Santa Fé, alt drum vechi. Fusese creat în urmă cu şaizeci de ani şi avea să-i scoată din zona muntoasă spre est, apoi să-i ducă direct în Marile Prerii, nişte întinderi uriaşe de iarbă care ajungeau până în Canada. Tot de la Billy aflaseră cât de departe se afla şi locul acela numit Wyoming. Dacă ar fi ştiut de la început că avea să le ia două luni ca să ajungă la destinaţie... dar nu mai conta acum, având în vedere cât de departe se aflau.

Drumul însă era mai puţin accidentat, iar peisajul era superb, cu munţii San Andreas în dreapta, râul în stânga, şi dincolo de el alţi munţi, cu copacii tot mai mulţi şi pictaţi în culorile magnifice ale toamnei. Vreme de câteva zile, traversară valea Jornada del Muerto, unde caii putură alerga în voie.

Cu toate astea, pe ici-colo se mai zăreau locuri

deşertice. Mai existau cactuşi, tufe albe şi mov de salvie şi tufişuri de creozot, întinderi lungi de pământ ars sau chiar zone cu nisip albicios şi foarte puţină iarbă verde, însă ei erau obişnuiţi cu asemenea peisaje deoarece călătoriseră atât de mult prin regiunile sudice.

Acum, pe măsură ce se apropiau de Munţii Stâncoşi şi de Santa Fé, care se aflau la numai trei zile distanţă, apăreau tot mai multe zone verzi de fiecare parte a drumului şi multe văi frumoase pe care să le exploreze. Însă Jocelyn nu avea chef să exploreze nimic în acea zi. Iar oftatul ei îi dădu asta de înţeles Vanessei.

— Nu e de la căldură, iar la prânz am luat o masă uşoară, observă contesa, care se afla lângă ea. Nu ai dormit bine ieri-noapte?

— Ca de obicei, răspunse Jocelyn fără a o lămuri, căci prietena ei nu ştia cât de prost dormise în ultima perioadă.

Jocelyn cunoştea motivul, deşi asta nu reuşea să atenueze problema. Pur şi simplu, suferea de o stare profundă de stânjeneală din cauza felului în care se comportase în timpul ultimei întâlniri cu Colt.

Cearta aceea blestemată. Nu putea să şi-o scoată din minte, deşi trecuseră două săptămâni de atunci.

Chiar în ziua următoare, îi venise menstruaţia şi se folosise de această scuză pentru a explica de ce plânsese atunci şi a justifica modul groaznic în care se comportase. Dar tot murea de ruşine când îşi amintea că îi permisese lui Colt să o facă să se comporte ca o scorpie nebună, plină de ură şi rea la inimă. Nu ştiuse că era capabilă de aşa ceva. Şi de unde să fi ştiut, dacă nu se comportase niciodată astfel? Şi nici nu avea să o mai facă, pentru numele lui Dumnezeu! Îşi promisese acest lucru, o promisiune pe care intenţiona să o respecte indiferent de ce făcea omul acela fără inimă ca să o provoace – dacă avea să-i mai vorbească vreodată.

Nu îl văzuse decât de vreo două ori în tot acest timp, şi atunci numai de la distanţă, când îl scosese la alergat pe Sir George. Încetase să mai intre în tabără şi nu mai venea nici măcar pentru a dormi. Nimeni nu ştia unde se culca în fiecare noapte, deşi ea bănuia că nu era departe de tabără,

pentru că Billy pornea în fiecare dimineaţă călare pentru a se întâlni cu el şi apoi se întorcea să le transmită ruta aleasă şi nu lipsea niciodată foarte mult timp.

Nu auzi următoarea întrebare a Vanessei.

— Poftim?

— Am întrebat dacă eşti prea obosită pentru a-l scoate la plimbare pe Sir George astăzi. Cred că este înşeuat.

Jocelyn nu se mişcă de pe pernă şi nici nu deschise ochii.

— Nu sunt prea obosită, Vana, răspunse ea. Dar nu prea am chef. Să-l ducă unul dintre valeţi.

— Şi cu Miles cum rămâne? Ştii cât de mult îi place să călăriţi împreună.

Uşor iritată, Jocelyn se întrebă când avea să înceteze prietena ei treaba asta cu peţitul. Pur şi simplu, nu funcţiona.

Cu ceva timp în urmă, Jocelyn ar fi fost interesată de un bărbat ca Miles. Cu personalitatea şi frumuseţea lui, îl întrecea chiar şi pe Charles Abington, iar ea se gândise serios să se mărite cu Charles. Dar acum exista alt bărbat cu care îl compara pe Miles Dryden şi faţă de care acesta pălea. În comparaţie cu celălalt, Miles nu mai era la fel de chipeş, de fermecător sau de simpatic. Până şi ghinionul lui putea fi considerat rezultatul laşităţii sale. Colt nu ar fi dat bir cu fugiţii în faţa unui eşec, doar ca să o ia de la capăt în altă parte. Nu ar fi rămas blocat în orăşelul acela din cauză că fusese pe cale să moară. Şi nu şi-l putea închipui pe Colt stând degeaba în timp ce era jefuit. Pur şi simplu, nu putea.

Blestemăţie, trebuia să înceteze să se mai gândească la el, însă nu avea chef să călărească nici măcar ca să-şi ia mintea de la Colt.

— N-o să sufere dacă nu ieşim o zi, Vana.

— Eu n-aş fi prea sigură. Aş zice că este foarte îndrăgostit. Maura aşa crede, şi cine altcineva îl cunoaşte mai bine decât sora lui, căreia i se confesează?

Jocelyn aproape pufni. Cei doi erau aproape nedespărţiţi. Dacă bărbatul acela era îndrăgostit de cineva,

aceea era chiar sora lui. Se ridică într-un cot ca să-i vadă plimbându-se împreună pe malul râului, cufundaţi în conversaţie.

Se uită spre contesă.

— Presupun că ea ţi-a spus asta.

— Într-adevăr.

— Ei. Bine, eu n-aş crede tot ce-mi spune fata aia. Deja am prins-o cu o minciună.

— Poftim?

— Zilele trecute, mi-a povestit că tatăl ei deţinea câţiva dintre cei mai buni cai de curse din statele din est şi că regretă pierderea lor, că au fost nevoiţi să îi vândă pe toţi, deşi ei nu îi place să călărească.

— Şi?

— Şi prima dată când i-am permis lui Miles să călărească pe Sir George, mi-a spus că a vrut dintotdeauna să deţină un cal pursânge, deoarece familia lor a avut doar cai de tracţiune, pentru că în oraş nu aveau nevoie de altceva.

Vanessei i se păru foarte amuzantă istorioara aceasta şi chicoti.

— Dar este normal să vrea să impresioneze pe cineva de rangul tău, draga mea. Fata e cam mândră şi invidioasă. Asta nu este un motiv de îngrijorare.

— Nu eram îngrijorată. Doar că nu voi lua drept adevărat tot ce spune ea.

— Prea bine. Dar, în cazul acesta, legat de sentimentele lui Miles, eu sunt înclinată să o cred. Am văzut cu ochii mei felul în care se comportă în preajma ta. Mai mult, nu m-ar surprinde să te ceară în căsătorie cu mult înainte să ajungem la calea ferată care i-ar duce înapoi în est.

— Nici eu n-aş fi surprinsă.

Vanessa se încruntă.

— Deci ştii că e îndrăgostit. Atunci, de ce ne-am certat din pricina asta?

Jocelyn zâmbi larg.

— N-aş spune că asta a fost o ceartă, Vana. Şi n-am

fost de acord că este îndrăgostit.

— Dar ai spus…

— Că nu aş fi surprinsă dacă m-ar cere în căsătorie. Câte cereri am primit în ultimii trei ani?

Vanessa oftă.

— Prea multe ca să le mai ţin minte. Aşadar, crezi că e doar un vânător de avere?

— Mă tem că da.

— Ai putea să te înşeli, să ştii. Uită-te la atenţia pe care ţi-o acordă! Şi e al naibii de chipeş – şi civilizat, aş putea adăuga.

— Comentariul ăsta mă doare, replică Jocelyn. Slabe şanse să mă ignore dacă se gândeşte la averea mea.

— Dar ce te face să fii atât de sigură, draga mea?

— Ochii lui.

— Ochii lui?

— Da, felul în care mă priveşte. Nu există nimic în ei, Vana, nicio sclipire de interes. Da, spune toate cuvintele potrivite, dar ochii lui rostesc adevărul. Pur şi simplu, nu este atras de mine. Puţini bărbaţi sunt.

— Pierderea lor! exclamă contesa în apărarea ei. Nu contează, dragă. Oricum nu ne gândeam la el ca la un viitor soţ, ci mai degrabă ca la o distracţie. Nu te întrista din cauza asta.

Jocelyn îşi înăbuşi un zâmbet.

— N-o să mă întristez.

Dar Vanessa părea să priceapă mai greu.

— Eşti sigură? întrebă ea după câteva clipe.

De data aceasta, Jocelyn chiar zâmbi.

— Vana! Şi izbucni în râs. Pe tine te priveşte cu mai multă pasiune decât pe mine. Contesa se îmbujoră, aşa că ea adăugă: A, deci ai observat şi tu, nu-i aşa?

— Păi, am presupus că tu primeşti mai mult decât nişte priviri admirative, rosti Vana în apărarea ei.

— Acum, ştii adevărul. Dar nu-ţi face griji din pricina asta. E destul de amuzant, şi asta ne doream, nu-i aşa?

Vanessa se îmbujoră din nou.

— Am avut intenţii bune, draga mea.

Jocelyn se aplecă să o îmbrăţişeze.

— Ştiu, şi te iubesc pentru asta. Şi nu mai trebuie să-ţi faci griji din pricina călăuzei noastre lipsite de maniere. Dacă nu ai observat, să ştii că mă evită de parcă aş fi ciumată. S-a terminat totul.

— Chiar aşa?

Jocelyn nu vru să-i dea mai multe explicaţii, cel puţin nu acum, aşa că îi răspunse simplu:

— Da. Ştiind însă că Vanessa nu avea să se mulţumească doar cu atât şi că avea să o sâcâie mai departe, îşi găsi o portiţă de scăpare: Până la urmă, cred că voi ieşi să călăresc.

Capitolul 30

Porniră călare spre munţii Manzano. Galopul îi aduse la poalele dealurilor, deşi Jocelyn ajunsese acolo cu mult înaintea lui, ca de obicei. Descălecă şi aşteptă ca Miles să o prindă din urmă, timp în care începu să-l plimbe pe Sir George pe sub plopii de munte şi brazii care împânzeau zona aceea. Se încălzise din cauza efortului, dar vântul care bătea rece o avertiză să nu-şi dea jos jacheta de călărit cu margini îmblănite. Fuseseră nevoiţi să caute haine de iarnă prin cufere din cauza schimbării anotimpului; se făcuse frig, iar asta însemna că aveau să vadă zăpada înainte să ajungă la destinaţie. De asemenea, erau norocoşi că, la cât erau de mulţi, nu suferiseră decât răceli minore.

Miles încetini calul împrumutat în timp ce se apropia de ducesă. Ura să călărească, dar Maura se ţinuse de capul lui să treacă la fapte, şi, desigur, avea dreptate. Intrau în criză de timp, deoarece căile ferate erau acum închise şi, fără vreun semn de încurajare din partea ducesei, nu aveau niciun motiv să continue călătoria alături de ea. Iar cealaltă variantă nu avea să aştepte la nesfârşit.

Se aşteptaseră să aibă mai mult timp la dispoziţie, crezând că aveau să ia trenul din Santa Fé. Între timp,

aflaseră că lucrurile nu stăteau tocmai aşa. Însoţitorii ducesei aveau să se împartă ca să transporte o parte dintre bagaje cu trenul, deşi existau şi vagoane în care puteau călători cu toţii. Însă Jocelyn se hotărâse deja să aştepte că bagajele cele mai mari să ajungă în Denver înainte să pornească pe calea ferată, dacă chiar avea să aleagă această soluţie, căci metisul o asigurase că putea să ajungă în Wyoming pe drumurile din câmpii.

Pentru prima dată, lui Miles îi lipsea încrederea necesară pentru a duce la bun sfârşit acest plan. Nu reuşise să înţeleagă sentimentele ducesei pentru el. Privirile ei directe îl enervau, dar ea nu afişa altceva decât amuzament. Uneori, îşi închipuia că râdea de el şi nu cu el şi că îi dibuise de mult planul. Bineînţeles, nu se dedicase întru totul acestui plan de la bun început. Femeile bătrâne din trecut fuseseră o pradă uşoară, deloc bănuitoare, singure şi credule, uşor de câştigat şi de manevrat. Dar tânăra asta nu avea caracteristicile unei cuceriri rapide şi uşoare. În plus, nu îl atrăgea deloc, în ciuda faptului că era tânără, motiv pentru care plimbarea din acea zi era un adevărat chin pentru el. Oricât de bogată ar fi fost, aproape că spera să îl refuze.

Dezgustat, reuşi să zâmbească şi descălecă.

— Ai câştigat din nou, Jocelyn.

Ea îi permisese să o strige pe numele de botez, dar încă îl privea ciudat când o făcea. Cu atâtea titluri nobiliare, cel mai probabil, nu era obişnuită să-şi audă propriul nume. Până şi contesa i se adresa cu „draga mea”.

— Nu ne-am luat la întrecere, Miles. Singurele animale care îi pot ţine piept lui Sir George sunt iepele, dar starea lor scoate din discuţie un exerciţiu atât de istovitor.

Miles scrâşni din dinţi. Avea de fiecare dată sentimentul că îi vorbea pe un ton autoritar şi cel mai probabil nu se înşela. El era un băiat sărac din Missouri care nu ştia cum să se comporte cu un membru al aristocraţiei engleze. Probabil numai armăsarii ei blestemaţi valorau mai mult decât câştigase el de pe urma celor patru soţii ale sale, mai ales dacă punea la socoteală şi mânjii care aveau

să fie fătaţi în primăvară.

— În Anglia îl duceai la curse? se gândi el să întrebe. Femeia era întotdeauna mai simpatică atunci când vorbea despre caii ei, şi azi avea nevoie să o vadă prietenoasă.

— Doamne fereşte, nu! Era prea tânăr când am plecat. Dar armăsarul care i-a fost tată… Ce faci, Miles?

El o cuprinsese pe după umeri în timp ce se plimbau. Acum, o întoarse cu faţa spre el.

— Nu fi timidă, îi spuse el cu blândeţe. Este firesc, desigur, ca un bărbat să vrea să o atingă pe femeia pe care o iubeşte.

— Presupun că aşa este.

Răspunsul ei îl zăpăci, mai ales că vorbise pe un ton neutru.

— Nu ai auzit ce am spus? M-am îndrăgostit de tine.

— Îmi pare rău.

De ce îi părea rău? Că nu îl auzise sau că o iubea? Dumnezeule, şi-aşa îi era destul de greu să o ceară în căsătorie. Chiar trebuia să-i îngreuneze şi mai mult sarcina?

— Presupun că ai primit multe declaraţii de dragoste.

Miles nici măcar nu era conştient de sarcasmul din cuvintele ei, lucru care o enervă pe Jocelyn. Intenţionase să îi trateze cererea în căsătorie ca pe un moment solemn şi să refuze fără să-i dea de înţeles că ştia că era atras doar de banii ei. Încă nu-i venea să-l acuze în gura mare că era un mincinos, dar, după ultimul său comentariu, se hotărî să îl pună puţin pe gânduri.

— Ai fi uimit să afli câţi vânători de avere există în lume, Miles. Şi care îşi declară o dragoste nepieritoare folosind cuvinte dulci. Declaraţii, cereri în căsătorie… au existat atât de multe, că am încetat de mult timp să le mai ţin socoteala.

— Mă acuzi…

— Sigur că nu, i-o tăie ea pe un ton prefăcut, plin de indignare. Un bărbat frumos şi fermecător ca tine nu ar trebui să recurgă la o metodă atât de josnică şi de dezgustătoare ca să facă avere. Nu mi-am închipuit niciun moment aşa ceva despre tine, îl asigură ea şi îl lovi uşor

peste braţ. Dacă am avut o reacţie reţinută este pentru că deja am obosit să explic de ce nu intenţionez să mă recăsătoresc. Desigur, tu nu mă cereai în căsătorie, nu-i aşa? Dumnezeule, sigur că nu. Doar mă cunoşti de numai câteva săptămâni.

Jocelyn se întoarse cu spatele la el înainte ca Miles să o vadă amuzată de faptul că se făcuse alb ca varul la faţă. Dar continuă să o ţină pe după umeri.

— Cum adică nu vrei să te recăsătoreşti? întrebă el.

— Poftim? A, da. Reuşi să ofteze teatral, pregătindu-se să spună minciuna. Pur şi simplu, nu pot face nimic în privinţa asta. A fost modul în care soţul meu s-a asigurat că îi voi onora amintirea. Vezi tu, dacă m-aş recăsători, aş pierde tot ce am. Şi nu pot risca asta, nu?

— Tot?

Miles aproape că se sufocă.

— Da, totul.

— Dar eşti atât de tânără! Dacă o să-ţi doreşti copii? Dacă te îndrăgosteşti?

— Testamentul soţului meu nu mă împiedică să am copii sau amanţi. Dacă îmi doresc, îi pot avea oricând. O, dragul de tine, te-am şocat?

Expresia de pe chipul lui aşa lăsa să se înţeleagă. Avu nevoie de toată concentrarea ca să nu râdă.

— Probabil îl urăşti cu adevărat, spuse Miles cu amărăciune.

În mod categoric, el îl ura.

— Ce te face să crezi asta? A încercat doar să mă protejeze, să se asigure că nimeni nu mă va putea controla – pe mine sau banii pe care mi i-a lăsat. Nu văd nimic greşit în asta.

— Nici nu mă gândeam, mormăi el.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic. Şi se strădui să îşi readucă zâmbetul pe buze. După cum bine ziceai, e prea devreme să vorbim despre căsătorie. Spune-mi, m-am tot întrebat, de ce nu eşti însoţită de niciun paznic în plimbările zilnice?

Jocelyn râse de schimbarea bruscă a subiectului, dar îl

făcu să creadă că, de fapt, întrebarea lui era motivul amuzamentului ei.

— Dar cum ar putea să ţină pasul? Scopul acestor plimbări este ca Sir George să facă mişcare. Nu călăresc niciodată atât de departe cât să nu se audă până la ei sunetul unei împuşcături. Şi arătă spre puşca legată de şa. În plus, tu eşti aici şi mă poţi apăra. Dacă aş fi singură, aş sta în raza vizuală a oamenilor mei. Acum, ne întoarcem?

— Desigur, dacă eşti obosită, spuse el cu blândeţe, semn că reuşise să îşi stăpânească nervii. Dar am trecut pe lângă o poieniţă drăguţă pe care cred că ţi-ar plăcea să o vezi. Am trecut de ea, ăăă, nu cu mult timp înainte de-a ne opri pentru masa de prânz, aşa că nu are cum să fie prea departe de aici.

Părea destul de dornic să îi arate locul acela, iar ea putea cel puţin să îi îndeplinească această dorinţă, având în vedere că îl minţise în faţă. Sinceră să fie, se simţea chiar vinovată pentru toate minciunile pe care i le turnase doar ca să evite o cascadă de acuzaţii şi resentimente.

— Te rog, fu ea de acord şi-i zâmbi sincer. Locul acela pare încântător.

Capitolul 31

— Asta-i o pierdere de timp, dacă mă întrebi pe mine.

— Şi cine crezi că are nevoie de părerea ta?

Pete Saunders îi aruncă o privire pe furiş nou-venitului. Era un ticălos al naibii de ciudat. Era cunoscut cu numele de Angel, doar Angel. Toţi credeau că era numele lui de familie şi probabil chiar aşa era. Cine şi-ar dori un asemenea nume, dacă ar avea de ales? Dar nu arăta nicidecum ca un înger. O, avea o înfăţişare destul de plăcută. Se bărbierea în fiecare dimineaţă, îşi tăia părul frumos; îşi spăla singur hainele când nu exista o spălătorie în apropiere. Era foarte pretenţios în privinţa înfăţişării sale, de parcă ar fi fost un om important Angel ăsta.

Dar, prima dată când îl vedeai, nu observai aceste detalii, cel puţin nu imediat. Mai întâi, vedeai cicatricea care îi pornea de la bărbie, urma linia maxilarului şi urca tocmai până la ureche, de parcă cineva ar fi încercat să îi taie beregata, dar ratase cu numai câţiva centimetri. Apoi îi observai ochii, negri ca smoala iadului, reci, nemiloşi, ochi de prădător. Nu îl puteai privi în ochi prea mult timp fără să te întrebi dacă nu cumva îţi venise sfârşitul.

Nu era foarte înalt, dar acesta era alt aspect pe care nu îl observai la el de la început. Purta întotdeauna o manta de ploaie care ajungea aproape până la pământ şi pinteni uriaşi care îi anunţau prezenţa oriunde mergea şi răneau armăsarul pe care îl călărea atunci când se grăbea. Dar el rareori se grăbea. Avea mişcări lente şi relaxate şi o răbdare infinită. Nu ştiai niciodată la ce se gândea, pentru că în majoritatea timpului rămânea straniu de tăcut şi nu zâmbea niciodată. Până şi englezul aspru cu ochi ca de oţel mai zâmbise când şi când, dar nu şi acest Angel.

Îl angajaseră din Benson, împreună cu alţi doi membri ai bandei de tâlhari Clanton care nu mai voiau să se lupte cu fraţii Earp, mai ales după duelul din Tombstone şi zvonurile de răzbunare. După ce pierduseră urma ducesei între locul acesta şi Tucson, Dewane se dusese în Benson pentru a găsi un urmăritor. La început, călăriseră până în Tucson, apoi înţeleseră că fuseseră trimişi pe un drum greşit. Irosiseră patru zile, iar şeful se înfuriase într-atât încât îl lovise pe Pete şi-l făcuse să cadă de pe cal, de parcă ar fi fost vina lui.

Pete nu uitase incidentul acela… Cum putea să-l uite? Vânătăile de pe posteriorul lui nu apucaseră să-i treacă de la atâta călărit, iar buza încă îl durea în locul ăla rozaliu de unde abia căzuse coaja. Fusese la un pas de a părăsi banda în momentul respectiv, însă Dewane îi spusese că vina îi aparţinea metisului pe care îl angajase ducesa. Pete voia să pună mâna pe ticălosul ăla pentru că îl făcuse să pară un prost şi se gândise că singura modalitate era să stea cât mai mult prin preajma englezului. Dar, la cum se desfăşurau lucrurile şi ţinând cont de noul plan al şefului –

care nu includea uciderea metisului, ci foarte multă răbdare –, nu părea că avea să obţină ceea ce-şi dorea.

Răbdarea şi răzbunarea erau precum apa şi uleiul, cel puţin din punctul lui de vedere. Deja îl avusese de două ori în cătarea puştii pe metis, dar de fiecare dată fusese avertizat să nu tragă. Mai întâi, trebuiau să încerce noul plan, deşi Pete era de părere că nu existau şanse de reuşită.

Nu merita să se agite atât doar pentru că voia să se răzbune, ştia asta. Deja regretase că nu plecase atunci când avusese ocazia. Acum, se aflau în New Mexico, unde nu cunoştea pe nimeni, şi până în Arizona era un drum lung. Iar Angel, cu care avea ghinionul să călărească astăzi, devenea din ce în ce mai sarcastic. Dacă îşi pierdea şi el răbdarea, Pete se gândea că avea să ajungă mâncare pentru şobolani până la apusul soarelui.

— Opreşte, Saunders, spuse brusc Angel.

Pete simţi că-i sare inima din piept, având în vedere gândurile care tocmai îi mişunaseră prin cap. Dar, când urmări privirea lui Angel, observă ce văzuse şi acesta – două fuioare de praf care se apropiau din depărtare.

— Nu se poate, spuse Pete. Crezi că în sfârşit se ţine de promisiune, după atâta vreme?

Angel nu se sinchisi să-i răspundă, şi Pete nu-şi forţă norocul repetând întrebarea; aveau să afle cât de curând. Îl urmă pe bărbatul mai în vârstă până la un tufiş uriaş de salvie, în spatele căruia aveau să stea ascunşi până la momentul potrivit.

Conform planului, ei trebuiau să aştepte cu banii, zi şi noapte, la aproximativ patru sute de metri la est de drum şi cu mai bine de cinci kilometri în urmă. Distanţa asta era necesară ca să nu fie zăriţi de oricine ar fi rămas în urma caravanei, cum ar fi metisul care obişnuia să cerceteze pe îndelete zona. Şeful rămânea cu ceilalţi în urmă, la cel puţin o zi distanţă.

În fiecare zi, doi dintre ei porneau înainte spre locul de întâlnire. Şi, de fiecare dată, se întorceau cu mâinile goale. Singurul motiv pentru care englezul nu abandonase

planul după două săptămâni fără niciun rezultat era că îi plăcea ideea ca femeia să fie adusă în faţa lui, să o omoare cu mâinile sale.

Eliminarea metisului şi înlocuirea acestuia cu unul dintre oamenii lui nu mai intra în calcul atât timp cât avea opţiunea aceasta, şi oricum se îndoia că ar fi reuşit careva să o ducă departe de paznicii ei, aşa că ar fi încercat să-i facă de petrecanie în tabără.

După zece minute în care mijiră ochii fără întrerupere, Pete hotărî în cele din urmă că niciunul din călăreţi nu purta o haină lungă, dar unul din ei avea o fustă verde.

— Este chiar ea, nu-i aşa?

Fusese o exclamaţie de uimire, nu-i cerea lui Angel să-i confirme impresia. Deja îşi dăduse seama că îşi pierduseră timpul.

Însă Angel nu-i răspunse încă.

— Pe sub pălăria aia ciudată se vede că are părul roşcat.

— Dumnezeule, da chiar ai ochi de vultur. Eu n-am putut vedea nicio pălărie, ca să nu mai zic de păr.

Dar nu trecu mult şi observă şi el aceste detalii.

Jocelyn începea să se întrebe ce era în neregulă cu această plimbare care o ducea din ce în ce mai departe de oamenii ei. Ea şi Miles călăriseră deja câţiva kilometri, dar încă nu se zărea nicio poieniţă, vreo vale sau alt peisaj care să merite drumul. Prea târziu, îi trecu prin minte că era posibil ca Miles să aibă anumite motive pentru a o atrage departe – să o ţină captivă pentru a obţine o răscumpărare, de exemplu. La urma urmei, îi stricase planurile de a pune mâna pe averea ei pe căi legale. Oare acum se gândea să obţină asta ilegal? Şi bleaga de ea îi înlesnise planul pentru că se simţise vinovată.

Odată ce îndoiala aceasta îi apăru în minte, începură să iasă la iveală şi alte posibilităţi. Dacă nu o crezuse când îi spusese că îşi pierdea averea dacă se recăsătorea? O fura ca apoi să o forţeze să se căsătorească cu el? Se cutremură, refuzând să îşi imagineze cum ar face asta. Constrângerea venea în multe forme, niciuna dintre ele

plăcută.

Acesta fu gândul care o făcu să tragă puternic de frâie şi să-l forţeze pe Sir George să se oprească. Pentru că avea un cal mult mai domol, Miles se opri fără probleme lângă ea.

— S-a întâmplat ceva?

Întrebarea aceasta nevinovată şi expresia lui îngrijorată o făcură să se simtă ca o nebună, dar nu avea de gând să continue.

— Doar o durere de cap care nu-mi mai trece. Mă tem că va trebui să lăsăm pe altă dată vizitarea poieniţei.

— Dar nu mai este mult până acolo, protestă el.

„Gata cu expresia îngrijorată”, îşi zise ea în sinea ei, îndeajuns de dezgustată şi de supărată încât să îl privească mânioasă.

— Chiar aşa? Eu nu văd înainte decât… Văzându-i pe cei doi bărbaţi care ieşeau de după un tufiş des, la mică distanţă în faţa lor, adăugă: Prieteni de-ai tăi?

Şi se întinse după puşcă în timp ce vorbi. Mâna lui Miles o acoperi pe a ei şi o apăsă pe patul puştii, ciupindu-i pielea. Ea se holbă la el şi descoperi că deja îşi scosese revolverul şi îl ţinea aţintit spre pieptul ei.

— Să nu faci vreun gest prostesc, duceso, o avertiză el şi-i smulse puşca din toc, apoi o aruncă departe.

— Adică mai mult decât am făcut deja? i-o tăie ea furioasă.

Cei doi bărbaţi înaintau spre ei. Dacă Miles nu ar fi avut revolverul ăla blestemat îndreptat spre pieptul ei şi nu s-ar fi aflat la o distanţă atât de mică, l-ar fi înghiontit pe Sir George să o ia la galop. Şi când se gândi că soluţia asta îi trecu prin minte abia acum… Cum ajunsese Miles să îi cunoască pe oamenii ăştia? Era de neconceput ca Longnose să-l fi mituit. Când? Unde? Cu toate astea, nu exista nicio îndoială în mintea ei legată de identitatea acelor oameni şi în privinţa faptului că Miles o condusese direct la ei.

— Cu mărturisirea pe care mi-ai făcut-o adineauri, chiar nu mi-ai dat de ales, comentă Miles cu voce joasă chiar înainte ca acei bărbaţi să ajungă la ei. Aş fi preferat să

am totul, dar acum cred că îmi vor fi de-ajuns cele cinci mii pe care mi le-au promis.

— Iar eu ar trebui să te compătimesc pentru că va trebui să te mulţumeşti cu atât de puţin? Doamne, dar eşti un neghiob desăvârşit!

El se făcu roşu la faţă.

— Orice vor de la tine, sunt bine-veniţi să ia!

Era mai mult decât frustrant faptul că el nici măcar nu ştia pentru ce avea să primească acei bani, dar Jocelyn nu credea că ar fi schimbat ceva. Ea ştia ce voiau, dar, din fericire, acum era prea furioasă pe lăcomia lui şi pe prostia de care dăduse ea dovadă ca să se gândească la asta. În plus, era aproape sigură că nu aveau s-o omoare imediat, pentru că se îndoia că unul din cei doi bărbaţi era duşmanul ei de moarte. Atât timp cât era în viaţă, deşi captivă, era logic să presupună că Longnose avea să vrea să fie prezent la execuţie. La urma urmei, depusese prea multe eforturi ca să pună mâna pe ea pentru a se mulţumi doar să afle că e moartă.

— Aşadar, sunt bine-veniţi să ia, aşa-i? Şi cum crezi că vei explica absenţa mea în faţa paznicilor mei? Le vei spune că te-ai pierdut de mine sau că am avut vreun accident mortal?

— Ai căzut în râu. Cred că e o explicaţie suficient de bună, îi răspunse el îmbufnat.

— A, foarte convenabil. Dar să-ţi joci rolul mai bine decât în aceste ultime săptămâni. Dacă unul dintre oamenii mei se va îndoi de povestea ta, poţi să fii sigur că tu şi sora ta nu veţi scăpa cu banii câştigaţi murdar.

Dintr-odată, Miles se întoarse spre ea cu un zâmbet triumfător.

— Chiar ei crezut că Maura e sora mea, nu-i aşa? De fapt, este amanta mea.

Mărturisirea aceasta o luă prin surprindere, dar numai pentru o clipă.

— Foarte inteligent din partea voastră, domnule Dryden. Dar asta a fost singura parte convingătoare din planul vostru.

— Aiurea! explodă el. Aţi crezut totul!

— Aşa cum ai crezut tu? Acum, fu rândul ei să zâmbească. Urăsc să te dezamăgesc, vânător de avere ticălos, dar astăzi te-am minţit. Doar nu credeai că m-aş fi măritat cu un bărbat atât de insignifiant ca tine, nu?

Îl văzu cum se face alb ca varul în momentul în care înţelese la ce se referise şi se simţi mulţumită. Apoi îşi îndreptă atenţia către cei doi bărbaţi care ajunseseră la ei şi auziseră schimbul de cuvinte – şi înţelesul acestora. Lui Jocelyn nu-i păsa. Dryden nu merita să scape crezând că planurile lui erau imbatabile. Acum ştia că încercarea lui de-a o cuceri fusese un eşec doar din cauza lui.

— Ai auzit asta, Angel? îl întrebă cel mai tânăr din cei doi pe partenerul său. Ne-a făcut să aşteptăm atâta vreme ca să o curteze. Dacă mă întrebi pe mine, nu-şi merită banii.

— Şi cine te-a întrebat pe tine? rosti bărbatul care arăta mai periculos dintre ei doi. Oricum nu aveam de gând să irosesc atâţia bani pe el.

Înainte ca restul să-şi dea seama ce însemnau cuvintele lui, bărbatul scoase liniştit un pistol de la şold, îl împuşcă pe Miles Dryden chiar între ochi, apoi îşi aşeză pistolul la fel de calm în toc. Acum, că nu mai era nicio armă aţintită asupra ei, Jocelyn avea ocazia să fugă, dar era prea şocată de această schimbare neaşteptată de situaţie pentru a profita de ea. Se mai uită o singură dată spre Miles şi îşi dădu seama că era mort.

Nu văzu când bărbatul coborî încet de pe cal şi sări pe pământ, ci rămase cu ochii aţintiţi asupra criminalului, care nu părea deloc afectat de cele întâmplate. De asemenea, nu observă că tovarăşul acestuia era aproape la fel de şocat ca ea şi că avea stropi de sânge pe costumul ei de călărie. Nu putea decât să se holbeze la omul acesta, conştientă că era la mila lui, deşi înţelegea în acelaşi timp că era un om complet lipsit de milă. La urma urmei, poate că acesta era, de fapt, Longnose.

Capitolul 32

Nu era John Longnose, sigur că nu. Doar îl auzise vorbind cu accent american. Iar tovarăşul lui vorbăreţ şi zâmbitor i se adresa cu apelativul Angel şi făcuse referise la un şef care, fără nicio urmă de îndoială, trebuia să fie Longnose. Dar englezul putea la fel de bine să fi fost şi ucigaşul lui Miles Dryden, deoarece el urma să i-o predea lui.

Călăreau deja de câteva ore, când începu să-i treacă ameţeala şocului. Jocelyn simţea că mintea începea să-i funcţioneze din nou. Evident, fu îngrozită să se trezească pe calul lui, în faţa lui, ţinută din ambele părţi de braţele lui. Însă, după mai mult de o oră în care ascultase sporovăială lui Saunders şi replicile monosilabice ale lui Angel, simţi că nu mai era la fel de înspăimântată – cel puţin, nu de ei.

Oricum, Saunders era doar un copil, şi expresia lui mereu zâmbitoare îl făcea să pară inofensiv. Cât despre Angel, acesta stătea în spatele ei şi nu putea să-l vadă, aşa că nu era tulburată de trăsăturile lui aspre şi nemiloase. Dar nu uită niciun moment încotro se îndreptau şi ce avea să i se întâmple odată ce aveau să ajungă la destinaţie.

Nu era un sentiment plăcut să ştie că urma să moară. Nu înnebunise de spaimă din simplul motiv că era optimistă din fire. Până când avea să-şi dea ultima suflare, urma să-şi păstreze speranţa că putea să scape cumva. Putea să evadeze, să riposteze, să fie salvată. Nu mai avea puşca, dar nu era complet lipsită de apărare. Avea numeroase ace de păr asupra ei, nemaipomenit de bune pentru a scoate ochii cuiva, două ghete cu vârf tare şi zece degete cu unghii foarte ascuţite. În plus, trecutul şi gândul că fuseseră numeroase ocazii în care scăpase din ghearele lui Longnose îi dădeau curaj.

Însă, cu tot optimismul ei, avu nevoie de ceva timp ca să-şi adune curajul să i se adreseze bărbatului care o ţinea

în şa. Iar, când o făcu, rosti cea mai pertinentă întrebare:

— Cât timp mai am?

— Pentru ce?

— De trăit.

— Nu mi-aş face griji în privinţa asta, îi răspunse el degajat, vorbind tărăgănat.

Jocelyn rămase pe moment fără replică, dar scrâşni din dinţi.

— Nu-mi fac griji.

— Atunci, de ce întrebi?

— Ca să ştiu când să te arunc de pe calul ăsta şi să evadez, desigur, replică ea ca să testeze apele.

Râsul lui o surprinse.

— Eşti curajoasă, doamnă. Dar deja mi-am imaginat că trebuie să fii specială dacă mi s-a cerut să fac o favoare.

— Faci asta ca o favoare? întrebă ea, aproape sufocându-se.

— Primesc şi o sumă frumuşică.

Ce mai putea răspunde la asta? Evident, omul acesta nu avea pic de conştiinţă. Sau avea datorii atât de mari, încât nu putuse refuza sarcina care i se propusese.

Însă, din anumite motive, simţi că nu era genul de om care să se lase convins să facă ceva ce nu voia. Prin urmare, în mod clar era lipsit de simţ moral.

Acest gând descurajator o făcu să tacă pentru o vreme. La urma urmei, îşi punea speranţele în omul acesta. El era cel mai puternic şi mai periculos dintre cei care o duceau la Longnose. Dacă l-ar putea convinge să nu o mai predea englezului şi să o ducă în schimb înapoi la oamenii ei, era sigură că Saunders nu avea cum să-l oprească. Dar cum să ajungă la inima unui om care îi spusese să nu-şi facă probleme legate de cât mai avea de trăit şi care o ducea la moarte de plăcere? Răspunsul îi scăpa, dacă nu cumva…

— Ştii că englezul vrea să mă omoare, da?

— Nu şi-a păstrat secrete intenţiile.

Cam atât cu ideea că nu ştia ce o aştepta odată ajunsă în mâinile celui către care o ducea el acum.

— Ştii motivul?

— Contează?

— Nu şi pentru tine, evident.

Iarăşi îl auzi râzând şi strânse din dinţi, dar de data asta ca să nu-i arunce-n faţă toate cuvintele injurioase pe care le cunoştea. Lipsit de conştiinţă şi de moralitate? Mai degrabă, inuman. Şi se zice de indieni că sunt sălbaticii în această parte de ţară.

— Cum eşti un adevărat izvor de informaţii, începu ea încordată, te deranjează să-mi spui de cât timp avea Longnose o înţelegere cu Miles Dryden?

— Cine e Longnose?

— Englezul.

— Deci ăsta e numele lui. Omul părea surprins. Nu-i de mirare că nu voia să îl aflăm şi noi.

Jocelyn scoase un icnet de exasperare.

— N-am nici cea mai vagă idee care este numele omului aceluia blestemat şi nici tu, din câte se pare, dar de ce naiba ar conta? Eu te-am întrebat cum a ajuns la Dryden. Îţi aminteşti de el? Cel pe care l-ai omorât astăzi?

— Deci şi ea e iute la mânie.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Înţelege engleza, îi aruncă Jocelyn.

Replica ei seacă fu urmată de alt chicot. Pesemne că îl amuza nespus, deşi ei îi venea să urle de frustrare. Însă refuza să bată câmpii la fel cum refuza să plângă sau să-l implore să o elibereze, pentru că oricum era sigură că nu ar fi realizat nimic astfel.

— Dryden? îi aminti ea.

— De ce vrei să ştii?

— A fost bănuit de multe lucruri, dar niciodată că ar face parte din micuţa voastră bandă de ticăloşi. La urma urmei, nu era genul de om pe care Longnose îl angajează de obicei… fără supărare.

— Nu, sigur că nu.

Ignoră faptul că o întrerupse, deşi se bucură să afle că putea fi jignit.

— Era doar un vânător de avere inofensiv, nu un

criminal, sublinie ea.

— Bătrânul Dewane părea să fie de altă părere, motiv pentru care l-a şi angajat pe inofensivul dumitale vânător de avere când l-a recunoscut, înainte chiar să-i ceară permisiunea şefului. Şi se pare că a avut dreptate, pentru că inofensivul dumitale vânător de averi s-a ţinut de cuvânt, nu-i aşa?

— Asta a fost înainte sau după ce l-am invitat să se alăture grupului nostru?

— După. V-am prins din urmă în Silver City, în dimineaţa de după ziua în care aţi ajuns. Dewane şi fratele lui cercetau hotelul ca să vadă dacă exista vreo cale de-a pătrunde înăuntru, când l-a zărit pe Dryden vorbind cu prietena ta în hol. Restul e uşor de imaginat.

Aşa era, deşi nu mai conta cu adevărat, decât ca să îşi satisfacă ea curiozitatea. În viaţă trebuia să ai ocazia să înveţi din greşeli, dar bărbaţii aceştia erau hotărâţi să nu-i mai ofere nicio şansă. Sau nu erau chiar atât de hotărâţi? Oare loialitatea lor era de neclintit sau putea fi cumpărată?

Se hotărî să încerce numaidecât.

— Vă pot plăti mai mult decât englezul.

— Ştiu.

— Vorbesc despre o avere. Nu primi niciun răspuns. Nu-ţi pasă?

— Nu.

— Cum poţi spune asta? întrebă ea nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Tocmai ai omorât un om pentru bani.

— Vorbeşti prea mult.

— Ei bine, ai făcut-o. Aşadar, banii au o oarecare importanţă pentru tine.

— Nu prea mult.

— Atunci, de ce l-ai ucis?

— Vorbeşti prea mult, insistă el.

— Iar tu prea puţin! replică ea.

— Ascultă, doamnă. Lucrurile stau în felul următor: omul ăla merita să moară. Doar te-a adus în ghearele noastre, nu-i aşa?

— Nu ştia pentru ce.

— Nu te amăgi singură, îi spuse el dezgustat. Ştia că nu vei trăi ca să-l acuzi mai târziu. Numai că a încercat mai întâi propriul şiretlic – unul din care ajunsese să-şi facă o meserie, aş putea adăuga.

— Cum adică?

— După spusele lui Dewane, era un trişor care fusese izgonit din aproape toate oraşele de la vest de Missouri înainte să devină soţ de profesie. Se însura cu văduve bătrâne, pentru banii lor, apoi scăpa de ele când rămâneau fără bani.

— Adică divorţa?

— Nu.

— O!

— *Acum* ai de gând să taci?

Începea să o doară maxilarul de la cât scrâşnise din dinţi.

— Dacă nu vrei să mă asculţi vorbind, atunci aşază-mă pe calul meu.

— Bună încercare, i-o întoarse el.

În cele din urmă, se cufundă în tăcere. Îşi dorea să-l fi lăsat pe Sir George să plece, aşa cum făcuseră cu calul lui Miles. Ura să îşi imagineze ce avea să se întâmple cu el dacă norocul nu îi surâdea şi de data asta. Aproape că îi venea să-l roage pe Angel să aibă grijă de Sir George, dar îşi dădu seama că nu ar fi fost un stăpân mai potrivit decât Longnose.

Saunders, care călărea la mică distanţă înaintea lor, nerăbdător să ajungă la destinaţie, urcă pe un deal mic şi scoase un strigăt. Dintr-odată, lui Jocelyn îi îngheţă sângele în vene, bănuind ce se afla de cealaltă parte a dealului. Şi nu se înşelase. Panta fusese suficient de abruptă cât să ascundă vederii şase oameni care îşi pregăteau tabăra – până în acel moment.

Strigătul lui Saunders îi opri din ceea ce făceau, astfel că, atunci când ajunse şi Angel în vârful dealului, îşi îndreptară cu toţii privirile într-acolo, ca să vadă premiul cel mare.

Fără să vrea, Jocelyn se lipi cu spatele de pieptul lui

Angel. În momentul acesta, ideea de a evada nu-i mai surâdea; nici măcar nu mai exista această posibilitate. Nu putea decât să se întrebe cum avea să o omoare Longnose. Avea s-o împuşte ca să termine mai repede sau avea să o facă să sufere mai întâi?

Îl văzu imediat. Stătea mai departe de ceilalţi, era înalt şi subţire, drept ca un brad, şi se sprijinea cu ambele mâini de un baston cu mâner de argint. Era clar că nu se implicase în instalarea taberei, la fel ca restul, activitate prea josnică pentru gusturile lui. De asemenea, ieşea în evidenţă şi prin hainele pe care le purta. Avea un costum gri-deschis din trei piese, dar şi un mantou elegant din lână. Era cu zece ani mai în vârstă decât oamenii lui, şi ea bănui că avea puţin mai mult de patruzeci de ani.

Aşadar, acesta era duşmanul ei de moarte. Nu arăta ca un ucigaş cu sânge rece. Oamenii lui se încadrau în această descriere, dar nu şi el. De fapt, părea complet inofensiv şi ridicol de nelalocul lui. Poate că Jocelyn ar fi zâmbit la acest gând, pentru că şi ea se simţea straniu în costumul de călărie din catifea, cu eşarfa dantelată şi pălăria înaltă şi neagră, dar nu-i venea să zâmbească. Poate că Longnose nu era aşa cum îşi închipuise ea, dar totuşi o urmărise fără încetare vreme de trei ani.

Jocelyn se crispă când Angel porni în josul dealului ca să li se alăture tovarăşilor săi, care acum nu se mai holbau la ei cu uimire. Unele dintre comentariile oamenilor reuşiră să pătrundă dincolo de bariera gândurilor ei disperate şi chiar o făcură să-şi mute privirea de la Longnose suficient cât să îi studieze. Erau cu toţii duşmanii ei, şi nu strica să ştie cum arătau, în caz că reuşea cumva să scape cu viaţă.

Dar chipurile lor reuşiră doar să o întristeze şi mai tare. Erau o adunătură de oameni aspri şi periculoşi, perfecţi pentru o asemenea treabă josnică. Nu avea cum să primească ajutor din partea lor, şi acum îşi dădu seama că avea nevoie disperată de ajutorul cuiva. Nu crezuse că aveau să fie atât de mulţi şi nici că unii dintre ei aveau să o fixeze cu priviri libidinoase. Doamne Sfinte, curajul începea să o părăsească, la fel ca speranţa că avea să fie salvată.

— Ei, fir-ar să fie! Nu mă aşteptam să arate aşa!

— Poate aşteptai să fie vreo baborniţă?

— De fapt…

— Poţi să uiţi de banii pe care mi-i datorezi, şefu’, strigă cineva. O să iau calul ei!

Se auziră şi câteva chicoteli, dar comentariile care o enervau pe Jocelyn nu încetară. Fără să-şi dea seama, se lipi şi mai puternic de Angel, în timp ce acesta înainta încet spre Longnose.

— La naiba, n-am mai văzut niciodată un păr atât de roşu.

— E prea slabă.

— Cui îi pasă?

— Mai întâi, o s-o trecem de la unul la altul, da? Asta e tot ce vreau să ştiu.

După câte se părea, aceasta era o întrebare la care aşteptau un răspuns mai mulţi dintre ei, pentru că se uitară spre englez.

El nu spuse nimic deocamdată. Încă se holba la Jocelyn, de data asta zâmbind. Jocelyn încremeni. Aşadar, se bucura de captura lui? Şi se gândea să o dea pe mâinile acelor ticăloşi, ca să se distreze?

Când Angel se opri şi o coborî la pământ, Jocelyn se simţea pregătită. Dacă Longnose ar fi stat puţin mai aproape, s-ar fi trezit cu vârful cizmei ei în bărbie. Asta i-ar fi forţat mâna. Dar mai existau şi alte modalităţi de a-l omorî pe loc, înainte ca oamenii lui să îşi impună cererile. Nu avea de gând să se lase molestată şi apoi ucisă. Ar fi fost prea mult.

Dar, în clipa în care Jocelyn dădu să pornească hotărâtă spre compatriotul ei, simţi o smucitură şi se trezi cu faţa la Angel. Descălecase în spatele ei, şi ea observă acum cu uimire că nu era nici pe departe la fel de înalt pe cât părea când stătea în şa. Acum, că îl vedea pentru prima dată de aproape, îşi dădu seama că nu era mult mai în vârstă decât ea. Şi că mantaua lui de ploaie ascundea un trup musculos şi puternic. O simţi în strânsoarea de fier cu care îi prinsese braţul. Şi era furios. Văzu lucrul acesta în

ochii lui negri ca smoala.

Senzaţia îi fu confirmată de şuieratul lui blând, dar totodată aspru, care o luă prin surprindere.

— N-o face.

— Poftim? întrebă ea cu precauţie.

— Aveai de gând să-i tragi una, nu-i aşa?

Jocelyn făcu ochii mari de uimire.

— De unde naiba ai ştiut?

— Am simţit cum te pregăteşti pentru luptă.

Ea se încordă.

— Dă-mi drumul, îi ceru în şoaptă.

— Cred că m-am înşelat când mi-am închipuit că eşti inteligentă. Mă gândeam că vei recurge la altă cale de scăpare decât sinuciderea şi că le vei oferi oamenilor tăi şansa de a te găsi la timp.

Ea reuşi să-şi smulgă braţul din strânsoarea lui.

— Este o chestiune de priorităţi. De ce contează mai mult.

— Şi tu ţii mai mult la mândrie decât la propria viaţă?

Roşi când îl auzi vorbind astfel şi mai ales când auzi dispreţul din tonul său. Blestemat să fie, dar avea dreptate. Trebuia să facă orice pentru a amâna inevitabilul. Chiar exista o şansă ca oamenii ei să o găsească la timp?

Angel păru a-i citi gândurile.

— Nu-ţi face griji. Nu e asta ziua în care o să mori, scumpo.

Ea deschise gura ca să-i ceară explicaţii pentru acest comentariu misterios, dar se auzi alt glas:

— Ce bine că ni te-ai alăturat, Excelenţă.

Se întoarse încet şi aşteptă până când Longnose parcurse distanţa dintre ei. Acum, trebui să îşi ridice privirea, dar nu o deranja. Dintr-un motiv necunoscut şi deşi nu înţelesese prea bine remarca lui Angel, nu se temea ştiindu-l în spatele ei.

— Cu plăcere, Longnose. Îl salută cu o înclinare a capului. Ar trebui să-ţi mulţumesc pentru invitaţie. Aş fi fost devastată dacă aş fi ratat micuţa voastră adunare.

Oamenii găsiră amuzante afirmaţiile ei. Nu şi el. Se

îmbujoră, iar ochii lui cenuşii glaciali îi făgăduiră că avea să fie recompensată cu o moarte chinuitoare. Îl provocase fără motiv. Dar, înainte de-a face ceva în privinţa asta, îl auzi pe Angel blestemând în spatele ei, după care fu împinsă la o parte.

Pe Elliot îl mâncau palmele să o strângă de gât, dar nu se pierduse într-atât în fantezia lui morbidă cât să nu observe mişcarea lui Angel.

Bărbatul stătea parţial în faţa ducesei şi îşi dăduse la o parte haina, pentru a-i oferi acces la arma pe care o purta la şold. Ştia ce însemna gestul său, dar nu se îngrijoră câtuşi de puţin. Angel era doar un om în mijlocul unui grup de opt.

Elliot nu ar fi trebuit să-l angajeze niciodată, dar acum era destul de târziu pentru a recunoaşte asta. Ştiuse de la început că putea să-i facă probleme, pentru că era un om diferit de ceilalţi. Dar era urmăritorul pe care Owen îl găsise în Benson, şi omul luase imediat urma ducesei. Îi forţase să călărească aproape, dar reuşiseră să o ajungă din urmă.

Iar acum nu avea nevoie de probleme. De fapt, Elliot îi era recunoscător lui Angel pentru că îi distrăsese atenţia. Nu s-ar fi cuvenit să pună capăt acestui moment triumfător din cauza unei crize de furie. Nu acesta fusese planul lui. Aşa că, dacă băiatul o voia, putea s-o aibă. Puteau s-o aibă toţi. Şi, după ce terminau cu ea, avea s-o strângă de gât încet, în timp ce o poseda şi el.

Elliot zâmbi, savurând acel gând, şi fu şi mai încântat să o vadă pe ducesă descurajată. Bine. Fusese uimit de îndrăzneala ei de mai devreme, deşi era absolut normală. Voia să vadă că era speriată, avea nevoie de asta.

— Ai un ciudat simţ al umorului, Excelenţă. Sper că nu te va părăsi prea curând. Apoi Elliot o ignoră pentru o clipă şi îşi îndreptă atenţia înspre Angel. Ai întâmpinat greutăţi cu domnul Dryden?

— Nimic demn de menţionat.

— Excelent! Începusem să-mi pun întrebări în privinţa lui, dar s-a achitat admirabil de sarcina primită, iar acum ne va ajuta mai departe.

— Cum anume?

— Îi va trimite pe oamenii ducesei pe piste greşite, desigur. La urma urmei, e în interesul lui şi al nostru ca ei să nu o găsească.

— Pentru el n-o să mai conteze prea mult, interveni Pete în acel moment. Angel l-a omorât.

Se lăsă o tăcere lungă, apoi Elliot continuă:

— Înţeleg. Altă pauză, după care adăugă: Aşadar, nu avem prea mult timp de pierdut. Presupun că v-aţi întors aici cât mai repede, nu-i aşa?

— Destul de repede, mormăi Angel. Acum, vreau şi eu răspunsul la o întrebare. De ce n-ai spus niciodată că este o femeie frumoasă?

— Pentru că acest detaliu este lipsit de importanţă.

— O, ba este un lucru foarte important. Foarte important. O femeie aşa drăguţă ca ea n-ar trebui să fie irosită.

Jocelyn îl lovi peste degetul cu care o mângâia pe obraz în timp ce rostea aceste cuvinte. Aşadar, la asta se referise când o liniştise, spunându-i că nu avea să moară azi. Era aproape noapte. Nu avea s-o găsească nimeni pe întuneric. Oamenii ăştia aveau la dispoziţie toată noaptea ca s-o violeze şi, fără îndoială, Angel voia să fie primul.

Probabil Longnose era de acord cu el, pentru că zâmbi din nou.

— Sigur că avem suficient timp şi pentru asta. Aş fi sugerat chiar eu asta. Doar ai grijă cu ea. La urma urmei, vreau să am eu privilegiul de-a o ucide.

Dacă Jocelyn ar fi fost genul care să leşine, cuvintele acestea i-ar fi înmuiat genunchii. În schimb, fu copleşită de panică. Singura şansă pe care o mai avea era Sir George. Dacă ar fi putut să ajungă la el, s-ar fi pricopsit cu un glonţ în spate, pentru că numai aşa ar mai fi putut ei să o oprească.

Dar se părea că Angel îi citise din nou gândurile. Mâna lui îi cuprinse braţul ca într-o menghină şi o ţinu aproape. Jocelyn l-ar fi omorât în clipa aia dacă ar fi putut. De fapt, tocmai se întindea după unul dintre acele de păr, când

glasul lui calm o făcu să se oprească.

— Am impresia că nu m-ai înţeles, îi spuse el lui Longnose. M-am hotărât să o păstrez – până când o să mă plictisesc de ea.

— Asta iese din discuţie!

Vocea lui Angel răsună ceva mai ameninţătoare.

— Nu ţi-am cerut permisiunea, englezule.

Faţa bărbatului se roşi de furie. Ba chiar îşi ridică bastonul, ceea ce fu o greşeală din partea lui. Urmă o scenă care începea să-i devină familiară lui Jocelyn. Toată lumea îşi scoase pistoalele într-o clipită. Ea doar tresări uşor când fu tras primul glonţ, dar, spre uimirea ei, Longnose rămase în picioare.

Glonţul lui Angel îi ţintise doar bastonul. Dar bărbatul nu se linişti nici atunci.

— Domnule Owen! strigă el.

Se părea că bărbatul acela era mai raţional.

— Las-o baltă, şefule! Nu mă pun cu el.

Când Longnose se uită la restul oamenilor, văzu aceeaşi ezitare. Una câte una, curelele cu pistoale căzură la pământ. De abia atunci observă şi Jocelyn că Angel îşi îndreptase pistolul pe rând spre fiecare dintre bandiţi. Niciunul dintre ei nu voia să-şi încerce norocul şi să se dueleze cu el, deşi erau mai mulţi. Incredibil.

Pe de altă parte, nu era singura care fusese martoră la rapiditatea cu care mânuia pistolul şi la cât de bine ţintea.

— Adu calul ăla aici, Saunders, ordonă Angel şi arătă spre Sir George.

Băiatul se supuse imediat. Jocelyn aproape zâmbi, atât de uşurată se simţea. Până îşi aminti că, de fapt, nu era salvată, ci schimba o situaţie cu alta. Dar acum avea şanse mai mari să scape, şi viaţa ei nu se mai afla într-un pericol iminent. Presupuse că avea suficiente motive să-i fie recunoscătoare salvatorului ei neaşteptat. Dar îşi schimbă părerea când auzi ultimele cuvinte pe care i le adresă Angel lui Longnose.

— Poţi să consideri că e moartă, din punctul tău de

vedere, omule. O duc undeva unde n-o s-o găsească oamenii ei, iar când voi termina cu ea…

— O s-o omori?

— De ce nu? răspunse Angel ridicând din umeri. Am banii lui Dryden ca plată în avans.

Capitolul 33

Jocelyn presupuse că avea să o urce pe Sir George, Angel urmând a călări în spatele ei, ca să fie sigur că nu încerca să fugă cu armăsarul. Oricum, îşi dorea să plece cât mai repede de acolo. Dar, după ce condusese amândoi caii până în vârful dealului, ca să poată ţine puşca aţintită asupra bandiţilor, Angel se urcă în şaua calului său şi o trase din nou în faţa lui. Sir George începu să meargă pe lângă ei, aşa cum făcuse Saunders înainte.

Tocmai când se pregăteau să pornească, se întâmplă ceva ce o luă prin surprindere.

— Ştii să foloseşti puşca aia pe care o aveai cu tine? o întrebă el. Dar, cum ea nu avea chef să vorbească, îi răspunse încuviinţând din cap şi fu şocată când Angel îi puse puşca în mână. Trage în tot ce apare de dincolo de vârful dealului.

— Mai degrabă te-aş împuşca pe tine.

— Chiar aşa? Ar fi mai bine să păstrezi dorinţa asta pentru mai târziu, scumpo.

Ea îi înţelese raţionamentul şi, după ce propti puşca pe umărul lui ca să ţintească mai bine, chiar trase câteva focuri. Lumina slabă şi sângerie a apusului o împiedica să vadă prea bine. Dar se auziră câteva focuri de armă drept răspuns, care continuară mult după ce ei ieşiră din raza lor de acţiune.

Cu toate astea, Jocelyn nu simţea că scăpaseră de pericol până când Angel nu-i luă puşca înapoi. Apoi o sperie de moarte când o roti şi o aşeză în spatele lui, fără nicio avertizare. Atunci, începu să călărească mai repede,

obligând-o să se ţină de el ca să nu cadă de pe cal. Nici prin gând nu-i trecea să dea drumul la haina de care se ţinea cu pumnii încleştaţi. Chiar dacă întunericul ar fi putut s-o ajute să se ascundă mai bine, probabil şi-ar fi rupt gâtul dacă ar fi sărit de pe cal.

Angel încetini când se făcu întuneric şi, deşi ceva mai târziu apăru şi luna care le lumina oarecum drumul, el menţinu un ritm domol. Jocelyn se întrebă care era motivul, apoi înţelese că nici bandiţii nu i-ar fi urmărit în galop, cel puţin nu până a doua zi dimineaţă.

Nu avea idee încotro mergeau. Angel strunise caii înspre munţii de la est înainte să o aşeze în spatele lui, dar acum nu mai părea să urmeze o direcţie clară. Şi, odată ce soarele apusese, nici Jocelyn nu mai ştia încotro se îndreptau. Dacă exista vreun munte înaintea lor, ea nu îl vedea.

— Cât timp crezi că te vor căuta oamenii tăi în noaptea asta?

Pe Jocelyn o surprinse această întrebare venită după o tăcere atât de lungă. Era îngrijorat? Spera că da. Însă nu avea să-i ofere nicio informaţie care l-ar fi putut ajuta.

— În locul tău, aş fi mai preocupat din cauza englezului, îl avertiză ea. Doar nu-ţi închipui că o să aibă încredere în tine că o să mă împiedici să evadez sau că o să mă omori după ce termini cu mine. Nu, te va urmări şi ne va omorî pe amândoi.

El nu răspunse şi nici nu repetă întrebarea, lăsând-o dezamăgită că nu îi oferise încă şansa de-a se revolta. O făcu însă după aproximativ douăzeci de minute, când se întinse să-i apuce mâinile şi să i le prindă în jurul lui. Ea îi opuse rezistenţă. Şi îl înfurie, după cum lăsa să se înţeleagă din tonul lui atunci când îi trânti peste umăr:

— În locul tău, m-aş purta frumos.

Jocelyn nu se lăsă impresionată.

— Nu mă sperii, domnule Angel. Ar fi mai bine să mă omori acum, pentru că *nu* voi fi amanta ta.

— Dar nevastă?

Comentariul ăsta o luă pe nepregătite.

— Vrei să te însori cu mine? Dar banii nu înseamnă nimic pentru tine, ai uitat?

— Ce legătură au banii în toată afacerea asta?

Ce întrebare absurdă!

— Foarte bine, atunci, explică-mi de ce te-ai gândit să te însori cu mine.

— În afară de motivele evidente, mai e şi faptul că un bărbat are dreptul să-şi bată soţia.

— Asta nu e amuzant! se răsti ea şi, după râsul lui, îşi dădu seama că doar o tachinase. Bestie, mormăi ea.

— Unde ţi-e simţul umorului cu care l-ai chinuit pe englez?

— S-a dus la culcare, ceea ce aş vrea şi eu să fac. O să călărim toată noaptea?

— Vrei să mă opresc şi să-i aştept pe prietenii mei să ne prindă din urmă?

Glumele lui începeau să o calce pe nervi.

— Nu uita de oamenii mei.

— Probabil s-au pierdut printre dealurile astea, scumpo. Nu au niciun urmăritor. Desigur, mai există metisul ăla al tău, adăugă el pe un ton insinuant. Crezi că el s-ar deranja să te caute?

La cât de groaznic se comportase Colt cu ea în ultimul timp?

— Nu, răspunse ea fără să se gândească, apoi îşi dădu seama că ar fi trebuit să mintă. Dar am încredere în oamenii mei.

El îi răspunse cu un chicot, reacţie care o înfurie peste măsură. Jocelyn tocmai se pregătea să-i spună ce gândea cu adevărat despre el, când auzi zgomotul făcut de copitele unui cal care se apropia. Icni şi se uită în spatele ei, ca să vadă o umbră gri înaintând spre ei cu o viteză uimitoare. Aproape că îi sări inima în gât.

— Mai are puţin şi ne ajunge!

— Ştiu.

— Păi… păi, fă ceva!

El o ascultă. Se opri şi întoarse calul. Ba chiar descălecă şi o trase jos după el. Dar nu îşi scoase arma şi

nu se întinse după puşcă. Ea se holba la Angel de parcă ar fi fost nebun. Şi nu aşteptă să vadă cine îi ajunsese din urmă. Începu să fugă, şi se îndepărtase deja vreo câţiva metri când cineva o prinse şi o ridică în braţe. Strigătul ei de groază răsună peste câmpii, dar se opri când se trezi aşezată pe alt cal.

— Eşti bine?

Jocelyn clipi, nesigură că glasul pe care îl auzise era aievea, dar înţelegând în cele din urmă adevărul. Se uită în sus ca să fie sigură şi îi văzu chipul aspru, dar frumos.

— O, Colt!

Izbucni în lacrimi de bucurie şi îşi îngropă faţa la pieptul lui. El se opri, apoi îşi înfăşură braţele în jurul ei. O strânse atât de tare, că Jocelyn aproape nu mai putu să respire. Era clar că nu ştia cât era de puternic.

— Eşti bine? repetă Colt.

— Da.

— Atunci, de ce plângi?

— Nu ştiu! Şi plânse şi mai abitir – până îl auzi pe Angel râzând la câţiva paşi mai departe. Se încordă. Unde ţi-e arma?

— De ce întrebi?

— O să-l împuşc pe blestematul ăla!

— Nu, n-o s-o faci, rosti Colt misterios. E posibil să-l împuşc eu, dar nu tu.

Şi, spunând asta, îşi struni calul spre locul în care îi aştepta Angel – care încă râdea pe înfundate. Jocelyn nu înţelegea simţul umorului pe care îl avea acest bărbat, dar se enervă oricum. Nu înţelegea că fusese salvată, de data asta cu adevărat? Apoi îşi dădu seama. Colt se afla aici, şi tot chinul ei luase sfârşit. El n-avea să permită să i se întâmple ceva rău. Poate că nu o mai plăcea… Pe cine păcălea? El nu o plăcuse *niciodată.* Aşa că poate acum o plăcea şi mai puţin, dar tot avea să o protejeze. Şi nimeni nu o putea face să se simtă mai în siguranţă şi mai protejată ca el.

Aproape că-i părea rău pentru Angel, care încă nu înţelegea buclucul în care intrase. Aversiunea pe care o

simţea pentru el se disipă odată cu acest gând. La urma urmei, omul acesta nu o rănise, ba chiar o scăpase din mâinile bandiţilor. Colt ar fi ajuns, probabil, la ea până să o omoare Longnose, dar nu înainte să fie maltratată…

Angel o salvase de la soarta aceea. Trebuia să-i spună lui Colt, mai ales după ce acesta spusese că era posibil să îl împuşte cu mâinile lui.

— Ăăă, Colt…

— Nu acum, duceso.

— Dar, Colt…

Însă era prea târziu. Colt descălecă înainte ca ea să-l poată opri, şi de abia atunci, privindu-l, înţelese cât de furios era. Probabil că şi Angel observase acelaşi lucru. Îi văzu cum îşi scot armele, dar nu reuşi să-şi dea seama care din ei fusese mai rapid.

Apoi Angel fu ridicat de la pământ vreo treizeci de centimetri.

— Dacă ai fi un pic mai mare, te-aş bate măr, ticălosule!

— Ei, haide, Colt, am făcut ce mi-ai cerut.

— Pe naiba! Şi îl scutură bine. Trebuia să pândeşti de aici, să vezi dacă o aduce la bandiţi. Nu să o *duci* chiar tu.

— Aveam situaţia sub control!

— Eşti al naibii de norocos că am avut eu situaţia sub control! Colt mârâi cu frustrare, apoi îl lăsă jos pe Angel şi-l îmbrânci.

— M-am gândit eu că tu le-ai răspuns la focurile de armă. Când ai ajuns acolo?

— Nu destul de repede cât să te împiedic să ajungi cu ea în vârful dealului, spuse Colt pe un ton dezgustat. La naiba, Angel! explodă el furios. Dacă aş fi aflat despre mişcarea ta prea târziu, probabil că acum te-aş omorî. Să o pui în pericol în felul acela… Tot cred că ar trebui să te bat de să-ţi sune apa-n cap.

— Bine, zise Angel împăciuitor. Poate că nu a fost cea mai inteligentă manevră a mea. Dar nu a fost în pericol, Colt. Am stat cu ticăloşii ăia suficient de mult cât să ştiu la ce să mă aştept din partea lor. Jumătate dintre ei sunt nişte

laşi, iar restul n-ar putea face distincţia între o gaură din pământ şi posteriorul lor.

— Dar de ce naiba ai făcut-o?

— Ca ea să îşi cunoască duşmanul. Oricine are dreptul ăsta, Colt. El a avut avantajul în tot acest timp, deoarece ea nu îl putea recunoaşte nici dacă treceau unul pe lângă celălalt pe stradă. Acum, ştie cine este.

— Ar fi trebuit să-l omori pe ticălos şi să mă scuteşti de alte probleme, mormăi Colt.

— Nu mi-ai cerut să fac asta, replică Angel. În plus, mă gândesc că-i dreptul ei să-l omoare.

La auzul acestor cuvinte, Colt explodă furios:

— Cine naiba crezi că este? O altă Jessie? E doar o ducesă, pentru numele lui Dumnezeu! Femeile de genul ei nu omoară oameni, când pot plăti pe cineva s-o facă în locul lor!

— N-aş fi prea sigură de asta, Colt Thunder, i-o tăie Jocelyn controlându-şi cu greu vocea. Eşti amabil să-mi dai arma ta, ca să afli?

După expresiile lor, era clar că uitaseră de ea. Angel tresări. Colt se roti pe călcâie şi se încruntă. Însă îi aruncă arma lui. În cel mai bun caz, ar fi putut s-o îndrepte spre el.

— Ar trebui s-o fac, să ştii. Spumega de furie suficient cât să strige la el, dar nu şi să tragă. De ce naiba nu mi-ai spus că ai un om infiltrat în cuibul ăla de vipere? Ştii că blestematul ăsta nu mi-a dat nicio clipă de înţeles că se află acolo la cererea ta? O favoare, aşa a zis, dar m-a lăsat să cred că îi face o favoare lui Longnose. Şi ştii ce i-a spus lui Longnose că-mi va face? Că o să se folosească de mine până se va plictisi; apoi, desigur, mă va omorî.

— Ceee? se plânse Angel pe un ton nevinovat, când Colt îl privi încruntat. Trebuia să-l conving cumva să nu vină după noi. De unde să ştiu că eşti prin preajmă şi că i-ai putea ţine pe loc?

— Atunci, de ce nu i-ai spus adevărul când aţi scăpat de acolo?

— Păi, să vezi, Colt… Credeam că şi-a dat seama că le-am spus numai baliverne. Doar am tachinat-o destul de

mult cu asta. Şi nu se temea de mine. S-a supărat doar atunci când l-am trimis pe mincinosul ăla de Dryden la creatorul lui. Dar m-a scârbit prea mult când l-am văzut că ne-o preda pur şi simplu.

Privirea lui Colt se întoarse apoi la Jocelyn, şi ea avu senzaţia că acum era mânios pe ea. Oricum, era furios pe ea dintr-un anumit motiv, deşi nu pricepea care era acesta.

— Ei bine, minunat, oftă Jocelyn. Deci e vina mea? Eşti amabil să-mi spui şi motivul?

— Mai trebuie să întrebi? L-ai lăsat pe blestematul ăla să-ţi toarne minciuni, una după alta, apoi mai îndrăzneşti şi să te arăţi îndurerată de moartea lui? Din câte-mi amintesc, nici măcar nu ai clipit când am omorât nişte bandiţi pentru tine.

Ea încă nu înţelegea ce anume îl deranja.

— Nu îl cunoşteam pe omul pe care l-ai omorât. Nu-l mai văzusem niciodată. În plus, l-ai omorât ca să mă protejezi. Angel a omorât cu sânge rece. Cred că pot face diferenţa.

Colt strânse din buze, dându-i de înţeles că nu era mulţumit de răspunsul ei. Iar acum, şi Angel se încruntase din cauza acuzelor pe care i le adusese, dar nu voia să se certe cu ea în prezenţa lui Colt, care era foarte sensibil când venea vorba despre femeia asta. Dar simţea nevoia să îşi explice acţiunile. Cu sânge rece pe naiba!

— Tu ştiai totul despre Dryden, Colt? întrebă el, îndepărtându-şi atenţia de la ducesă.

— Nu totul, evident, răspunse Colt pe un ton răstit. Când l-au recrutat în banda lor?

— Când eraţi în Silver City. A fost de acord să ne-o aducă pe ducesă, motiv pentru care nu a mai fost nevoie să ne apropiem de voi şi să riscăm să ne vedeţi. Spuneau că a omorât mai multe văduve bătrâne şi bogate – după ce s-a căsătorit cu ele. Şi mă învinovăţeşti pentru că l-am scos din joc?

— L-aş fi ucis chiar eu pentru că a adus-o la tine. Dumnezeule, nu mă aşteptam să facă asta. Dar mi-am amintit unde îl văzusem mai demult. Acum câţiva ani, a fost

alungat din teritoriul cheyenne pentru că a fost prins trişând la cărţi. Îmi aduc aminte că exista şi o văduvă care se pregătea de nuntă şi care a fost foarte întristată de plecarea lui.

Jocelyn făcu ochii mari.

— Şi nici tu nu te-ai sinchisit să-mi spui?

— Şi să-ţi distrug micuţa poveste de dragoste? Nu credeam că ţi-ar plăcea.

Era gelos? Ideea îi părea atât de uimitoare, încât... încât o alungă imediat din gând. Sigur că nu era gelos. Cel mai probabil, era nervos pentru că nu aflase de la început toate informaţiile despre Dryden. Dar avusese o zi mult prea dificilă pentru a suporta iritarea lui Colt şi umorul straniu al lui Angel. Ticălosul acela zâmbea din nou!

— Fă ceva cu asta, zise ea scârbită şi îi aruncă lui Colt arma, înainte ca tentaţia de-a trage să devină prea puternică. Îl ignoră şi se întoarse spre Angel. Regulile de etichetă impun să îţi mulţumesc pentru ajutorul dumitale, domnule, oricât de neplăcut este pentru mine. El făcu o grimasă, dar ea nu terminase încă. Aşa că permite-mi să îţi doresc o viaţă lungă şi lipsită de evenimente neplăcute – şi sper să pici mort de plictiseală. Noapte bună, domnilor.

Şi, fără să le mai arunce vreo privire, îşi trecu piciorul peste ridicătura inconfortabilă a şeii lui Colt. Nici măcar nu încercă să caute scăriţa pentru sprijin, căci era potrivită pentru picioarele lui lungi, nu pentru ale ei. Dar situaţia dificilă în care se afla nu o făcu să se răzgândească. Porni călare.

Colt nu se mişcă din loc, ceea ce îl făcu pe Angel să comenteze într-o doară:

— O să-şi rupă gâtul dacă va călări aşa, pe-o parte.

— Aşa călăreşte ea.

— Da, doar că nu e acelaşi lucru când are o şa de-asta.

Colt blestemă pe sub nas şi strigă după ea:

— Întoarce-te, duceso!

Bineînţeles, ea îl ignoră, dar el tot nu porni după ea, ci doar scoase un ţipăt asurzitor şi aşteptă să o vadă oftând

când calul lui o aduse înapoi. Animalul se opri, şi ducesa descălecă fără să blesteme furioasă. Apoi veni rândul lui Colt să fie martorul unui fluierat pe care nu-l mai auzise decât o singură dată şi pe care aproape că-l uitase – şi să fie aproape doborât la pământ de armăsarul care venise ca glonţul la chemarea ei.

Blestemă în barbă animalul pursânge în timp ce alerga spre calul lui, ştiind prea bine că nu avea s-o prindă niciodată din urmă. Angel încălecă ultimul, râzând incontrolabil.

Capitolul 34

— Să ştii că am îmbătrânit cu zece ani în orele astea.

— Probabil că şi eu am îmbătrânit, îi spuse Jocelyn contesei, în timp ce se cufunda în micuţa cadă care fusese adusă în camera pe care o împărţeau.

— Dacă aş fi…

— Vana, te rog, nu te mai învinovăţi! N-ar fi putut bănui nimeni cât de ticălos era omul acela, pentru că i-a fermecat pe toţi. Colt nu şi-a imaginat de ce era capabil, deşi ştia că era un netrebnic.

— Ei bine, mă bucur că domnul acela amabil, Angel, l-a trimis de pe lumea asta. O merita cu vârf şi îndesat.

— Poftim? Amabil? Angel? pufni Jocelyn de parcă s-ar fi înecat. Omul ăsta…

— Te-a salvat, draga mea.

— Cu preţul nervilor mei!

Contesa ţâţâi.

— Nu mai despica firul în patru. Contează numai rezultatul final.

— Colt a fost acolo, îi aminti Jocelyn îmbufnată. N-ar fi lăsat pe nimeni să mă atingă.

— Dar prietenul lui nu ştia asta. Prietenul lui şi-a riscat viaţa pentru a te salva de acolo, deşi soarta îi era potrivnică.

— *Prietenul* lui e cel care m-a dus la ei în primul rând! replică Jocelyn disperată, sătulă de discuţia asta. Şi, aş putea adăuga, nici nu m-a informat că este prietenul lui. Şi-acum, nu mai vreau să aud niciun cuvânt despre omul ăsta insuportabil. Colt a zis-o bine: ar fi trebuit să-l bată de să-i sune apa-n cap.

Vanessa ridică din sprâncene, dar nu din cauza furiei lui Jocelyn, ci din cauza expresiei pe care o folosise.

— Să-l bată măr?

— Adică Angel nu ar scăpa teafăr din bătaie, cred. Maţe spulberate, membre rupte, chestii de genul ăsta.

Vanessa se linişti, presupunând că Jocelyn glumea.

— Asta nu e amuzant, draga mea.

— Nu glumesc.

— Păi… bine…

Jocelyn aşteptă, dar ultimul ei comentariu părea s-o fi liniştit pe Vanessa. Aceasta se întoarse la lucrul ei de mână, făcând cusături pe care cel mai probabil avea să le repare mai târziu. Jocelyn încercă să se relaxeze cât de bine putea în cada ei micuţă. Era prima oară de când o găsise Longnose când avea cu adevărat ocazia să se relaxeze.

Nu-i plăcea să-şi aducă aminte cât de aproape fusese să o omoare de data asta şi nici să trebuiască să-şi amintească înfăţişarea lui. Dar trebuia să admită că Angel avusese dreptate într-o privinţă: oricât de mult o tulbura asta, era mai bine pentru ea că ştia cum arată englezul.

În noaptea aia, se întâlnise cu oamenii ei la scurt timp după ce începuse să se îndepărteze de Colt. Observase cu uimire că se afla deja pe drumul principal. Angel o ducea, de fapt, înapoi la oamenii ei. Colt se aflase chiar în urma ei şi, deşi nu se aşteptase să fie într-atât de furios cât să facă o scenă, ţinuse să sublinieze:

— Cineva ar trebui să facă ceva în legătură cu temperamentul ăsta al tău.

Mai târziu, aflase că nu doar Colt auzise împuşcătura care îl omorâse pe Dryden şi că din cauza aceasta reuşiseră să o găsească atât de repede. Cum ea nu revenise în tabără la ora obişnuită, oamenii ei plecaseră în căutarea ei,

dar merseseră mai întâi pe urmele lăsate de ea pe dealuri. Angel avusese dreptate şi în privinţa asta, căci fusese evident că nu aveau niciun urmăritor abil printre ei.

Maura Dryden, sau oricare o fi fost numele ei, se făcuse nevăzută până să se întoarcă ei. Vanessa presupunea că femeia furase un cal şi plecase cât mai era lumină, dar nu avea de unde să ştie cu siguranţă. Ea şi celelalte femei fuseseră prea supărate ca să bage de seamă. Dar ajunseseră la concluzia că Maura intrase în panică văzând că Miles nu se întorsese ca să îi informeze de presupusul accident al lui Jocelyn, după cum plănuiseră. Probabil crezuse că o părăsise ori că mersese ceva prost. Oricum ar fi fost, fusese suficient de inteligentă cât să nu mai zăbovească pentru a afla.

Jocelyn nu ar fi fost surprinsă dacă femeia se ascundea pe undeva în Santa Fé sau poate în oraşul pe care îl ocoliseră. Nu credea că Maura avea să plece din zona aceea până când nu urma să afle ce păţise iubitul ei. Nu o interesa ce se întâmpla cu Maura, atât timp cât nu o mai vedea niciodată.

La sugestia lui Colt, se îndreptară direct spre Santa Fé, oprindu-se doar pentru scurt timp pe drum, pentru a lăsa caii să se odihnească. Nu fusese plăcut să doarmă în trăsuri, dar trebuiau să ajungă cât mai repede în oraş, deoarece englezul şi oamenii lui probabil încă îi căutau pe ea şi pe Angel prin munţi. Graba lor nu era neapărat justificată, căci adunătura aia de bandiţi nu avea să-i atace când convoiul lor era atât de mare. Dar le oferi şansa să se îndepărteze iarăşi destul de mult de englez. Acum, puteau să părăsească drumul, să pornească mai departe cu trenul sau să-l lase pe englez să-i întreacă.

Dar încă nu luase o hotărâre. Jocelyn spera să discute variantele cu Colt, dar ultima întâlnire cu Longnose îl făcuse să-şi schimbe obiceiurile. Nu îl mai văzuse prin tabără de la acea întâmplare.

— Ştii, cred că trebuie să recunosc, călăuza noastră s-a purtat destul de bine când s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Jocelyn deschise ochii. Doamne sfinte, la asta se

gândise Vanessa în tot acest timp? Dacă da, atunci Jocelyn era sigură că ajunsese la o concluzie care nu avea să-i placă.

— Aşa cred şi eu, admise Jocelyn fără tragere de inimă.

Cel puţin până când el se enervase din nou pe ea, aparent fără motiv.

— Sunt destul de impresionată de felul în care a plecat după tine, continuă Vanessa, fără să piardă timp preţios, fără să ştie cu ce avea să se confrunte odată ce te găsea.

— Ştia că Angel avea să fie acolo.

— De fapt, nu ştia, dacă îţi aminteşti. Când a plecat înapoi în Benson, în noaptea aia în care am făcut tabăra destul de aproape de oraş, şi l-a întâlnit pe prietenul lui acolo, nu l-a rugat decât să se arate dispus să intre în banda englezului. N-avea de unde să ştie că Angel se alăturase tâlharilor şi nici câţi oameni angajase Longnose între timp.

Vanessa… îl apăra pe Colt? Jocelyn nu voia să ştie unde ducea toată discuţia asta. Şi totuşi, fără să ştie de ce, se bucura să audă pe cineva lăudându-l pe Colt, mai ales că era vorba despre prietena ei.

— Da, păi, nu mi-a lăsat niciodată impresia că ar fi un om care îşi face prea multe griji atunci când soarta îi pare potrivnică. În ochii lui Jocelyn apăru o sclipire stranie. Crezi că atitudinea asta are vreo legătură cu strămoşii lui? La urma urmei, am auzit multe poveşti despre grupuri mici de indieni care atacă aşezările coloniştilor.

Jocelyn trebui să se forţeze să nu râdă când o văzu pe Vanessa încruntându-se.

— Cred că e doar curajos, insistă Vanessa.

Era din ce în ce mai bine. Dacă avea să continue în felul acesta, Colt urma să devină curând un bărbat numai bun pentru căsătorie. Iar el, dacă ar fi avut un al şaselea simţ, ar fi trebuit să fugă de pe acum.

— Mă întreb ce-o reţine pe Babette, de nu vine cu apa aia?

— Nu schimba subiectul, o certă Vanessa.

— Nu îl schimbam. Eu nu m-am îndoit niciodată de curajul lui Colt, Vana. Poate de sănătatea lui mintală, dar niciodată de curaj.

— Atunci, de ce nu îl rogi pe Colt să pornească după Longnose?

În sfârşit, iată şi adevăratul motiv pentru care începuse această discuţie. După cearta din noaptea aceea în care se comportase oribil, nu-i putea cere lui Colt aşa ceva – nu ceva ce presupunea să-şi rişte viaţa şi mai mult pentru ea.

— Deci acum îl consideri de folos?

Vanessa avu eleganţa de-a se arăta stânjenită.

— Nu am spus niciodată că nu este de folos, draga mea, ci doar că motivul pentru care l-am folosit nu mai există.

— Nu-mi place cuvântul „folosit”. Şi el îl urăşte.

— Poftim?

— A fost folosit destul de mult în trecut, Vana.

— Dar acum este altceva.

— Mă îndoiesc că pentru el e altfel. În plus, chiar în ziua în care l-am cunoscut, l-am întrebat dacă l-aş putea angaja să-l găsească pe Longnose şi să-l predea autorităţilor. M-a refuzat.

— Asta a fost înainte să fie interesat în mod intim de persoana ta, sublinie Vanessa.

Jocelyn se îmbujoră, dar era tocmai bine, pentru că apa din cadă începuse să se răcească şi să-i fie frig.

— Nu m-aş folosi niciodată de intimitatea pe care am împărtăşit-o ca să îi forţez mâna!

— Nu sugeram…

— Nu?

Tăcură amândouă, Jocelyn furioasă şi Vanessa spăsită.

— Îmi pare rău, zise în cele din urmă Vanessa. Doar că îmi fac foarte multe griji în privinţa ta. Longnose nu a mai fost niciodată atât de aproape de-a te ucide. A dat greş de atâtea ori, că începusem să îl consider un incapabil şi să

cred că nu va reprezenta niciodată o ameninţare adevărată, ci doar o pacoste. Dar s-a dovedit că am greşit, pentru că a ajuns în ţinutul acesta sălbatic, un loc ce pare a scoate ce e mai rău din oameni.

— Sau ce e mai bun.

— Da, bine… dacă nu vrei să mai profiţi de Colt, pot să te înţeleg. Unii bărbaţi au impresia că, dacă le ceri un lucru, va veni apoi rândul lor să-ţi ceară ceva, şi nu mai trebuie să-ţi spun ce vor de obicei.

— Da, ştiu, încuviinţă Jocelyn cu înţelepciune. Să le faci de mâncare.

— Nu, dragă, începu Vanessa, dar văzu sclipirea amuzată din ochii verzi ai prietenei sale şi se opri. Da, cina… de fapt, unii bărbaţi chiar asta vor. N-ai observat că în cele mai multe cârciumi din vest există reclama cu „mâncare gătită ca acasă”? Se pare că e ceva deosebit de important în ţara asta.

Începură să râdă înainte ca Vanessa să termine ce avea de zis şi încă râdeau cu poftă când Babette dădu buzna în cameră, fără să bată la uşă. Contesa îşi reveni mai rapid, amintindu-şi de prima dată când servitoarea intrase peste ele cu ochii mari şi fluturând din mâini.

„Nu din nou”, îşi zise în sinea ei, dar primele cuvinte pe care le rosti Babette se dovediră chiar mai dramatice decât data trecută.

— *Monsieur* Thunder a fost împuşcat!

Vanessa închise ochii cu un oftat – până auzi sunetul apei împroşcate. Apoi îşi aminti ce se petrecuse ultima dată şi sări ca să baricadeze uşa. Într-adevăr, ajunse la uşă cu o secundă înaintea ducesei.

— Doar n-o să…

— Vana!

Contesa refuză să se clintească.

— A spus că a fost împuşcat, nu că a murit. N-a murit, nu-i aşa, Babette?

— Nu, doamnă.

— Poftim, vezi? N-ai niciun motiv să fugi din cameră panicată, fără haine… Sau nu ţi-ai dat seama că eşti goală

ca în ziua în care te-ai născut, draga mea?

Jocelyn deja se întoarse să-şi caute halatul. Babette se grăbi să i-l dea. Vanessa ştia că nu avea rost să-i propună să ia şi altceva pe ea.

Jocelyn îşi trase iute halatul şi ieşi din cameră.

Vanessa oftă încă o dată şi îi aruncă servitoarei o privire exasperată.

— Babette, trebuie să discutăm serios despre înclinaţia pe care o ai pentru melodramă.

Capitolul 35

Jocelyn nu ştia care era camera lui Colt, dar nu o găsi prea greu, pentru că jumătate dintre oamenii ei stăteau îngrămădiţi în jurul uşii deschise. Îşi croi drum printre ei şi îi găsi înăuntru pe Angel, Billy şi Alonzo. Colt stătea pe un scaun, fără cămaşă, iar de sub o cârpă udă înfăşurată în jurul braţului îi picura sânge. Aproape îi sări inima din piept la vederea sângelui, dar numai pentru o secundă. Colt vorbea şi arăta bine, deşi sângera. Nu era o rană mortală.

Colt deveni conştient că fiecare bărbat din încăpere se holba la ea. Şi el la fel. Era ca şi cum, pentru o clipă, toată lumea din jurul lor dispăruse. Nu o vedea decât pe ea şi că era aproape goală, pentru că halatul de catifea albă i se lipise de trupul ud. Superbul ei păr roşcat era prins lejer în vârful capului şi câteva şuviţe lungi şi ude i se lipiseră de materialul din jurul sânilor. Gâtul, obrajii şi picioarele goale îi erau acoperite cu picături de apă.

Primul instinct fu să se întindă spre ea, atât de puternic şi de rapid era efectul pe care îl avea asupra lui. Apoi cineva îşi drese glasul şi Colt se simţi de parcă ar fi primit un pumn în stomac; îşi aminti că nu erau singuri, că nu putea s-o atingă, să lingă apa de pe gâtul ei, că nici măcar nu putea să se apropie de ea. Dar putea să o fixeze cu privirea şi să observe cum obrajii ei palizi căpătau o nuanţă roz, pe măsură ce devenea şi ea conştientă că nu

erau singuri, că încălcase toate regulile de decenţă şi că era aproape goală. Şi, dintr-odată, Colt simţi nevoia de a-i omorî pe toţi bărbaţii care erau acolo şi o vedeau astfel. Spre norocul lor, Jocelyn îşi reveni prima din şoc, deoarece Colt tocmai era pe cale să o umilească şi mai mult şi să o ducă pe sus până în camera ei, acolo unde-i era locul. Dacă ar fi ştiut asta, nu ar fi reuşit să treacă atât de uşor peste stânjeneala pe care o simţea acum.

Dar neruşinarea avea beneficiile sale, aşa că nu-i rămase decât să se poarte de parcă nu era neobişnuit ca oamenii ei să o vadă îmbrăcată astfel, deşi asta nu se mai întâmplase niciodată. Dar motivul pentru care venise acolo putea fi o scuză bună. Desigur, ar fi fost de ajutor şi ca el să pară mai grav rănit decât dădea să se înţeleagă atitudinea lui.

— Aţi chemat un doctor? Cum nu adresase întrebarea nimănui în mod special, nu băgă de seamă cine răspunse negativ. Atunci, fiţi amabili şi aduceţi-l aici pe Rob…

— N-am nevoie de un doctor, i-o tăie Colt.

— Poate că nu, dar n-ar strica să…

— Nu *vreau* un doctor… doamnă. Nu vreau decât să fiu lăsat în pace.

Îi vorbise pe un ton liniştit, dar în glasul lui se simţea multă furie reprimată. Oamenii începură imediat să plece la treburile lor. Rămase doar Angel, care stătea pe marginea patului şi se sprijinea de stâlpul baldachinului. Şi Billy, care stoarse pânza cu care Colt îşi curăţase rana… Şi Jocelyn, încă în picioare, în mijlocul camerei.

Colt alese să o ignore, în speranţa că ea avea să înţeleagă şi să plece.

— Mai repede cu cârpa, puştiule, ca să nu sângerez de moarte.

Era cel mai rău lucru pe care îl putea spune. Jocelyn tocmai voia să plece. Avea de gând să afle mai târziu cum şi cine îl împuşcase. N-ar fi trebuit să vină aici ca să vadă cum se simţea.

— Ai nevoie de un doctor! spuse ea atunci.

— Nu, fir-ar să fie! N-am! explodă Colt, înţelegând că

greşise. A fost doar o... Ce naiba faci?

Jocelyn deja traversase încăperea până la el şi se întindea acum după cârpa umedă care acoperea rana.

— Vreau să mă asigur...

Colt o opri.

— Las-o baltă, duceso! E doar o zgârietură.

— La naiba, Colt, de ce eşti atât de rău? comentă Angel coborând din pat. De ce n-o laşi să te bandajeze, dacă tot vrea? E ştiut faptul că femeile sunt mai blânde.

— Parcă îmi amintesc că ţipai înnebunit când ţi-a scos Jessie glonţul din coaste.

— Sora ta e o excepţie. Angel zâmbi. Haide, Billy, e pe mâini bune.

— Billy, întoarce-te aici! ordonă Colt când puştiul dădu să-l urmeze pe Angel afară pe uşă.

— Dar Angel are dreptate, Colt. Lady Jocelyn îţi poate obloji rana mai bine decât mine.

Colt nu avea nevoie de el ca să-i oblojească rana, ci doar să fie prezent. Chiar niciunul din ei nu putea înţelege asta? Era clar că nu, deoarece închiseră uşa în urma lor şi-l lăsară sigur cu ducesa.

— Am impresia că te-am avertizat acum câteva săptămâni, spuse Colt încet, atent să nu o privească aşa cum stătea lângă el. Ai uitat?

— Nu, dar asta este o urgenţă, nu crezi?

— Este doar o zgârietură, duceso...

— Care tot necesită îngrijire. Şi, cum prietenii şi familia te-au abandonat în mâinile mele blânde, ce-ar fi să mă laşi să-mi văd de treabă şi să nu mai te comporţi ca un... un măgar încăpăţânat?

Colt tresări. Ar fi trebuit să-i domolească aroganţa, dar trebuia să-i admire tenacitatea. Şi descoperi că, atât timp cât îşi fixa privirea pe un obiect aflat în cealaltă parte a camerei, suporta chiar şi să o ştie aproape – pentru scurt timp. De asemenea şi spre ghinionul lui, descoperi şi că îi plăcea să ştie că se agita din cauza lui. Desigur, aşa se comportau de obicei femeile când era rănit un bărbat, dar ea nu era obligată să o facă. Putea să trimită pe altcineva.

Şi atunci, de ce se afla aici şi-i îngrijea rana? Şi de ce intrase în cameră cu o expresie speriată?

— Ce ţi-au zis, de ai sărit din cadă şi ai venit aici fără ca măcar să te ştergi înainte?

Jocelyn se înroşi până la rădăcina părului.

— Nu trebuia să observi asta.

— La naiba, crezi că e cineva care să nu fi observat? mormăi el. Au! se plânse când ea îi lovi braţul cu pânza umedă, fără niciun avertisment. Avea să-i spună lui Angel că mai exista o excepţie de la teoria lui conform căreia femeile erau mai blânde.

— Cine spuneai că te-a învăţat engleza?

— Sora mea, răspunse el cu mândrie.

— Atunci, lecţiile *ei* de engleză lasă mult de dorit.

— Am învăţat şi singur unele cuvinte.

— Mă bucur nespus să aflu asta. Dar cineva ar fi trebuit să-ţi spună şi când să le foloseşti. Adică nu în prezenţa unei doamne.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare… doamnă.

— Mi s-a spus că ai fost împuşcat.

— Şi ţi-a fost teamă că ţi-ai pierdut călăuza?

— Ceva de genul ăsta, răspunse ea pe un ton sec.

Colt se încruntă atunci şi se afundă şi mai mult în scaun.

— Nu poţi să te grăbeşti?

— Arată destul de urât pentru o simplă zgârietură. Glonţul brăzdase un şanţ adânc în muşchiul din partea superioară a braţului. Jocelyn nu înţelegea cum de nu se plângea de durere. Ar fi fost nevoie de câteva cusături ca să nu rămână o cicatrice foarte mare.

Glumea?

— Un bărbat nu-şi face probleme pentru câteva cicatrici.

— Am observat.

Atunci îi aruncă o privire tăioasă, în vreme ce Jocelyn se uita ţintă la cicatricile de pe pieptul lui. Din cauza poziţiei în care stătea pe scaun, nu i le vedea şi pe cele de pe spate.

— Nu mă întrebi?

— Cred că ştiu deja, răspunse ea, îndreptându-şi atenţia înapoi la rana de la braţ. Se numeşte Dansul Soarelui, nu-i aşa?

Colt nu reuşi să-şi ascundă uimirea.

— De unde ai auzit despre asta?

— De la Miles. Mi-a dat de înţeles că e posibil să ai asemenea cicatrici. Desigur, eu nu l-am crezut. Părea ceva atât de barbar, felul în care a descris ceremonia… ţăruşii de lemn care înţeapă pielea unui om şi apoi cum trebuie să atârne de un copac, legat cu frânghii prinse de acei ţăruşi, până când i se rupe pielea şi cade. Chiar aşa se întâmplă?

— Ai fost destul de aproape.

— Dar de ce ţi-ai face aşa ceva? De ce te-ai tortura intenţionat?

— Sunt doar un indian prost, ai uitat? Nu ştim altceva.

Îl privi direct în ochi, pentru prima dată de când începuse să-i cureţe rana.

— Am impresia că te-am rugat să nu mai vorbeşti astfel despre tine, îl mustră ea. Am pus o întrebare din pură curiozitate, în speranţa că voi înţelege ceva despre o cultură pe care nu o cunosc. Dar, dacă nu vrei să îmi explici, atunci te rog să uiţi că te-am întrebat.

Cum de se simţea dintr-odată deosebit de important?

— Este o ceremonie religioasă, spuse el după o scurtă pauză, întorcându-şi privirea spre cealaltă parte a camerei. O ceremonie pentru reînnoire, cu rugăciuni pentru binecuvântare. Nu participă orice războinic, dar cei care ajung acolo îşi poartă cicatricile cu mândrie, ca semn că au primit binecuvântarea divină.

— Religie, rosti ea gânditoare. Ar fi trebuit să-mi dau seama că avea să fie un răspuns atât de simplu. Voia atât de mult să-i atingă cicatricile, încât aproape că îi tremurau degetele. Cred că a fost groaznic de dureros. A meritat – pentru tine? Simţi că ai primit binecuvântarea divină?

— Doar pentru scurt timp.

— Îmi pare rău.

Uimit, îşi ridică din nou privirea spre ea.

— De ce?

— Dacă cineva trece printr-o durere groaznică pentru o binecuvântare, ei bine, ar trebui să fie o binecuvântare de foarte lungă durată, nu crezi? Altfel, de ce să se mai chinuiască?

— Nu m-am gândit la asta.

Jocelyn simţea că lui i se părea amuzant punctul ei de vedere. Colt nu zâmbea, dar ea ştia când cineva îi făcea pe plac. Dar hotărî să nu pună la inimă. La urma urmei, Colt era un om rănit.

— Da, păi, oricum nu mai contează. De ce nu-mi povesteşti cum s-a întâmplat? schimbă ea subiectul şi arătă spre rana de la braţ.

Colt deveni dintr-odată distant.

— Am fost neatent.

Cum nu continuă să explice, Jocelyn se enervă suficient de mult cât să îl tachineze:

— Te-ai împuşcat singur? Ce neîndemânatic!

El o privi ameninţător.

— Glonţul a venit de pe o alee întunecată. Până când am ajuns la capătul ei, vinovatul era deja pe calul său şi galopa afară din oraş.

— Atunci, nu ştii cine a fost?

— Nu, nu i-am văzut faţa, dar i-am recunoscut calul. Reţin mai bine caii decât oamenii. Era calul puştiului care a călătorit împreună cu Angel, când te-a dus englezului. Cred că Angel mi-a spus că îl chema Pete Saunders.

— Dar am crezut că le-am luat-o înainte!

— E clar că nu vor să te piardă încă o dată, duceso. Ştiu încotro ne îndreptăm. Şi ne încetinesc toate căruţele pe care le ai, chiar dacă nu ne oprim să întindem tabăra. Ar fi fost mult mai simplu să ne ocolească şi să ajungă aici înaintea noastră.

— Atunci, ce rost mai are să ne grăbim?

— Credeam că Angel a reuşit să-i păcălească şi i-a făcut să te caute prin munţi. Dar cred că au avut noroc şi au văzut urmele acolo unde Angel s-a întors.

— Şi ce ar trebui să fac acum? întrebă ea şi, agitată, îi

strânse bandajul puţin cam tare. Presupun că vor urmări calea ferată, că vor sta cu ochii pe… stai o clipă. De ce te-au împuşcat?

— Din motivele obişnuite, răspunse el sec. Ca să mă omoare.

Acum, el fu cel care primi o privire ameninţătoare.

— Longnose nu a rănit niciodată vreun om care mă însoţea. De ce ar face-o? Probabil a fost o greşeală.

Începu să se plimbe prin faţa lui de supărare. Colt trebui să-şi mute mereu privirea pentru a evita să se uite la posteriorul care i se vedea prin halatul ce ameninţa să se deschidă la fiecare pas.

— Nu a fost nicio greşeală, duceso. Cum te-ai descurca fără călăuză?

— Aş angaja pe altcineva… Dar nu termină propoziţia. Făcu ochii mari, dar tot nu voia să înţeleagă aluzia lui. Dar i-am văzut pe toţi. Cum de-şi închipuie…

— N-ar fi unul dintre ei. Longnose ar găsi pe altcineva, şi probabil că a făcut-o deja. Nu ţi-a spus Angel că, înainte să-l întâlnească pe Dryden, acesta era planul lor?

— Angel al tău e zgârcit la cuvinte. Sigur că nu mi-a spus nimic. Dar, dacă ţi-a povestit ţie, de ce nu ai renunţat? Colt o privi enervat, şi ea aproape zâmbi. O, da, tu nu renunţi. Deja se simţea mai bine. Vezi, am avut dreptate de la început. Chiar am mare nevoie de tine. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, n-aş mai putea angaja pe nimeni. N-aş mai avea încredere că pot găsi un om care să nu fie mituit de Longnose.

Colt nu auzise prea multe în afară de „am mare nevoie de tine”. Dacă nu o scotea mai repede din camera asta, femeia nu mai avea scăpare.

— Bine, duceso. În momentul de faţă, ai doar câteva opţiuni. Trenul iese din discuţie. După cum ai spus, o să îl pândească. La fel şi poştalioanele. Dacă îţi împarţi oamenii în două grupuri – unul să pornească după englez şi celălalt să te protejeze –, îi vei uşura munca.

Ea se încruntă.

— Ştiu că ai spus că nu-l vei vâna, dar cum rămâne cu

Angel? Crezi că el ar fi interesat de o astfel de slujbă?

Colt scutură din cap.

— Are treabă în Texas, şi deja e în întârziere.

— Atunci, eu ce să fac?

— Fie te ascunzi şi aştepţi până când duşmanul tău îşi va aduna suficienţi oameni ca să te atace, fie…

Nu termină fraza, iar ea nu înţelese decât că era posibil să se fi răzgândit în privinţa planului pe care voia să i-l împărtăşească. Dar era prea nerăbdătoare ca să mai aştepte.

— Fie…?

Colt o privi lung şi păru a se gândi la ceva, apoi ridică din umeri.

— Porneşti singură la drum.

Pentru o clipă, Jocelyn avu impresia că glumea. Era singura explicaţie. Dar simţi că atitudinea lui impasibilă era forţată, că era încordat şi îi aştepta răspunsul.

— Fără să mă apere nimeni?

— Doar eu. Te pot duce în siguranţă până în Wyoming. Dar să fim numai noi doi şi caii. Şi vom avea de mers mult, aproape fără oprire. Oamenii tăi vor trebui să te urmeze în ritmul lor.

— Doar noi doi… începu ea, în vreme ce analiza toate variantele. Dar m-ai avertizat să stau departe de tine, îi aminti ea. De ce te oferi să…

— Nu mă înţelege greşit, duceso, o întrerupse el cu voce joasă. Îţi garantez că vei ajunge teafără în Wyoming. Dar nu promit altceva, înţelegi ce spun?

Ea încuviinţă scurt din cap, simţind cum roşeaţa i se ridică în obraji, şi aproape că o luă la fugă spre uşă.

— Trebuie… trebuie să mă gândesc… Se opri cu mâna pe mânerul uşii, cu spatele la el. Când vrei să plecăm?

— În noaptea asta… când se aşteaptă cel mai puţin.

Jocelyn încuviinţă din nou, dar nu se întoarse ca să-l privească.

— Îţi voi transmite hotărârea mea în scurt timp.

Capitolul 36

Era imposibil. Era o situaţie atât de necuviincioasă, că nici măcar nu merita să ia în consideraţie această variantă. În plus, mai exista şi ameninţarea lui Colt, că nu avea să îşi poată ţine mâinile departe de ea. Acesta era singurul detaliu pe care Jocelyn nu i-l dezvăluise contesei atunci când îi spusese că pleca, apoi îşi petrecuseră următoarele două ore dezbătând subiectul. În cele din urmă, era decizia ei. Şi, în final, Vanessa acceptă că planul era destul de bun. La urma urmei, dacă Jocelyn putea să scape fără să fie descoperită, atunci Longnose putea rămâne în oraş, crezând că prada lui era în continuare aici.

După câteva zile, restul anturajului avea să se împartă în două grupuri: jumătate ca să ia trenul şi să se întâlnească apoi cu ea în ţinutul Cheyenne, cealaltă jumătate ca să meargă pe ruta Santa Fé, aşa cum intenţionaseră de la început. Longnose nu ar şti pe cine să urmărească, şi cel mai probabil avea să presupună că Jocelyn se ascunsese. Era posibil să-şi împartă şi el oamenii, caz în care autorităţilor avea să le fie mai uşor să îi prindă, pentru că Jocelyn avea de gând să-i facă pe oamenii legii să-l aştepte pe englez când ajungea în Wyoming.

Jocelyn nu ştia cum primise Colt decizia ei de-a pleca împreună, pentru că trimisese un servitor să îl anunţe. Exista posibilitatea ca propunerea lui să nu fi fost sinceră şi ca acum să fie furios pe ea pentru că îl prinsese cu minciuna. La urma urmei, Jocelyn chiar nu înţelegea de ce ar face gestul acesta pentru ea, când ştia cât îi displăcea compania ei. Dar, dacă fusese sincer, atunci nu putea decât să tragă concluzia că se săturase de slujba pe care ea îl obligase să o accepte – şi care devenise şi periculoasă – şi era dispus să facă orice pentru a se achita de îndatoriri. Fără oamenii ei, ar ajunge în Wyoming de două ori mai repede, poate chiar şi mai rapid.

Când el veni după ea, pe la miezul nopţii, Jocelyn era pregătită, îmbrăcată într-unul dintre costumele ei de călărie mai rezistente, o pelerină lungă, cu marginea îmblănită, puşca într-o mână şi o valiză mică în cealaltă. Colt îi scoase însă pălăria şi i-o înlocui cu una bărbătească adusă de el, cu boruri largi şi care, spre uimirea ei, i se potrivea. Nu protestă. Trebuia să se obişnuiască să îl asculte, altfel cine ştie la ce riscuri se supunea; deşi nu era im gând prea confortabil pentru ea, presupuse că avea să se înveţe şi cu asta.

Observă imediat că, în ciuda faptului că nu schimbaseră nicio vorbă, Colt *nu părea* furios. De obicei, era imposibil să îşi dea seama ce simţea. Acum, părea mai degrabă relaxat, în felul lui. Ba chiar îi coborî pălăria peste frunte, un gest pe care numai o rudă apropiată sau un prieten l-ar fi făcut, nicidecum călăuza ei taciturnă.

Nu mai pierdură vremea şi porniră la drum, aşa că Jocelyn nu avu prea mult timp la dispoziţie ca să se gândească la starea lui de spirit. Colt o conduse afară din hotel şi pe câteva străzi. Nu ajunseră la grajduri, ci pe o alee pe care fratele lui îi aştepta cu doi armăsari.

— Ai văzut pe cineva? îl întrebă pe Billy.

— Nici un suflet.

Billy făcu un pas înapoi în timp ce Colt o ridică pe Jocelyn pe calul ei, Sir George, apoi îi legă valiza. Ea trebui să liniştească animalul, care se agitase din cauza celuilalt cal.

— Nu uita ce ţi-am spus, puştiule, îi aminti Colt. Mergi pe câmpie, cu munţii în stânga, şi nu vei avea nicio problemă să-i conduci pe ceilalţi în ţinutul Cheyenne. Am încredere că vei ajunge în Rocky Valley. Dacă mă faci să vin după tine încă o dată, o să-ţi doreşti să mă ocoleşti.

— Voi fi acolo, răspunse Billy mormăind. Dar nu mă mai întorc la şcoală.

— Discuţia asta poţi s-o ai cu mama ta, când te întorci în Chicago. Asta ar fi trebuit să faci de la început.

Billy zâmbi.

— Nu credea că vorbeam serios când îi spuneam că

nu vreau să devin avocat şi că prefer să mă ocup de fermă. Acum, ştie că nu glumesc.

— Da, ţi-ai dovedit punctul de vedere. Însă e discutabil dacă te va ajuta sau nu.

Apoi Colt îl prinse pe Billy într-o îmbrăţişare scurtă, dar puternică. Şi băiatul, şi Jocelyn fură luaţi prin surprindere de gestul lui Colt. Ea nu şi-l imaginase pe Colt capabil să se ataşeze de nimeni. Acum, era clar că se înşelase, şi că el îşi ascundea foarte bine sentimentele.

Când Billy porni înapoi spre hotel, şi Colt încălecă, Jocelyn îşi dădu seama că lipsea ceva.

— Unde sunt caii cu proviziile?

— Călătoreşti cu un indian, duceso. Pentru prima dată, nu-i rostise titlul pe un ton batjocoritor. Dacă eu nu pot supravieţui în ţinutul acesta, atunci e ceva în neregulă cu mine.

Se gândiră amândoi la Philippe Marivaux: Colt cu satisfacţie, pentru că nu avea să mai miroasă niciodată mâncarea pregătită de el şi amestecată cu vinuri franţuzeşti, iar Jocelyn cu regret.

— Şi-aşa sunt destul de slabă, se plânse ea. Probabil voi deveni străvezie până vom ajunge la destinaţie.

Iar el avu îndrăzneala să izbucnească în râs. După ce se gândi mai bine, Jocelyn hotărî că îi plăcea ideea ca un bărbat să aibă grijă de ea. Protecţie, hrană şi orice altceva mai avea nevoie. Suna interesant.

Capitolul 37

Merseră călare tot restul nopţii, urmând drumul de dragul cailor şi pentru a evita pericolele din sălbăticie. La un moment dat, Jocelyn întrebă când aveau să se oprească să doarmă şi i se răspunse că nu aveau să facă niciun popas, cel puţin nu până în seara următoare. Era deja obosită, deşi nici măcar nu se apropia răsăritul soarelui, şi aproape că fu tentată să se întoarcă din drum. Aproape.

Dar se gândi că probabil era un test. Colt se aştepta ca ea să se plângă de condiţii. Desigur, Jocelyn nu spusese niciodată că nu avea să se plângă. Dacă ar fi făcut o asemenea promisiune imposibilă, atunci nu ar fi îndrăznit să comenteze, oricât de dificilă i s-ar fi părut călătoria. Dar hotărî că să-i demonstreze lui că se înşelase avea să fie singura ei distracţie pe care o aştepta cu nerăbdare pe parcursul călătoriei. Aşa că nu avea să se plângă oricât de chinuitor urma să i se pară drumul.

Se opriră totuşi pentru scurtă vreme în zori, ca să lase caii să se odihnească. Ea îşi închipui că aveau să şi mănânce, dar Colt scoase din desagă doar nişte fâşii uscate de carne de vită şi îi spuse să le mestece. Ea încercă. Încercă din răsputeri. Dar probabil că oamenii din vest aveau dinţi mai puternici decât o ducesă. În cele din urmă, ţinu fâşia de carne între buze ca pe o ţigară şi o supse toată dimineaţa.

Până la amiază, fu nevoită să-şi dea jos pelerina. Nu era foarte cald, însă Colt ţinea să înainteze într-un ritm rapid care se dovedea a fi obositor. Plus că vântul se înteţise pe nesimţite. Se mai opriră o dată, tot pentru a le oferi cailor un moment de odihnă. Sir George rezista mult mai bine decât Jocelyn, care simţea că o ardea spatele şi că îi amorţiseră toţi muşchii. Piciorul pe care îl ţinea peste şa ca să-şi ţină echilibrul îi amorţise de nenumărate ori. Ar fi vrut să nu mai simtă nimic. Era atât de obosită, că aproape îi venea să adoarmă în şa. Şi, dacă Sir George n-ar fi fost un cal atât de nărăvaş, probabil că aşa s-ar fi întâmplat.

Colt nu arăta ca un om care pierduse o noapte de somn. Nu se îndoise de şale şi nu se îndreptase de spate ca să scape de amorţeală; nici capul nu-i căzuse de oboseală. Probabil nici stomacul lui nu se răscula din cauza foamei, ca în cazul ei. La scurt timp după ora prânzului, el îi oferi câţiva biscuiţi şi o ploscă cu apă, pe care o păstră. Dacă biscuiţii nu-i ţinură de foame, apa îi umplu stomacul, cel puţin pentru o vreme. Colt mâna caii la pas acum şi-i lăsa să se oprească ici-colo, apoi să meargă în galop, ca după aceea să înainteze la pas pe o distanţă de câţiva kilometri,

apoi iarăşi în ritm alert. Jocelyn adormi într-unul dintre momentele în care mergeau încet.

Se trezi cu o înjurătură ce-i răsuna în urechi şi o centură de fier în jurul taliei.

— Dumnezeule, femeie, vrei să mori?

Colt o înlănţuise cu un braţ de mijloc. Şi ea se rezema cu spatele de pieptul lui ca de o pernă. Jocelyn profită imediat de poziţia asta, fără să-i pese de cum ajunsese acolo.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea în timp ce căsca.

— Aproape ai alunecat de pe cal.

— Îmi pare rău. Cred că am aţipit, se scuză ea.

— Îţi pare rău? N-ai suficientă minte cât să-ţi dai seama că trebuie să rămâi trează?

Ameţită de oboseală, Jocelyn se întrebă de ce ţipa la ea.

— Bine, nu mai pot să rămân trează.

— Eşti încăpăţânată, asta e, îl auzi ea mormăind. Pur şi simplu, încăpăţânată.

Indiferent de ce-ar fi însemnat asta, ei nu-i păsa. Îşi relaxă braţul cu care îi încercuia talia şi se întinse ca să-i tragă piciorul peste şa. Acum, încălecase de-a binelea, şi Colt îşi mută greutatea în aşa fel încât să se sprijine de el ca de spătarul unui scaun confortabil. Până şi picioarele ei se odihneau pe coapsele lui, aşa că nu mai trebuia să-şi încordeze muşchii pentru a-şi ţine echilibrul. Era atât de relaxată, că nu simţi când el îi scoase pălăria şi nici acele din păr. Aproape adormise.

Aţipise şi se trezi când animalele începură să grăbească pasul.

— Nu ne oprim?

— Pentru ce?

— Pentru somn, bineînţeles.

— Credeam că dormi deja.

— Mă referem la amândoi. Nici tu nu ai dormit noaptea trecută.

— N-am nevoie. Dar am uitat că tu trebuie să te odihneşti. Culcă-te, nu te voi lăsa să cazi.

Jocelyn nu mai aşteptă alt îndemn, mai ales că în braţele lui se simţea mai confortabil decât dacă s-ar fi culcat pe pământul tare. Colt simţi când ea adormi. Era de parcă trupul lui ar fi primit un semnal, spunându-i că acum o putea atinge. Dar nu o făcu. Ştia că o putea atinge oricând, aşa că încerca să aibă răbdare. Era a lui pentru cel puţin o săptămână.

Avusese el grijă de asta.

Spre uimirea lui, simţise o linişte interioară imediat ce luase hotărârea de-a pleca numai cu ea. Se luptase atâta vreme cu instinctele şi cu dorinţele sale, încât tulburarea pe care i-o provocau în suflet devenise o stare de normalitate. Trecuse prin furcile caudine din proprie iniţiativă. Şi pentru ce? Nu putea să o ignore pe Jocelyn Fleming. Ura femeile albe, dar ducesa avea să fie o excepţie.

Încă îl supăra faptul că îl folosise ca să se poată mărita apoi cu alt bărbat, dar se va îngriji ca ea să-l facă să uite de asta. De asemenea, îl deranja cât de repede îşi îndreptase atenţia spre Dryden. Dar, înainte de sfârşitul săptămânii, avea s-o facă să uite până şi numele acelui ticălos.

Capitolul 38

Avu orgasm în vis. Fu trezită de fiori, încă tremurând de pasiune şi cu o minunată stare de moleşeală în braţe şi picioare – fără să ştie ce anume visase, deşi nu-i era greu să-şi închipuie.

Jocelyn se întinse languros, căscă – şi îşi dădu seama că se afla pe cal. Deschise ochii şi observă şi alte detalii şocante. Soarele era la apus. Calul înainta alene, iar frâiele erau încolăcite în jurul cornului şeii. Avea haina complet descheiată şi la fel şi bluza. Iar partea din dreapta a cămăşii de dantelă era strânsă sub piept, lăsând să i se vadă sânul în strălucirea roz a apusului. Dar acesta nu era cel mai grav lucru. Fustele îi fuseseră ridicate până la şolduri, lăsând să i

se vadă picioarele crăcănate într-o manieră deloc demnă de o lady, de fiecare parte a şeii. Şi între picioare…

— Colt Thunder!

— Era şi timpul să te trezeşti.

— Scoate mâna de acolo, imediat!

— Mie îmi place unde se află.

— Nu-mi pasă ce…

— Nu mai ţipa, duceso, dacă vrei să mâncăm ceva diseară. O să sperii toate animalele pe o rază de câţiva kilometri.

Ea mai avea puţin şi arunca scântei de nervi, iar el nu făcea decât să vorbească aşa tărăgănat?

— La naiba cu cina! Nu poţi…

— Deja am putut, o întrerupse el din nou. Şi lasă bluza aşa cum e. Mi-a luat al naibii de mult să o deschei, plus că îmi place cum stă acum.

Cum ea nu îl ascultă, Colt îşi mişcă degetele. Jocelyn gemu uşor în semn de protest sau de plăcere, nu era sigur. Nici ea nu mai ştia, dar în cele din urmă renunţă să îşi mai încheie hainele şi îl prinse de coapse.

— Aşa e mai bine, îi şopti el la ureche. Încă vrei să-mi iau mâna de acolo? Ea nu răspunse. Ţi-a plăcut, nu-i aşa?

Jocelyn tot nu răspunse. În schimb, îşi arcui spatele şi îşi lăsă capul pe spate. Începu să-l strângă nerăbdătoare de coapse. El profită de poziţia în care se afla şi o muşcă uşor de gât. Jocelyn se înfioră. Cealaltă mână, care o ţinuse de talie aproape de el, urcă să îi cuprindă sânul. Ea reacţionă imediat la atingerea lui.

Colt îi îndepărtă cămaşa şi îşi concentra atenţia şi asupra celuilalt sân, în timp ce degetele sale se mişcau încet, chinuitor de încet…

— Îmi pare rău că n-am putut aştepta, duceso, dar ai fost avertizată.

Şoapta lui fierbinte îi atinse urechea şi aproape o făcu să-şi piardă minţile.

— Nu m-am aşteptat să fiu atacată… când nu eram atentă, reuşi ea să rostească în cele din urmă, şi el râse uşor.

— Nu contează când sau cum se întâmplă, atât timp cât nu depinde de tine. Mi te-ai predat de bunăvoie în momentul în care ai fost de acord să pleci cu mine. De fapt, ai făcut-o mai demult. Doar că nu ştiai.

— Despre ce vorbeşti?

— Dacă o fecioară din tribul cheyenne îi permite unui războinic atingeri intime, atunci devine a lui. De fapt, războinicul o poate considera un fel de proprietate personală, iar tu mi-ai permis mai mult decât nişte atingeri intime, nu-i aşa, duceso?

Proprietate? Să-i aparţină lui? De ce nu o enervau aceste cuvinte? Şi de ce o excita glasul lui pătrunzător? Iar degetele lui… Doamne sfinte, de abia îşi găsi răsuflarea ca să-i poată răspunde.

— Nu sunt cheyenne.

— Nu… dar sunt eu.

— Doar pe jumătate.

— Iar, în ultimul timp, jumătatea albă s-a chinuit al naibii de mult să reziste unor obiceiuri şi credinţe pe care le-a respectat vreme de douăzeci şi doi de ani. Acum, întoarce-te!

— Poftim?

— Întoarce-te! Vreau să stai cu faţa spre mine.

— Dar… dar de ce?

— De ce crezi?

Cuvintele şi tonul lui o făceau să intuiască răspunsul. Şi o atinse posesiv, ca să se asigure că avea să îl asculte. Dincolo de valul de plăcere pe care îl simţi iarăşi, lui Jocelyn nu-i venea să creadă că el vorbea serios.

— De ce nu opreşti calul?

— Şi să pierdem timp cu întinsul păturii? Ca să fac asta, ar trebui să nu te mai ating, şi nu cred că mă pot abţine. În plus, când dormeai şi gemeai seducător ca urmare a atingerilor mele, mi-am dat seama că vreau să te am în felul acesta, duceso. Să ne contopim în ritmul calului meu.

Jocelyn începu să-şi ridice piciorul peste greabănul calului înainte ca el să termine de vorbit. El o sprijini, apoi

apăru o problemă cu fustele, dar, până rezolvă ea, Colt era deja pregătit. Până să apuce să întrebe cum aveau să facă asta, el o ridică în braţe, o pătrunse şi dădu pinteni calului. Jocelyn gemu şi nu avu încotro decât să se ţină de el.

Erau cele mai uimitoare momente petrecute călare din viaţa ei. Cu braţele înlănţuite în jurul gâtului lui Colt, cu picioarele încercuindu-i mijlocul, nu trebuia să se mişte deloc, ci doar să se lase purtată de ritmul bărbatului şi al calului. Apoi, când Colt struni animalul să înainteze mai încet, lucrurile deveniră şi mai interesante, ea ajungând să se izbească şi să se lipească de el.

Până în momentul în care calul se opri, ajunsese deja de trei ori la punctul culminant, cu o intensitate ce mai că-i rupea sufletul. Era uşor ameţită şi avu nevoie de ceva timp ca să-şi revină şi să-şi dea seama că se opriseră şi că el o săruta cu tandreţe.

— Eşti în regulă?

— Habar n-am.

El râse. Dumnezeule, îl simţea. Erau încă uniţi, iar ea se rezema de el. Îşi coborî braţele pe umerii lui şi se lăsă uşor pe spate. Aproape se lăsase întunericul, aşa că, din fericire, nu-i putea vedea chipul îmbujorat. Dar probabil o simţise jenată, deoarece îi ridică bărbia şi depuse încă un sărut dulce pe buzele ei.

— Te vei obişnui. Am de gând să mă ocup personal.

Să se obişnuiască cu felul în care făceau dragoste? Sau cu felul în care se comporta acum cu ea? Era atât de obişnuită cu atitudinea lui morocănoasă şi urâcioasă, cu faptul că o alunga din preajma lui prin acţiuni şi cuvinte. Se schimbase de când porniseră doar ei doi, şi Jocelyn nu prea ştia ce să creadă despre noul Colt Thunder. Dar nu ar fi mers atât de departe cât să-l considere fermecător.

Îşi aminti de atitudinea lui posesivă de mai devreme şi de tradiţia cu războinicul şi fecioara cheyenne. Doar nu vorbise serios când spusese că de acum îi aparţinea lui, nu?

— Ăăă… n-ai pomenit la un moment dat de cina din seara asta? Nu sunt sigură, dar cred că sunt lihnită de foame.

Colt râse din nou, un alt lucru total neaşteptat la el.

— Cred că ar trebui să profit de puţina lumină care ne-a mai rămas, îi spuse şi o coborî pe pământ. Te poţi spăla în timp ce eu cercetez împrejurimile. Şi, dacă ştii, aprinde tu focul. Găseşti cele trebuincioase în desagă. Îi aruncă o desagă la picioare, precum şi o pătură făcută sul. Apoi îi dezlegă pălăria de pe şa ca să i-o pună înapoi pe cap. Ar fi bine să te îmbraci, ca să nu răceşti.

Jocelyn se holbă după el, urmărindu-l cum pleca de-a lungul râului. Da, ajunseseră lângă un râu, acesta fiind motivul pentru care se oprise calul lui. Ea uitase complet de cai, de toată viaţa ei şi de locurile în care se aflau încă din momentul în care Colt o întorsese în şa. Spre norocul ei, Sir George îi urmase.

Acum, îl strigă ca să-şi recupereze pelerina şi valiza şi găsi şi mai multe pături prinse de şaua ei, precum şi ustensile de gătit. Ei bine, slavă Domnului că mai existau şi surprize plăcute pe lumea asta. Îşi închipui că avea să mănânce aşa cum fac sălbaticii în pustiu. Fără cort, fără nicio pernă moale pe care să-şi sprijine capul, fără toaletă – asta îi aminti că ar trebui să profite la maximum de intimitatea de care se bucura acum. Intuiţia îi spunea că în următoarele zile nu avea să mai rămână singură.

Chiar că risca să răcească! Doamne, nici nu observase că se lăsase frigul.

Capitolul 39

Colt se întoarse cu un fazan şi două prepeliţe mici, nişte ouă destul de mari, care probabil aparţineau unei alte specii de păsări, un mănunchi de verdeaţă, ceva despre care Jocelyn presupuse că era ceapă şi câteva fructe de pădure. Buzunarele îi erau pline de nuci, pe care le aruncă încântat în poala ei, acum că îngenunche lângă ea.

Jocelyn rămase uimită de câte adusese. Se aşteptase la un animal mort şi să-l privească îngrozită cum îl jupuia.

De asemenea, stârnită de lunga lui absenţă, îşi lăsase imaginaţia s-o ia razna.

— Cum de nu ai adus vreun cerb?

El îi răspunse de parcă nu ar fi sesizat ironia din glasul ei:

— Ai speriat tot vânatul mare cu ţipătul tău. Te-am avertizat că aşa se va întâmpla.

— Dar am ţipat în urmă cu mulţi kilometri.

— Mă refeream atunci când ai…

— Nu spune! îl opri ea şocată, amintindu-şi ca prin ceaţă cât de multe sunete scosese în unele momente ale călătoriei lor pasionale, îşi coborî privirea spre mormanul de nuci din poala ei şi înţelese că lipsise atât de mult pentru că plecase să îi aducă mâncare.

— Îmi pare rău că m-am răstit la tine. Începusem să cred că nu te mai întorci.

Colt o mângâie pe obraz şi-i desprinse un ac din păr, lăsând astfel să-i cadă o şuviţă peste piept.

— Văd că ai adus mai multe ace de păr. O să ţi le fur pe toate, ca să eliberezi soarele.

Ea îl privi amuzată.

— Să eliberez soarele?

— Din părul tău. Oamenii din tribul meu ar spune că ai prins soarele printre şuviţele tale de păr.

— Cât de poetic, comentă ea gânditoare în timp ce el se întinse după alt ac de păr, eliberându-i încă o şuviţă. Se simţea nespus de bine văzându-l atât de fascinat de părul ei. Nu eşti supărat că am alungat animalele?

— Nu le-ai alungat, recunoscu el şi o privi în ochi. Nu-mi place să irosesc mâncarea, aşa că nu vreau să vânez un animal mare când nu avem timpul necesar să îi conservăm carnea ca să o luăm cu noi. Ar fi o risipă.

Era uimitor cât de repede se enerva Jocelyn, dar şi mai şocant să descopere că el h putea tempera nervii printr-o simplă explicaţie. Colt râse când o văzu liniştindu-se.

— Încă îţi e teamă că te voi părăsi în sălbăticie? întrebă el, deşi ştia deja răspunsul.

— Nu, tu nu renunţi la nimic – sau cel puţin aşa m-ai asigurat. Presupun că am meritat să mă păcăleşti în privinţa animalelor. Nu ar fi trebuit să te întâmpin în felul acela, după ce te-ai străduit să îmi aduci un adevărat festin.

— Dar erai îngrijorată, insistă el, încruntându-se uşor. N-aş pleca niciodată atât de departe cât să nu te aud strigându-mă dacă ai avea nevoie de mine. Nu ai de ce să te temi în privinţa asta. Dar cum de ţi-a trecut prin minte că nu m-aş întoarce la tine?

Ea îşi coborî din nou privirea.

— Mi-am amintit cât de mult îţi displac femeile albe.

— Şi tu ai pielea mai albă decât majoritatea, nu-i aşa? întrebă el şi-i mângâie obrazul cu dosul palmei.

— Nu ai încercat niciodată să ascunzi ce simţi.

— Înţeleg. Ei bine, azi ţi-am arătat cât de mult te urăsc, nu-i aşa?

Jocelyn îşi ridică ochii spre el.

— Ţi-ai pierdut controlul, aşa cum s-a întâmplat şi altă dată. E de înţeles, având în vedere felul în care am adormit în braţele tale.

Deja se înroşise până în vârful urechilor din cauza acestei explicaţii. Dar Colt scutura din cap, şi ea se temu că de data asta chiar îl înfuriase, deşi nu ştia motivul. Însă el afişa expresia lui răbdătoare, care putea fi atât de exasperantă uneori.

— Azi, nu mi-am pierdut decât răbdarea, femeie. Şi, dacă te-aş urî, să ştii că nu mi-ai putea incita simţurile aşa cum o faci.

— Da? întrebă ea prosteşte.

— Ştii bine că da.

Tonul pe care îi vorbise o uimi, iar cuvintele o bucurară peste măsură.

— Dar nu îţi place asta, nu-i aşa?

— În caz că nu ai observat, am încetat să mai lupt împotriva instinctelor mele. Se aplecă înainte şi îi prinse gura într-un sărut aprig, de parcă ar fi vrut să îi demonstreze punctul lui de vedere, apoi continuă: în caz că nu ţi-a trecut asta prin căpşorul ăla frumos al tău, vom

dormi împreună până ajungem în ţinutul Cheyenne. Iar asta, duceso, îmi face foarte mare plăcere. Aşa că să n-ai nicio grijă. Mă voi întoarce în fiecare zi. Nimic nu mă poate ţine departe.

Jocelyn nu se putea gândi la vreun cuvânt pe care să-l rostească. Era tulburată, pentru că el îi explicase aranjamentul lor fără nicio jenă. Dar şi de valul de fiori care îi străbătu corpul când îl auzi vorbind. Putea să îi spună că luase prea multe lucruri ca fiind de la sine înţelese. În realitate, ea nu fusese niciodată de acord să devină amanţi pe durata călătoriei. Dar ideea în sine... era atât de incitantă, că o lăsă fără grai. Şi, la urma urmei, ce putea să mai spună? După cum îi sublimase el mai devreme, deocamdată numai el putea lua hotărârile.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Colt îi adresă cel mai frumos zâmbet pe care Jocelyn îl văzuse vreodată în viaţa ei, apoi se duse să se ocupe de mâncare. I se păru un gest arogant din partea lui, dar nu comentă. Ce rost ar fi avut? Chiar dacă începea să se certe din cauza acestui aranjament de dragul cuviinţei, nu ar fi făcut-o cu toată inima, iar el ştia asta. Jocelyn nu era ipocrită. Chiar crezuse că nu avea să-l mai dorească în felul acela, dar el îi dovedise că se înşelase.

Îi studie trupul alene în timp ce el începu să sape o groapă lângă focul pe care îl aprinsese ea. Auzise vorbindu-se despre cum oamenii coceau mâncare în pământ şi presupuse că aşa avea să facă şi el cu păsările pe care le prinsese. Nu că ar fi fost interesată de mâncare în clipa aceea, fiind mai preocupată să urmărească felul în care i se încordau muşchii picioarelor când stătea îngenuncheat. Îşi aminti că încă nu-l văzuse complet gol şi se gândi că probabil avea să se întâmple curând, poate chiar în acea noapte.

Doamne, simţea fluturi în stomac doar când se gândea la asta. Era mai bine să îşi mute gândurile spre un subiect mai sigur.

— N-o să mă întrebi dacă ştiu să gătesc, nu-i aşa?

El clătină din cap fără să se uite la ea.

— Dacă ai spune da, aş fi obligat să îţi dau ocazia să îmi demonstrezi dacă ai minţit sau nu. Eu prefer să am stomacul plin.

Jocelyn râse, deoarece ştia că nu o tachina.

— Şi eu la fel, deci mă bucur că măcar unul din noi ştie să pregătească mâncarea. Eu nu am fost lăsată niciodată să mă apropii de bucătărie – era domeniul servitorilor, înţelegi? Oricum nu am simţit niciodată o dorinţă nestăpânită de-a învăţa să gătesc. Am preferat grajdurile, sinceră să fiu, şi nimănui nu i-a trecut prin minte să îmi interzică. Mi s-a spus însă că până şi mama mea ştia să facă o plăcintă. Presupun că ar fi trebuit să învăţ să pregătesc măcar un fel de mâncare. Fiecare femeie ar trebui să fie pricepută la ceva, nu crezi?

— Nu te descurci prea rău, duceso… la anumite lucruri.

Făcu o pauză, şi ea se înroşi în obraji.

— Mă refeream la bucătărie.

— Eu mă refeream la felul în care te descurci cu caii.

Jocelyn nu îşi putu reţine un zâmbet.

— Eşti tare priceput să tachinezi, Colt Thunder.

El îi remarcă zâmbetul şi zâmbi la rându-i.

— Nu te descurci rău nici cu puşca.

— Ei bine, dacă vorbim despre talente în general, atunci trebuie să-ţi mărturisesc că am destule. Ştiu să navighez, să trag cu arcul, să joc tenis şi să merg cu bicicleta.

— Ce anume?

— Să merg cu bicicleta. Nu ştii năzdrăvănia aia cu două roţi şi…

— Ştiu ce este. Un cal cu două picioare. Am văzut multe pe străzile din Chicago, speriind caii şi lovindu-se de clădiri. Şi te pricepi la aşa ceva?

— Pot să mă urc şi să cobor fără să cad, deşi nu vreau să număr de câte ori m-am zgâriat sau învineţit până am învăţat să merg pe ea. Dar sunt de acord că pot fi periculoase în oraş. La ţară însă, sunt de-a dreptul amuzante. Ar trebui să încerci cândva.

— Nu, mulţumesc, rămân la chestiile adevărate.

Ea încercă să şi-l imagineze pe Colt pe o bicicletă şi aproape izbucni în hohote de râs. Nu, nu credea că i-ar plăcea un obiect atât de dificil de controlat.

Serviră masa într-o atmosferă plăcută, iar mâncarea fu de-a dreptul delicioasă.

Poate că păsările arătau îngrozitor, pentru că nu le jumulise de pene, dar carnea era fragedă şi gustoasă. Îl tachină pe Colt spunându-i că ar fi fost o soţie bună, dar el nu îi aprecie gluma.

Cu toate astea, veselia nu dură prea mult. După ce spălă ustensilele de gătit în râu… măcar atât, se gândise să facă asta pentru a-i da o mână de ajutor, dacă nu o lăsase să se apropie de foc. Jocelyn începu să se simtă stânjenită şi intimidată, mai ales când el îşi mută păturile mai aproape de ale ei.

Ea se învelise şi era complet îmbrăcată. Nu ştia ce să facă şi nici ce aştepta el de la ea. Îşi aminti că mai avusese cândva aceeaşi problemă, dar atunci el o ajutase şi-i spusese ce să facă. Şi atunci fusese excitată şi nerăbdătoare să se culce cu el. Acum, că se întâmpla pe nepregătite, se simţea ciudat. Şi să se trezească în braţele lui fusese straniu. Gândul că avea să se culce cu el nu era acelaşi lucru.

Acum, nu simţea aceeaşi dorinţă, ba chiar era foarte agitată. Când Colt îşi scoase jacheta, ea nu se putu abţine să nu comenteze:

— Poate ar trebui să rămâi îmbrăcat… din cauza frigului?

— N-o să am nevoie de ea.

— O…

Aşa ceva pur şi simplu nu se putea. Avea nevoie de timp ca să se liniştească puţin. Cum de putea el să fie atât de indiferent, să stea acolo şi să se dezbrace în faţa ei de parcă ar fi făcut asta în fiecare zi? Când el îşi desprinse centura cu pistolul, Jocelyn căută înnebunită un subiect de discuţie cu care să-i atragă atenţia şi îl alese pe Angel.

— Povesteşte-mi despre prietenul tău Angel.

Întrebarea ei îl făcu să se oprească şi să o privească încruntat.

— Ce-i cu el?

— Mă întrebam de ce ţi-a făcut favorul ăla, doar pentru că l-ai rugat. Să se infiltreze într-o bandă de criminali periculoşi ca să mă ajute să scap în caz că aş fi fost prinsă… e cam mult să-i ceri unui om. Şi totuşi, el a făcut-o pentru tine.

Colt se uită lung la ea pentru o clipă şi înţelese că nu persoana lui Angel o interesa, aşa că ridică din umeri.

— Cred că avea impresia că-mi era dator.

— De ce?

— L-am scos dintr-o situaţie neplăcută în urmă cu câţiva ani. Se angajase la ferma surorii mele de numai câteva săptămâni, când a dat peste nişte hoţi care îi furau din animale. Erau doar patru – sau cel puţin aşa a crezut el. Şi-a mai crezut şi că îi poate alunga de unul singur. Probabil ar fi reuşit, dar întâmplarea face că în banda aia erau cinci oameni. Al cincilea l-a împuşcat pe la spate.

— Glonţul despre care ai spus că a trebuit să i-l scoată sora ta?

— Da.

— Deci l-ai găsit şi l-ai ajutat să ajungă la ferma surorii tale? Asta a fost tot?

— A fost ceva mai mult de-atât. Când am ajuns la el, unul dintre hoţi voia să-l omoare şi avea arma aţintită asupra lui. A fost o chestiune de câteva secunde.

— Prin urmare, i-ai salvat viaţa, conchise ea. Păi, asta merită un favor sau două, presupun. Şi hoţii?

— I-am salvat de la spânzurătoare.

— I-ai… aaa, păi, nu trebuie să îmi povesteşti în detaliu şi partea asta.

— Nici nu aveam de gând, spuse el zâmbind din ce în ce mai larg pentru că o văzuse studiindu-i palmele. Şi-acum, nu ai de gând să te dezbraci odată?

— E frig…

— N-o să simţi frigul. Îţi promit.

— Dar…

— Da?

— Toată situaţia asta este atât de… de ciudată, spuse ea în cele din urmă. Nici măcar nu m-ai sărutat până acum.

— Asta pentru că m-am gândit că n-ar strica să dormim, sau ai uitat că ieri-noapte nu am închis ochii deloc? Dacă te-aş săruta acum, nu am dormi nici în noaptea asta.

Ea începu să râdă.

— Deci de *asta* te-ai purtat atât de natural.

— Dacă ţi-ai făcut alte idei…

— Nu, nu, somnul e cel mai potrivit, îl opri ea repede şi se ridică să-şi aducă valiza. Doar să mă schimb în cămaşa de noapte.

— Ne va fi mai cald dacă vom fi amândoi dezbrăcaţi, îi spuse el în timp ce ea porni spre un tufiş, ca să se schimbe.

— Şi crezi că vom mai dormi în felul acela? îndrăzni ea să întrebe.

— Du-te şi schimbă-te!

Capitolul 40

După trei ani în care se plimbase prin toată lumea, Jocelyn se simţea în sfârşit de parcă ar fi fost în vacanţă. Se distra nemaipomenit şi se simţea ca o turistă. Tot ce vedea era frumos şi merita să fie ţinut minte, de la munţii la care ajunseseră şi până la câmpiile pe care le traversaseră cu repeziciune. Cerul era senin şi de un albastru intens, iar soarele strălucea deseori deasupra lor. Râurile şi pârâiaşele erau limpezi. Nici măcar frigul nu o deranja. Nu mai găsea niciun cusur la călătoria asta, decât poate că timpul se scurgea foarte repede.

Mergeau prin Colorado de patru zile deja, după ce traversaseră munţii printr-o trecătoare îngustă, pentru care se dusese o luptă între căile ferate cu numai câţiva ani în urmă, când Denver & Rio Grande şi Atchison, Topeka & Santa Fé îşi disputaseră acel traseu pentru rutele lor.

Câştigase în cele din urmă Santa Fé şi, surprinzător, nu se lăsase cu vărsare de sânge.

Deoarece mergeau pe lângă calea ferată, Jocelyn avea impresia că se întorsese cumva la civilizaţie. Însă Colorado era un ţinut care atrăsese mii de prospectori şi colonişti încă din anul 1858, când prin părţile locului se descoperise pentru prima dată aur. Acum, avea multe oraşe şi devenise stat al Americii în anul 1876. E drept că ei nu vedeau prea multe oraşe de-a lungul drumului, dar numai pentru că şi călăuza ei avea tendinţa să ocolească fermele şi localităţile.

În acea zi însă, asta se schimbă. Spre prânz, se apropiară de oraşul Colorado Springs, care se afla pe o câmpie mărginită de Munţii Stâncoşi, cu vârful Pikes undeva în depărtare. Colt îi spuse că puteau lua trenul de acolo, şi ea acceptă, gândindu-se la cum ar face dragoste într-un pat dintr-o cuşetă de lux, cu peisajul acela frumos derulându-se la fereastră. Oricum, planul fusese să meargă cu trenul ultima bucată de drum până în Denver, care se afla la două zile depărtare, în nord.

Colt se opri înainte să intre în oraş ca să îşi împletească părul. În dimineaţa aceea, renunţă şi la haina groasă pe care o îmbrăcase pe potecile friguroase din munţi. Acum, era îmbrăcat numai cu cămaşa din piele de căprioară, pantalonii negri şi mocasini.

Jocelyn clătină din cap.

— De ce te străduieşti mereu să arăţi limpede că faci parte dintr-un trib? Ştiu că poţi da de necazuri astfel. Din cauza asta ai ajuns să te duelezi în Silver City, nu-i aşa?

— Şi ce dacă?

— Păi, dacă ţi-ai tăia părul şi te-ai îmbrăca puţin mai altfel, ai arăta perfect normal şi… bine, ai rămâne la fel de chipeş. Dar nu e nimic normal la asta.

El îi zâmbi, uimit că întrebarea ei nu îl enervase. Poate pentru că vedea admiraţia din ochii ei. Îl făcea să se simtă al naibii de bine când îl privea aşa.

— Voi faceţi lucrurile în stilul vostru, duceso. Eu fac cum ştiu. Se pot întâmpla lucruri grave când oamenii îşi fac

o părere greşită despre tine.

— Mai rău decât un duel armat? pufni ea, dar nu aşteptă să primească un răspuns. Şi, dacă tot a venit vorba despre diferenţele culturale, vrei, te rog, să îmi înapoiezi acele de păr?

Întinse mâna, dar acum veni rândul lui să clatine din cap.

— De abia când vom ajunge în Cheyenne îţi vei relua rolul de Excelenţă.

Jocelyn începu să se încrunte, dar îşi dădu seama că aceasta era o ocazie minunată să facă lucruri care îi erau interzise când era însoţită de contesă.

— În cazul ăsta, cât timp aşteptăm trenul, aş vrea să vizitez un bordel…

— La naiba!

— Doar ca să văd cum este înăuntru, Colt. M-am întrebat mereu…

— Uită de asta, vorbesc serios.

Ea se încruntă văzând expresia lui implacabilă.

— Atunci, într-o cârciumă, zise ea acceptând un compromis. Sunt sigură că nu ai nimic împotriva unei cârciumi.

— Aşa crezi?

— Te rog, Colt, insistă ea înainte ca el să o refuze categoric. Când voi mai avea o asemenea ocazie? Să vin în America şi să ratez unul dintre elementele atât de importante din cultura de aici?

— Eşti dispusă să porţi pantalonii şi haina mea?

Pentru o clipă, nu auzi decât că el nu o refuzase.

— Pantalonii tăi? Probabil glumeşti.

— N-a spus nimeni că trebuie să ţi se potrivească.

Jocelyn zâmbi brusc.

— Vrei să mă faci să mă răzgândesc, nu-i aşa?

— Am reuşit?

— Nu.

— Atunci, să sperăm că trenul va fi gata de plecare când ajungem noi în staţie.

Nu era. Mai aveau aproximativ două ore înainte ca

trenul care pornea spre nord să sosească. Jocelyn fu deosebit de încântată, dar se bosumflă când află că nu mai erau cuşete disponibile. Atunci, observă că în gară se aflau nişte vagoane private. I se spuse că acelea erau proprietatea unuia dintre cei mai bogaţi locuitori din oraş, dar că fuseseră cumpărate de curând şi că nu erau de vânzare sau de închiriat. Desigur, asta nu însemna nimic pentru ea, şi, după ce îşi petrecu douăzeci de minute căutându-l pe domnul respectiv, făcând schimb de mesaje şi renunţând la un mic săculeţ de aur, reuşi să închirieze vagonul până în Cheyenne.

Colt rămase deoparte şi clătină din cap când văzu ce efect aveau personalitatea ei – nu fusese nevoită să amintească de titlul ei nobiliar – şi banii asupra oamenilor. Urcă apoi bagajele în vagon şi aşteptă pe hol cât timp ea se schimbă în camera de dormit. Locul îi aminti de trăsura ei cu pereţi capitonaţi cu catifea şi canapele moi, cu oglinzi sub fiecare fereastră, un covor gros pe podea şi tavanul din lemn alb de stejar decorat cu frunze şi flori. Vagonul avea un încălzitor mic, un lavoar şi o cadă, un bar bine aprovizionat şi chiar un pian într-unul dintre colţuri.

Colt se uită în jur şi se întrebă ce naiba căuta acolo. Era un loc potrivit pentru ducesă, dar confortul bogătaşilor nu era de nasul lui. Cabana lui, aflată pe dealurile din ferma lui Jessie, avea o singură cameră, în care nu exista nici măcar un pat. Jessie insistase ca el să îşi mobileze cabana, dar Colt refuzase patul pentru că prefera să doarmă pe podea. Şi când se gândea că el chiar cochetase cu ideea de-a o păstra pe ducesă pentru totdeauna! Fusese nebun fie şi să se gândească la asta.

Acum, trebuie să scape de ea, pentru liniştea lui sufletească, motiv pentru care se aflau aici. Îi plăcea prea mult să fie cu ea, să aibă grijă de ea. Îi plăcea să o ştie dependentă de el. Dar existase încă de la început pericolul ca această călătorie să nu fie suficientă ca el să ajungă să se sature de ea, riscând să o vrea pentru totdeauna în viaţa lui. El sperase să se întâmple fix pe dos, dar nu avusese noroc. Nu îşi închipuise că avea sentimente atât de

puternice pentru ea.

Acum, că se gândea la asta, îşi aminti de amărăciunea şi de furia din trecut. Nu conta ce voia el, pur şi simplu nu putea să fie a lui. Ea era albă, el, nu. Femeile albe nu se măritau cu metişi decât dacă voiau să fie respinse de societate. Era sigur că ea nu uitase asta, deşi, pentru o vreme, lui îi ieşise din minte acest lucru. Acum, se distra cu el, dar la momentul potrivit avea să renunţe la el fără să clipească. Doar se folosise de el ca să nu mai fie virgină tocmai ca să se poată recăsători cu cineva potrivit, nu? Cineva pe măsura rangului ei!

— Sunt gata.

Dumnezeule, era frumoasă chiar şi când arăta ridicol.

— Nu, nu eşti. Îndeasă-ţi părul sub pălărie.

Ea îl ascultă, dar se încruntă când auzi pe ce ton îi vorbise.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Ar trebui?

— Nu vrei să mergem în cârciumă, nu-i aşa?

— Nu contează, duceso, nu contează ce vreau eu.

Cuvintele lui păreau să aibă un sens ascuns, şi o enerva faptul că nu înţelegea ce voia să spună. Şi aerul lui morocănos era enervant, deoarece ea avusese impresia că depăşise acea perioadă.

— Atunci, dacă nu contează, mergem?

Nu aşteptă ca el să răspundă şi nici că o urmeze. Ieşi din vagon şi pomi furioasă pe drumul principal.

Colt o prinse de cot înainte să iasă din gară.

— Dacă vrei să faci nebunia asta, atunci o să respectăm regulile mele. Rămâi cu pălăria pe cap şi ţii privirea în pământ. Dacă te uiţi la un bărbat şi el te fixează cu privirea, atunci o să creadă că vrei să vă încăieraţi. Şi să-ţi ţii gura închisă. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu te prinzi de mâna mea dacă te sperie ceva. Nu uita că se presupune că eşti bărbat. Trebuie să te comporţi ca atare.

— Ca tine? Nu cred că voi reuşi să mă încrunt ca tine, dar ai alte gesturi pe care le pot imita. Ce părere ai de ăsta?

Şi făcu o grimasă care îl amuză pe loc. O întoarse şi o împinse înainte, dar Jocelyn apucă să vadă că de abia se abţinea să nu râdă. Nu fură nevoiţi să meargă prea mult ca să găsească o cârciumă.

— Dar fac şi bere cu aur aici? întrebă Jocelyn după ce văzu că pe firmă scria „Berăria Pepita de Aur”.

Dar acum Colt nu mai era pregătit pentru glumele ei.

— În locurile astea, se iscă multe scandaluri, Olandezule. Eşti sigură că vrei să faci asta?

— Olandez? Presupun că asta e noua mea poreclă, nu naţionalitatea. Chiar arăt ca un olandez?

— Arăţi ca o fiinţă sălbatică, îi răspunse el şi îi trase pălăria mai pe ochi, ca să nu i se vadă urechile foarte delicate. Dumnezeule, n-o să meargă. E destul să se uite careva o clipă la faţa ta, şi se va sfârşi totul.

— Dar ce s-ar putea întâmpla dacă se află că sunt femeie?

— Orice, fir-ar să fie!

Îl vedea cum începea să se răzgândească în privinţa acestei aventuri, aşa că se duse lângă uşile de la intrare.

— Doar cinci minute, Colt, te rog! Nu se va întâmpla nimic în cinci minute.

Şi păşi în cârciumă înainte ca el să o poată opri.

Capitolul 41

Berăria Pepita de Aur nu păruse atât de zgomotoasă de afară, dar lucrurile stăteau altfel înăuntru. Jocelyn nu înaintă prea mult. Se întrebă dacă în acea zi era vreo sărbătoare care să explice prezenţa atâtor oameni în cârciumă, la mijlocul zilei. Apoi observă că majoritatea oamenilor se aflau la bar, cu farfurii de mâncare în faţă, şi îşi aminti că era ora mesei – şi că şi ei îi era foame.

— Nu mi-ai spus că se şi mănâncă, şopti ea când îl simţi pe Colt în spatele ei.

— Cu cine vorbeşti, puştiule?

Se uită în jur cu ochii măriţi de spaimă şi văzu un bătrân care purta pantaloni aproape la fel de largi că ai ei, izmene şi bretele. Spre uşurarea ei, se scărpina în barbă sură şi se uita la tejgheaua barului, nu la ea.

— Îmi cer scuze, eram…

— Îmi ceri…

Râse zgomotos înainte ca ea să termine ce avea de zis. Jocelyn se strâmbă şi se uită peste umăr după Colt. El nu era în spatele ei. Acum, bătrânul se zgâia la ea.

— Nu se întâmplă să ai la tine un bănuţ în plus, băiete? Mâncarea se dă gratuit atât timp cât cumperi băutură.

Ea îşi îndesă mâna în buzunarul hainei, unde pusese mai devreme câteva monede şi-i întinse una. Şi, când bătrânul făcu ochii mari şi aproape îi smulse degetele când înşfăcă bucata de aur de douăzeci de dolari, îşi dădu seama că făcuse o greşeală.

— Pesemne abia ai venit de la minele de aur, băiete. Hai cu mine să-ţi cumpăr ceva de băut. La naiba, acum sunt bogat.

Şi porni spre tejghea, râzând zgomotos. Jocelyn nu avea de gând să îl urmeze. Ba chiar se întoarse spre ieşire când cineva o smuci. Era Colt. În tot acest timp, fusese în spatele ei.

— Parcă ţi-am zis să-ţi ţii gura.

— A crezut că sunt un băiat, îi explică ea. La asta nu ne-am gândit. Dacă pot trece drept băiat, n-am putea rămâne să luăm şi prânzul?

— Nu, n-am putea, rosti el nervos. Ai văzut destule?

— Practic, încă nu am văzut nimic, dar…

Vocea i se pierdu şi făcu ochii mari din cauza imaginii pe care o văzu în clipa aceea. Era vorba despre un tablou cu ramă aurită, care atârna deasupra oglinzii de la tejghea şi reprezenta o femeie complet goală, întinsă pe o canapea. Colt râse, şi ea îşi dădu seama că roşise – şi că se holba.

— Haide, se vede mai bine de aici. Când minute, Olandezule, apoi am plecat.

Ea încuviinţă şi îl urmă la tejgheaua barului. Era o

scândură lungă din lemn de nuc sculptat, cu şervete care atârnau la intervale de vreo doi metri şi jumătate, pentru clienţii care mâncau şi care aveau nevoie să se şteargă pe mâini, presupuse ea. Cizmele se puteau sprijini pe o bară de metal prinsă la baza barului. Din loc în loc, erau aşezate scuipătoare, cam una la patru clienţi. În jurul vaselor era rumeguş, şi Jocelyn avu ghinionul să vadă şi motivul: un bărbat scuipă tutun înspre o scuipătoare, dar nu o nimeri.

Când Jocelyn ajunse la tejghea, cârciumarul veni să şteargă spaţiul din faţa ei, pe care se mai aflau câteva firimituri din mâncarea gratuită.

— Ce serveşti, băiete? o întrebă acesta.

— Un coniac, dacă sunteţi amabil.

— Mai degrabă, două pahare de whisky, aproape că mârâi Colt de lângă ea şi aruncă un ban pe tejghea.

Încruntătura lui făcea cât o mie de cuvinte, dându-i de înţeles lui Jocelyn că iar greşise. Prin părţile astea, probabil nu auzise nimeni de coniac, darmite să-l şi vândă.

— Îmi pare rău, spuse ea cu voce joasă.

Când îi fu pus în faţă paharul cu băutură, Colt o avertiză:

— Ţine-l doar, dar să nu-l bei.

Jocelyn luă păhărelul în mână, îl întoarse pe toate părţile şi puse un braţ pe tejghea, aşa cum văzu la un om de alături. Colt rămase cu faţa spre oglindă, în care putea vedea întreaga cârciumă. Jocelyn însă preferă să se uite direct.

Nu era o cârciumă foarte mare. Avea aproximativ dimensiunile unui salon mic de la reşedinţa Fleming. În afară de acel tablou indecent, la care ea refuza să se mai uite, pe pereţi erau atârnate şi alte lucruri interesante: un cap de căprioară, craniul alb al unui animal mare, arme vechi, posteriorul unui bivol – trebui să clipească de mai multe ori ca să se asigure că vedea bine.

Existau şi câteva mese de biliard, câteva mese pentru jocuri de cărţi şi o ruletă, dar fără a distrage atenţia de la scopul principal al cârciumii – şi anume, servirea de băutură. În numai câteva minute, îi auzi pe oameni

cerându-i cârciumarului Snake Poison, Coffin Varnish, Red Dynamite, Tarantula Juice şi Panther Piss[5] şi bănui că erau denumiri diferite pentru whisky. Aproape fu tentată să guste din paharul ei, ca să vadă dacă toate descrierile astea erau justificate. Dar trase cu ochiul la Colt, care supraveghea încăperea privind în oglindă, şi hotărî să se abţină.

Erau tot felul de bărbaţi, purtând diferite veşminte: prospectori, jucători de cărţi, oameni de afaceri, cowboy, pierde-vară. Aproape fu surprinsă când observă, în cele din urmă, femeile care şedeau la câteva mese.

Cei din cârciumă le numeau uşuratice. De fapt, auzise şi altfel de cuvinte prin care se făcuse referire la ele, dar nu erau deloc politicoase. Se părea că erau disponibile pentru mai mult decât o băutură sau un dans, dar singurele diferenţe dintre ele şi femeile din oraş erau că acestea nu purtau rochii simple sau din stambă şi erau machiate.

De fapt, erau îmbrăcate după ultima modă franţuzească. Recunoscu unul dintre stilurile acelea pompoase din revistele pe care le avea şi ea, deşi nu-şi mai amintea dacă decolteul trebuia să fie atât de adânc. Dar asemănarea cu moda se încheie în momentul când una dintre ele se ridică. Rochia ei nu avea o fustă normală, ci una care se termina la jumătatea gambei… nu a gambei, ci a coapsei, lăsând să i se vadă picioarele lungi acoperite de ciorapi stridenţi, cu dungi din mătase.

Jocelyn se trezi holbându-se cu gura deschisă, dar îşi reveni rapid. Ei bine, dorise să fie şocată şi chiar reuşise prin faptul că venise aici. Iar dacă femeile acelea erau îmbrăcate atât de sumar, Dumnezeu ştia ce purtau femeile din bordeluri. Nu o mai mira reacţia lui Colt când ea îi spusese că voia să viziteze un bordel.

— Ai o problemă, domnule?

Jocelyn gemu. Colt o avertizase să nu se holbeze la nimeni, iar matahala de bărbat care se uita acum în direcţia ei părea să fie supărat dintr-un motiv oarecare. Numai că

5 În limba engleză, în original, Otravă de Şarpe, Lac de Coşciug, Dinamită Roşie, Zeamă de Tarantulă, Urină de Panteră (n.red.)

ea nu-şi amintea să se fi holbat la el. Nici măcar nu-l observase până în momentul acela. Poate că nu i se adresase ei.

— Ţi-am pus o întrebare, domnule.

Atunci, înţelese că nu vorbea cu ea, ci cu Colt. Şi, uitându-se la Colt, văzu că el se uita la matahala de bărbat prin oglinda din spatele barului, aşa cum o avertizase pe ea să nu facă, iar bărbatul, care nu-l vedea prea bine în oglindă, nu era deloc mulţumit.

Colt nu se întoarse, ba chiar nici nu-i răspunse. Rămase încremenit. Nu mai mişca niciun muşchi.

— Fir-ar, eşti metis, nu-i aşa? auzi apoi Jocelyn şi înmărmuri la rândul ei. Cine dracu' te-a lăsat să intri aici?

Jocelyn se aştepta ca el să se întoarcă acum, să-i spună matahalei să înceteze. De ce trebuia să poarte cozile alea lungi şi împletite, cămaşa din piele de căprioară şi mocasinii? Doar unul dintre aceste însemne nu ar fi atras atenţia nimănui.

În cârciumă, se aflau şi alţi bărbaţi care aveau părul mai lung decât Colt. Altul purta haine din piele de căprioară. Nu mai purta nimeni mocasini, dar totuşi, toate cele trei la un loc erau un mesaj pe care îl putea descifra oricine. Pur şi simplu, *căuta* necazuri. Atunci, de ce nu se întoarse Colt spre bărbatul acela ca să îi răspundă?

— Vorbesc cu tine, corcitură, spuse matahala în timp ce se ridică de pe scaun.

Era într-adevăr un bărbat uriaş. Chiar semăna cu o matahală de urs, cu părul castaniu şi ciufulit şi faţa acoperită cu barbă şi mustaţă. Nu purta nicio armă şi se părea că nu-i păsa de arma de la brâul lui Colt. Dar avea un bici înfăşurat la curea, ceea ce însemna că era un soi de crescător de vite. Unul care mâna vitele prin munţi. Lui Jocelyn îi era milă de animalele care îi cădeau acestuia pe mână, pentru că bărbatul nu doar emana răutate, ci părea de-a dreptul crud.

Colt încă nu-i răspunsese.

— Poate ai nevoie de ceva care să-ţi atragă atenţia, sugeră bărbatul.

Jocelyn trase aer în piept când bărbatul îşi desfăcu biciul pe podeaua cârciumii. Doar n-avea să îndrăznească aşa ceva! Şi totuşi, oamenii aflaţi la tejghea nu erau de părere cu ea, pentru că se risipiră care încotro spre pereţii cârciumii.

Se goliră şi mesele din apropierea tejghelei. Cineva tocmai îşi apucă fustele şi fugi din calea lui. Iar Colt tot nu se întoarse.

Până apucă Jocelyn să se depărteze de aşa-zisul ei protector, biciul pocni. Şi văzu o urmă neagră pe cămaşa lui Colt, acolo unde îl nimerise şi zgâriase pielea de căprioară. Era absolut îngrozită. Bestia chiar îl lovise pe Colt ca să-i atragă atenţia. Însă Colt rămase nemişcat. Spre uimirea ei şi groaza celorlalţi prezenţi, Colt nu avu nicio reacţie. Nu se clinti, nu arătă că ar fi fost rănit. Şi lovitura durea, probabil, teribil. Biciul pocnise la fel de tare ca o împuşcătură.

Matahala fu şocată de faptul că nu obţinuse nicio reacţie din partea victimei sale, dar îşi reveni repede. Privi cu ochii mijiţi spatele lui Colt şi merse spre oglinda în care îi putea vedea chipul, apoi făcu ochii şi mai mici.

— Sunt sigur că te-am mai văzut pe undeva, corcitură. Mi-ai mai făcut necazuri şi-nainte, poate când eram prea băut ca să ţin minte? Răspunde-mi, corcitură nenorocită! urlă şi lăsă biciul să zvâcnească din nou prin aer.

— Nu! icni Jocelyn când biciul îl lovi din nou pe Colt şi vru să facă un pas înspre el, dar fu oprită de o mână care o prinse ferm de umăr.

— Nu te amesteca, băiete! E doar un metis.

Atunci, parcă îşi pierdu minţile. Nu înţelegea nimic din ce se petrecea, prejudecăţile care îl puteau determina pe un om să gândească astfel şi nici indiferenţa care îi făcea pe restul să stea acolo şi să privească fără să intervină pentru a opri o asemenea cruzime. Mai mult decât orice, nu înţelegea ce se petrecea cu Colt şi cum de putea să tacă şi să suporte. Ea nu putea.

Se întoarse spre omul care o prinsese de umăr şi îi scoase arma din toc înainte ca sărmanul să-şi dea seama

de intenţiile ei. Era un pistol cu ţeavă lungă şi greoaie. Trebui să îl sprijine pe antebraţ, dar, chiar şi aşa, nu credea că putea ţinti prea bine. Nu se pricepea să tragă cu armele de foc.

Însă matahala nu ştia asta.

— Dacă îl mai loveşti o dată, domnule, va trebui să te împuşc.

Mai mulţi oameni se retraseră – cei care se aflaseră în spatele ei şi cei din spatele matahalei. Îi captase atenţia, oricum, şi era înfiorător. Se uită cu coada ochiului la Colt, dar, blestematul de el, nici măcar acum nu se clinti. Chiar credea că îl putea scoate din beleaua asta de una singură?

— Vorbeşti cu mine, băiete? o întrebă matahala. Sper că nu eşti atât de cretin.

Ea tresări uşor când omul pocni biciul la picioarele lui. Ameninţarea plutea în aer, iar mesajul era clar. Dacă nu lăsa pistolul jos, avea să o biciuiască.

Începură să-i transpire mâinile. Avu nevoie de două încercări ca să armeze pistolul. Sunetul se auzi groaznic de puternic în liniştea mormântală a cârciumii. Şi nu reuşi decât să-l înfurie pe individ într-atât încât se părea că acum nu-i mai păsa că avea pistolul îndreptat spre el.

— Mizerabilule, mormăi el. Renunţă sau te fac ferfeniţe!

— De ce nu renunţi tu, Pratt? strigă cineva. E doar un puşti.

— Vrei să te gâdil şi pe tine cu biciul niţel? veni replica matahalei.

— Nu te-ai lăudat destul pentru o zi, Pratt? se auzi din cealaltă parte a cârciumii.

Jocelyn începu să prindă curaj, până îşi dădu seama că matahala se înfuriase şi mai mult pentru că nu avea sprijinul celor prezenţi, aşa că avea să-şi verse toată furia asupra ei.

— Fir-ai tu să fii! Renunţă sau te biciuiesc!

Nu-i mai dădea de ales, deoarece deja îşi trăsese braţul în spate, pregătindu-se să dezlănţuie biciul în direcţia ei. Ea apăsă pe trăgaci, apoi încremeni de groază. Nu se

întâmplă nimic. Arma nu era încărcată! Bucuria sălbatică de pe chipul lui Pratt era aproape de nedescris. Se vedea că îşi dorea s-o facă să sângereze şi să sufere crunt deoarece avusese curajul să îl înfrunte. Jocelyn paraliză de frică. Nici măcar nu reuşi să ţipe când văzu că biciul se îndrepta spre ea, cu atât mai puţin să se ferească.

Sunetul loviturii fu mai groaznic decât lovitura în sine – de fapt, Jocelyn nu simţi nimic. Era posibil să i se fi oprit inima în piept, dar nu simţi nicio durere. De abia apoi sesiză mirosul şi îl văzu pe Pratt căzând încet la podea. Acum ştia că o salvase cineva, că sunetul auzit fusese de glonţ, nu de bici.

Era de înţeles de ce nu îl bănui imediat pe Colt, deoarece el permisese ca lucrurile să ajungă atât de departe. Însă doar pistolul lui fumega uşor, şi, când respiră uşurată şi se uită în ochii lui, aproape explodă de furie.

Dar reuşi să-şi controleze furia apărută din senin.

Jocelyn se întoarse încet şi-i înapoie arma inutilă proprietarului, după care ieşi liniştită din cârciumă. Nu avea să mai vorbească niciodată cu Colt Thunder. Pentru că, indiferent ce motiv diabolic îl împiedicase să acţioneze până în ultimul moment, bănui că o făcuse doar ca să-i dea ei o lecţie. Intenţia lui fusese ca Jocelyn să se sperie de moarte, şi pentru asta nu avea să-l ierte niciodată.

Capitolul 42

Colt o văzu pe ducesă ieşind din cârciumă, dar nu făcu nicio mişcare cum că ar urma-o. În momentul acela, pur şi simplu nu putea. Se simţea slăbit ca un bebeluş. Inima încă îi bubuia în piept, şi pielea îi era acoperită de o transpiraţie rece. Nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva şi în mod sigur nu avea să mai permită să i se întâmple.

Îl observase pe Ramsay Pratt privindu-l în oglindă, îl recunoscuse şi simţise o asemenea satisfacţie primitivă, că aproape lăsase să-i scape un strigăt de luptă. Îşi imaginase

de foarte multe ori cum ar fi fost să-l reîntâlnească pe omul acela, îşi închipuise cum avea să-l provoace la duel şi apoi să-şi golească pistolul în el; nu ca să-l omoare, ci ca să-l lase infirm. Nu voia să fie mort. Voia ca Pratt să-şi trăiască viaţa mai departe cu amărăciune şi durere în suflet, la fel cum se întâmplase cu el după ce li se încrucişaseră drumurile.

Nu-i răspunse omului înadins, ca să-l enerveze. Voia să-l vadă spumegând de furie şi înnebunind, să fie suficient de nebun cât să lovească cu biciul. Dar, când îl adusese în punctul dorit şi se pregătise să se întoarcă spre el, descoperise că nu putea. Trupul îi încremenise la vederea biciului, de parcă mintea care îl controla hotărâse că nu avea să ia parte la acea confruntare, de parcă i-ar fi fost teamă să treacă din nou prin acea experienţă.

Nu fusese în stare să iasă din starea aceea asemănătoare unei transe nici măcar atunci când Ramsay îl biciuise. Oricum, nu simţise nicio durere. Avea atâtea terminaţii nervoase deteriorate şi piele cicatrizată pe spate, că n-ar fi simţit nimic nici dacă s-ar fi întins pe cărbuni încinşi. Nici acum nu ştia dacă Ramsay îi provocase răni. Nu avea să ştie până când nu se uita el însuşi la spatele lui.

Însă, dacă înainte fusese paralizat de o frică pe care nu o putuse stăpâni, în momentul în care ducesa îl amenințase pe crescătorul de vite, simţise un val de teroare pură, dar tot nu se putuse mişca din loc; simţise o groază care îl făcuse să transpire şi-i tăiase răsuflarea în clipa în care înţelesese că ea avea să fie rănită. Şi de abia când îl văzuse ridicând biciul asupra ei, o furie oarbă explodase în mintea lui şi îi înapoiase instinctele de războinic.

Privi cum trupul lui Pratt era târât afară din cârciumă. Oamenii comentau, dar nu despre el. Majoritatea clienţilor reveniră la ceea ce făceau înainte de acea scenă violentă. Era o reacţie obişnuită, deoarece astfel de întâmplări aveau loc aproape zilnic.

Colt nu simţea nimic. Nici regret, nici satisfacţie, nici vreo altă emoţie pentru omul pe care tocmai îl omorâse. Îl

deranjase însă expresia plină de ură pe care i-o aruncase ducesa înainte să iasă afară. Nu trebuia să se întrebe dacă o merita. Dar ce putea să-i spună? Că îi fusese frică, deşi nu fusese conştient de acest lucru? Că avusese de gând să nu o implice în confruntare, că încercase, dar că nu fusese în stare să se mişte? Că nu se putuse urni? Ea chiar l-ar fi crezut, nu?

Se întoarse în gară şi la vagonul acela elegant pe care ea îl închiriase cu atâta uşurinţă. Ducesa se afla acolo, dar se închisese în camera de dormit. Colt stătu pe gânduri câteva minute, întrebându-se dacă ar trebui să bată la uşă, apoi se răzgândi. Poate că era mai bine astfel. Avea să piardă câteva zile pe care şi le-ar fi putut petrece împreună, dar oricum trebuia să renunţe la ea, aşa că nu mai conta.

Îşi adună echipamentul şi porni spre uşă. Avea să-şi cumpere un bilet în vagonul de călători şi să-l trimită pe conductor să o anunţe pe ducesă unde se afla. Nu aveau niciun motiv să se mai vadă până ajungeau la destinaţie. Când să iasă, îi atrase atenţia reflexia lui într-una dintre oglinzi şi îşi aminti de loviturile de bici. Puse echipamentul jos şi îşi scoase cămaşa ca să se uite rapid. Probabil că Pratt îşi pierduse din îndemânare de-a lungul anilor, hotărî Colt. Nu văzu nicio rană proaspătă.

— Doamne Sfinte!

Se întoarse şi din reflex se întinse după armă.

— Ce?! Dar Colt recunoscu expresia de pe chipul ei. Nu suporta mila nici într-o zi bună, cu atât mai puţin din partea ei.

Jocelyn scăpă puşca din mâini şi îşi duse o palmă la gură. Văzuse prea multă violenţă în ultima oră, dar ăsta… rezultatul violenţei, ceea ce păţise el – chiar *el!* Fugi spre toaletă. Colt îşi aruncă haina pe podea înjurând de mama focului şi fugi după ea, prinzând-o înainte să ajungă la uşă.

— Să nu îndrăzneşti! Nu-i nimic, auzi? Nimic! Dacă voiai să-ţi verşi maţele, trebuia să o faci când l-am omorât pe nenorocitul ăla, nu acum!

Ea înghiţi cu greu şi scutură din cap. Ochii începeau să i se umple de lacrimi. Nu înţelegea de ce era atât de

furios. Nu-şi putea împiedica emoţiile să-i sfâşie măruntaiele.

Când Colt o văzu că începe să plângă, urlă şi mai abitir:

— Nu…!

Dar hohotele ei opriră cuvintele, chiar când ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui. El încercă să se îndepărteze, dar nu o putea face fără să o rănească. Iar Jocelyn nu părea dornică să-i dea drumul, pentru că se lipise de el de aproape îl sufoca.

— Fir-ar să fie, rosti el după câteva clipe şi o duse în braţe până la cel mai apropiat scaun, apoi se aşeză şi o puse în poala lui. Nu trebuie să-mi faci aşa ceva, femeie. De ce naiba plângi? Ţi-am mai spus că nu-i nimic.

— Asta… e… nimic… pentru tine? întrebă ea printre sughiţuri, cu faţa îngropată în umărul lui.

— E nimic pentru tine. S-a întâmplat cu foarte mulţi ani în urmă. Crezi că mă mai doare? Te asigur că nu.

— Dar te-a durut! hohoti ea şi mai puternic. Nu-mi spune că nu te-a durut! O, Dumnezeule, sărmanul de tine!

Colt se încordă. Nu se mai putu abţine.

— Ascultă-mă bine, duceso! Un războinic nu poate accepta mila altora. Mai degrabă ar muri.

Atunci, Jocelyn se îndepărtă puţin, uşor mirată.

— Dar eu nu-ţi plâng de milă.

— Atunci, pentru ce boceşti atâta?

— Pentru durerea pe care cred că ai simţit-o. Eu nu… nu suport să ştiu că ai suferit atât.

Colt scutură din cap.

— Nu priveşti problema din perspectiva potrivită, femeie. M-a biciuit cu intenţia de a mă omorî. Nu sunt mulţi care ar fi putut supravieţui, dar eu am făcut-o. Cicatricile alea înseamnă victoria asupra duşmanilor mei. I-am înfrânt prin faptul că am trăit.

— Dacă eşti mândru de cicatricile alea, aşa cum eşti de astea – îşi trecu degetele peste cicatricile de pe piept, făcându-l să tresară –, atunci de ce le-ai ascuns de mine? Pentru că ai făcut înadins ca să nu le văd, nu-i aşa?

Jocelyn îşi aminti că, în momentele când erau amândoi goi, făcând dragoste, de câte ori voise să îl atingă pe spate, el o oprise şi îi prinsese mâinile deasupra capului sau pe lângă corp. Îşi aminti şi când îi spusese că ar merita să fie biciuit.

Dumnezeule, cât de insensibil din partea ei! Dar nu ştiuse nimic.

— N-am spus că sunt mândru de ele, duceso. Dar aminteşte-ţi cum ai reacţionat când le-ai văzut pe astea, spuse el cu amărăciune în glas şi îi lipi palma de piept, şi reacţia pe care ai avut-o adineauri, şi îţi vei primi răspunsul. Cicatricile de pe piept trezesc dezgust. Cele de pe spate, greaţă.

— Dar ştii de ce? întrebă ea înflăcărată. Pentru că pe primele ţi le-ai provocat singur, şi eşti mândru de ele. Celelalte au fost provocate de altcineva; cineva a chinuit trupul acesta superb, şi asta e o atrocitate dincolo de limita suportabilităţii. Cine ţi-a făcut asta, Colt?

El nu era sigur dacă ea îi făcuse un compliment sau îl certase.

— Tocmai l-ai văzut murind.

Jocelyn avu nevoie de o clipă ca să înţeleagă informaţia, apoi tot sângele i se scurse de pe chip.

— O, Doamne, nu-i de mirare că n-ai putut să te mişti când l-ai văzut! Şi eu încremenisem când am văzut că voia să mă biciuiască, şi nici măcar nu ştiam cât de dureros ar fi. Dar tu ştiai… o, Doamne, gemu ea şi se înlănţui din nou cu putere de gâtul lui, de parcă gestul ei ar fi putut şterge amintirea durerii. Tu ştiai exact cum aveai să te simţi dacă te lovea… şi chiar te-a lovit! A trebuit să retrăieşti coşmarul…

— Încetează, femeie, spuse el pe un ton morocănos. Faci lucrurile să pară mai rele decât au fost în realitate. Nu am simţit nimic. E nevoie să ai terminaţii nervoase ca să simţi durerea, iar eu nu mai am aşa ceva pe spate.

— O, Dumnezeule!

Şi începu să plângă din nou.

— *Acum,* ce mai e?

Dar Jocelyn scuturã din cap, conştientã cã el nu ar fi vrut sã afle cã vorbele lui îi sporiserã compasiunea. Dar Colt ştia ce gândea ea. Şi ştia ce fãcea – încerca sã-l aline aşa cum numai o femeie putea. L-ar fi lãsat sã-şi punã capul pe pieptul ei dacã ar fi vrut, iar problema lui era cã tentaţia era prea mare. Trebuia sã se gândeascã la altceva, aşa cã zãri puşca rezematã de peretele vagonului şi întrebã:

— Unde mergeai cu puşca aia?

— Mã tem cã nu te-am auzit când ai intrat, zise ea oftând. Mi-a trecut la un moment dat prin minte cã poate ai dat deşi mai multe necazuri în cârciumã, dupã ce am plecat.

— Şi te întorceai sã mã salvezi?

— Ceva de genul ãsta.

Jocelyn se aşteptase ca intenţia ei sã fie întâmpinatã cu un hohot de râs. În schimb, simţi cum el o trage de pãr ca sã-i lase capul pe spate, apoi o sãrutã pasional şi aproape disperat. Nu o mirã disperarea din acel sãrut, cãci se simţea chiar mai disperatã decât el. Timpul pe care îl aveau de petrecut împreunã se apropia de sfârşit, şi amândoi ştiau asta.

Capitolul 43

Vagonul privat intrã în gara din Cheyenne. Pe fereastrã se vedea cum vântul fãcea rotocoale de zãpadã. Deoarece îşi petrecuse aproape un an cãlãtorind prin ţãri calde, într-o climã mediteraneeanã, înainte sã ajungã în America, Jocelyn nu mai vãzuse zãpadã de foarte mult timp.

— Crezi cã vremea este prea asprã pentru cai? întrebã ea şi lãsã perdeaua sã cadã deasupra ferestrei.

Colt tocmai îmbrãca o hainã mai groasã.

— Caii sãlbatici trãiesc aici de sute de ani. Crezi cã oamenii se pot descurca fãrã cai?

Ea zâmbi uşor. Îi spusese Vanessei cã voia sã-şi

înfiinţeze ferma de armăsari aici, dar fusese o hotărâre luată sub impulsul momentului, influenţată de bărbatul care acum se pregătea să părăsească relaxat vagonul – şi pe ea. Dacă nu avea niciun motiv să locuiască în ţinuturile astea, poate că ar fi fost mai bine să-şi crească armăsarii în altă parte.

— Dar ai creşte cai aici? întrebă ea.

— Aşa intenţionez, cu mânzul ăla pe care mi-l datorezi. Dacă îţi faci griji că nu va supravieţui, n-ai de ce. De fapt, vremea de aici e perfectă pentru animale, deoarece verile nu sunt prea călduroase şi nici iernile prea geroase.

— Eu mă gândeam la animalele mele. Nu ţi-am spus că mă gândesc să mă stabilesc prin părţile astea?

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Jocelyn îi întoarse spatele. Expresia lui îngrozită o făcu să simtă un nod în gât. O durea, o durea foarte mult reacţia lui, şi tocmai voia să-i spună că nu trebuia să-şi facă griji din pricina ei, că, dacă alegea să îşi construiască ferma de cai în Wyoming, avea să se ţină cât mai departe de el. Colt veni în spatele ei şi îi cuprinse umerii.

— Uită ce am spus! E treaba ta ce faci de acum înainte. Nu mai lucrez pentru tine.

Dar cum naiba avea să trăiască de la o zi la alta ştiind că ea era atât de aproape? Se gândise că ea avea să viziteze oraşul şi apoi să plece cu trenul spre est. Atunci, ar fi putut s-o uite. Dar dacă ea nu pleca…

Jocelyn ridică din umeri ca să scape de strânsoarea lui, dar Colt îi simţise deja încordarea.

— Nu înţeleg de ce tot uit cât de nerăbdător eşti să pleci de lângă mine. Dacă te cazezi la un hotel, ne vom putea vedea amândoi de treburile noastre. Îţi voi trimite la ferma surorii tale banii şi mânzul – imediat ce se va naşte.

— Nu, n-o vei face.

— Ba da, o să…

— Nu… n-o vei face.

Jocelyn strânse din buze. Se mai purtase astfel cu ea cândva, însă atunci ea abia dacă voia să-i vorbească.

Acum, nu mai era la fel de speriată de expresia lui hotărâtă. De asemenea, lăsa furia să ia locul suferinţei din suflet. Aşadar, Colt nu mai voia să aştepte? Voia să rupă imediat orice legătură cu ea? După săptămâna pe care o petrecuseră împreună, avusese impresia că începuse să-l cunoască mai bine. Ba chiar începuse să spere că…

— Dacă te temi că îţi voi aduce personal banii, să ştii că n-o voi face. Te asigur că n-o să mă mai vezi niciodată. Dar nu am o sumă atât de mare asupra mea. Dacă nu poţi aştepta până ajung şi restul bagajelor mele, presupun că pot trimite o telegramă celei mai apropiate bănci, să cer transferul banilor… Acum, ce mai e? întrebă ea când îl văzu că scutură din cap.

— Dacă încerci să-mi plăteşti banii ăia, o să le dau foc. N-am vrut niciodată banii ăia blestemaţi, şi o ştii prea bine. Trimite-mi mânzul când va fi pregătit să plece de lângă mama lui şi vom fi chit.

— Aşadar, ai făcut degeaba o treabă pe care ai urât-o? Cel puţin, lasă-mă să te plătesc…

— Nu.

Jocelyn se holbă la el.

— Te încăpăţânezi să mă faci să mă simt vinovată pentru că am profitat de tine, nu-i aşa? Va trebui să te dezamăgesc. Orice aş simţi, să ştii că nu e vină.

Şi, cu asta, îşi smulse raniţa de pe podea şi porni cu paşi mari spre uşă. Colt scrâşni din dinţi, atât de furios, că îi venea să o blesteme. Desagile lui rămăseseră în compartimentul de dormit, altfel ar fi fost în spatele ei într-o clipită. Fir-ar ea să fie de femeie! Încerca să-l facă să se simtă vinovat că nu îi luă banii? Dar el nu voia decât să plece din preajma ei înainte să facă vreo prostie. Înainte să-i spună ce simţea pentru ea. Îşi şi imagina reacţia ei: ar fugi ca din ghearele diavolului – asta dacă nu ar izbucni în hohote de râs mai întâi.

Colt îşi aminti când ea insistase ca el s-o ducă la o cârciumă, spunând că nu urma să mai aibă vreodată şansa aceasta, deoarece, odată ce aveau să i se alăture oamenii ei, avea să-i piară curajul. Aceeaşi regulă se aplică şi în

cazul lui, iar Colt o ştia. Fusese dispusă să împartă aşternutul cu el atât timp cât erau singuri şi nu ştia nimeni, dar câţiva dintre oamenii ei se aflau deja aici şi o aşteptau. Şi ar fi fost îngrozită ca ei să afle că avusese drept amant un metis. Dacă era nervoasă acum, motivul era că el îi amintise că totul se terminase înainte să apuce să-l concedieze. Pentru că de abia atunci se încordase şi pufnise.

Colt trânti uşa vagonului şi fu nevoit să fugă ca să o prindă din urmă. Jocelyn ar fi trebuit să se ducă direct la vagonul de transport, ca să-şi recupereze caii, însă pornise direct spre oraş. Aproape că-i venea să o lase în plata Domnului. Aici, era oarecum în siguranţă. Dar devenise un obicei pentru el să-şi facă griji în privinţa ei. Nu putea s-o părăsească până nu era sigur că oamenii ei se aflau în oraş.

Jocelyn era prea furioasă ca să observe încotro mergea, pe lângă cine trecea pe stradă sau orice altceva legat de oraşul Cheyenne, aflat în statul Wyoming. Se simţea folosită. Doamne, Dumnezeule, în săptămâna care trecuse nu o folosise decât pentru sex? Se simţise folosit, aşa că îi plătise cu aceeaşi monedă? Ce lucru dezgustător! Dar cum putea să creadă altceva? Chiar în dimineaţa aceasta făcuseră dragoste sălbatic şi pasional, pentru ca apoi să o ţină cu tandreţe în braţele lui. Şi acum, de abia aştepta să se despartă de ea, să nu o mai vadă niciodată. Niciodată? O, Doamne, n-avea să-l mai vadă niciodată, n-avea să-i mai simtă niciodată atingerile. Cum ar putea suporta?

Încetini paşii şi îşi simţi pieptul umplându-i-se de durere. Încercă să-şi amintească unde se afla, că nu putea să plângă în public, dar lacrimile i se adunară în ochi. Apoi cineva o prinse cu brutalitate de încheietura mâinii şi o trase deoparte, iar primul ei gând fu „încă nu m-a părăsit”. Dar altă mână îi acoperi gura, apoi simţi o înţepătură în gât şi îşi schimbă gândurile.

— Norocu’ tău că şefu’ vrea să te vadă primu’, fato, altfel ţi-aş lua gâtu’ chiar acu’. Dacă încerci să scapi, cre’ s-o să trebuiască să-l dezamăgesc.

Jocelyn înţelese ameninţarea. Doar că nu era prea sigură dacă avea să ţină cont de ea. De ce să mai aştepte? De ce să fie maltratată de englez înainte să moară, când totul putea să se termine pe loc?

În afară de bărbatul care îi pusese o mână la gură şi îşi îndreptase cuţitul spre gâtul ei, mai era unul. Acela stătea cu spatele lipit de clădire şi cu mâna băgată în haină. Era sigură că avea un pistol. O trase mai în spate, aşa că acum se afla în umbra dintre cele două clădiri şi nu o mai putea vedea nimeni în afară de cineva care ar fi trecut pe această alee îngustă.

Nu înţelegea de ce rămâneau pe loc. Era sigură că aveau cai pregătiţi, aşteptându-i în spatele acestor clădiri. Nu făceau decât să îi lase timp de gândire, pentru că ea nu voia să meargă cu ei. Dacă nu îi tăiau gâtul imediat, existau şanse să se elibereze cumva din strânsoare sau cel puţin să ţipe după ajutor.

Tocmai voia să-l lovească pe cel care o ţinea, când celălalt bărbat zise:

— Vine, Dewane.

Cine venea? Nu putea să fie Colt. El era încă la tren, ca să-şi recupereze calul, sau se afla deja în drum spre casă. Însă Jocelyn ştiu că era vorba despre Colt şi că tâlharii îl aşteptau ca să-l omoare. Panica o încremeni şi îi scurse sângele din obraji. Apoi Colt ajunse acolo, coti şi se trezi cu ţeava unui pistol în faţă.

— Nici să nu sufli, se auzi ameninţarea tâlharului.

Colt nu respiră, pentru că aproape fu sufocat de un val de furie. Ce prostie din partea lui să nu se întrebe de ce cotise ducesa brusc pe o alee îngustă, ca să se ascundă între două clădiri! Îşi zisese că încerca doar să scape de el, dar nici asta nu era o scuză. O privi şi văzu că plângea de frică. Era prea mult! Imaginea ei îi activă instinctul de războinic. Niciunul dintre ticăloşii ăştia nu avea să plece viu de aici.

— Şezi blând, Clint! N-o să facă nimic atât timp cât am cuţitu’ la gâtu’ ei drăgălaş. Nu-i aşa, metis Thunder? chicoti Dewane. Nu-ţi aminteşti de mine, aşa-i? Cre’ că te-ai

duelat cu atâţia, că nu le mai ţii cont.

— Owen te cheamă, nu-i aşa?

— Ei, ca să vezi, sunt pur şi simplu flatat. Doar că acu' tu eşti la ananghie, nu-i aşa? Ţi-ai închipuit că ne-ai păcălit când ai plecat cu domniţa, pun pariu! Da', vezi tu, bătrânu' Miles ne-a spus încotro mergea muierea. Aşa că n-a mai fost nevoie să ne plimbăm ca bezmeticii în căutarea ei. Doar am ajuns aici şi am aşteptat.

— Aşadar, englezul e aici, în oraş?

— Mai degrabă, ar trebui să întrebi cât de supărat e. Nu mai contează dacă e aici.

Clint râse, pentru că el nu fusese cu ei când Jocelyn le scăpase practic din mâini, ci auzise doar din povestiri. Dewane nu se arătă la fel de amuzat. El fusese acolo.

— Aproape am dat colţu' în căutarea lui Angel, dar apoi am aflat că ţi-a dat-o, continuă Dewane. Dup-aceea s-a înfuriat şi mai tare când pe prostu' de frate-miu şi pe Saunders i-a apucat febra aurului şi au fugit la minele de aur. Acum rânji. Poţi să pui pariu pe ultima ta suflare c-o s-o facă să plătească pentru fiecare supărare de-a lui. Eşti gata să achiţi partea ta?

— Partea mea?

— Crezi că nu ştim unde ţi-e pistolul, Thunder?

— Ăsta e numele tău de indian, nu-i aşa? întrebă Clint, simţindu-se curajos. Dacă te mai cheamă cumva, zi acu. Apoi râse înfundat. Vrem să-ţi trecem numele întreg pe cruce.

— Primul meu nume e White, răspunse Colt liniştit.

— White Thunder, pufni Dewane. Nici nu mă mir.

— De ce? vru Clint să ştie. Nu e la fel de interesant ca Mad Dog sau Crazy Horse.

— Uiţi că e metis, prostule, răspunse Dewane oarecum dezgustat. Numele vine de la jumătatea lui albă.

— Nu, vine de la lumina albă care se vede atunci când cade trăsnetul, spuse Colt încet şi trase un glonţ în fruntea lui Dewane, exact în mijloc.

Clint înmărmuri, uitând că avea arma în mână. Ducesa începu să ţipe când căzu la pământ împreună cu

Dewane, şi de abia atunci Clint îşi ridică privirea spre Colt... şi îşi primi glonţul binemeritat. Apăsă pe trăgaci din reflex, dar glonţul lui ajunse în pământ cu numai câteva clipe înaintea lui.

Colt se asigură că era mort – nu exista nicio îndoială în privinţa lui Owen –, apoi o ajută pe Jocelyn să se ridice. Ea se aruncă asupra lui ca să-l lovească, şi Colt se feri în ultimul moment. Însă nu scăpă de furia ei.

— Puteai să mă omori! Putea să mă omoare!

El îi prinse pumnul când vru să îl lovească a doua oară şi o strânse puternic în braţe.

— S-a terminat, îi zise cu blândeţe. Iar eu nu trag decât dacă ştiu sigur că glonţul meu îşi atinge ţinta.

O simţi tremurând, apoi lăsându-se moale în braţele lui.

— Cred că am văzut prea mulţi oameni murind în jurul meu în ultimul timp. Du-mă de aici, Colt!

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult, dar, pe măsură ce oamenii din oraş începură să fugă spre ei pentru a afla de unde se auziseră focurile de armă, înţelese că mai trebuia să aştepte. În mulţime se afla şi şeriful Smith, pe care, din fericire, îl cunoştea, aşa că nu avea să fie reţinut prea mult pentru interogatoriu.

— O să te duc în Rocky Valley imediat ce descâlcesc iţele acestei chestiuni. Mă voi întoarce ca să fiu sigur că oamenii tăi ajung acolo înaintea noastră, dar, atât timp cât englezul e printre noi – şi cine ştie pe cine altcineva a mai apucat să angajeze –, vei fi mai în siguranţă la fermă.

Ea nu protestă. Nu conta decât că el nu avea s-o părăsească deocamdată.

Capitolul 44

— Colt, ăla n-are cum să fie Billy decât dacă şi-a schimbat sexul. Acestea fură primele cuvinte pe care i le adresă femeia când ajunse acasă, apoi îl îmbrăţişă, îl studie din cap până-n picioare şi se încruntă. N-am crezut c-o să dureze atâta vreme. Ţi-a fost greu să-l găseşti?

Jocelyn rămase în spate şi ascultă totul, precum şi explicaţia scurtă pe care i-o dădu Colt femeii, apoi avalanşa de întrebări la care fu nevoit să răspundă. Nu credea că avea să-l audă vreodată vorbind atât de mult. Desigur, era clar că frumoasa cu păr negru şi ochi turcoaz nu era nimeni alta decât sora lui, Jessie, cea care îi dăduse numele şi care îl învăţase engleză – acum, că îi auzea vorbind, nu exista niciun dubiu în privinţa asta.

În cele din urmă, o prezentă, dar, în stilul lui caracteristic, doar „ducesă”. Jocelyn se întrebă dacă el îşi amintea numele ei întreg, dar nu se sinchisi să o corecteze pe sora lui când aceasta presupuse că numele ei de botez este Duchess. Apoi îl cunoscu pe Chase, soţul lui Jessie, un bărbat extrem de chipeş, cu ochi atât de întunecaţi, că păreau negri. Deşi arăta de numai douăzeci de ani, Jessie trebuia să fie mai în vârstă, deoarece avea un fiu de şapte ani care semăna izbitor de mult cu tatăl său, o fiică de cinci ani şi alt băieţel de patru ani – nişte copii frumoşi, care o făcură pe Jocelyn să simtă un junghi în piept când tăbărâră pe „unchiul Colt”.

Ajunseseră la ferma Rocky Valley la scurt timp după lăsarea întunericului, aşa că Jocelyn se scuză devreme, ca să-l lase pe Colt să petreacă mai mult timp singur cu familia lui. A doua zi dimineaţă, află că noaptea trecută el se întorsese în oraş. Şi, când i se alătură lui Jessie în salon, fu întâmpinată cu ostilitate.

— Ce i-ai făcut fratelui meu? fură primele cuvinte pe care i le adresă Jessie.

— Poftim?

— Nu-mi vorbi mie pe tonul ăsta autoritar, Duchess, şi nu te preface că nu ştii despre ce vorbesc. Colt care a venit ieri-noapte acasă nu este acelaşi om care a plecat de aici în urmă cu atâtea luni, în căutarea lui Billy.

Jocelyn îşi dădu seama că acum putea să afle, în sfârşit, ceva despre Colt Thunder. Înţelese că, în spatele aparentei ostilităţi pe care o afişase Jessie Summers faţă de ea, se afla grija pentru fratele ei iubit, aşa că Jocelyn nu se arătă supărată.

— Dar cum era când a plecat? îndrăzni ea să întrebe.

— Fericit, mulţumit. Şi mi-a luat al naibii de mult timp ca să-l aduc în starea aia. Aici, poate fi el însuşi şi lasă-mă să-ţi spun, Duchess, că e cel mai generos şi atent om pe care l-ai cunoscut vreodată. Dar noaptea trecută, Dumnezeule, a fost retras, încordat, tăcut şi a naibii să fiu dacă nu a plecat ca din puşcă imediat ce te-ai retras. Acum, vreau să ştiu ce se petrece!

— Mă tem că nu am nici cea mai vagă idee. Singurul Colt pe care îl ştiu este omul morocănos şi nepoliticos pe care l-am cunoscut când mi-a salvat viaţa. Nu, îmi retrag cuvintele. A fost mai… relaxat, să zicem, săptămâna trecută – până ieri, adică.

— Ce s-a întâmplat ieri?

— Am ajuns în Cheyenne, evident, şi n-a putut să scape de mine suficient de repede. Din nefericire, duşmanul meu a avut alte gânduri, motiv pentru care mă aflu aici, şi poate din cauza asta ţi s-a părut că fratele dumitale se comportă ciudat. Încă nu a putut să se retragă din înţelegerea cu mine.

— Să se retragă din înţelegere? Jessie chicoti. Ai un mod aparte de-a te exprima, Duchess. Data viitoare când soţul meu va considera necesar să mă contrazică, mă voi retrage şi eu din confruntarea cu el.

— O decizie înţeleaptă, dacă seamănă cât de puţin cu Colt, răspunse Jocelyn pe un ton glumeţ.

— Colt certăreţ? De când?

— Dintotdeauna, sau cel puţin aşa am crezut. Vrei să spui că e ceva neobişnuit pentru el?

— Absolut! Nu există prea mulţi oameni dispuşi să se certe cu el, dacă înţelegi ce vreau să spun. Iar, când mă cert eu cu el, doar stă acolo tăcut până îmi trece năduful şi apoi spune ceva ca să mă facă să râd.

Jocelyn scutură din cap, năucită.

— Nu-mi vine să cred că vorbim despre acelaşi om.

— Nici mie, Duchess.

— Te deranjează dacă îmi spui Jocelyn?

— Cum… vrei să spui că Duchess este o poreclă pe

care ţi-a dat-o Colt, de la… ducesă?

— Ai putea spune asta, da, admise Jocelyn, pentru că nu voia să dea explicaţii, când avea alte lucruri mai importante de aflat. Deseori m-am întrebat care este motivul din spatele înverşunării lui Colt. Poate m-ai putea lumina.

— Glumeşti? Este destul de clar, nu ţi se pare? Oamenii nu vor să-l accepte aşa cum e.

— Dar ai spus că era fericit aici, ba chiar mulţumit.

— Da, aici, la fermă. Lumea îl cunoaşte şi îl simpatizează şi în Cheyenne, dar din când în când străinii îi fac necazuri. Va trece mult timp – asta dacă se va întâmpla vreodată – până când oamenii vor ajunge să-l vadă aşa cum este, nu neapărat drept indianul pe care prejudecăţile îi împing să-l urască.

— Dar asta se întâmplă numai din cauza felului în care se îmbracă, de parcă ar vrea să le dea tuturor peste nas cu originile sale indiene! protestă Jocelyn, furioasă că întreaga situaţie era atât de nedreaptă. Nu-şi dă seama că altfel nu ar semăna aproape deloc cu un indian? Dacă şi-ar tunde părul…

— A încercat şi varianta asta, o întrerupse Jessie brusc, pe un ton ce nu-i ascundea amărăciunea. Vrei să ştii cât a suferit din cauză că arăta ca un alb? Unul dintre vecinii mei s-a înfuriat atât de tare când a aflat adevărul, că şi-a trimis oamenii după Colt, l-a legat de un stâlp şi a dat ordin să-l biciuiască până murea.

— O, Doamne, şopti Jocelyn şi închise ochii de parcă ar fi simţit durerea suferită de Colt în trecut.

— N-am prea mai avut ce piele să coasem la loc, continuă Jessie, amintindu-şi. Nici carne nu prea mai avea, după mai mult de o sută de lovituri de bici. Dar ştii că a rămas în picioare până am ajuns acolo şi am intervenit? Şi nu reuşiseră să scoată nici măcar un urlet de la el, deşi nenorociţii încercaseră din răsputeri. Desigur, am crezut că aveam să-l pierdem din cauza febrei care a persistat timp de trei săptămâni. Şi şi-a recăpătat puterile după mai bine de opt luni. Dar urmele nu sunt deloc frumoase.

— Ştiu, spuse Jocelyn încet.

— Ştii? De unde ştii? Colt nu lasă pe nimeni să-i vadă spatele.

— Mă tem că am descoperit întâmplător.

— O! exclamă Jessie, ruşinată de gândurile care îi trecuseră prin minte. Probabil ai fost… şocată.

— Asta nu descrie nici pe jumătate ce am simţit. Aproape mi s-a făcut rău.

— Spatele lui nu e *atât* de dezgustător, protestă Jessie.

Jocelyn clipi.

— Sigur că nu. Mi s-a făcut rău când m-am gândit că cineva a fost în stare să-i facă una ca asta. N-am putut să înţeleg atunci şi nu înţeleg nici acum. Vecinul ăsta era, pesemne, un nebun. Numai aşa s-ar putea explica un act atât de violent.

— O, nu era deloc nebun. Ba chiar s-a considerat îndreptăţit s-o facă. Colt o curta pe fiica lui „neprihănită”, înţelegi, cu acceptul acesteia. Ăsta a fost singurul motiv de care a avut nevoie pentru a-l pedepsi, faptul că îndrăznise să o curteze pe fiica lui uşuratică. Şi ştii că ea a stat acolo şi a privit totul, fără să scoată un cuvânt? Apoi Jessie se încruntă când văzu expresia de pe chipul lui Jocelyn. Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să-ţi povestesc toate astea. Doar că mă înfurii atât de rău de fiecare dată când îmi amintesc…

— Da, înţeleg.

Dar Jocelyn înţelegea mult mai multe. Acum, ştia de ce Colt le ura atât de mult pe femeile albe şi se simţea învinsă.

*

— De ce ai tratat-o ca pe o prinţesă? îl întrebă Jessie pe soţul ei în timp ce o urmăreau cu privirea pe Jocelyn, însoţită de şase oameni, îndepărtându-se călare.

— Cred că e o ducesă adevărată.

— Ca să vezi! Asta le întrece pe toate, zise Jessie.

Fratele meu nu are aspiraţii prea înalte, nu?

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Chase încruntat.

— Nu-mi spune că nu ai observat felul în care a privit-o ieri-noapte. Mă aşteptam să ia foc locul pe care se aşezase Jocelyn.

— Dumnezeule, Jessie, doar nu te gândeşti să faci pe peţitoarea? Ea face parte din nobilimea engleză.

Ea miji ochii.

— Vrei să spui că fratele meu nu e suficient de bun?

— Sigur că nu asta spuneam, replică el cu exasperare. Dar nobilii se căsătoresc între ei.

— Deja s-a măritat cu unul, pufni Jessie. Acum, se pare că se poate recăsători cu oricine are chef.

— Şi tu crezi că vrea să se mărite cu Colt?

Pe buzele lui Jessie înflori un zâmbet larg.

— Ieri-noapte am văzut şi felul în care îl privea ea. Şi ar fi trebuit să o auzi cum vorbea despre el azi-dimineaţă. Nu va trebui să fac pe peţitoarea, iubitule. Ei deja se iubesc.

— Pari foarte mulţumită de asta.

— Chiar sunt. E o fată drăguţă, dar, mai mult decât atât, cred că poate vindeca rănile din sufletul lui Colt.

— Rănile din sufletul lui? Dumnezeule, femeie, de unde ai învăţat expresiile astea?

— Râzi de mine, Chase Summers?

— Nici prin gând nu-mi trece, răspunse el şi afişă o expresie nevinovată.

Jessie miji ochii şi pufni.

— Bine. Pentru că, dacă râzi, voi fi nevoită să mă retrag din preajma ta.

— *Poftim?* strigă el pe urmele soţiei sale.

Dar nu se mai auzi decât râsul ei zglobiu, în vreme ce dispărea în casă.

Capitolul 45

— Ştii, Chase, simt că pierdem timpul. Iarna o să treacă pe nesimţite, şi vor pierde ocazia de-a petrece zilele friguroase stând îmbrăţişaţi în faţa focului.

— La cine te referi? întrebă el, de parcă n-ar fi ştiut deja.

Soţia lui nu vorbise despre altcineva în ultima vreme.

— La Colt şi ducesa lui. Cred că ar trebui să fac ceva în privinţa asta.

— Parcă am căzut de acord că se vor descurca singuri.

— Ei bine, pe atunci, nu ştiam că pot fi atât de încăpăţânaţi. Ea stă la ferma Callan de trei săptămâni deja. A aranjat locul ăla din temelii. În fiecare zi, sosesc mobile noi din est. Ba chiar a construit şi un grajd nou.

— Şi încă nu i-ai spus a cui a fost ferma pe care a cumpărat-o?

— Până să aflu, deja cheltuise mulţi bani pe fermă, aşa că nu m-a lăsat inima să-i spun. Dar presupun că ăsta e motivul pentru care Colt nu se duce la ea.

— Scumpo, dacă ea ar fi fost interesată, nu crezi că ar fi putut inventa câteva scuze ca să ne viziteze, gândindu-se că ar putea da peste el? Faptul că n-a făcut-o ar trebui să-ţi dea de gândit.

— Eu înţeleg din asta doar că e încăpăţânată… şi că poate are nevoie de câteva încurajări. Colt nici măcar nu şi-a luat rămas-bun de la ea, ştii? Ultima dată l-a văzut în noaptea în care a adus-o aici. Şi încă trăieşte cu impresia că el voia să scape de ea cât mai repede.

— Poate că aşa şi este…

Jessie pufni.

— Dacă mă întrebi pe mine, şi Colt nutreşte aceleaşi gânduri.

— Nutreşte? Văd că ai fost din nou în vizită la ducesă.

Jessie zâmbi şi-şi coborî degetele peste pieptul lui, pe sub cuvertura de blană. Nu înţelegea de fiecare dată când o tachina.

— O cauţi cu lumânarea, nu-i aşa?

El ştia că nu se supărase – ajunsese să-i citească

foarte bine gândurile după atâţia ani –, aşa că o trase mai aproape.

— Dacă mă săruţi ca să-mi treacă, o tachină el leneş, atunci poţi să faci ce vrei cu lumânarea.

— Mă gândeam eu că n-o să te deranjeze. Dar, când îşi duse mâna între picioarele lui, îl simţi cum se încordează şi chicoti. Ce se întâmplă, iubitule? N-ai încredere în scumpa ta soţie?

— Doamne sfinte, mormăi el drept răspuns. Uneori, cred că ai rămas la fel de sălbatică şi de neîmblânzită ca în ziua în care te-am cunoscut.

Ea îşi întoarse capul uşor, ca să îi lingă un sfârc. Apoi îşi ridică ochii turcoaz ca să-i vadă reacţia.

— Ai vrea să fiu altfel?

— La naiba, nu!

*

Mai târziu în aceeaşi zi, Jessie porni călare spre dealurile pe care se afla cabana lui Colt. Încă zâmbea de câte ori trecea pe lângă locul în care ea şi Chase făcuseră dragoste pentru prima oară, pe dealurile mai joase de pe care se putea vedea întreaga vale.

Prima dată, fusese minunat, deşi se terminase prost. El nu credea că era pregătit să se însoare şi să se aşeze la casa lui. Între timp, descoperise că se înşelase. Ba chiar se întorseseră aici, la locul lor, după ce reveniseră în Wyoming, ca să îndrepte lucrurile. Şi ce le mai îndreptaseră!

Anii fuseseră blânzi cu ei. Jessie se mai supăra uneori pe el – vechile obiceiuri mor greu, plus că dintotdeauna fusese iute la mânie –, dar ştia că Chase o iubea la fel de mult pe cât îl iubea ea, adică al naibii de mult.

Cabana lui Colt era construită mai sus în munţi, lângă un râu în care obişnuia să înoate când era copilă. De acolo se vedeau nu doar valea de la poalele muntelui, ci şi câmpiile de mai departe. Deşi piscurile munţilor încă erau acoperite de câţiva centimetri de zăpadă, îl găsi îmbrăcat

doar în pantalonii din piele de căprioară, tăind lemne, în spatele lui, se înălţa un morman de buşteni. Şi rotea toporul cu furie prin aer. Deşi era frig, pieptul şi spatele îi luceau de transpiraţie.

Hotărî că nu era cel mai bun moment să comenteze felul în care încerca să scape de nervi, deşi era sigură că aşa se justifica mormanul de lemne.

— Mai ai cafea pe sobă?

El încuviinţă fără să-şi ridice privirea, pentru că ştiuse că urma să aibă un musafir cu mult înainte ca Jessie să-şi facă apariţia în micuţa poieniţă din faţa cabanei.

— Serveşte-te!

Ea făcu întocmai şi observă că interiorul cabanei era în dezordine, cu o mulţime de sticle de whisky goale aşezate într-o ladă, în colţ. Se opri în uşă cu cana de cafea în mână. El continua să taie lemne.

— Ai mai prins vreun cal în ultimul timp?

Cum ţarcul de animale era gol, Jessie nu urmărea decât să-l enerveze adresându-i o asemenea întrebare. Nu reuşi.

— Nu, răspunse el.

— Billy o să ia trenul spre Chicago săptămâna viitoare. Cred că mama lui e pregătită să-l asculte acum când o să-i spună că nu vrea să mai meargă la şcoală. Deşi nu i-ar fi stricat. Poate că noi doi vom reuşi să-l facem să se răzgândească.

— Băiatul e destul de mare cât să ia singur decizii, Jessie, spuse el, şi roti iarăşi toporul prin aer.

Ea îl ignoră.

— Nu l-ai mai văzut de când i-a adus pe străinii ăia în oraş. O să vii, cel puţin, să-ţi iei rămas-bun? Am observat că ai cam rămas în urmă la partea asta.

Cu ultima frază, îi atrase atenţia.

— Ce vrei să spui?

Jessie ridică din umeri.

— Doar că ducesa ta a băgat de seamă faptul că ai lipsit în dimineaţa în care ai plecat. Nu şi-a închipuit că nu o să te mai vadă niciodată.

Colt ridică încă o dată toporul, fără să facă alt comentariu în afară de:

— Nu e ducesa mea.

— Păi, desigur, admise Jessie. Nu am spus-o în felul ăla. Merse şi se aşeză pe un trunchi de copac ce se afla mai aproape de mormanul de lemne. Dar trebuie să recunosc că e o lady care ştie să facă treabă bună, continuă ea pe un ton relaxat. Am auzit că a intrat pur şi simplu în bancă şi a ieşit după numai o jumătate de oră cu un act de proprietate în mână.

— Pentru ferma Callan.

Prin urmare, Colt ştia. Jessie nu fusese sigură de asta.

— Păi, nu prea existau alte ferme deja construite. A aranjat-o aşa frumos, că n-ai recunoaşte locul, dar tot nu e pe deplin mulţumită. A cumpărat pământ până la munţi şi câmpii şi vrea să construiască acolo un conac la venirea primăverii. Deja a pus un arhitect faimos din New York să lucreze la planurile casei şi a angajat echipe de oameni dispuşi să vină tocmai până aici…

— De unde ştii atâtea, Jessie?

— I-am făcut câteva vizite. La urma urmei, este vecina mea, şi nu stă prea departe.

— Ştiu.

Ea se încruntă auzind dezgustul din glasul lui.

— Asta e o problemă pentru tine?

— De ce ar trebui să fie?

— Păi, nu pari prea fericit din cauza asta.

— Ar trebui să fiu?

— Păi, da, credeam că vei fi. Nu eraţi prieteni?

— M-a angajat să fac o treabă. Am făcut-o.

— Şi n-a fost nimic mai mult între voi?

— Jessie… începu el pe un ton ameninţător.

— Tunet Alb! i-o tăie ea. Nu uita cu cine vorbeşti. Am văzut felul în care te-ai uitat la ea, aşa că nu poţi să-mi spui că nu o iubeşti. De ce nu-i faci curte? Grădinarul meu îi face ori de câte ori are ocazia.

— Emmett Harwell? răbufni Colt. Dar e suficient de bătrân cât să-i fie tată!

— Păi, şi ce contează? Am auzit că ducele ei era chiar mai bătrân de-atât.

O privi cu ură pentru o clipă, apoi se întoarse la tăiatul lemnelor. Jessie pufni disperată. Nu avea să reuşească nimic dacă era aşa directă. Sorbi din cafea.

— Ştii, după câte am auzit despre englezul ăla care a urmărit-o prin toată lumea, mă gândeam că în primul rând o să construiască un zid în jurul proprietăţii. Dar n-a făcut-o. Chiar am vorbit cu ea despre asta, şi ştii ce mi-a zis? întrebă Jessie şi aşteptă.

După douăzeci de secunde, Colt se uită, în sfârşit, la ea şi întrebă:

— Ei bine?

— Nu vrea să-l împiedice să vină la ea. Spune că e înarmată şi că-l aşteaptă. Sună de parcă ar fi ideea ta.

— E posibil.

— Aşa m-am gândit şi eu, dar nu am înţeles de ce nu eşti şi tu acolo, ca să-l aşteptaţi împreună.

— Are destui oameni…

— Dar nu are de gând să-i folosească. Vrea să-l împuşte singură pe englez, aşa că îi lasă acestuia o portiţă spre ea.

Colt scăpă toporul din mână.

— De unde i-a venit ideea asta nebunească?

Jessie ridică din umeri.

— Nu ştiu. Poate încerca să mă impresioneze cu curajul ei. După cum ai spus şi tu, are destui oameni. Mi se pare logic să fie câţiva în preajma ei care să-l doboare pe englez înainte să ajungă la ea.

Colt nu comentă. Deja se îndrepta spre cabană. Jessie îl urmă, încercând să nu zâmbească.

— Ai de gând să te duci acolo? strigă după el.

— Femeia aia nu vorbeşte într-o doară, Jessie, îi răspunse peste umăr. Dacă a spus că o să-l împuşte, atunci exact asta vrea să facă. Cineva trebuie să-i spună că e o idee al naibii de proastă.

— Păi, dacă tot te duci acolo, de ce nu încetezi să-ţi mai bei minţile în fiecare noapte şi să-i ceri să se mărite cu

tine în schimb?

Colt se întoarse şi o privi încruntat.

— Nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala, Jessie.

— Dar ai vrea, nu-i aşa?

— Ce contează? E o femeie albă, sau nu ai observat?

Ea făcu ochii mari, de parcă abia acum ar fi înţeles.

— Atunci, de ce nu mi-ai spus că are astfel de prejudecăţi?

— Eşti nebună? Nici măcar nu ştie ce înseamnă cuvântul ăsta.

— Atunci, e prea autoritară pentru gustul tău? Ar fi trebuit să ştiu… din cauză că e ducesă, da.

— Nu e mai autoritară decât tine, i-o întoarse el.

— Ei bine, eu nu sunt autoritară, aşa că probabil e rea la suflet. N-aş fi bănuit niciodată.

— Termină, Jessie, şuieră el. N-are pic de răutate în inimă.

— Atunci, trebuie să fie felul în care arată. Şi eu care îmi imaginam că nu te-a deranjat părul ăla roşcat urât.

— Chase ar fi trebuit să-ţi rupă gâtul ultima dată când a ameninţat c-avea s-o facă.

— Dar ce am spus? întrebă ea pe un ton nevinovat.

El râse pe înfundate, o prinse de mijloc şi o strânse puternic în braţe.

— Am înţeles ce insinuezi, surioară. Cred că n-am nimic de pierdut dacă pun o întrebare.

Jessie făcu un pas înapoi, strâmbând din nas şi ştergându-şi mâinile pe pantaloni.

— Ar fi mai bine să faci o baie mai întâi. N-ai vrea să leşine înainte să apuce să-ţi răspundă.

Şi de-abia termină fraza, că scoase un chiuit şi-o luă la goană.

Capitolul 46

— Eşti prima care află vestea, draga mea. Am hotărât să mă căsătoresc.

Şocată, Jocelyn se întoarse şi aproape că dărâmă lampa de pe masa alăturată.

— Vana! Dar nu-l cunoşti prea bine pe domnul Harwell. A început să te viziteze de-abia săptămâna trecută!

Contesa chicoti.

— Mă mir că ai observat, la cât de îmbufnată ai fost.

— Ba n-am fost!

— Ei bine, nu ştiu cum altfel ai putea descrie starea ta. Dar nu mai contează. Şi nu mă mărit cu amabilul domn Emmett Harwell, deşi trebuie să-i mulţumesc pentru că l-a făcut gelos pe dragul meu Robbie suficient cât să mă ceară de soţie.

— Robbie?

— Şi de ce nu? întrebă contesa pe un ton defensiv când văzu privirea amuzată a lui Jocelyn. Dacă tu te-ai putut îndrăgosti de un bărbat complet nepotrivit rangului tău…

— La naiba cu rangul! Şi nu-l iubesc!

— Sigur că nu, draga mea.

Jocelyn se uită urât la prietena ei. Vanessa nu se arătă impresionată câtuşi de puţin. În cele din urmă, Jocelyn se întoarse oftând.

— Ar fi o prostie din partea mea să iubesc un bărbat care nu are aceleaşi sentimente pentru mine, nu-i aşa? întrebă ea încet.

— O, sigur că da.

Jocelyn îi aruncă o privire încruntată peste umăr.

— Dar nu-mi spui tu că este prea ursuz, că are un temperament exploziv şi periculos…

— Dacă ai ajuns să îl iubeşti înseamnă că nu este atât de rău.

— Nu este. Dar, în caz că nu ai observat, să ştii că nu a mai venit în vizită.

— E posibil să trebuiască să-l vizitezi tu, draga mea.

Înţeleg că urăşte ferma asta. Sora lui mi-a mărturisit că aproape a murit aici, în urmă cu mai mulţi ani… Doamne sfinte, ia loc! Ce am spus?

Jocelyn flutură din mână ca să-i dea de înţeles contesei că nu avea nevoie de ajutorul ei ca să ajungă la scaun.

— Sunt bine. Ar fi fost drăguţ dacă m-ar fi informat şi pe mine cineva. Ce ironie crudă a vieţii!

— Ce s-a întâmplat?

— Faptul că am cumpărat tocmai ferma *aceasta.*

— Da, păi, nu ai de gând să rămâi aici prea mult timp, doar până la primăvară. În plus, poate o să vrea să locuieşti împreună cu el în munţi, la cabană.

— Nu m-ar deranja.

Contesa făcu o grimasă, pentru că intenţia ei fusese doar să mai înveselească discuţia.

— Hai să nu exagerăm cu prostia aia de „sacrific tot în numele dragostei”. Lasă-l pe el să se sacrifice şi să se obişnuiască astfel cu lucrurile mai bune pe care viaţa le are de oferit.

— Mi-ar plăcea nespus de mult, dar treci cu vederea o mică problemă: nu e prezent aici. Nu a încercat să mă vadă pentru că nu doreşte.

— Eu n-aş fi prea sigură de asta, draga mea. După spusele surorii sale…

— O, te rog, Vana! Nu-mi veni cu alte confesiuni din partea surorii lui. Credeam că ţi-ai învăţat deja lecţia…

— Priveşte în ansamblu, draga mea, o întrerupse la rândul ei contesa. Jessica Summers nu e o mincinoasă, ca Maura.

— Poate că nu, dar tot e părtinitoare…

Jocelyn se opri, pentru că auzise un sunet venind de afară. Se duse degrabă la fereastră. Îi sări inima din piept când văzu fuioare de fum ridicându-se la cer din noul grajd.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Vanessa.

Jocelyn deja se îndrepta spre uşă.

— A luat foc grajdul.

— Doamne sfinte… aşteaptă o clipă! Contesa se grăbi

să ţină pasul cu ea. Nu te poţi duce acolo. E posibil ca Longnose să fi pus focul, ca să te atragă în capcană.

— Nu fi ridicolă, Vana! E ziua în amiaza mare. Dacă vine, sunt sigură că ar face-o după lăsarea întunericului, ca să se poată târî împreună cu celelalte creaturi mizerabile ale nopţii.

— N-ai de unde să ştii…

— Acolo sunt caii mei, Vana!

Contesa nu mai avu ce să comenteze, aşa că o urmă pe Jocelyn afară din casă. Poate că nu era încă noapte, dar se întunecase, şi fumul dens care se ridica dinspre grajd făcea să pară mult mai întunecat. Ajutoarele de la fermă deja scoteau caii afară; alţii ieşeau în galop, fără ajutor. Nechezatul lor îţi frângea inima.

— Sir George? îl întrebă Jocelyn pe următorul grăjdar care ieşi pe uşile larg deschise.

— Îl aduce Red Rod, Excelenţă.

— Cât de rău este?

— Deja a luat foc şi porumbarul.

Jocelyn intră în panică la auzul veştii. Sir George avea să fie atât de speriat, că nimeni nu avea să-l poată controla suficient cât să-l scoată de acolo. Înainte să o poată opri cineva, intră în grajd. Rotocoale uriaşe de fum pluteau deasupra capului ei, şi mirosul era atât de înţepător, că pătrundea şi prin batista pe care şi-o ţinea la nas. Tuşea deja când ajunse la boxa lui Sir George. Într-adevăr, Robbie era deja acolo, dar încerca în zadar să prindă armăsarul de coamă şi să-l conducă afară. Chiar sub ochii ei, Sir George se ridică pe două picioare şi necheză, trântindu-l pe scoţian. Robbie nu se sculă imediat de la pământ. Fusese lovit puternic în umăr.

— Eşti bine, Robbie?

— Doamne Sfinte, femeie, ce faci…

— Nu acum! strigă ea şi îşi rupse bluza, singurul lucru pe care îl avea la îndemână ca să îl lege peste ochii armăsarului. Dacă te ridici şi urci pe el, vom ieşi de aici într-o clipă.

Ea deja se urca pe spinarea calului, care se liniştise

într-o oarecare măsură pentru că îi auzise glasul şi nu mai vedea focul. Fără să ezite, Robbie se conformă. Câteva clipe mai târziu, Sir George dădu buzna pe uşile grajdului.

Jocelyn reuşi să-l oprească folosind resturile din bluză drept frâie.

— Şi celelalte animale? strigă ea spre Sir Dudley.

— Le-am salvat pe toate, Excelenţă.

Se sprijini uşurată de pieptul lat al lui Red Rob, dar deveni pe dată conştientă de gest şi se îndreptă de spate. Îşi amintiră amândoi de modul în care i se adresase el în grajd. Contesa îi găsi râzând în hohote.

— Vreau să ştiţi că m-aţi speriat de moarte, şi acum vă găsesc distrându-vă.

Jocelyn deveni serioasă, dar rămase zâmbitoare.

— Îmi pare rău, Vana, spuse ea chicotind, dar am bănuit că uriaşul acela scoţian nu va lăsa pe nimeni să se apropie de el şi am avut dreptate. Cred că umărul logodnicului tău are nevoie de îngrijiri imediate. Ştii că Sir George nu loveşte niciodată cu delicateţe.

Pe faţa contesei apăru o umbră de îngrijorare.

— Ţi-ai rupt ceva, scumpule?

— Doar mi-am dislocat umărul, draga mea. Nimic pentru care să-ţi faci griji.

Jocelyn aproape dădu ochii peste cap auzindu-i cum îşi vorbesc.

— Îl duc călare până lângă casă, Vana. În timpul ăsta, caută pe cineva să îi îngrijească umărul. Simt că mi se face frig.

— Nu-i de mirare…

Jocelyn nu aşteptă alte mustrări, simţindu-se jenată de faptul că era îmbrăcată numai cu o cămaşă albă subţire. Îi dădu pinteni lui Sir George să pornească spre casă şi îl lăsă acolo împreună cu Robbie, iar ea fugi la etaj să se îmbrace cuviincios, înainte de-a merge să vadă cât de afectate fuseseră restul animalelor. Dar nu mai apucă să iasă din nou în curte. În camera ei o aştepta duşmanul său de moarte, John Longnose, întins neglijent pe pat de parcă ar fi fost la el acasă.

Fu atât de uimită, că nu mai reuşi nici măcar să ţipe, apoi decise, în mod înţelept, că era mai bine aşa, căci observă că ticălosul ţinea pistolul aţintit spre capul ei. Omul acela îngrozitor rânjea. Şi de ce nu? La urma urmei, el câştigase. Vanessa avusese dreptate. El pusese focul în grajduri, ca să îi atragă pe toţi afară din casă şi să se poată strecura înăuntru fără nicio problemă. Iar nenorocitul nici nu se sinchisise de faptul că unele animale ar fi putut să moară. Jocelyn se înfurie înainte să apuce să simtă frică.

— Închide uşa, Excelenţă, toarse Longnose. Nu vrem să fim deranjaţi.

— Închide-o singur!

Bărbatul se ridică, şi ochii lui cenuşii se întunecară de mânie că nu-i dăduse ascultare.

— Nu cred că-ţi dai seama…

— Nu, cred că tu nu-ţi dai seama că m-am săturat până peste cap de tine! Aşa că dă-i drumul, împuşcă-mă, vierme mizerabil! Dar te asigur că nu vei ieşi în viaţă din casa asta!

— Nu am de gând să te împuşc, mârâi el furios.

— Nu? Atunci, dă-mi arma pe care o ţii. Eu n-am astfel de mustrări de conştiinţă.

— Nenorocita! Se făcu roşu la faţă de furie, din cauză că ea îi strica scenariul pe care şi-l făcuse în minte. Îţi aminteşti ce am spus că voi face când te voi sugruma?

— Păi, hai încoace, şi o să-ţi scot ochii în timp ce încerci!

Însă, când el se ridică răcnind de furie, Jocelyn îşi aminti cât de înalt era. Avea un trup firav, dar nu avea sens să se încaiere cu el. Nu era proastă. Ţâşni afară pe uşă şi o luă la goană în jos pe scări. Aproape că îi simţea respiraţia în ceafă, dar spera că era doar imaginaţia care i-o luase razna. Era pe aproape. Longnose se afla la niciun metru în urma ei, când Jocelyn se opri brusc. Colt era la jumătatea scărilor. Se opri şi el. La fel şi Longnose, care se gândi că era mai bine să îndrepte pistolul spre Colt. Fu ultimul lucru pe care îl făcu.

În timp ce se pregătea să apese pe trăgaci, Colt trase.

Glonţul lui Longnose îi trecu pe lângă ureche şi se înfipse în peretele din spatele lui. Glonţul lui Colt îl nimeri pe englez direct în piept, şi acesta căzu încet, mai întâi în genunchi, mormăind un blestem, apoi lat pe podea.

Jocelyn se aşează pe treapta de sus a scărilor şi oftă istovită.

— Asta e una dintre ocaziile în care nu mă deranjează absolut deloc obiceiul tău de a-i face pe unii bărbaţi să-mi cadă la picioare.

— Eşti bine?

— Desigur. Încep să mă obişnuiesc cu scenele de genul ăsta.

Dar glasul ei părea oricum numai calm nu. Colt o privi cu ochii mijiţi.

— Tu arăţi de parcă ţi-ar prinde bine un pahar de whisky.

— Sunt de acord, dar să fie coniac. Am o sticlă în salon.

— Atunci, ia-o înainte! Vin şi eu imediat ce scap de gunoiul ăsta.

I se alătură mai curând decât se aşteptase. Oamenii ei se năpustiseră înăuntru, din toate direcţiile, ca să afle de unde venise împuşcătura. Colt lăsă „curăţenia” pe seama lor. Contesa aproape că ajunse înaintea lui în salon.

— Se simte bine, Vanessa, o linişti Colt pe un ton domol, dar ferm. Las-o în pace acum!

Contesa fu atât de şocată să-l audă adresându-i-se pe nume, că îi pieri glasul. Apoi uşa îi fu închisă în nas, şi ratăocazia de-a mai spune ceva.

— Vai, dar niciodată… icni Vanessa.

— Credeam că sperai să apară aici, zise Robbie din spatele ei.

— Cred că am fost nebună să sper aşa ceva. Uitasem în ce hal se comportă.

— Atât timp cât ei nu-i pasă, iubito, de ce te-ar deranja pe tine?

Vanessa dădu să se încrunte, dar sfârşi prin a zâmbi.

— Ai mare dreptate! La urma urmei, n-o să trăiesc *eu*

cu el.

*

În salon, Jocelyn bău tot coniacul din paharul ei, înainte să vorbească:

— A fost foarte amabil din partea ta.

Ridică dintr-o sprânceană văzând expresia nevinovată de pe chipul lui, fără să fie sigură dacă era serios sau nu. Oricum, nu-i păsa. Era mai degrabă interesată de motivul pentru care venise aici.

Colt se dezbrăcase de haină şi o lăsase în cuierul din hol înainte să aibă loc schimbul de împuşcături de la etaj. Jocelyn observă şi că nu purta haine din piele de căprioară şi nici nu avea părul împletit. Recunoscu doar mocasinii. Restul hainelor sale, pantalonii închişi la culoare şi cămaşa albastră, descheiată la gât, eşarfa roşie şi pălăria erau, în linii mari, caracteristice unui cowboy de prin părţile locului.

Acum, el îi studia ţinuta, mai ales cămaşa subţire care nu se potrivea deloc cu fusta groasă de lână. Jocelyn simţi cum roşeşte, şi lucrul acesta o enervă. Dumnezeule, după ce trecuseră prin atâtea împreună, cum de o mai făcea să roşească? Hotărî că privirea ei mirată era un răspuns sugestiv la întrebarea nerostită şi că venise timpul să-i pună şi ea o întrebare:

— Ce cauţi aici, Colt?

— Am auzit că plănuiai să-l împuşti de una singură pe Longnose.

— Şi te-ai gândit să mă faci să mă răzgândesc?

— Ceva de genul ăsta.

Jocelyn îşi aminti că îi dăduse şi ea cândva aceeaşi replică şi nu se putu abţine să nu zâmbească, deşi răspunsul lui fusese dezamăgitor.

— Ai venit exact la momentul potrivit – ca de obicei. Acum, nu cred că voi mai afla vreodată care este numele lui adevărat.

— Contează?

— Nu, a rămas un Longnose[6] până la capăt, luându-mi urma dintr-o ţară în alta. E posibil să-i duc dorul, să ştii. Mi-a făcut viaţa mult mai incitantă.

— Atunci, va trebui să găseşti altceva... care să te incite.

Cuvintele lui funcţionau de minune deja. Jocelyn simţi că inima începe să-i bată mai repede. Şi felul în care o privea... Se mută la fereastră, ca să vadă ce se petrecea în grajd şi să se mai liniştească. Caii erau mutaţi în grajdul vechi, care, din fericire, încă nu fusese dărâmat. Dar nu văzu mai mult de atât, deoarece Colt veni în spatele ei. Prezenţa lui era în măsură să-i atragă atenţia chiar şi atunci când nu se uita la el.

— Te măriţi cu mine?

Jocelyn se lovi cu fruntea de fereastră. Era o minune că nu i se înmuiaseră genunchii. Simţi un val copleşitor de uşurare când auzi acele cuvinte şi o incredibilă bucurie în suflet, deşi suferise mult din pricina lui în aceste trei săptămâni, cât îi luase să se hotărască.

— Nu ştiu, răspunse ea pe un ton degajat, deşi nu ştia cum de fusese în stare să pară aşa relaxată. Contesa spune că nu ar trebui să te căsătoreşti cu un amant. Se duce de râpă tot romantismul, înţelegi.

— Şi eu nu sunt bun decât să-ţi fiu amant?

Se răsuci pe călcâie, cu ochii mari de furie.

— Nu eşti bun? Iar te desconsideri! Credeam că ţi-am spus că...

O luă în braţe ca s-o facă să tacă.

— Mai sunt amantul tău?

— Dacă mai eşti, atunci ai fost unul extrem de neglijent.

Colt îi sărută buzele bosumflate, încet, de parcă ar fi vrut să o convingă.

— Ce-ar fi să te măriţi cu mine totuşi, dar să ne prefacem că suntem doar amanţi?

— Asta sună destul de drăguţ, mai ales că amanţii

---

6 În limba engleză, în original, traducere ad litteram, „Nas Lung" (n.red.)

tind să se iubească.

— Şi oamenii căsătoriţi, nu?

— Nu mereu.

— Eu n-o să am nicio problemă cu asta.

— Nu?

— De ce eşti aşa uimită? Doar nu credeai că umblam după banii tăi?

Ea se prefăcu supărată de zâmbetul lui şi pufni:

— Probabil o să-mi ceri să-i arunc pe toţi.

— E foarte posibil.

— Şi să trăiesc cu tine într-o cabană în munţi.

— E foarte posibil.

— Să am copii cu tine şi să-ţi spăl hainele.

— Mi-ar plăcea să-mi păstrez hainele în stare bună, şi te avertizez că n-ai să te apropii de maşina de gătit. Cred că va trebui să ai servitori care să facă toate astea.

— Şi copii?

— Vrei?

— Absolut.

— Atunci, presupun că asta înseamnă că mă iubeşti, nu?

— Sau că îţi iubesc corpul. Ţi-am spus vreodată ce trup superb... Da! murmură ea când el o strânse şi mai tare. Te iubesc, nesuferitule!

— Ai fi putut să mi-o spui mai devreme, mormăi el şi o lipi de pieptul lui. De exemplu, atunci când făceam dragoste cu tine sau în alt moment potrivit. Atunci, n-aş mai fi trecut prin săptămânile astea de coşmar, gândindu-mă că...

— Dacă o să spui ceva legat de faptul că eşti indian, Colt Thunder, o să-ţi trag un pumn.

El făcu un pas în spate ca să-i studieze expresia fioroasă, apoi izbucni în râs.

— Dumnezeule, cât te iubesc, duceso. Eşti unică.

— Mă bucur să aflu asta, reuşi ea să rostească în timp ce îi presăra sărutări pe toată faţa. Dar, dacă prietenei mele îi zici pe nume, mie de ce nu-mi poţi spune tot aşa? Mă cheamă Jocelyn, în caz că ai uitat.

— Ştiu că aşa te cheamă, iubito, dar nu te reprezintă. Tu eşti o „ducesă”, pur şi simplu – şi eşti a mea.

— Ei bine, dacă o spui în felul acesta…

Sfârşit